

Giới thiệu Đế Nghiệp Như Họa

Đế Nghiệp Như Họa của tác giả Mộ Dung Yến Nhi là câu chuyện về sự sủng ái của hắc giai nhân cho nàng, giữa một đế vương nơi chiến trường trở về và một mỹ nhân chốn quê nhà...

Họ đã gặp nhau và nàng đã được hắc giai nhân vô bờ bến, ngày tân hôn giữa hai người lòng đầy khát thành, cả thành từ sáng tới đêm hò hát vui vẻ chẳng khác gì đại tiệc trong cung đình. Nhưng có lẽ sủng cực tất suy, câu chuyện giữa hai người họ có thể sẽ sớm hạ màn.

Bức tranh đế nghiệp của hắc giai nhân đã được thêu dệt nhưng bức tranh của nàng lại chưa. Hắc giai nhân cho nàng rượu độc và bước được cuối cùng của vinh hoa phú quý chỉ còn là cát bụi...

Bạn đang đọc truyện *Đế Nghiệp Như Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 1: Cướp Loan kiệu

Năm Nguyên Hoa thứ mười sáu.

Lạc Thành đêm nay rực rỡ khác thường, dọc các con phố Đông Tây Nam Bắc đều treo những chiếc đèn lồng lớn màu đỏ thắm, chiếu sáng khắp nơi.

Bầu trời đầy sao ngập tràn màu sắc rực rỡ của pháo hoa, còn có tiếng bọn trẻ con chơi đùa, hò hét.

Lạc Thành náo nhiệt như vậy do đêm nay là đêm thành hôn của em ruột Đế quân – Tân vương với Tô Phù Liễu – cháu gái lớn của Đế hậu Tô Tường Vi, không khí hào nhoáng không hề thua kém đại hôn của thái tử điện hạ.

Trong Tân vương phủ, rèm đỏ treo cao, lụa đỏ chấp chôn bay lượn, nến đỏ cháy sáng rực rỡ.

Thảm đỏ trải từ cổng lớn tới chính sảnh, khách quan đứng đầy hai bên, mang theo vẻ mặt vui vẻ, nịnh bợ lấy lòng.

Trên gương mặt lạnh lùng của Tân vương thoáng hiện ý cười, dù đã tới tuổi lập gia đình nhưng vẫn đầy vẻ kiêu ngạo, tuấn kiệt thoát tục khiến người ta không dám khinh thường.

Cán cờ thêu hình rồng màu đỏ xuất hiện, tất cả tầm mắt đều dồn về phía người ngồi ghế thủ tọa – Đế hậu, hay còn được dân gian gọi là Tô hậu. Bà thỏa mãn nhìn hôn sự do chính tay mình sắp xếp, từ đầu đến cuối luôn giữ vững nụ cười đoan trang.

Mọi người ngồi trong chính sảnh đều đang vui vẻ mỉm cười, duy chỉ có một người lại mang theo gương mặt ảm đạm tới đây.

Tô Lạc Tuyết ảm đạm đứng bên cạnh Tô hậu, luồng ánh sáng rực rỡ phản chiếu đôi mắt mơ mơ màng màng, còn cả làn da trắng bóc, nõn nà như tuyết.

Trái tim như đập lồi nhịp khi thấy người mới xuất hiện tiến về phía nàng càng lúc càng gần, cảnh tượng sáu năm trước đây như đang dần tái hiện trước mắt nàng.

Đó là một ngày cuối thu, mùi hương hoa quế khẽ thoảng trong không khí.

Mỗi một cơn gió lạnh lẽo thổi qua lại mang theo hoa rơi đầy đất.

Tô Lạc Tuyết cùng đại tỷ Tô Phù Liễu, nhị tỷ Tô Tĩnh Lan vào cung yết kiến cô cô, cũng chính là Đế hậu đương triều, Tô hậu.

Dọc đường đi vào ngự hoa viên, nàng nhìn thấy một con bướm sắc sỡ bay phía trên đỉnh đầu, tính ham chơi trời dấy, nàng lập tức chạy đuổi theo cánh bướm.

Cứ như vậy, cánh bướm mất dạng, hai tỷ tỷ cũng không thấy đâu.

Nàng định quay trở lại, nhưng loay hoay một hồi mới phát hiện ra mình đã bị lạc.

Một cơn gió thoảng qua mang theo mùi lau, tảo xen với mùi xạ hương nhức mũi.

Nước Thái Hồ phản xạ ánh mặt trời rực rỡ làm Tô Lạc Tuyết nheo mắt lại, nàng nhìn thấy người đang chơi đu dây cách đó không xa, lúc lên lúc xuống, đu cao vô cùng.

Tà áo trắng nhẹ nhàng tung bay trong gió.

Nàng chợt thốt lên: “Tỷ tỷ, đu cao như vậy không sợ ngã sao?”

Vừa mới nói xong, tỷ tỷ càng đu càng cao kia lập tức ngã nhào xuống bãi cỏ xanh. Dang chân dang tay tạo thành hình chữ đại (大), úp mặt xuống đất.

Tô Lạc Tuyết vội vàng chạy tới đỡ vị tỷ tỷ kia dậy, lo lắng hỏi: “Tỷ tỷ, tỷ không sao chứ, ta đã nhắc tỷ đừng bay cao như vậy, nhìn đi, đúng là ngã thật rồi!”

Sau khi rên rĩ vài tiếng, cảm giác đau đớn cũng đỡ hơn, hần mới quay lại nhìn chằm chằm vào tên đầu sỏ khiến hần ngã xuống đất, giờ phút này, nàng đang dùng ánh mắt vô tội nhìn hần.

“Tỷ tỷ?” Nàng quơ quơ bàn tay trước mắt hần.

Hần ức chế hét lên: “Ta là nam nhân!”

Nàng sững sờ, ngơ ngác nhìn vị tỷ tỷ không lớn hơn mình là bao trước mặt Không đúng, là ca ca. Đúng là ca ca sao? Nam nhân sao có thể đẹp như vậy?

“Nhưng ca ca à, huynh thật là đẹp.”

Hần đột nhiên ngồi phắt dậy túm lấy cổ áo nàng đi về phía Thái Hồ, lửa giận trong mắt không ngừng bốc lên. Thứ hần hận nhất trên đời này là những người coi hần như nữ nhân!

Ý thức được sự nguy hiểm, nàng khua chân múa tay, dùng sức hô lớn: “Thả ta xuống, cái tên bất nam bất nữ, tên” Hai chữ “yêu quái” còn chưa kịp thốt ra, người đã bị quăng xuống hồ.

Chỉ nghe một tiếng “Ùm” vang lên, bọt nước văng khắp nơi, hần lạnh lùng nhìn nàng gãy giữa trong nước, hình như nàng không biết bơi. Nhưng hần hoàn toàn không có ý định nhảy xuống cứu nàng, sau khi nhếch môi nở nụ cười nhạt, hần liền nghênh ngang rời đi.

Nàng nghĩ mình sẽ chết ở nơi này, nhưng không, một người đàn ông mặc trang phục hoa lệ màu đen khẽ điểm chân lên bông hoa sen, dùng kinh công thượng thừa kéo nàng lên bờ.

Nàng nằm trên bãi cỏ, sau khi ho ra mấy ngụm nước mới hít thở lại được, cảm giác đau chướng ở ngực cũng giảm bớt.

Nàng mở mắt nhìn về phía ân nhân cứu mạng, môi mím chặt, gương mặt như được chạm khắc, đôi mắt thâm thúy lạnh nhạt, khí chất trầm ổn, tao nhã. Nhất thời, nàng đã quên mình định nói gì, chỉ có thể ngơ ngác mở to mắt nhìn.

“Tiểu Tuyết. . . .”

Một tiếng hô nhỏ thức tỉnh nàng, nàng vội quay lại nhìn Tô Phù Liễu đang chạy về phía này.

Vừa tiến lại gần, nàng đột nhiên dừng bước, đưa mắt nhìn người đứng bên cạnh Lạc Tuyết, khẽ thốt giọng nói: “Tân vương!”

Khi đó nàng mới biết, người đàn ông này là Tân vương Nguyên Dục.

Năm ấy Nguyên Dục hai mươi hai tuổi, Tô Lạc Tuyết tám tuổi.

“Nhất bách thiên địa ——”

Một tiếng hô dài kéo nàng quay về hiện thực, trong phút chốc, màu đỏ lộng lẫy và ánh đèn rực rỡ ngập tràn trước mắt.

“Nhị bách cao đường ——”

Tô Phù Liễu đội chiếc mũ màu đỏ khảm ngọc hình hoa mẫu đơn phía trên búi tóc vấn cao, chiếc váy dài ôm lấy người uốn lượn trên mặt đất, yểu điệu thướt tha.

“Phu thê giao bá ——”

Tân vương xoay người giao bá với Tô Phù Liễu đội mũ phượng. Tô Lạc Tuyết nhìn theo bóng lưng màu đỏ kia, trái tim đau tới cực điểm, cảm giác khổ sở chen lại trước ngực, dù làm thế nào cũng không thể bình tĩnh lại.

Sau tiếng hô dài “Đưa vào động phòng”, nàng liền quay người, rời khỏi đám đông náo nhiệt.

Ngước mắt nhìn bầu trời đầy sao, ánh trăng lạnh lạnh hắt lên mái hiên, cả cánh cửa khép hờ che đi hương hoa trong gió.

Tô Lạc Tuyết cố ép cảm giác chua xót trong lòng, ánh trăng lẳng lặng chiếu sáng vạn vật, cũng vô tình kéo bóng nàng thành một đường thật dài, thật dài.

Hần sẽ không biết, nàng từng đùa nghịch ở miếu cổ vô số lần, đến cuối cùng cũng có một lần đụng vào người hần. Hần cau mày đưa tay đỡ nàng, sau đó dẫn theo thị vệ rời đi, chỉ để lại cho nàng một cái bóng lưng màu đen.

Hắn sẽ không biết, đêm thất tịch mỗi năm, nàng đều tới bờ hồ Lạc Thành thả hoa đăng, hoa đăng năm nào cũng viết dòng chữ: Kết tóc phu thê, một đôi ân ái. Đây là nguyện vọng của nàng, cũng hi vọng hắn có thể nhìn thấy chiếc hoa đăng chậm rãi chảy qua chân hắn, có thể nhìn thấy nàng đang đứng ở bờ bên này.

Hắn sẽ không biết, nàng từng vô số lần “tình cờ” gặp hắn, vô số lần tìm hiểu những nơi hắn thường đặt chân qua.

Làm nhiều việc như vậy, chỉ hi vọng hắn có thể nhớ tới nàng.

Nàng rất mong mình nhanh tới tuổi cập kê, sau khi cập kê, nàng có thể nhờ phụ thân cầu hôn hắn, có cơ hội làm thê tử của hắn.

Nhưng nàng sai rồi, năm nàng gần tới tuổi cập kê, Tô hậu một tay an bài hôn sự của hắn và đại tỷ.

Ở trong miếu cổ, nàng nhìn tỷ tỷ sánh vai với hắn, cả hai cùng quỳ trước mặt đức Phật xin quẻ xăm, tỷ tỷ tươi cười mang quẻ đi giải, còn hắn chấp tay đứng bên cạnh tỷ tỷ giống như người bảo hộ.

Đêm thất tịch, nàng mang hoa đăng tới bờ hồ, phía bờ bên kia đã có thêm một người là tỷ tỷ, bọn họ đứng ở bờ sông, hạnh phúc thả hoa đăng.

Hoa đăng trôi trên dòng nước, phía trên có viết: Kết tóc phu thê, một đôi ân ái.

Miệng thì thầm tám chữ, tim đau như dao cắt.

Nàng ngồi xuống thả hoa đăng của mình vào nước, để mặc chiếc hoa đăng nhỏ bé xuyên qua dòng nước đầy áp lực, lững lờ chảy đến bờ bên kia. Nàng vẫn hy vọng hắn có thể nhìn thấy dòng chữ trên hoa đăng, dù hắn sẽ không bao giờ biết người đó là ai.

Năm nàng mười lăm tuổi, Tô hậu ban hôn.

Sau hôn lễ long trọng, chấn động cả đất nước, nhị tỷ Tô Tĩnh Lan bước vào phủ Trấn Viễn đại tướng quân, trở thành nữ chủ nhân duy nhất ở đó.

Còn nhớ năm đó, khi phụ thân truyền đạt lại ý của Tô hậu cho nhị tỷ, nụ cười rạng rỡ lập tức trở nên nguội lạnh, mẫu thân gọi mấy tiếng mà tỷ ấy không hề có phản ứng, cứ như một đứa trẻ ngốc nghếch, ngơ ngác nhìn phụ thân.

Khi đó nàng còn không hiểu sao nhị tỷ lại có vẻ mặt như vậy, mãi đến ngày nhị tỷ xuất giá nàng mới biết, vị Trấn Viễn đại tướng quân từng có thể từ bị bệnh qua đời vào ba năm trước. Tô hậu vì muốn mở rộng thế lực Tô gia, lung lạc Trấn Viễn tướng quân nên mới đưa ra hạ sách này.

Năm nhị tỷ xuất giá, vị Trấn Viễn tướng quân kia đã hơn bốn mươi, còn nhị tỷ mới bước vào tuổi mười sáu.

Nàng vẫn còn nhớ, trước khi bước lên kiệu, nhị tỷ đột nhiên nắm chặt lấy tay nàng, trên gương mặt xinh đẹp đầy vẻ thê lương tuyệt vọng: “Thân là con cháu Tô gia, đại tỷ không có lựa chọn nào khác, nhị tỷ cũng vậy không có lựa chọn nào khác, giờ chỉ còn mình muội, muội đừng bước vào vết chân của chúng ta.”

Nhìn nhị tỷ rời đi, nàng biết, thân là con cháu Tô gia, nàng cũng không tránh được hôn sự do Tô hậu an bài.

Quả nhiên, năm nàng mười sáu tuổi, Tô hậu ban hôn.

Tô Lạc Tuyết nàng được ban hôn với thương nhân giàu khuyên thiên hạ – Hoa Tu, đúng là không chạy thoát được vận mệnh.

Nhưng Hoa Tu lại từ hôn, cự tuyệt hôn sự do chính Tô hậu, người có quyền lực khuyên đảo triều chính an bài.

Từ đó, mâu thuẫn giữa Hoa gia và Tô gia trở nên gay gắt.

Mà cái tên Hoa Tu kia cũng đã khắc sâu vào lòng nàng, dù nàng không mong chờ hôn sự này, nhưng vẫn cảm thấy bất mãn.

Hai tháng sau, Tô hậu lại ban hôn, gả nàng cho trưởng tử Nam Chiêu Hầu – Tuần Dạ.

Tiếng nhạc hỷ vang trời, những cánh hoa đỏ như máu rải khắp con phố hoa lệ nhất Lạc Thành. Có hơn ba mươi tên thị vệ đeo đao bảo vệ quanh Loan kiều, tám trăm cung nhân hộ tống phía sau, hiển hách không kém công chúa xuất giá.

Dân chúng vội vàng tránh gọn sang hai bên, rồi rít chỉ vào tân nương ngồi trong Loan kiều, tiếng nói, tiếng chỉ chò òn ào át cả tiếng nhạc.

Bọn họ chỉ muốn xem tân nương có xấu tới mức mà chê quý hôn như trong lời đồn không, nếu không, sao Hoa gia tình nguyện đắc tội với Tô hậu cũng phải kháng chỉ từ hôn.

Ba tiểu thư Tô gia, đại tiểu thư gả cho Tân vương, nhị tiểu thư gả cho Trấn Viễn tướng quân, còn Tam tiểu thư gả cho trưởng tử của Nam Chiêu Hầu, có thể nói nhà họ Tô quyền khuyên thiên hạ, trong thiên hạ, còn ai dám đắc tội với Tô gia.

Loan kiều vừa đến cửa thành, tám trăm cung nhân dừng bước, chỉ còn lại hơn ba mươi tên thị vệ đeo đao và mười nha hoàn hồi môn hộ tống cổ kiều đi về phía trước. Cổ kiều chậm rãi rời khỏi Lạc Thành, đi về Đồng Thành, nơi cách Lạc Thành ba trăm dặm về phía Tây.

Ngồi trong Loan kiệu, trước mắt Tô Lạc Tuyết tuyền một màu đỏ, tiếng nhạc huyền ảo bên ngoài không ngừng truyền vào. Nàng vẫn thản nhiên ngồi thẳng lưng tiếp nhận tiếng tung hô của dân chúng.

Cũng đúng lúc này, Loan kiệu đột ngột dừng lại, thân người nghiêng về phía trước, mũ phượng cũng bị nghiêng đi, khăn voan đỏ rơi xuống.

Gương mặt trang điểm cầu kỳ, trăm hoa cài đầu, châu ngọc đeo trên người khiến nàng cảm thấy nặng nề.

Cơ thể nhỏ bé phải đỡ lấy bộ giá y và đồng trang sức vừa dày vừa nặng, vẫn lộ ra dáng vẻ mỏng manh, yếu ớt.

Gương mặt thuần khiết như nước, cũng giống như bông hoa sen nở trong vực sâu tăm tối, xinh đẹp tuyệt điểm.

Phía ngoài, có mười mấy tên mặc đồ đen, che mặt cầm kiếm xông vào đám thị vệ đeo đao, dân chúng rối rít la hét tìm đường chạy trốn.

Lúc này, cửa thành đã trở thành nơi hỗn loạn không có cách nào khắc phục.

Một người áo đen bay tới trước Loan kiệu, một tay kéo Tô Lạc Tuyết ra, cướp tân nương đi trước mắt bao người.

Người bị mặt lỗ mũi kẹp chặt tân nương chạy tới vùng đất hoang vu đầy cỏ dại, mũ phượng đã rơi mất từ lúc nào, mái tóc dài như thác tung bay trong gió, có phần xộc xệch.

Bọn họ chạy rất lâu, tới khi tai nàng bắt đầu ù đi, hân mới giữ chặt dây cương, buông người trong tay ra.

Khi Tô Lạc Tuyết chạm hai chân xuống đất, nàng cảm thấy trời đất quay cuồng, đứng cũng không vững. Cũng may là nàng kịp níu chặt lấy cánh tay người mặc đồ đen mới ổn định lại được.

Người bị mặt lạnh lùng nhìn tân nương từ trước mắt, không có vẻ hoảng sợ do bị cưỡng ép, cũng không ngại ngần sửa sang mái tóc đã bị xộc xệch.

Đến khi chỉnh sửa xong đầu tóc, nàng liền thò tay vào trong áo, lăm bầm nói: “Không phải nói ra khỏi thành mới được động thủ sao? Đúng là đã coi thường các người, tất cả đều là người tài.” Cuối cùng, nàng lấy từ trong người ra số ngân phiếu bốn trăm lượng, nhét vào tay hân: “Bốn trăm lượng thù lao của các người đây.”

Sát khí trong mắt người bị mặt dần dần biến mất, thay vào đó vẻ kinh ngạc khẽ lóe lên.

“Cầm tiền phải giữ bí mật, đây là quy củ trên giang hồ, chắc huynh đài cũng hiểu?” Nàng vỗ vỗ bả vai người bị mặt, nhếch môi cười rục rờ, hai hàng lông mày kẻ đen còn khẽ chau lại ra vẻ cảnh cáo.

Người bị mặt không nói gì, nàng nghĩ hân đã đồng ý liền quay người rời đi, trong mắt hiện rõ vẻ vui sướng.

Nàng được tự do rồi.

Mà người bị mặt cầm kiếm kia vẫn đứng yên tại chỗ, ánh mắt lạnh nhạt nghiêng ngắm bóng người đi càng lúc càng xa, cũng không có hành động gì.

Chỉ là, khóe môi giấu dưới lớp vải đen đang khẽ nhếch lên, thật là thú vị.

Cách Lạc Thành ba dặm có một đám người cầm đại đao nấp trong bụi cỏ, không ngừng dùng ống tay áo lau mồ hôi dưới ánh mặt trời gay gắt, ánh mắt chăm chú nhìn về phía con đường lớn mãi không có động tĩnh kia.

“Thủ lĩnh, sao Loan kiệu của Tô tam tiểu thư vẫn chưa tới? Không phải nói trưa nay sẽ đi qua con đường này sao, đã qua trưa rồi mà vẫn không thấy ai.” Một huynh đệ sốt ruột hỏi tên thủ lĩnh bên cạnh.

“Chắc gặp chuyện gì đó nên khởi hành muộn một chút.” Tên thủ lĩnh cũng cảm thấy hoang mang, không ngừng đưa mắt nhìn quanh.

“Hay là Tô tiểu thư đùa với chúng ta?” Lại có thêm một huynh đệ cất tiếng.

“Sao có thể? Tô tiểu thư đã thanh toán trước một trăm lượng tiền đặt cọc. . . . Chúng ta chờ một chút, xong chuyện sẽ có bốn trăm lượng đấy. Có bốn trăm lượng kia, huynh đệ chúng ta không cần làm giặc cướp nữa, chúng ta có thể mở một tửu điểm, cưới lão bà cho người. . . . Vì bốn trăm lượng, có đợi bao lâu cũng đáng.” Thủ lĩnh càng nói càng hưng phấn, cứ nghĩ tới cảnh từng thời, từng thời bạc chạy vào trong túi, hân liền cắn chặt răng, tiếp tục ngồi chờ Loan kiệu tới.

Ánh nắng càng lúc càng gay gắt, nhưng tên thủ lĩnh và đám huynh đệ của hân vẫn ôm ấp hy vọng, vừa dùng tay lau mồ hôi, vừa ngồi chờ Loan kiệu tới.

Đi hơn nửa ngày, mặt trời dần khuất núi, ánh trăng u lạnh bắt đầu treo cao soi sáng con đường nàng đi, còn nàng thì đang trầm tư nghĩ xem đi tới đâu mới an toàn.

Có sát khí xuất hiện, nàng đột ngột nghiêng người tránh về một bên. Một thanh kiếm sắc bén liên tục bức nàng lùi lại phía sau, nhưng chỉ trong nháy mắt, nàng vung tay áo lên, một mảnh lụa trắng bay ra quấn quanh thân kiếm, giống như một con rắn nhỏ.

Đến khi thấy rõ người mới tới, nàng chột dạ gọi: “Phong Ảnh.”

Đáy mắt nam nhân cảm kiếm khẽ lóe lên. Cánh tay thuận theo dải lụa trắng, mượn lực lùi lại phía sau: “Phong Ảnh không ngờ tiểu thư lại dám tính kế với Tô hậu.”

Hắn thu kiếm bước gần lại chỗ nàng, ánh trăng chiếu rõ vết sẹo dữ tợn trải dài từ trán tới khóe miệng hắn khiến người khác nổi da gà.

Mà Tô Lạc Tuyết đã có hơn năm năm kinh nghiệm đối diện với gương mặt này, cũng không có cảm giác sợ hãi.

Nhớ lại cái năm Lạc Thành bao phủ trong biển tuyết, trên đường trở về nhà, nàng và quân gia đã nhìn thấy một nhóm trẻ con vây quanh đám đá một thiếu niên tầm mười sáu tuổi. Nàng liền ném mấy thỏi bạc ra ngoài cửa xe, mấy đứa trẻ vội vàng lao vào tranh cướp mà bỏ quên thiếu niên kia lại. Nàng lấy thêm một thỏi bạc nữa ném về phía người thiếu niên kia, bảo quân gia giục ngựa rời đi.

Nhưng thiếu niên kia không cầm lấy bạc, chỉ thấy hắn vội vã đuổi theo xe ngựa, hô lớn: “Ân nhân, ân nhân, người đã cứu ta, ta nguyện làm thân trâu ngựa báo đáp người.”

Nàng nghe thấy tiếng gọi liền quay đầu nhìn lại, không nhìn thì không sao, vừa nhìn đã sợ tới lùi sát vào trong xe, vì vết sẹo trên mặt hắn thật sự rất đáng sợ. Nàng vội vàng nói: “Tô gia ta không thiếu bạc, người không cần phải cảm ơn ta, ta cũng không cần trâu ngựa, người mau quay về đi.”

Hắn vẫn không chịu, tiếp tục chạy đuổi theo xe ngựa: “Ân nhân, ta có võ công”

Nàng bắt đầu dao động.

“Ân nhân, ta biết dịch dung”

Ánh mắt nàng bùng sáng lên, lập tức nói: “Được, ta sẽ giữ người lại làm ảnh vệ.”

Cũng từ đó, Phong Ảnh trở thành ảnh vệ theo sát Tô Lạc Tuyết như hình với bóng, nàng gây chuyện, Phong Ảnh khắc phục hậu quả thay nàng, nàng gây họa, Phong Ảnh chịu phạt thay nàng. Quan trọng nhất là nàng bắt Phong Ảnh dạy võ công cho nàng, dạy nàng biết cách dịch dung. Kết quả là nàng không chỉ có võ công, mà còn nhờ vào thuật dịch dung, liên tục thay đổi thân phận của mình để ra ngoài gây chuyện.

Chuyện Tô Lạc Tuyết thường hay làm nhất là đợi đêm khuya yên tĩnh lên vào phòng Phong Ảnh, nàng muốn nhìn xem gương mặt kinh khủng kia có phải là gương mặt dịch dung không. Chỉ là năm năm liền, không những không thành công mà còn thường xuyên bị hắn ném ra khỏi phòng.

Thu lại mạch cảm xúc, nàng không biết làm gì khác hơn người việc cười cười: “Chẳng lẽ người muốn bắt ta về lập công với Tô hậu?”

Hắn nhếch môi nói: “Tam tiểu thư không xảy ra chuyện gì, Phong Ảnh cũng yên tâm.” Hắn hơi ngừng một chút mới hỏi: “Đám người áo đen kia là do tiểu thư an bài?”

“Trên Kỳ Liên Sơn có một đám giặc cướp, ta dùng năm trăm lượng bạc nhờ họ diễn màn kịch này. Đến sáng mai, mọi người sẽ biết Tô tam tiểu thư bị bắt cóc, sống chết không rõ.” Trong giọng nói đầy vẻ vui sướng, có thể thấy, nàng đã hao tổn tâm cơ cho kế hoạch này tới mức nào.

“Giặc cướp?” Ánh mắt Phong Ảnh khẽ lóe lên: “Vây tiểu thư định đi đâu?”

“Hoàn Thành. Ta muốn nhìn mặt tên Hoa Tu dám cự tuyệt ta.”

Hắn có phần lo lắng nói: “Hoàn Thành bây giờ rất loạn, tiểu thư không nên tới đó.”

Nàng lắc đầu: “Không phải nơi càng loạn, chơi càng vui sao?”

Phong Ảnh cúi đầu trầm tư: “Phong Ảnh rất muốn đi theo tiểu thư, nhưng nếu ta và tiểu thư cùng mất tích sẽ làm Đế Hậu nghi ngờ. Đợi một thời gian nữa, Phong Ảnh sẽ tới Hoàn Thành gặp tiểu thư, bảo trọng.”

Nàng cảm kích nói: “Cảm ơn người Phong Ảnh.”

Sau khi tạ ơn, nàng liền xoay người chạy đi, nhưng mới được mấy bước đã vội vàng quay ngược lại. Nàng đứng trước mặt Phong Ảnh, lúng túng nói: “Toàn bộ gia sản của ta đã đưa hết cho đám giặc cướp. . . .”

Phong Ảnh bất đắc dĩ lấy mấy tờ ngân phiếu trong túi áo ra cho nàng, còn nói: “Hay để ta dịch dung cho tiểu thư một gương mặt khác, làm việc gì cũng dễ dàng hơn.”

Mắt nàng sáng lên, gật đầu như gà mổ.

“Một đám phế vật!” Trong cung Từ Loan, người đứng đầu lục cung – Tô hậu quát lớn, cả đám cung nhân quỳ rạp dưới đất, không ai dám lên tiếng can ngăn.

“Ba mươi cao thủ đại nội lại để cho lũ giặc cướp ngang nhiên cướp người đi, bọn chúng đang khiêu khích uy nghiêm của bản cung sao?” Tô hậu đang rất tức giận, mủi phượng đội phía trên cũng vì sự tức giận của bà mà đung đưa, phát ra những tiếng vang thanh thúy.

Quốc cữu Tô Thành Phong đứng bên vôi vàng lên tiếng: “Đế hậu, vì thần nghĩ đó không phải giặc cướp bình thường.”

Tô hậu đưa mắt nhìn về phía ông, vung tay áo lên: “Lui hết ra ngoài đợi lệnh.”

Đám cung nhân đang quỳ dưới đất không dám chậm trễ thêm giây phút nào nữa, lập tức đứng dậy thối lui.

Tô Thành Phong đợi đám cung nhân rồi đi hết mới tiếp tục nói: “Ba mươi cao thủ đại nội cũng không phải hạng giá áo túi com, giặc cướp bình thường sao có thể cướp tiểu nữ đi dễ dàng mà không lưu lại chút dấu vết nào như vậy. Cách giải thích duy nhất, đây là một âm mưu đã được lên kế hoạch từ lâu. Mà Lạc Tuyết” Nói tới đây, giọng ông có phần nghẹn ngào: “Có thể Lạc Tuyết đã gặp bất trắc.”

Tô hậu nghe tới đó, ánh mắt sắc bén cũng thoáng hiện vẻ đau thương, nhưng rất nhanh đã biến mất: “Nếu nói người này nhắm vào Tô gia, vậy sao hôm Phù Liễu và Tĩnh Lan thành thân không thấy họ có động tĩnh gì, ngược lại còn chỉ nhắm vào một mình Lạc Tuyết?”

Tô Thành Phong cố nén bi thương, tiếp tục nói: “Chỉ có hai cách giải thích. Một là Lạc Tuyết bất mãn với hôn sự này, không muốn gả vào phủ Nam Chiêu Hầu nên đã mua chuộc đám giặc cướp diễn ra màn kịch này. Nhưng Lạc Tuyết lớn lên trong khuê phòng, không thể quen biết với những cao thủ như vậy, mà dù có biết, cũng không thể gạt được đôi mắt ta.”

Tô hậu thuận theo: “Phủ quyết cách thứ nhất, còn cách thứ hai là gì?”

“Hai là phủ Nam Chiêu Hầu cũng bất mãn hôn sự này, lại không tiện ra mặt cự tuyệt, sắp đặt cao thủ cướp tân nương, giết chết Lạc Tuyết, ngăn không cho Loan kiều tới phủ Nam Chiêu Hầu.” Nói tới đây, Tô Thành Phong lại khẽ lắc đầu: “Nhưng Nam Chiêu hầu không có lý do làm như vậy, cũng không thể làm như vậy.”

Tô hậu tiếp tục trầm mặc, trong đầu thoáng qua vô số suy nghĩ, sau đó cười tự giễu: “Đại ca, trên đời này không có chuyện gì là không thể.”

Tô Thành Phong tự biết mình đã nói tới chuyện không nên nói, lập tức lảng sang chuyện khác: “Nương nương, có nên treo bức họa của Lạc Tuyết, thưởng số tiền lớn?”

“Không, con cháu Tô gia ta được trọng binh canh giữ mà còn gặp nạn, nếu treo bức họa, Tô gia ta còn mặt mũi nào nữa, uy nghiêm gia tộc biết để vào đâu?” Tô hậu khoát tay, có phần mệt mỏi nói: “Nghe nói bên cạnh Lạc Tuyết có một Ảnh Vệ tên Phong Ảnh?”

“Đúng, Phong Ảnh là cô nhi Lạc Tuyết nhặt về năm năm trước, diện mạo xấu xí nhưng lại là cao thủ nhất đẳng.”

“Phong Ảnh kia đang ở đâu?”

“Sau khi Lạc Tuyết bị ép buộc, Phong Ảnh biến mất như chưa từng tồn tại.”

Tô hậu nhếch môi cười lạnh: “Có lẽ chuyện cũng không như chúng ta tưởng tượng, có lẽ là Lạc Tuyết bất mãn với hôn sự này nên đã phái Phong Ảnh tới bắt cóc mình.”

Tô Thành Phong ngăn người, sao ông không nhớ ra Phong Ảnh? Nha đầu Lạc Tuyết này! Dù tức giận, nhưng nghĩ tới khả năng Lạc Tuyết vẫn bình an vô sự, áp lực trong lòng Tô Thành Phong cũng hạ đi nhiều.

“Tất cả vẫn chỉ là suy đoán, giờ thì bí mật phái người tìm Lạc Tuyết về, đồng thời phải theo dõi sát sao mọi động tĩnh bên phủ Nam Chiêu Hầu.”

“Vâng”

Sau khi Tô Thành Phong lui ra ngoài, trong cung điện to như vậy chỉ còn lại một mình bà, đàn hương trên bàn lượn lờ phiêu đảng, làn khói mờ như lụa mỏng che khuất thân hình bà, nhưng không che giấu được vẻ cao quý, sang trọng của bà.

Bà nhìn chằm chằm vào bụi hoa tường vi bên tay phải, nói bé tới mức không thể nghe rõ: “Tô Tường Vi ta không cho phép bất kỳ ai làm dao động địa vị Tô gia, kể cả con cháu ta cũng không được.”

Bạn đang đọc truyện *Đế Nghiệp Như Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 2: Âm mưu động trời

Tô Lạc Tuyết dịch dung, mặc nam trang rào bước trên đường, thỉnh thoảng lại dùng tay dầm dẫm vào đôi chân đang tê mỏi. Đào hôn mấy tháng nay, nàng tự dựa vào đôi chân của mình đi qua Quan Thành, Xuyên Thành, Tấn Thành. Nàng cũng không vội tới Hoàn Thành xem mặt Hoa Tu, thật vất vả

mới trốn đi được, không ăn chơi thỏa thích thì thật có lỗi với bản thân. Dọc đường đi được ngắm danh lam thắng cảnh, sóng biển vỗ ào ào, chơi mà không thấy chán. Không những thế, dựa vào gương mặt Phong Ảnh dịch dung cho nàng, nàng cũng không sợ bị người quen nhận ra.

Nhìn đường phố phồn hoa, mọi người ăn mặc gọn gang, sạch sẽ. Không hổ là Đồng Thành, nơi có thể sánh ngang cùng Lạc Thành.

Đột nhiên có mấy kẻ ăn xin bắt thiêu cầm mảnh bát vỡ vây quanh nàng, khóc lóc kêu gọi: “Xin công tử thương xót cho miếng cơm ăn. Tiểu Hồ nhà ta đã nhịn đói ba hôm nay, người làm cha không ăn gì cũng không sao, nhưng đứa bé này”

Hắn kéo một đứa bé tầm bảy, tám tuổi lại gần: “Ngài nhìn này, nó chỉ còn da bọc xương, mặt mũi tái xanh tái xám.”

Bọn họ thật đáng thương, nàng định lấy tiền trong túi ra bố thí cho họ, nhưng bóc sạch túi chỉ còn có mười đồng tiền lẻ. Nàng quên mất, mấy tờ ngân phiếu Phong Ảnh cho nàng đã tiêu hết từ mấy hôm trước, với tình trạng viêm màng túi hiện giờ, cô muốn đi Hoàn Thành cũng lực bất tòng tâm.

Nhìn mười đồng tiền lẻ trong tay, không ngờ, cũng có ngày Tô Lạc Tuyết nàng phải buồn phiền vì bạc, thứ Tô gia thừa thừa nhất chính là bạc, bạc như như rác rưởi, tiện tay thì vứt đi. Mãi đến tận lúc này nàng mới nhận ra, bạc thật sự rất quan trọng.

Nhìn mấy người ăn xin tội nghiệp trước mắt, mấy đồng tiền này đối với nàng mà nói chỉ là mấy đồng tiền vô dụng, mất rồi vẫn có thể kiếm lại. Cẩn thận, nàng bỏ cả mười đồng tiền kia vào chiếc bát vỡ của bọn họ.

Những gương mặt tràn đầy hy vọng kia cứng đờ, nhét lại mười đồng tiền vào tay nàng, tức giận nói: “Ngươi khinh thường đám ăn xin bọn ta!”

Nàng kinh ngạc: “Các ngươi không phải ăn xin sao?”

Tên ăn xin kia hừ nhẹ: “Nhìn ngươi một thân xiêm áo lụa là, còn tưởng ngươi là công tử nhà phú quý, không ngờ chỉ có vỏ bọc bên ngoài, thật mất mặt.”

Nhìn trang phục của mình rồi lại nhìn tên ăn xin đầy khí thế kia, trong lòng xuất hiện cảm giác nghi ngờ, tuy nói Đồng Thành phồn hoa thịnh vượng, nhưng sao cả một tên ăn xin cũng lớn lối, ngang ngược như vậy?

Không có ý định dây dưa với đám người ngang ngược, không hiểu chuyện này, nhưng khi vừa quay người rồi đi thì có một bàn tay nhỏ bé, bắt thiêu kéo lấy cánh tay nàng. Nàng cúi đầu quan sát Tiểu Hồ nhếch miệng nói: “Nhìn công tử là người có dung mạo, da thịt mềm mại, có muốn kiếm bạc trắng không?”

Bạc? Nhưng bạc thì có liên quan gì tới da thịt mềm mại của nàng? Nàng tỏ vẻ nghi ngờ dùng tay nhéo nhéo lên người, tuy nghi ngờ, nhưng vẫn thản nhiên đợi đứa bé nói tiếp.

“Chắc hẳn công tử biết Tam đại thế phiệt, Nam Chiêu Hầu ở Đồng Thành chính là gia tộc đứng đầu trong Tam đại thế phiệt, ý vào công cao lớn chủ mà không chế ba thành lớn là Đồng Thành, Tấn Thành, Quan thành. Gia thế hiển hách e chỉ có Tô gia ở Lạc Thành mới so sánh được.”

Nhìn Tiểu Hồ tuổi còn nhỏ mà ăn nói chắc như đinh đóng cột, trong lòng nàng kinh ngạc không thôi: “Rốt cuộc ngươi muốn nói gì?”

“Tôi phủ Nam Chiêu Hầu vợ vết một khoản.” Trên gương mặt Tiểu Hồ xuất hiện tinh quang không hợp độ tuổi, dường như ý nghĩ này đã chất chứa trong lòng nó từ lâu.

Trộm? Còn là trộm ở phủ Nam Chiêu Hầu? “Ta có thể làm gì được?”

Tiểu Hồ và mấy tên ăn xin đứng cạnh hắn liếc nhau nhìn nhau, thấy nụ cười gian xảo trên môi bọn họ, trong lòng đột nhiên sinh ra dự cảm rất tồi tệ.

Dưới sự hướng dẫn của quản gia, Tô Lạc Tuyết và mấy thiếu niên có tướng mạo tuấn kiệt cùng nhau bước vào phủ Nam Chiêu Hầu, mái ngói lưu ly, những cột trụ bằng đá cẩm thạch màu trắng cao chọc trời, chạm trổ hình Kim Điều Bân Long ngâm ngậm bảo châu. Trên mỗi mái hiên lại có một đỉnh tháp Lưu Ly, họa tiết song long hí châu và bức họa muôn hoa khoe thắm trải rộng trên mỗi bức tường đá càng tôn thêm vẻ hoa lệ.

Bảng tên chính điện làm từ vàng ròng, chạm khắc cầu kỳ.

Bảng tên trắc điện khảm bảo thạch, xung quanh vây kín bằng rèm lụa màu xanh ngọc bích.

Đường đi đều được lát bằng đá quý, tinh thú dạt dào.

Nhìn thấy vậy, nàng liú lười không nói nên lời, dù Nam Chiêu Hầu là gia tộc đứng đầu Tam đại thế phiệt, công cao lớn chủ, nhưng phủ đệ của ông ta cũng xa hoa quá mức rồi, cả phủ đệ lấy màu vàng là màu chủ đạo, chạm trổ hoa văn hình rồng, long lấy không kém gì hoàng cung. Nhưng triều đình lại dung túng cho bọn họ bao nhiêu năm nay, đủ thấy quyền lực của ông ta lớn tới mức nào, chắc hẳn cô cô cũng phải nhường nhịn ông ta ba phần.

Nghĩ đến đây, nàng bắt đầu thấy hối hận vì việc bước vào phủ Nam Chiêu Hầu, hận mình biết rõ nơi này là đầm rồng hang hổ mà vẫn liều mạng xông vào, ai bảo nàng không chỉ thiếu bạc mà còn muốn nhìn mặt vị hôn phu Tuần Dạ của nàng. Trước khi xuất giá, nàng đã nghe qua rất nhiều tin đồn liên quan tới Tuần Dạ, nhất là cô cô luôn miệng khen ngợi hắn. Nàng rất muốn xem Tuần Dạ là thần thánh phương nào, liệu có được như trong lời đồn không.

Bước qua vô số đình đài lầu các, rốt cuộc bọn họ đã dừng chân trước một gian tiểu các, có một người phụ nữ trung niên dùng ánh mắt lợi hại nhìn bọn họ từ trên xuống dưới. Cuối cùng, bà ta dừng mắt trên người Lạc Tuyết, thản nhiên dùng ngón tay chỉ về phía nàng: “Ngươi vào trước đi.”

Trong lòng thấy hơi hồi hộp, nàng nuốt nuốt nước bọt, nhắm mắt đi vào bên trong các.

Đi chưa được mấy bước thì bị gọi lại: “Ngươi đã biết quy củ chưa?”

Quản gia trả lời: “Xin An ma ma yên tâm, trên đường đi tiểu nhân đã dặn dò cẩn thận, chắc chắn sẽ đỡ cho Tam tiểu thư vui vẻ.”

An ma ma thở dài gật đầu: “Ừm, ngươi vào trong được rồi.”

Tam tiểu thư của Nam Chiêu Hầu tên Tuần Ngừ, năm vừa tròn hai mươi, có sở thích bao nuôi nam sủng.

Còn nàng, nàng đang dùng thân phận nam sủng tiến vào phủ Nam Chiêu Hầu.

Mới bước chân vào các, một luồng Thụy Nã Hương nhàn nhạt bay tới, càng vào trong mùi hương càng nồng, sương khói tràn ngập. Qua một lớp bình phong có thể mơ hồ nhìn thấy một cô nương lười biếng nằm trên ghế, thỉnh thoảng lại có con gió lọt qua cánh cửa sổ khép hờ, thổi tung lớp màn trắng lên.

Tô Lạc Tuyết đến cách bình phong một thước thì dừng chân, không bước thêm bước nào nữa, còn người đang nằm trên ghế khẽ ngồi dậy, trong không gian yên tĩnh càng làm tiếng hít thở thêm rõ ràng.

“Lại đây.” Người nằm trên ghế mở miệng, trong giọng nói êm ái mang theo sự lạnh nhạt khó tả.

Tay nàng vừa khẽ động, trong mắt thoáng hiện lên vẻ tinh ranh, vừa cười vừa bước lại gần: “Tiểu nhân tới hầu hạ tiểu thư.”

Bước qua bức bình phong liền nhìn thấy vật áo đỏ vắt vẻo trên ghế, thỉnh thoảng còn khẽ lay động theo làn gió. Khóe môi khẽ nhếch lên thành nụ cười lạnh lùng, da dẻ trắng trẻo như ngọc bích, có dùng từ khuyên thể tuyệt diệu cũng không quá đáng.

Một cô nương như vậy hoàn toàn đủ khả năng gả cho một thư sinh nho nhã hoặc một công tử con nhà vương công quý tộc, sao lại cố tình nuôi nam sủng trong phủ khiến dư luận xôn xao, liệu còn ai dám tới phủ Nam Chiêu Hầu cầu hôn?

Tuần Ngừ đưa mắt nhìn người mới tới, sau khi quan sát một lúc liền đứng lên đi về phía nàng, thân hình mảnh mai rung động lòng người, da thịt trắng nõn lấp ló sau lớp vải mỏng làm người ta quên cả suy nghĩ.

Cô dùng ngón tay nhỏ nhắn nâng cằm nàng lên, chăm chú quan sát.

Còn Tô Lạc Tuyết, tuy lòng bàn tay nắm chặt đã ướt đầm mồ hôi, những nàng vẫn trấn định nhìn thẳng vào mắt Tuần Ngừ. Chỉ thấy gương mặt xinh đẹp của Tuần Ngừ càng lúc càng tiến sát vào mặt nàng, Lạc Tuyết theo phản xạ lùi lại phía sau, rút con dao trong tay ra để kết thúc kế hoạch trộm bạc này. Nhưng không ngờ, Tuần Ngừ không hề hoảng sợ mà còn cười thành tiếng: “Sao vậy, là bản tiểu thư đáng sợ hay muốn dùng dao tự vẫn, bảo vệ trong sạch?”

Tô Lạc Tuyết ngạc nhiên Tuần Ngừ tiến lại gần hơn nữa, giống như con dao trong tay nàng hoàn toàn không có sức uy hiếp.

“Nếu không muốn làm nam sủng của bản tiểu thư, sao lại hòng ứng lệnh triệu tập vào phủ, chẳng phải đây là chuyện tự nguyện sao? Hay là ngươi vì tiền?” Tiếng cười của Tuần Ngừ lớn dần, đưa mắt nhìn đồng hồ trang sức, trên châu mã não chói mắt trên bàn: “Nếu vì tiền thì mau cầm đi, bản tiểu thư có rất nhiều, nữ nhi của Nam Chiêu Hầu không thiếu những thứ này. Cầm đi, cầm đi.”

Dần dần, trên gương mặt tuyệt mỹ kia xuất hiện vẻ dữ tợn, nụ cười cũng trở nên thâm lương. Tô Lạc Tuyết lên bước lại gần, dùng sức đánh mạnh vào gáy Tuần Ngừ. Căn phòng trở lại về yên tĩnh như lúc ban đầu.

Nàng nhìn Tuần Ngừ ngất xỉu trên mặt đất, chỉ có thể thốt lên hai chữ: “Đồ điên.”

Sau đó, nàng dùng sức kéo Tuần Ngừ đang mê man lên giường, dùng một chiếc khăn lụa bọc lại những món trang sức xa xỉ kia, bỏ vào trong túi.

Trong lúc vợ vét trang sức, thỉnh thoảng nàng lại hô lớn, lúc ngân nga kéo dài, lúc trầm lúc bổng, cố ý để cho người giữ cửa nghe thấy.

“Tiểu thư, người nhẹ một chút. . . .Ngươi làm đau tiểu nhân.”

“Dừng động đây, ta sẽ nhẹ nhàng hơn.”

Đám thị vệ và An ma ma canh giữ ở bên ngoài nở nụ cười mờ ám, đây là lần đầu tiên tiểu thư gây ra tiếng động lớn như vậy. Xem ra, tên tiểu tử kia đã chiếm được sự sủng ái của tiểu thư.

Khi màn đêm buông xuống, một nha hoàn mang điểm tâm và thức ăn, đẩy cửa bước vào: “Tiểu thư, đến giờ dùng bữa tối rồi.”

Không có tiếng người đáp lại, lúc này nha hoàn kia mới thấy có gì đó không đúng, tiến lại gần thì chỉ thấy tiểu thư nằm bất động trên giường. Có luồng gió mát thổi phía sau lưng, gáy chột đau nhói, ngã nhào xuống đất.

Tô Lạc Tuyết nhìn nhếch môi nhìn người vừa bị nàng giải quyết, ánh hoàng hôn chiếu lên gương mặt nàng tạo ra một khoảng sáng màu đỏ nhạt.

Gỡ mặt nạ da người xuống, trao đổi quần áo với nha hoàn đang nằm dưới đất, nàng bình tĩnh ôm theo đồng trang sức, châu báu đi ra ngoài. Trời cũng bắt đầu tối, không có ai phát hiện ra sự khác thường của nàng, quan trọng hơn nữa, phủ Nam Chiêu Hầu có rất nhiều nha hoàn, nô tài, liệu ai đủ hơi sức để ý tới một nha hoàn lạ mặt như nàng? Dựa vào tấm bản đồ Tiểu Hồ cho, nàng không phải mất công mò đường, đúng là bọn họ đã có âm mưu với phủ Nam Chiêu Hầu từ lâu, còn nàng may mắn được trao cho nhiệm vụ vinh quang này. Lần đầu làm trộm cướp lại không gặp bất kỳ nguy hiểm, kích thích nào, trong lòng thậm chí cảm thấy thất vọng.

Đi qua mấy bức tường, bước qua mấy dãy hành lang quanh co uốn lượn như con rồng lớn có đầu mà không có đuôi.

“Ngươi là nha hoàn Các nào?” Sau lưng truyền tới tiếng hô lớn, Tô Lạc Tuyết vội lấy lại bình tĩnh, quay người, cung kính cúi đầu: “Nô tỳ là nha hoàn Ngừ Các.”

Trương ma ma dùng ánh mắt sắc bén quan sát Tô Lạc Tuyết kỹ càng từ trên xuống dưới, thân hình mảnh mai, đôi mắt linh hoạt, động lòng người. Bà khẽ gật đầu, nở nụ cười hài lòng: “Ngươi đi theo bọn ta tới Lạc Các.”

“Lạc Các?” Nàng nhíu mày cố nhớ lại địa danh xa lạ này. Thình thoảng lại đưa mắt nhìn Trương ma ma và những cô nương ăn mặc giống mình đi đằng trước, thầm nghĩ có nên đi theo bọn họ không. Đường như việc này làm cho Trương ma ma mất kiên nhẫn: “Còn không mau đi theo, đứng sững ở đó làm gì?”

“Dạ, ma ma.” Vì không muốn đánh rần động cỏ, nàng vội vàng nhập vào đội ngũ nha hoàn đi theo Trương ma ma, vừa đi vừa tìm cơ hội chạy ra ngoài. Thế nhưng càng đi, số nô tài qua lại càng lúc càng đông, ánh đèn chiếu sáng rực rỡ tôn lên bức tường màu đỏ khảm vàng, hiên ngang sừng sững khiến nàng không tìm được cơ hội đó.

Trương ma ma đứng bên ngoài, cung kính cất tiếng nói: “Nhị thiếu gia, mọi người đã đến đông đủ.”

“Ừ, vào đi.” Giọng nói trầm thấp, uể oải từ phía trong vọng ra.

Lúc này Trương ma ma mới bạo gan đẩy cánh cửa nặng nề, dẫn theo mười mấy nha hoàn bước vào. Mới đẩy cửa ra đã thấy sương khói mù mịt mang theo mùi hương nồng nức, giống như xạ hương, mà cũng giống như hoa sen. Càng đi sâu vào trong, mùi hương càng đa dạng làm người ta khó phân biệt.

Trong hồ tắm lát đá cẩm thạch có tiếng nước chảy róc rách, ánh đèn đu đưa theo làn sóng nước, chiếu sáng cả căn phòng.

Có một người đàn ông đang nhắm mắt tựa vào thành hồ, sợi tóc ướt nước bám chặt vào một bên vai. Hơi nước trong suốt ngưng tụ thành những giọt sương đọng trên lông mi hắn, da thịt trắng nõn, mịn màng, thuần khiết như tuyết đầu mùa, thêm cả khoe miệng khẽ nhếch lên tạo cho hắn một khí chất hoàn mỹ vô khuyết, đồng thời cũng giống như một đóa Mạn Đà La quý dị đang nở rộ trong đêm.

Khoảnh khắc nhìn thấy người đàn ông kia, Tô Lạc Tuyết sững sờ tới ngây người. Người đàn ông này chỉ có thể dùng từ “mỹ” để hình dung, trông hắn thật sự không giống đàn ông.

Mấy nha hoàn kia, người thì đi chân trần xuống nước xoa bóp cho hắn, người thì quỳ trên bờ thả cánh hoa xuống hồ, những cánh hoa ướt át trôi bồng bênh trên mặt nước, mang theo đủ loại hương thơm mê người.

“Còn ngây ra đó làm gì? Không mau tới đảm vai cho Nhị thiếu gia?” Trương ma ma trừng mắt nhìn Lạc Tuyết.

Lúc này nàng mới tỉnh táo lại, nhẹ nhàng đi tới gần thành hồ, vươn đôi tay mảnh khảnh xoa bóp vai cho hắn. Vì chưa phục vụ ai bao giờ, nàng chỉ nghĩ phải dùng hết sức.

“Một nha hoàn lại có bàn tay ngọc ngà như vậy.” Giọng nói thản nhiên của Nhị thiếu gia vang lên, Tô Lạc Tuyết khẽ dừng tay, đang định nghĩ ra câu chuyện bí ẩn về thân thể của mình, ai ngờ, Nhị thiếu gia đã chuyển đề tài trước: “Tên của ngươi.”

“Tô Tam.” Thấy hắn không muốn truy cứu, nàng thậm chí phào nhẹ nhõm.

“Tô Tam? Ở nhà đứng hàng thứ ba sao?”

“Vâng.”

“Gia cảnh sa sút, vì muốn phụng dưỡng cha mẹ nên bán mình vào phủ?”

Nàng sững sờ, chăm chú nhìn vào gáy hắn, không ngờ chỉ bằng vài ba câu, hắn đã tóm tắt xong câu chuyện đầy đau khổ của nàng khiến nàng cảm thấy tức cười.

Thấy nàng im lặng không nói, Trương ma ma đành lên tiếng nhắc nhở: “Nhị thiếu gia đang hỏi ngươi đấy.”

“Được rồi, các người ra ngoài chờ đi.” Nhị thiếu gia vung tay lên làm bắn nước vào mặt Lạc Tuyết. Đám nha hoàn và thị vệ vội rút lui ra, nàng cũng định đứng dậy thì thấy Nhị thiếu gia cất tiếng gọi: “Tô Tam, ngươi ở lại đây.”

“Không biết Nhị thiếu gia có gì phân phó. . . .” Nàng còn chưa nói xong, Nhị thiếu gia đã quay người lại, trong mắt lóe lên vẻ bướng bỉnh, đầy kiên quyết.

Nàng khẽ hít sâu một hơi, sau đó, một cánh tay cường tráng kéo mạnh nàng xuống hồ tắm, không chỉ có người, cả đám trang sức châu báu cũng rơi ra khỏi áo, va chạm với đáy hồ phát ra âm thanh loảng xoảng.

Ánh mắt Nhị thiếu gia toát lên vẻ thâm thúy khó tả.

Tô Lạc Tuyết bất ngờ uống vài ngụm nước trong hồ mới đứng vững lại được, đối diện với đôi mắt âm u kia, nàng liền giơ tay xông về phía cổ Nhị thiếu gia.

Đây là lần thứ ba đánh người hôm nay, nhưng hắn không bị ngất giống hai người trước, trong đôi mắt âm u đã bắt đầu xuất hiện thêm sự tức giận.

Nàng biết mọi chuyện không ổn, ba mươi sáu kế chuồn là thượng sách, tay bối rối thu nhặt đồng châu báu, chân liễu mạng nhảy ra khỏi hồ, bay tới chỗ cánh cửa sổ khép hờ, phi thân vào màn đêm đen tối.

Nhị thiếu gia vẫn ngồi yên trong hồ, cũng không có ý định gọi người đuổi bắt, chỉ là ánh mắt vẫn chăm chú nhìn về phía cửa sổ như đang suy nghĩ chuyện gì đó.

Dù Nhị thiếu gia không hạ lệnh đuổi bắt Tô Lạc Tuyết, nhưng khi đám thị vệ nhìn thấy dáng vẻ nhếch nhác, ướt sũng của nàng thì vẫn đuổi theo như thường. Cũng may, khinh công Tô Lạc Tuyết không tệ, sau vài lần vòng vèo trong Lạc Các, còn nhờ có tấm bản đồ phủ Nam Chiêu Hầu lúc trước, rất nhanh, nàng đã cắt đuôi được đám thị vệ kia.

Đêm lạnh như nước, yên tĩnh không một tiếng động.

Nàng nắm chặt viên dạ minh châu nhặt lại được, nấp kỹ ở trong bụi cỏ sau gốc cây đại thụ, trong đêm tối, dạ minh châu vẫn tỏa ra luồng ánh sáng dịu nhẹ. Cũng may là không vớ hết, không thì đúng là lạy ông tôi ở bụi này. Lén lút đưa mắt ra ngoài qua sát, xung quanh vắng lặng không có bóng người, chỉ có quạ đêm kêu thê lương làm người khác nổi da gà.

Nhìn đám kia thị vệ đã đi hết sang khu vực khác tìm kiếm, nàng mới khẽ thả lỏng người, vuốt lại mái tóc đang bết chặt. Nhưng khi vừa định đứng lên thì lại nghe thấy tiếng cười nhạt nhẽo truyền tới, nàng lập tức ngồi yên, nín thở quan sát tình hình.

“Bà ta tính khua chiêng giồng trống, nắm trong tay hơn nửa triều đình vẫn chưa thỏa mãn, còn vọng tưởng không chế phủ Nam Chiêu Hầu. . . Việc Tô Lạc Tuyết gặp tai kiếp chắc đã làm Tô hậu nổi trận lôi đình, nhưng chỉ dám bí mật tìm người.”

“Cả thiên hạ đều biết thế lực của Nam Chiêu Hầu, Tô Lạc Tuyết gặp tai kiếp không chỉ là sỉ nhục của Tô hậu mà còn là sỉ nhục của Tuần gia. Bọn họ sao dám treo thông báo, rêu rao sự sỉ nhục này ra ngoài?”

Qua giọng nói cho thấy phía trước đang có hai người đàn ông nói chuyện, bọn họ nói rất nhỏ, nhưng trong màn đêm yên tĩnh, nàng vẫn nghe rõ được từng câu từng chữ.

“Chỉ thấy kỳ quái, sao huynh không giết nàng theo kế hoạch. . .”

“Nha đầu kia rất thú vị. . .”

Nghe thấy câu này, hắn cảm thấy buồn cười, giọng nói cũng cao hơn một chút: “Thú vị? Huynh có biết huynh thả cô ta ra, rất dễ làm loạn kế hoạch. . . .”

Người nọ ngắt lời hắn, “Chuyện này ta tự có chừng mực, chỉ dựa vào một Tô Lạc Tuyết không thể tạo ra sóng gió.”

Đôi tay Tô Lạc Tuyết thoáng run lên, thì ra người cướp nàng không phải đám giặc cướp, mà là đám người có âm mưu giết nàng từ lâu!

Nàng biết Tô gia quyền khuy nhiên thiên hạ, cũng có không ít kẻ thù, nhưng qua cuộc đối thoại này, nàng lại cảm thấy phía sau có một âm mưu động trời, mà người đứng thao túng phía sau cũng không hề đơn giản.

Nàng ngừng thở, tiếp tục lắng nghe, nhưng trong đêm tối không còn tiếng động gì khác, chỉ có tiếng gió khẽ lướt qua tà váy nàng.

Hai người này, có ít nhất một người là người của phủ Nam Chiêu Hầu, mà thân phận người này cũng không hề đơn giản, rốt cuộc là ai mà có âm mưu động trời như vậy. Nàng có nên quay về bẩm báo cô cô, để cô cô chú ý tới Nam Chiêu Hầu không?

Nhưng khi nghĩ tới câu chuyện bí mật giữa cô cô và Nam Chiêu Hầu, nàng đành buông xuôi.

Chuyện giữa cô cô và Nam Chiêu Hầu vẫn luôn là cấm kỵ ở Tô gia, dù biết cũng chỉ dám để trong lòng. Người Tô gia biết, người trong thiên hạ cũng biết. Nhưng Nam Chiêu Hầu công cao lấn chủ, là gia tộc đứng đầu Tam đại thế phệ, Tô gia quyền khuy nhiên thiên hạ, môn sinh vô số, ai dám can đảm nói bừa cũng tự nghĩ được kết quả.

Tô Lạc Tuyết từng nghe phụ thân nói qua chuyện này, đáng lẽ cô cô và Nam Chiêu Hầu đã thành thân với nhau, nhưng cuối cùng, cô cô lại trở thành Đế Hậu.

Cô cô có quan hệ sâu sắc với Nam Chiêu Hầu như vậy, nếu nàng cứ hồ đồ chạy về tố cáo Nam Chiêu Hầu có ý tạo phản, sẽ không có ai tin nàng, chỉ

khi nắm chắc bằng chứng trong tay, nàng mới thuyết phục được người khác.

Dần dần, xung quanh chỉ còn lại tiếng gió thổi xào xạc, hai người nói chuyện trong bóng tối đã đi xa, Tô Lạc Tuyết nắm chặt viên dạ minh châu, âm thầm quyết định thám thính phủ Nam Chiêu Hầu ngay đêm nay.

Bạn đang đọc truyện *Đế Nghiệp Như Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 3: Bí mật trong phủ

Bóng đêm mờ lung, trong phủ Nam Chiêu Hầu chỉ còn lại những ánh đèn chập chờn lay động trong gió, Tô Lạc Tuyết mặc trang phục dạ hành, che kín mặt đang dựa vào tấm bản đồ của Tiểu Hồ để do thám phủ đệ. Dựa vào kinh công có chút thành tựu của mình, cuối cùng cũng dừng lại trước thư phòng Nam Chiêu Hầu Tuấn Viễn.

Dáng người nhỏ nhắn linh hoạt kia lên ra phía sau, lặng lẽ đẩy cửa, bước vào trong.

Nàng rón rén lùi về phía sau, nương theo ánh trăng mờ nhạt bên ngoài cửa sổ để quan sát cảnh tượng trong thư phòng, đồng thời phán đoán xem, nếu có mặt hằm, Nam Chiêu Hầu sẽ giấu chúng ở đâu.

Thư phòng rất lớn, Tô Lạc Tuyết còn chưa biết bắt đầu từ đâu, chợt có áp lực đè nén xông tới, nàng vội vàng xoay tròn né tránh một chưởng kia.

Hồngбет, trong thư phòng vẫn còn có người, chẳng lẽ là Nam Chiêu Hầu?

Còn chưa kịp nghĩ gì thêm, lại có một chưởng nữa xông về phía ngực nàng, chưởng phong âm độc, có thể thấy người kia muốn lấy mạng nàng.

Tô Lạc Tuyết biết đối thủ có võ công cao thâm khó lường, không thể ham chiến, chỉ có thể né tránh, tìm đường chạy trốn.

Trong lúc dây dưa, nàng mới phát hiện đối thủ cũng là một hắc y nhân, xem ra tối nay nàng đã gặp được bạn đồng hành.

Thời gian một nén hương trôi qua rất nhanh, hai người vẫn dây dưa không ngừng nghỉ, nàng thầm nghĩ phải sớm kết thúc truyện này, nếu để người của phủ Nam Chiêu Hầu phát hiện, hậu quả khó mà lường được.

Vừa nghĩ đến đây, nàng âm thầm dồn hết nội lực vào lòng bàn tay, bất ngờ tập kích vào ngực đối phương, người kia không ngờ nàng lại phản kháng, vừa xoay người né tránh đã tạo cho nàng cơ hội trốn thoát.

Thấy nàng sắp chạy thoát ra ngoài, ánh mắt hắc toát lên vẻ lạnh lẽo, vội vàng đi tới nắm chặt vai phải nàng.

Tô Lạc Tuyết tức giận, hai người bọn họ đều là trộm cướp, sao hắc cứ phải dồn nàng vào đường chết? Nàng đột ngột quay lại vung tay trái lên, lột mất tấm khăn che mặt của hắc.

Ánh trăng mờ lung phản chiếu trên gương mặt hắc, trong nháy mắt, nàng như bị gương mặt đó đầu độc, thật đúng là yêu nghiệt.

Nhị công tử của Nam Chiêu Hầu Tuấn Viễn!

Trong mắt Tuấn Lạc hiện lên sát khí lạnh lẽo, tay trái bóp chặt lấy cổ nàng, tay phải đưa lên kéo khăn che mặt của nàng xuống, vẻ mặt hiện rõ sự kinh ngạc.

Tô Lạc Tuyết chỉ cảm thấy khó thở, miễn cưỡng nhìn Tuấn Lạc cười nói: “Không ngờ, nhị thiếu gia có dư tình lực đi thám thính thư phòng nhà mình.”

“Người biết quá nhiều.” Giọng nói Tuấn Lạc âm u vô cùng, hoàn toàn không tương xứng với gương mặt hoàn mỹ, không chút tỳ vết kia.

Lực tay ở cổ càng mạnh hơn, nàng biết, tính mạng sắp không giữ nổi nữa.

“Đêm hôm khuya khoắt, Nhị thiếu gia thám thính thư phòng nhà mình, chắc cũng muốn tìm đồ giống ta, nếu đã có chung mục đích, sao hai ta không bắt tay hợp tác?”

Giống như nghe được chuyện cười, Tuấn Lạc khịt mũi nói: “Hợp tác?”

“Chẳng lẽ nhị thiếu gia định hành động đơn lẻ? Nếu người xuất hiện tối nay không phải ta mà là người của Nam Chiêu Hầu, người định làm như thế nào?” Nhìn thấy vẻ do dự trong mắt Tuấn Lạc, nàng thừa thắng, tiếp tục nói: “Có một số việc, có bạn đồng hành sẽ tốt hơn.”

Thật ra khi Tô hậu ban hôn cho nàng và Tuần Dạ, nàng đã bí mật thám thính tình hình của Tuần gia, Nam Chiêu Hầu Tuần Viễn có hai nam một nữ, Tuần Dạ, Tuần Ngừ do chính thê sinh ra, Tuần Lạc do thiếp thất sinh ra, mà Tuần Lạc lại có tính cách cô độc, ít khi giao thiệp với bên ngoài. Nàng đảm chắc trong lòng Tuần Lạc có mưu đồ khác, vì bảo vệ tính mạng, nàng chỉ có thể hợp tác cùng hắn, dù sao, hắn giết mình ngay trong thư phòng của Tuần Viễn cũng không có gì tốt.

Thấy sát ý trong mắt hắn dịu xuống, nàng vội vàng nói tiếp: “Người yên tâm, chúng ta có chung mục đích, nếu đã hợp tác, ta sẽ không bán đứng người.”

Tuần Lạc nhìn nàng hồi lâu, cuối cùng cũng buông nàng ra. “Khéo mồm khéo miệng, ta giữ lại tính mạng cho người, sau này người sẽ là người của Lạc Các.”

Sợ đêm dài sinh mộng, nàng và Tuần Lạc lập tức chia nhau rời khỏi thư phòng, sau khi Tuần Lạc sai người sắp xếp chỗ ở cho nàng, Tô Lạc Tuyết mới thăm thỏ phào nhẹ nhõm, suy nghĩ về hành động bất thường của Tuần Lạc tối nay.

Nếu nói nàng tới thư phòng của Tuần Viễn nhằm truy tìm chứng cứ ông ta muốn lật đổ Tô hậu, vậy Tuần Lạc tới thư phòng để tìm thứ gì? Chẳng lẽ hắn cũng có mục đích giống này? Điều này sao có thể, Tuần Viễn là cha ruột hắn, nào có ai đi tìm chứng cứ dồn phụ thân mình vào chỗ chết. Nàng chỉ có thể khẳng định mình đã thoát khỏi nguy hiểm, ánh mắt Tuần Lạc nhìn nàng không còn chút sát ý nào, có lẽ hắn thật lòng muốn hợp tác với nàng.

Tô Lạc Tuyết loay hoay trên giường hồi lâu cũng không nghĩ thêm được gì, quyết định không bận tâm thêm nữa, dù sao, dựa vào thân phận tỳ nữ của Tuần Lạc, nàng vẫn còn thời gian và cơ hội thu gom tội chứng của Nam Chiêu Hầu. Quan trọng nhất là nàng cũng không còn tiền, ở lại phủ Nam Chiêu Hầu vợ vết thêm thì mới có vốn để tiêu dao tới Hoàn Thành, xem mặt tên Hoa Tu có lá gan lớn kia.

Còn vợ vết như thế nào, dĩ nhiên là vợ vết trên người Tuần Lạc rồi. . . .

Vừa nghĩ tới đó, nàng liền nhắm mắt lại, mỉm cười tiến vào mộng đẹp.

Bình yên ở lại Lạc Các hơn mười ngày, Tô Lạc Tuyết cũng không làm gì khác ngoài việc sáng sớm tới phục vụ Tuần Lạc rửa mặt, thay quần áo, không có lấy một câu thừa thãi. Trải qua mấy ngày quan sát, Tô Lạc Tuyết chỉ cảm nhận được Tuần Lạc hành tung quý dị, tính tình cô độc, trên gương mặt tuấn mỹ kia giống như khắc lên bốn chữ “Người lạ chó gặm”, cứ như vậy, việc vợ vết của cải trên người hắn còn khó hơn lên trời.

Điều này làm Tô Lạc Tuyết thất vọng không thôi, việc hầu hạ cũng trở nên biếng nhác, có ý muốn bãi công, còn Tuần Lạc thì làm như không thấy gì hết.

Tô Lạc Tuyết tức giận nhưng lại không dám nói, mỗi lần lời lên đến miệng, chỉ cần nhìn thấy đôi mắt âm u, lạnh lẽo kia, nàng lại cố gắng nuốt xuống. Nàng có cảm giác mình đã sa vào ổ sói, tiền mất tật mang.

Làm trong phủ ít ngày cũng nghe được vài chuyện về Tuần Lạc, nghe nói mẫu thân Tuần Lạc là tiểu thiếp của Nam Chiêu Hầu tên Nguyễn Văn Ngọc, vì Nguyễn Văn Ngọc rất được Nam Chiêu Hầu sủng ái nên địa vị của Tuần Lạc có thể sánh ngang với Đại thiếu gia Tuần Dạ. Nhưng Tuần Lạc lại có tính cách cô độc, ít khi tiếp xúc với Nam Chiêu Hầu, hành tung quý dị, nếu không phải chuyện gì trọng đại, Tuần Lạc rất ít khi lộ diện. Cũng vì tính cách đó của hắn, tình phụ tử giữa Nam Chiêu Hầu và Tuần Lạc lãnh đạm như nước, không được sủng ái như trưởng tử Tuần Dạ.

Khi nhắc tới Tuần Dạ, đám hạ nhân trong phủ ca ngợi hắn hết lời, những câu ca ngợi đó cũng không khác những điều nàng nghe được ở Lạc Thành. Có thể thấy Tuần Dạ đánh đâu thắng đó trên chiến trường cũng rất được lòng người.

Đó chính là vị hôn phu Tô hậu lựa chọn cho nàng.

Tô Lạc Tuyết cười lạnh bụng chậu nước vào trong phòng Tuần Lạc, nền trong phòng còn sáng, nhưng người lại chẳng thấy đâu.

Nàng hiếu kỳ đặt chậu nước xuống, mở cửa sổ nhìn lên mặt trăng bên ngoài, đã tới giờ Tuất, cũng không nghe nói trong phủ có tổ chức tiệc tùng gì, liệu hắn có thể đi đâu?

Dù nghi ngờ nhưng nàng vẫn ngồi yên trên ghế đợi hắn quay về, trong lòng hạ quyết tâm phải đòi tiền công của hắn trong tối nay để rời khỏi Hầu phủ. Mới ở đây tầm mười ngày, nàng cũng mơ hồ cảm giác được Hầu phủ như đầm nước sâu, không hề đơn giản như nàng tưởng tượng, chỉ dựa vào một mình nàng không thể tìm ra chứng cứ mưu phản của Nam Chiêu Hầu, nàng không thể tiếp tục mạo hiểm như vậy.

Ánh nến chấy “xuy xuy” trong không khí nhỏ xuống những giọt lệ màu đỏ, nàng gật gù tựa xuống bàn đánh một giấc, gương mặt phản chiếu dưới ánh nến càng thêm tươi tắn như hoa.

Tiếng cửa đột ngột mở ra đánh thức Tô Lạc Tuyết, nàng mờ mịt nhìn Tuần Lạc đóng cửa lại, sau khi nhìn thấy mũi tên cắm sau lưng hắn, nàng mới ý thức được chuyện gì đang xảy ra: “Nhị thiếu gia, ngài. . . “

Sắc mặt Tuần Lạc trắng bệch, trên trán ướt đầm mồ hôi, vội vàng dập tắt ánh nến trong phòng.

Có lẽ vì Tuần Lạc quá tinh táo, nên Tô Lạc Tuyết đang hoảng hốt cũng bình tĩnh lại, bọn họ đứng trong bóng tối yên lặng lắng nghe âm thanh bên ngoài, có những tiếng bước chân rất nhỏ vang lên phía ngoài Lạc Các.

“Giúp ta rút tên.” Lúc này, Tuần Lạc đã ngồi trên giường, giọng nói càng thêm phần lạnh lẽo, đầy sát khí.

Nàng không hề do dự, lập tức đi tới dùng sức rút tên, trong phòng thoáng xuất hiện một tiếng rên thống khổ làm tay nàng hơi run rẩy.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Tô Lạc Tuyết nghi ngờ hỏi.

“Ngươi mau rửa sạch vết máu trên tay, cố gắng giúp ta trì hoãn thời gian.” Tuần Lạc không trả lời mà thần nhiên ra lệnh.

Nàng biết có hỏi thêm cũng chỉ làm hỏng việc, trực giác mách bảo chuyện tối nay rất khó giải quyết. Sau khi dùng khăn tay lau sạch vết máu, khôi phục sự bình tĩnh, mở cửa bước ra ngoài. Đi được vài bước, nàng đột nhiên quay đầu lại nhìn Tuần Lạc đang cời bỏ bộ trang phục dạ hành: “Tối nay ta giúp ngươi, ngươi phải đồng ý với ta một chuyện.”

“Điều kiện?” Giọng nói của Tuần Lạc có vẻ nguội lạnh.

“Cho ta bạc.” Nàng nói giọng đầy chính nghĩa.

Tuần Lạc hơi dừng động tác, chỉ nói: “Được.”

Thấy hắn đồng ý rồi, nàng mới thờ phào nhẹ nhõm, quay người bước ra khỏi phòng.

Ánh đuốc làm sáng bừng cả Lạc Các, có rất nhiều hạ nhân trong phủ đã tỉnh dậy, bị đám thị vệ đuổi ra ngoài, tìm tòi, lục soát khắp nơi. Âm thanh đồ đạc va chạm không ngớt.

Tô Lạc Tuyết thần nhiên bước về phía trước, nhìn quanh một vòng mới dừng mắt trên người một nam nhân mặc áo choàng đen, hắn chấp tay đứng ở một nơi, đôi mắt lạnh lùng, sắc bén như ưng không ngừng nhìn quanh tìm kiếm.

Một lát sau, những thị vệ nhận lệnh lục soát đã quay lại bẩm báo.

“Đại thiếu gia, phía Đông phòng không có gì khả nghi.”

“Đại thiếu gia, Tây phòng không có gì khả nghi.”

“Đại thiếu gia, Bắc phòng không có gì khả nghi.”

.....

Nghe thị vệ bẩm báo, Tô Lạc Tuyết khẽ ngậy người, mở to mắt nhìn người đàn ông kia, bọn họ gọi hắn là “Đại thiếu gia”, chẳng lẽ hắn chính là trưởng tử của Nam Chiêu Hầu, vị hôn phu của nàng, Tuần Dạ?

Giương mặt nàng có phản ứng ngạc nhiên, không ngờ lại bắt gặp Tuần Dạ trong tình huống này, tay chân lạnh lẽo, trong lòng còn cảm thấy chột dạ.

“Không có?” Tuần Dạ nhướn cao đôi mày kiếm, đưa mắt nhìn quanh một vòng, sau đó dừng lại trước phòng của Tuần Lạc.

Thị vệ hiểu ý Tuần Dạ, vừa định xông vào phòng Tuần Lạc thì Tô Lạc Tuyết đã xuất hiện ngăn cản bọn họ: “Làm càn, ai cho các ngươi quấy rầy Nhị thiếu gia?”

“Phụng mệnh lục soát thích khách.” Thị vệ cứng rắn nói.

“Ai trong phủ này không biết Nhị thiếu gia võ công cao cường, nếu có thích khách xông vào trong, sao ta lại không biết.” Tô Lạc Tuyết vừa nói vừa nhìn về phía Tuần Dạ. “Hay ngươi nghĩ Nhị thiếu gia chính là thích khách?”

Mấy tên thị vệ đưa mắt nhìn nhau, trong lúc nhất thời cũng không biết phải làm sao.

Đúng lúc này, cửa phòng đột ngột mở ra, Tuần Lạc khoác áo choàng trắng đi ra ngoài, vẻ mặt có phần uể oải, trông giống như người mới tỉnh dậy.

“Đại ca bắt thích khách tới tận Lạc Các sao?” Trong giọng nói trầm thấp của Tuần Lạc lộ ra vẻ khí thế.

“Thích khách chạy đến Lạc Các thì không thấy tung tích đâu nữa, hắn đang bị thương, chắc chắn đang ẩn nấp ở đâu đó.” Giọng nói của Tuần Dạ vang dội trong trời đêm yên tĩnh, mang theo vẻ uy nghiêm, đáng sợ lọt vào tai Tô Lạc Tuyết.

Giọng nói này, là giọng của một trong hai người nói chuyện đêm đó.

Thì ra, hắn chính là Tuần Dạ sao?

Điều này cũng có thể giải thích vì sao đám người kia muốn lấy mạng nàng, thì ra, người thao túng phía sau là Tuần Dạ. Nếu hắn phải cưới một Tô tiểu thư về, nhất định hắn sẽ ăn không ngon, ngủ không yên. Cách giải quyết duy nhất là giết chết nàng, ngăn ngừa hậu họa.

“Tô Tam nói không sai, hướng chỉ thích khách kia còn bị thương, nếu hắn trốn trong phòng đệ cũng đâu thể trốn khỏi lòng bàn tay đệ? Nếu đại ca muốn lục soát, có phải đại ca nghi ngờ đệ là tên thích khách kia?” Tuần Lạc bước về phía Tô Lạc Tuyết, ánh mắt đầy vẻ sắc bén, khí thế tỏa ra không hề giống với người bị trọng thương.

Tuần Dạ khẽ cười nhưng ánh mắt không cười: “Đương nhiên nhị đệ không thể là thích khách, nếu không có trong Lạc Các, vậy ta sẽ lục soát ở nơi

khác.”

Dứt lời liền vùng tay lên, bọn thị vệ lập tức lui xuống.

Tô Lạc Tuyết nhìn Tuần Dạ quay người rời đi, trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm, đang định quan sát về mặt Tuần Lạc thì Tuần Dạ đột ngột quay lại, ánh mắt sắc bén nhìn thẳng về phía nàng. Nàng bị ánh mắt này dọa tới giật mình, tim cũng đập nhanh mấy nhịp, chột dạ nhìn sang phía khác, chẳng lẽ, hắn nhận ra nàng?

Chỉ nghe thấy giọng nói thản nhiên của Tuần Dạ truyền tới: “Từ khi nào, bên cạnh nhị đệ đã có thêm một nha hoàn đảm lược như vậy?”

“Không phải đại ca để ý tới cô ấy chứ, nhưng cô ta là nha hoàn thân cận của đệ, không cho phép huynh có ý đồ với cô ấy.” Trong giọng nói của Tuần Lạc có thêm mấy phần trêu chọc, còn có sự chiếm hữu rất rõ ràng.

Tuần Dạ chỉ cười mà không nói gì, sau đó mang theo nhóm thị vệ rời đi.

Lạc Các khôi phục lại vẻ yên tĩnh thường ngày, Tô Lạc Tuyết nghiêng đầu nhìn về mặt bình tĩnh của Tuần Lạc, nếu không phải nhìn thấy mồ hôi ướt đầm trên trán hắn, nàng cũng không dám nghĩ hắn đang bị thương.

Đỡ Tuần Lạc trở về phòng, Tô Lạc Tuyết lập tức thấp nền lên, chỉ thấy máu tươi bắt đầu nhiễm đỏ lưng áo hắn.

“Trong ngăn kéo thứ hai tủ trái có kim sáng được với băng gạc.” Hắn tựa vào bàn nói.

Lúc đó, nàng thấy rất khâm phục Tuần Lạc, trùng một mũi tên còn có thể chạy trốn, trong thời điểm nguy cấp vẫn đủ tỉnh táo xử lý mọi chuyện, còn cả sự nhẫn nại và khí thế người thường khó có được. Nếu tối nay không có sự nhẫn nại và phần khí thế kia, hắn chỉ có một con đường chết.

Đường đường là Nhị thiếu gia lại giờ trò trộm đạo trong phủ, nói ra nhất định khiến người trong thiên hạ chế giễu, thêm vào ánh mắt đầy sát ý của Tuần Dạ khi nãy, nếu Tuần Lạc bị bắt, e hắn cũng không vì tình riêng mà tha chết cho Tuần Lạc.

Cẩn thận cởi áo hắn ra, rắc kim sáng được lên, sau đó mới dùng băng gạc băng bó cho hắn, động tác rất thành thục.

“Sao lại giúp ta, giúp ta thì được lợi gì?” Tuần Lạc khê hỏi.

“Những cũng không gặp bất lợi mà.” Tô Lạc Tuyết cười nói.

“Nếu tối nay đại ca cho người vào lục soát, ta chắc chắn phải chết, còn ngươi sẽ là đồng mưu.”

“Nhưng ta tin Tuần Dạ sẽ không xông vào lục soát.”

“Tại sao?”

“Bởi vì ngươi là nhị đệ của hắn.”

Tuần Lạc nghe đến đó liền bật cười thành tiếng: “Ô Tam, ngươi thật có đảm lược.”

Tô Lạc Tuyết buộc chắc băng gạc, sau khi mặc lại áo cho hắn, nàng vẫn cảm thấy khó hiểu: “Ngươi là Nhị công tử của Nam Chiêu Hầu, ta không hiểu sao ngươi lại đối phó với phụ thân mình, chuyện này có lợi gì cho ngươi?”

Tuần Lạc không nói gì, chỉ là ánh mắt u ám kia đã tiết lộ tâm tình của hắn: “Ngươi lui xuống đi.”

Tô Lạc Tuyết thu dọn đồ đạc, thổi tắt nến, đứng trong bóng tối nhìn về phía Tuần Lạc đã ngủ, nhỏ giọng nói: “Thật ra đêm nay ta giúp ngươi còn vì một nguyên nhân khác.” Nàng hơi ngừng lại, khóe miệng khẽ nhếch lên thành nụ cười dịu dàng: “Ta có cảm giác quen thuộc với ngươi, giống như chúng ta đã quen biết từ rất lâu.”

Tuần Lạc nhắm mắt nằm trên giường nghe tiếng đóng cửa phòng, còn cả tiếng bước chân nàng đi càng lúc càng xa, trên môi xuất hiện nụ cười thản nhiên đẹp như bông hoa anh túc nở rộ trong đêm.

Tình duyên mấy ngày, vết thương của Tuần Lạc đã đỡ hơn nhiều, phía Hầu phủ vẫn không ngừng lùng bắt tên thích khách kia. Tuần Dạ đã kết luận tên thích khách kia không thể nào chạy thoát khỏi Hầu phủ bảo vệ sâm nghiêm, còn việc không tìm được thích khách chỉ có một nguyên nhân, tên thích khách kia vốn là người trong phủ. Tin trong Hầu phủ có gian tế truyền ra rất nhanh, khắp nơi căng thẳng như có một quả bom nổ chậm sắp bộc phát.

Hậu viên Lạc Các có một biển hoa đào, thời gian này cũng là lúc hoa đào đua nhau nở rộ, cả khu vườn ngập tràn trong hương hoa mát lạnh, một cơn gió thổi qua kéo theo những cánh hoa rơi đầy đất.

Mấy hôm nay, cứ lúc rảnh rỗi là Tô Lạc Tuyết lại chạy vào hậu viên thưởng thức cảnh đẹp, nhưng hôm nay, ở nơi này lại xuất hiện thêm một người nữa. Trang phục màu trắng như tuyết đứng dưới biển hoa lác đác rơi, ngăn người nhìn về một phía.

Tô Lạc Tuyết đi lên con đường đá phủ đầy cánh hoa rơi, gương mặt kia cũng dần trở nên rõ ràng, thì ra là Tuần Ngừ.

Nhớ tới đêm Tuần Ngừ cười điên loạn, nàng lại cười thầm trong lòng, người của Tuần gia, ai cũng kỳ quái như vậy sao?

Một tiểu thư điên cuồng thích nuôi nam sủng; một nhị thiếu gia bí mật đối nghịch với phụ thân; còn tên đại thiếu gia Tuần Dạ kia, chắc có thể coi hắn là người bình thường nhất ở đây.

Tuần Ngừ cảm giác có người đến gần liền quay đầu lại nhìn, trang phục tỳ nữ không giấu được vẻ hoạt bát, còn cả đôi mắt trong suốt biết cười kia.

“Hoa đào ở đây thật đẹp.” Tô Lạc Tuyết dùng lòng bàn tay đón lấy một cánh hoa rơi.

“Ngươi là Tô Tam Lạc Các?” Giọng Tuần Ngừ mang tính khẳng định khiến Tô Lạc Tuyết kinh ngạc vô cùng: “Tam Tiểu Thư biết ta sao?”

“Có can đảm mắng thị vệ trước mặt đại ca, còn lên tiếng uy hiếp, chuyện này đã sớm truyền khắp Hầu phủ. Ta nghĩ, chỉ có Nhị ca mới dạy dỗ được một nha hoàn như vậy.”

Nghe những lời này của Tuần Ngừ có thể nhận ra, quan hệ giữa Tuần Ngừ và Tuần Lạc rất tốt, Tô Lạc Tuyết nói: “Tam Tiểu Thư quá khen.”

“Ngươi tên là Tô Tam, ở nhà cũng đứng hàng thứ ba sao?” Tuần Ngừ đưa tay vuốt lại vạt váy, cất bước đi trước.

Tô Lạc Tuyết lập tức theo sát phía sau: “Đứng, nô tỳ đứng hàng thứ thứ ba. Đáng tiếc gia thế không thể sánh với Tam Tiểu Thư, gia cảnh bản hàn tói mức phải bán mình vào Hầu phủ làm tỳ nữ.”

Nghe đến đó, Tuần Ngừ liền cười lạnh: “Ai nói con gái nhà nghèo không thể so sánh với tiểu thư Hầu phủ? Đúng là không phải lo chuyện cơm áo, nhưng lại không được tự chủ nhân duyên.”

Nghe giọng nói đầy vẻ giễu cợt của Tuần Ngừ, Tô Lạc Tuyết như bị nói trúng tâm sự: “Đúng vậy, gia thế có khá hơn nữa, cuối cùng vẫn phải gả đi theo ý của người khác, không đến lượt bản thân tự chủ nhân duyên.”

Tuần Ngừ cười: “Đã lâu không gặp nhị ca nên mới qua đây nhìn xem, không ngờ lại tự bêu xấu chuyện nhà.”

Việc chuyển đề tài đột ngột làm Tô Lạc Tuyết thấy hơi bất ngờ, nhưng nàng vẫn thản nhiên đưa Tuần Ngừ tới gặp Tuần Lạc.

Trong Hầu phủ có vẻ ngoài yên bình nhưng ẩn chứa rất nhiều bí mật không thể nói ra ngoài.

Tuần Ngừ và Tuần Lạc ngồi trong phòng trò chuyện hồi lâu, Tô Lạc Tuyết canh giữ bên ngoài, không cho kẻ nào tới quấy rầy. Khoảng nửa canh giờ sau, Tuần Ngừ mới bước ra ngoài, thản nhiên quan sát vẻ mặt Tô Lạc Tuyết, cười nói: “Nhị ca cho gọi ngươi.”

Tô Lạc Tuyết bị nhìn tới mắt tự nhiên nhưng cũng không dám hỏi nhiều, chỉ khẽ gật đầu bước vào trong. Dù không nhìn được nét mặt của Tuần Ngừ, nàng vẫn cảm nhận được ánh mắt của Tuần Ngừ đang chăm chú bám sát lấy nàng. Sóng lưng cũng chợt cảm thấy lạnh lẽo.

Lô hương trong phòng nhả khói lượn lờ, trong không khí có mùi trầm hương tản mát, khiến con người cũng cảm thấy yên ổn.

Tuần Lạc đang nằm dựa vào ghế, ánh mắt thâm trầm nhìn ra phía ngoài cửa sổ, vẻ mặt như đang suy ngẫm chuyện gì đó. Nàng cũng không tiện quấy rầy nên ngồi im lặng chờ hắn.

Một lát sau, hắn mới lấy tập ngân phiếu trong túi áo ra: “Ngân phiếu năm trăm lượng, coi như thù lao ngươi giúp ta đêm đó.”

Nàng vừa thấy ngân phiếu liền vui vẻ tiếp nhận: “Đa tạ nhị thiếu gia.” Cất xong ngân phiếu, nàng bắt đầu tính toán cách rời khỏi phủ Nam Chiêu Hầu. Nhưng phải rời khỏi đây như thế nào, nàng biết nhiều bí mật của Tuần Lạc như vậy, sao hắn có thể đồng ý cho nàng rời khỏi đây?

“Ngân phiếu cũng đã cầm rồi, ngươi có thể rời khỏi đây.”

Một câu nói của Tuần Lạc làm người đang tính kế trốn chạy là Tô Lạc Tuyết kinh ngạc, khó hiểu hỏi: “Nhị thiếu nói rời khỏi đây là rời khỏi căn phòng này, hay là rời khỏi”

“Phủ Nam Chiêu Hầu.” Tuần Lạc đưa mắt nhìn Tô Lạc Tuyết: “Từ nơi nào đến thì hãy quay về đó.”

“Ngươi thả ta đi? Ngươi không sợ ta rời khỏi đây sẽ vạch trần bí mật của ngươi sao?”

“Đêm đó ngươi không phản bội, sau này cũng sẽ không phản bội.”

Nàng ngăn người, cẩn thận quan sát nét mặt hắn: “Không phải sau khi ta rời khỏi đây, ngươi sẽ bố trí sát thủ bí mật giết ta chứ?”

“Đề nghị không tệt.” Tuần Lạc đứng dậy đi tới trước mặt Tô Lạc Tuyết, bàn tay khẽ xoa đầu nàng như an ủi một đứa bé vậy: “Yên tâm đi, vĩnh viễn đừng quay lại phủ Nam Chiêu Hầu nữa.”

Cảm nhận được sự ấm áp từ lòng bàn tay hắn, nàng cũng thấy bình tĩnh hơn: “Tại sao?”

“Ta nhớ ngươi từng nói, ngươi có cảm giác quen thuộc với ta, giống như đã quen biết từ lâu. . . .” Tay hắn vẫn đặt trên đầu nàng, ánh mắt thâm thúy, sâu

thăm: “Mà ta cũng có cảm giác quen thuộc đó, ta không muốn làm tổn thương người.”

Tô Lạc Tuyết chống cằm ngồi trên thềm đá trước cửa phòng Tuần Lạc trầm tư hồi lâu, bên tai không ngừng vọng lại câu nói của Tuần Lạc: “Mà ta cũng có cảm giác quen thuộc đó, ta không muốn làm tổn thương người.”

Nàng thở than, bắt đầu tự lẩm bẩm: “Thật kỳ lạ, sao Tuần Lạc lại nói với ta những lời như vậy, chẳng lẽ hắn biết ta là Tô Lạc Tuyết? Không thể nào, ta luôn ở trong Lạc Thành, chưa bao giờ qua lại với người của Tuần gia, dù có chạy ra ngoài chơi cũng đã đeo mặt nạ dịch dung của Phong Ảnh Nhưng nếu Tuần Lạc không biết thân phận thật của ta, sao lại nói với ta những câu kỳ lạ như thế. . . . Chẳng lẽ. . . .” Chân mày hơi nhíu lại: “Chẳng lẽ hắn thích ta sao?”

Nói đến đây, nàng đột nhiên nở nụ cười: “Tô Lạc Tuyết, mày nghĩ cái gì vậy, Tuần Lạc có ý với mày thì cũng là sát ý.” Phù quyết mọi suy nghĩ, nàng chỉ có thể thăm oán: “Mọi người trong Tuần gia này đều là quái thai.”

Nàng đột nhiên đứng dậy quay đầu nhìn cửa phòng Tuần Lạc đang khép chặt, đưa tay chạm vào tờ ngân phiếu năm trăm lượng trong túi. Nếu hắn đã thả nàng đi, nàng còn băn khoăn gì nữa, lúc này rời đi mới chính là thượng sách.

Bạn đang đọc truyện *Đế Nghiệp Như Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 4: Hoa đăng trên sông

Mấy ngày nay Hầu phủ canh phòng sâm nghiêm, có lẽ do Tuần Lạc đã thông báo trước nên Tô Lạc Tuyết ra khỏi phủ rất dễ dàng, bước trên con đường lớn đầy tiếng người huyên náo, nàng lại thở than: “Tuần Lạc là một người tứ cố vô thân, mình cứ rời khỏi Hầu phủ như vậy có phải quá tuyệt tình không? Không cần biết, chuyện của Tuần Lạc không có liên quan tới mình. . . .” Tâm phiền ý loạn khiến nàng dậm chân liên tục: “Sao tự nhiên đối tốt với ta như vậy, làm ta có cảm giác mắc nợ người.”

“Không được quay lại đó, nàng phải nghĩ cách báo cho phụ thân đã tâm của Nam Chiêu Hầu, bảo vệ Tô gia.” Nàng gật đầu kiên quyết, vừa định đi về phía công thành thì nhìn thấy bóng lưng một người mặc áo choàng màu đen hoa lệ, mắt nàng bừng sáng chạy về phía đó, đột nhiên nàng dừng bước, về mặt cũng trở nên âm trầm.

Trên danh nghĩa, nàng đã bị một đám giặc cướp bắt cóc, giờ đột nhiên xuất hiện, không phải tự nói cho Tô hậu biết tất cả là kế hoạch của nàng sao?

Nhưng. Tỷ phụ.

Nàng lặng lẽ gọi thầm hai chữ xa lạ này, trên môi xuất hiện nụ cười khổ sở.

Dù tám năm nay nàng luôn để mắt chú ý tới hắn, nhưng cho tới bây giờ, nàng chưa bao giờ trò chuyện với hắn, lần nào cũng chỉ xa lạ lướt qua nhau, mà có khi hắn còn không nhớ nổi nàng tên là Tô Lạc Tuyết. . . .

Đã là tỷ phụ, cần gì phải nhớ mãi không quên, khổ sở theo đuổi, quay đầu lại chỉ là công dã tràng.

Nếu tám năm qua chưa từng quen biết, vậy bây giờ càng không cần quen biết?

Nàng đột ngột quay người, lặng lẽ rời đi.

Trước khi ra khỏi Đồng Thành, nàng lên tìm chỗ kín đáo đeo mặt nạ da người lên, thay đổi một bộ trang phục nam màu xanh, tác phong nhanh nhẹn vô cùng.

Quan sát trang phục trên người không có gì bất thường nữa, nàng mới yên tâm đi về phía công thành, không ngờ ở đó đang có rất nhiều dân chúng tụ tập, bàn luận xôn xao. Tô Lạc Tuyết nghĩ ngờ chạy tới nghe ngóng, thì ra các công thành đã đóng lại, binh lính canh giữ đông gấp ba, bốn ngày thường.

“Nam Chiêu Hầu có lệnh giới nghiêm ba ngày, bất kỳ ai cũng không được ra ngoài.” Một Phó tướng cao giọng thông báo: “Mọi người không cần lo lắng, lần giới nghiêm này là để truy tìm gian tế ẩn nấp trong Đồng Thành, chỉ cần mọi người không thẹn với lương tâm thì không có chuyện gì, cần ăn cứ ăn, cần ngủ cứ ngủ, cứ sinh hoạt như bình thường.”

Mọi người không xôn xao nữa, chia ra ai về nhà nấy.

Đây cũng là điều làm Tô Lạc Tuyết cảm thấy khó hiểu, Đồng Thành là một trong ba thành lớn, nhưng sao hạ lệnh giới nghiêm lại không có ai phản đối? Nàng nhớ hôm Tô hậu hạ lệnh giới nghiêm Lạc Thành ba năm trước từng khiến dân chúng bạo động, dư luận xôn xao, Đồng Thành này thật rất không bình thường.

Nam Chiêu Hầu này đã thủ đoạn gì mà Đồng Thành có thể hài hòa như vậy?

Đồng Thành đột ngột giới nghiêm để tìm gian tế, chẳng lẽ nàng mới ra khỏi phủ đã bị Tuần Dạ phát hiện, hẳn nghĩ nàng là thích khách trùng tên đêm đó sao? Hay là . . . nàng bị Tuần Lạc đặt bẫy!

Tân Vương!

Đột nhiên nhớ tới Tân Vương, hẳn không thể rảnh rồi chạy từ Lạc Thành tới Đồng Thành mà không có mục đích gì, liệu Tân Vương có phải thích khách bọn họ muốn tìm không?

Nếu không phải thì thôi, chứ nếu thật là Tân Vương, dù võ công có cao cường hơn nữa nhưng chỉ đơn độc có một mình, nếu Nam Chiêu Hầu bắt hắn, hẳn cũng khó thoát được kiếp nạn này.

Nhưng dù sao Tân Vương cũng là em ruột của Đế Quân, Nam Chiêu Hầu có quyền thế nghiêng trời đến đâu cũng không thể hành động thiếu suy nghĩ.

Đêm đen lạnh lùng, trong Phụng Hoàng lâu Đồng Thành không ngừng vang lên tiếng ca múa, tỏa sáng một nơi.

Sau khi Nam Chiêu Hầu cho đóng cổng thành, các khách điểm cũng nhộn nhịp khác thường.

Sau khi bước vào khách điểm, Tô Lạc Tuyết tìm mãi mới thấy Tân Vương ngồi ở một chiếc bàn gần cửa sổ, gió đêm bên ngoài thổi vào lùa qua mái tóc hắn, càng tôn thêm vẻ phong nhã khiến người ta khó lòng rời mắt.

Thấy hắn vẫn bình yên vô sự, cảm giác nặng nề trong lòng cũng giảm đi nhiều. Nếu Tân Vương đúng là thích khách Nam Chiêu Hầu muốn tìm, sao hắn có thể quang minh chính đại ngồi trong Phụng Hoàng lâu chờ người tới bắt. Nàng khô cực tìm kiếm hắn cũng vì có tư tâm.

“Công tử tới mấy người.” Lúc này tiểu nhị mới chú ý tới Tô Lạc Tuyết, vội vàng tiến lên chào hỏi.

Nàng lấy lại tinh thần, ngửi mùi thức ăn thơm lừng phảng phất trong không khí mới phát hiện bụng đang reo vang vì đói, nàng liền trả lời: “Một người thôi.”

Tiểu nhị nhú mày nhìn quanh, hôm nay buôn bán tốt tới không còn bàn trống, nhưng hắn vẫn cười giả lả dẫn nàng tới chiếc bàn cạnh cửa sổ: “Khách ăn đông quá, gia không ngại ngồi cùng bàn với vị công tử này chứ?” Tiểu nhị cung kính hỏi một người đàn ông ăn mặc quý phái, nhưng người kia còn chưa kịp trả lời thì đã có một thiếu niên đứng sau hắn vung trường kiếm lên, thân nhiên nói: “Rất ngại!”

Tiểu nhị bị gã thiếu niên kia dọa tới sợ hãi, lắp bắp không nói thêm được gì, Tô Lạc Tuyết chỉ đành vỗ vai hắn: “Nếu vị đại gia này không thích ngồi cùng thì mau tìm bàn khác thôi.” Nói xong liền quay người rời đi, ai ngờ người đàn ông kia lại thân nhiên nói: “Ngồi cùng bàn cũng không sao.”

“Gia!” Thiếu niên kia bắt mắt.

“Nếu vị đại gia này không ngại, xin mời công tử ngồi xuống đây.”

Tô Lạc Tuyết thấy vậy liền ngồi xuống ghế, nhân tiện bảo tiểu nhị đề cử vài món ăn ngon, trong lúc chờ thức ăn, nàng liền nghiêng đầu ra ngắm ánh trăng ngoài cửa, trầm tư suy nghĩ.

Làn gió qua làm mái tóc đuôi ngựa của Tô Lạc Tuyết khẽ lắc lư, mang đầy vẻ phóng túng, không chút kiềm chế, cũng đúng lúc này, nàng liền cất tiếng phá tan sự im lặng: “Chắc ngài không phải người Đồng Thành, trong giọng nói có pha chút khẩu âm của dân kinh thành.”

Chỉ thấy người đối diện khẽ nhếch môi cười nhạt: “Khẩu âm của công tử cũng có nét của người kinh thành.”

Tô Lạc Tuyết khẽ day trán, ra vẻ lo lắng hỏi: “Gần đây Đồng Thành xảy ra rất nhiều chuyện, giờ còn giới nghiêm ba ngày để truy bắt gian tế, chắc sẽ không dính dáng tới những người đến từ kinh thành chứ”

“Không làm việc trái với lương tâm thì không cần lo lắng.” Tên thiếu niên đứng phía sau khẽ hừ nhẹ: “Nhìn vẻ mặt lo lắng của ngươi kia, chẳng lẽ ngươi chính là tên gian tế kia!”

Tô Lạc Tuyết làm như không nghe thấy, tiếp tục mở miệng nói: “Xin hỏi vị đại gia này xưng hô thế nào?”

“Mấy tên thảo dân đầu đường xó chợ như ngươi không xứng được biết tên tuổi gia nhà ta!” Giọng của thiếu niên kia đầy vẻ gây sự.

“Lập Vũ.” Giọng nói thanh nhã vang lên, hoàn toàn đối lập với giọng điệu sinh sự của thiếu niên kia.

“Đây là lần đầu tiên ta nghe thấy cái tên này.” Tô Lạc Tuyết mỉm cười, nhưng trong lòng nàng biết rõ, hai chữ Lập Vũ ghép lại không phải chữ Dục trong Tân Vương Nguyên Dục sao.

“Ngươi tên là gì?” Nguyên Dục đột nhiên hỏi.

“Ta?” Không ngờ hắn hỏi ngược lại mình, Tô Lạc Tuyết sững sờ trầm nghĩ, cái tên “Tô Tam” không thể dùng tới được, vừa cúi xuống nhìn thấy chiếc áo đang mặc trên người vội đáp: “Ta tên là Thanh Y (áo xanh).”

Người đối diện đưa mắt nhìn nàng, sau đó bật cười nói: “Quả đúng là Thanh Y.”

Tô Lạc Tuyết thỏa mãn nhìn nụ cười chân thực này của Nguyên Dực, từ ngày quen biết hắn, nàng chưa bao giờ hy vọng có ngày hắn sẽ cười với nàng. Thì ra bỏ đi thân phận Tam tiểu thư Tô gia, nàng có thể tiếp cận hắn dễ dàng như vậy.

Nàng kích động tới không kịp suy nghĩ đã thốt lên: “Vũ gia, vẫn có câu tứ hải giai huynh đệ, nếu huynh không chê, Thanh Y muốn kết giao bằng hữu với huynh, sau này, chỉ cần chuyện có thể giúp, Thanh Y sẽ dốc hết sức, đến chết mới thôi!” Nói xong, đến cả nàng cũng nhận ra mình quá đường đột, chỉ đành lúng túng nhìn nét mặt của Nguyên Dực, nhưng chỉ thấy ánh mắt hắn vẫn thản nhiên như cũ.

Lại nghe hắn nói: “Trong vòng ba ngày, nếu ta có thể gặp lại Thanh Y huynh đệ, đó chính là hữu duyên, Lập Vũ sẽ kết giao bằng hữu với huynh.”

Tô Lạc Tuyết như sợ hắn hối hận, liền lập tức nói: “Được, một lời đã định.” Dứt lời, tiểu nhị đã bê đồ ăn lên, nàng động đũa dùng cơm, chỉ cảm thấy bữa ăn hôm nay thật thơm ngon.

Dù Đồng Thành giới nghiêm thì dòng người đi trên đường vẫn náo nhiệt như thường, mấy đứa trẻ con cầm chong chóng đùa nghịch trên đường phố, những tiếng rao bán từ các gian hàng không ngừng truyền tới, nam nữ hữu tình tới dòng sông đính ước để thả hoa đăng, không hề thấy sự khủng hoảng hay lo lắng nào trên gương mặt họ.

Minh Lăng cầm trường kiếm trong tay, sắc mặt lạnh lẽo theo sau Nguyên Dực đi qua dòng sông đính ước, trên mặt sông đầy những ngọn hoa đăng lung linh, tỏa sáng rực rỡ.

Minh Lăng khẽ lên tiếng hỏi: “Gia không cảm thấy tên Thanh Y kia rất cổ quái sao?”

Nguyên Dực lơ đãng hỏi lại: “Hả?”

Minh Lăng nói: “Cố ý tiếp cận, sao ngài lại không nhận ra được.”

Sau khi nghe xong, Nguyên Dực đột nhiên nở nụ cười: “Ngoài cố ý tiếp cận, người còn nhìn thấy gì nữa?”

Minh Lăng suy nghĩ một lúc, lắc đầu nói: “Gia nói đi.”

Nguyên Dực không trả lời mà đi dọc theo bờ sông, chợt ánh mắt hắn dừng lại ở một nơi. Minh Lăng nhận ra vẻ khác thường nên nhìn theo tầm mắt hắn, phía bên kia bờ sông có một người mặc áo xanh đang thả hoa đăng: “Là hắn sao?”

Tô Lạc Tuyết đứng cạnh bờ sông thả hoa đăng trong tay xuống hồ, hoa đăng xuôi theo dòng nước, ánh mắt nàng cũng sáng ngời dưới ánh sáng lấp lánh của hoa đăng, trong miệng không ngừng thì thầm tâm chú: kết tóc phu thê, một đôi ân ái.

Hoa đăng chảy xuôi sang bờ bên kia, đến khi ngẩng đầu nhìn lên liền bắt gặp một đôi mắt quen thuộc, nàng quên cả hô hấp, chỉ có thể ngây người đứng nhìn hắn.

Nguyên Dực.

Tám năm rồi, nàng thả hoa đăng vô số lần, cuối cùng cũng đã đổi được một ánh mắt sao?

Nhưng hôm nay nàng là Thanh Y, nàng chỉ có thể là Thanh Y.

Bao nhiêu năm sau, bọn họ vẫn nhớ tới dòng sông đính ước ở Đồng Thành, hương hoa thơm ngát, một si mê, một chăm chú.

“Kết tóc phu thê, một đôi ân ái?” Hắn ngồi xuống nhìn chiếc hoa đăng trên sông, giọng nói truyền tới tai Tô Lạc Tuyết vô cùng rõ ràng.

Tô Lạc Tuyết làm như không nghe thấy hắn đang nói gì, nàng chỉ cười nói: “Vũ gia, không ngờ chúng ta đã gặp lại.”

“Thanh đệ.” Nguyên Dực thản nhiên gọi nàng, cũng coi như tuân thủ ước định trước đó.

Nàng khẽ nhún mày: “Đại ca.”

Minh Lăng tròn mắt nhìn Nguyên Dực và Tô Lạc Tuyết, gương mặt đầy vẻ nghi hoặc, nhiều lần định há miệng nói gì đó lại thôi.

Tô Lạc Tuyết ngưng khí đan điền, điểm nhẹ mũi chân bay qua bờ bên kia cất tiếng hỏi Lập Vũ. “Đồng Thành đang giới nghiêm, huynh định đi đâu vậy?”

“Vốn định đi Hoàn Thành, ai ngờ...” Nguyên Dực nghe vậy buông tiếng thở dài: “Cũng không sao, có thể ở lại Đồng Thành mấy ngày, tham quan ngắm cảnh cũng không tồi.”

“Nếu đại ca có nhã hứng như vậy, ngày mai Thanh Y có thể dẫn đại ca dạo chơi mấy chỗ ở Đồng Thành.”

“Thanh đệ rất quen thuộc với Đồng Thành sao?”

Tô Lạc Tuyết nghe xong câu này, thoáng sững sờ một lát mới nói: “Quen, đương nhiên là quen rồi.”

Thật ra Tô Lạc Tuyết chẳng biết gì về Đồng Thành.

Sau khi cùng Nguyên Dực quay về Phương Hoàng lâu, Tô Lạc Tuyết lên chạy ra khỏi phòng, dùng một khối bạc trắng lấp lánh hỏi thăm tiểu nhị xem ở Đồng Thành có chỗ nào dạo chơi được, hơn nữa còn muốn tiểu nhị kể lại tỉ mỉ các điển cố ở nơi đó.

Nhận bạc rồi, tiểu nhị hăng say nói đến tận giờ Tý, bọn họ hoàn toàn không biết tất cả những việc này đã bị Minh Lăng nhìn thấy, còn quay về bẩm báo với Nguyên Dực.

Lúc này, Nguyên Dực đang chấp tay đứng trước cửa sổ, ánh trăng bàng bạc khiến gương mặt hắn thêm lạnh lẽo, đôi mắt sắc bén như chim ưng, thật không biết hắn đang nghĩ gì.

Nhìn Nguyên Dực trầm ngâm hồi lâu, Minh Lăng không nhịn được nói: “Gia, tên áo xanh này rất khả nghi, có muốn ta giết. . . .”

Nguyên Dực giơ tay ngăn lại: “Chưa biết ai là người giật dây hắn, tốt nhất đừng đánh rắn động cỏ.”

“Nhưng để hắn ở cùng chúng ta thêm một ngày sẽ càng thêm nguy hiểm.” Minh Lăng vẫn cảm thấy lo lắng.

Nguyên Dực quay lại, lạnh lùng nhìn hắn: “Minh Lăng, bình thường ta dạy ngươi thế nào?”

Minh Lăng cúi đầu: “Minh Lăng biết sai rồi, nhưng thuộc hạ chỉ cảm thấy Thanh Y không giống mấy tên gian tế trước, mấy tên trước giả dạng không để lộ dấu vết, còn Thanh Y. . . .” Hắn ngừng nghĩ hồi lâu mới tìm được câu thích hợp: “Nếu hắn đúng là gian tế, thì hắn chính là gian tế ngu nhất thiên hạ.”

Hôm sau, Tô Lạc Tuyết đang muốn dạo chơi cùng Nguyên Dực thì nghe thấy dân chúng ríu rít truyền tin Đồng Thành đã hủy bỏ lệnh giới nghiêm, gương mặt đang tràn đầy sức sống nhất thời xụi xuống, lầm bầm hỏi: “Đại ca, Đồng Thành hủy bỏ giới nghiêm rồi, nếu huynh có việc gấp phải ra khỏi thành thì mau đi đi, sau này chúng ta vẫn còn cơ hội gặp lại.”

Nguyên Dực lắc đầu nói: “Nếu đã đến Đồng Thành, lại có Thanh đệ dẫn đường, có ở thêm một ngày cũng không sao.”

Nghe thấy vậy, vẻ mặt thất vọng của nàng lại bùng sáng lên: “Hay quá, đại ca, ở Đồng Thành có rất nhiều thắng cảnh, Linh Hoa tự, Vong Tình nhai, Tổ Phương trại. . . .” Tô Lạc Tuyết dùng ngón tay nhắm đếm lại mấy địa danh tiểu nhị nói đem qua, trong lúc đếm như nhớ tới chuyện gì đó, ánh mắt khẽ toát lên vẻ buồn bã: “Thật ra, nơi đẹp nhất Đồng Thành chính là suối Hoàng Tuyền.”

“Suối Hoàng Tuyền?” Minh Lăng nghi ngờ hỏi.

“Thật ra ta cũng nghe danh suối Hoàng Tuyền ở Đồng Thành từ lâu, cũng nghe Nhị tỷ kể về truyền thuyết con suối đó, vừa hay Đồng Thành lại hủy bỏ lệnh giới nghiêm, ta sẽ dẫn huynh tới cửa Nam Đồng Thành ngắm suối Hoàng Tuyền.” Tô Lạc Tuyết đột nhiên thay đổi lộ trình suy nghĩ cả đêm qua: “Đại ca, hay là chúng ta đi suối Hoàng Tuyền, ở đó có một truyền thuyết về một câu chuyện tình thê lương.”

Nguyên Dực thấy nàng thay đổi quyết định nhanh như vậy cũng thấy hơi kinh ngạc, nhưng hắn không có ý phản đối, ba người đi thuê một cỗ xe chạy tới suối Hoàng Tuyền.

Trên đường đi, Tô Lạc Tuyết phần nào nói chuyện không ngừng, Nguyên Dực và Minh Lăng chỉ phụ trách ngồi nghe, không có phản ứng với hành động dư thừa nước bọt của Tô Lạc Tuyết. Minh Lăng vừa ngáp vừa gật gù, còn Nguyên Dực thỉnh thoảng lại nói vài câu lấy lệ.

Còn Tô Lạc Tuyết không thấy mệt mỏi chút nào, cũng không thấy thái độ hờ hững của hai người kia, nàng chỉ muốn nói thêm mấy câu trước mặt Nguyên Dực, nàng biết, có lẽ cả đời này, nàng chỉ có một cơ hội thân nhiên đối diện chuyện trò với hắn.

Tám năm rồi, những lời nàng muốn nói với hắn thật sự rất nhiều.

Hơn một canh giờ sau, xe ngựa mới dừng lại dưới chân núi gần cổng thành phía Đông, người đánh xe tốt bụng còn nói rõ đường đi cho họ, chỉ cần đi theo con đường lát đá là tới suối Hoàng Tuyền: “Suối Hoàng Tuyền rất tà mên, các ngươi đừng ở lại đó quá lâu.”

Không cảnh ở đây có vẻ hoang vu, thê lương, rõ ràng mặt trời đang chiếu cao rực rỡ, nhưng sao Tô Lạc Tuyết vẫn khẽ rùng mình: “Sao để lại thấy lạnh quá?”

“Nếu không sao có thể gọi là suối Hoàng Tuyền?” Minh Lăng khẽ hừ. “Ta rất muốn xem suối Hoàng Tuyền này có phải Hoàng Tuyền thật hay không.”

“Người sống trên đời này, được một lần bước chân vào Hoàng Tuyền cũng cảm thấy mãn nguyện.” Nguyên Dực bước lên thêm đá, dẫn theo đoàn người đi sâu vào trong núi.

Tô Lạc Tuyết lập tức theo sát phía sau, càng đi vào trong không khí càng thêm nặng nề, con đường mòn bị hai ngọn núi lớn che khuất ánh mặt trời, chỉ còn lại những lớp bụi mỏng lát phát bay. Sương trắng quanh quẩn bên người giống như Tiên cảnh, thỉnh thoảng còn có mấy cánh bướm bay dập dờn, bọn họ nhìn thấy một cây cầu đá, tấm bia đặt trước cầu có viết ba chữ lớn: Cầu Nại Hà.

Minh Lăng mở to mắt: “Cầu Nại Hà?”

Nguyên Dực cười nhạt: “Thật thú vị, ta rất muốn biết đầu bên kia cầu Nại Hà có thứ gì.”

Khi bọn họ đi qua cây cầu đá liền nhìn thấy một khung trời màu đỏ tươi, màu đỏ điểm lệ như màu máu làm người ta kinh hãi.

Tô Lạc Tuyết chạy vào trong biển hoa bạt ngàn kia: “Bi ngạn hoa khai khai Bi Ngạn, Nại Hà Kiều đầu không nại hà (Hoa bi ngạn nở rộ bờ đối diện, đứng trước cầu Nại Hà biết làm sao)” Nàng ngồi xuống dùng đầu ngón tay vuốt ve cánh hoa, cảm nhận hơi nước đọng lại trên đó: “Huynh xem đi, đây mới đúng là hoa Bi Ngạn.”

Nguyên Dực cũng ngồi xuống giống nàng, đưa mắt nhìn vào biển hoa: “Hoa Bi Ngạn?”

“Trong Kinh Phật có nhắc tới hoa Bi Ngạn, nở một ngàn năm, tàn một ngàn năm, hoa và lá vĩnh viễn không thể gặp mặt. Tình không kết nhân quả, duyên đã định sống chết.” Tô Lạc Tuyết chỉ vào cánh hoa: “Huynh xem hoa này đi, hoàn toàn không có lá.”

“Sao lại không có lá?”

“Trương truyền một ngàn năm trước có hai người tên là Bi và Ngạn, trời cao đã định hai người bọn họ không bao giờ có thể gặp nhau. Nhưng trái tim bọn họ lại luôn hướng về nhau, cảm mến nhau, rốt cuộc có một ngày, bọn họ bỏ qua ước định của trời cao, lén lút gặp mặt. Sau khi gặp mặt thì liền sinh ra tình yêu say đắm, gắn kết suốt đời, quyết định đời đời kiếp kiếp bên nhau.”

“Nhưng vì trái với luật trời, đoạn tình cảm này cũng bị tiêu diệt. Trời cao đã hạ lời nguyên độc ác, để họ làm hoa và lá của một loại cây, nhưng hoa này kỳ lạ ở chỗ, khi có hoa sẽ không có lá, có lá sẽ không có hoa, đời đời kiếp kiếp, hoa lá không thể nhìn thấy mặt nhau.”

Nói tới đây, vành mắt Tô Lạc Tuyết ửng đỏ, hơi nước che mờ đôi mắt nàng, còn Nguyên Dực nhìn thấy vậy cũng không lên tiếng vạch trần.

“Thật ra ta vẫn luôn thích một người, từ ngày đó người đó cứu ta ra khỏi hồ, suốt tám năm nay, ta vẫn luôn thích hắn, tình cảm đó chưa bao giờ thay đổi. Còn hắn, không biết trong tám năm qua, không biết hắn có từng nhớ tới ta.”

“Đó là cô nương trong lòng đệ sao?” Nguyên Dực chăm chú nhìn nàng như muốn xem lời nói kia là thật hay giả: “Nếu thích cô nương đó như vậy, sao ngươi không nói với nàng?”

Tô Lạc Tuyết ngẩng đầu nhìn lên, vừa đúng lúc bắt gặp ánh mắt kia, gương mặt nàng lộ rõ vẻ lúng túng: “Ta. Ta không thể.”

“Ngay cả thích cũng không dám nói, còn làm nam nhân gì nữa.” Minh Lăng cất giọng khinh thường.

Tô Lạc Tuyết chỉ cười: “Đại ca, nếu trên đời này có canh Mạnh Bà thì thật tốt, uống vào sẽ có thể quên hẳn.”

Nguyên Dực khẽ xoa đầu nàng: “Thật ra, thứ có thể giúp đệ quên không phải canh Mạnh Bà, mà là thời gian.”

Nước mắt của nàng theo những lời hắn nói mà rơi xuống, nếu thời gian có thể giúp người ta quên đi mọi thứ, vì sao tám năm nay, nàng vẫn chưa quên được?

Nguyên Dực nhìn những dòng lệ của nàng, trong ánh mắt thoáng hiện vẻ phức tạp, lần đầu tiên hắn không nhìn thấu một người, nếu nói người kia đang giả bộ thì hắn không thể tìm được dấu vết nào.

Không gian trở nên yên tĩnh, ba người cũng ngắm nhìn hoa Bi Ngạn Hoa như có điều suy nghĩ, cũng không có ai lên tiếng trò chuyện nữa.

Đột nhiên, từ phía sau lưng có kiếm khí mãnh liệt ép tới, Nguyên Dực theo bản năng kéo Tô Lạc Tuyết để ngăn kiếm khí, nhưng hắn còn chưa kịp chạm tay vào nàng đã thấy nàng lao về phía mình, ngoài miệng còn hét lớn: “Đại ca, cẩn thận!”

Thế kiếm mạnh mẽ khẽ nghiêng đi, nhưng vẫn để lại một vết cắt thật dài trên lưng nàng, máu tươi phun ra nhuộm đỏ mảng áo xanh.

Minh Lăng không dám tin nàng chạy tới đỡ kiếm cho Nguyên Dực, trong lòng bắt đầu nảy sinh cảm giác nghi ngờ.

Cảm nhận được vóc dáng nhỏ bé của Tô Lạc Tuyết sà vào lòng mình, nhìn vết máu chảy ướt đầm lưng, trong khoảnh khắc đó, trái tim hắn như ngừng đập.

Mười tên mặc đồ đen cầm trường kiếm bao vây bọn họ, ai nấy cũng đều mang theo sát khí nặng nề, mà người dẫn đầu chính là trưởng tử của Nam Chiêu Hầu, Tuần Dạ.

“Đường đường là Tân Vương lại đi cầu kết với Phủ Nam Chiêu Hầu.”

Nghe thấy giọng nói kia, Tô Lạc Tuyết cố nén cảm giác đau đớn để quay đầu lại, hắn mặc áo choàng màu xám, còn cả thanh trường kiếm nhiễm đầy máu.

“Phong Ảnh?” Tô Lạc Tuyết cất tiếng gọi, nàng không biết những lời của hắn có ý gì, cũng không biết sao Phong Ảnh lại xuất hiện ở đây.

“Đúng là người Tô hậu phái tới.” Tuần Dạ cười lạnh: “Quả đúng như nghi ngờ lúc đầu.”

Tô Lạc Tuyết tái nhợt nhìn Phong Ảnh, hơi thở yếu ớt hỏi: “Các người đang nói gì vậy?”

Minh Lăng tức giận nói: “Đừng giả vờ nữa, người nghĩ dùng khổ nhục kế đỡ kiếm cho Gia thì có thể thoát chết sao?”

Phong Ảnh cười khổ: “Ân nhân không biết Tần Vương đi cùng người để bắt rùa trong hồ, giăng lưới bắt sạch các ân vệ trong Đồng Thành sao? Vậy mà còn không để ý tới sống chết của bản thân, chạy ra đỡ kiếm cho người muốn giết mình, thật sự khó bỏ xuống đến vậy sao.”

Nghe tới đây, Tô Lạc Tuyết đã hiểu hết mọi chuyện, thì ra bọn họ đã có mưu tính từ lâu, Nguyên Dực muốn giết nàng. Nàng dùng tính mạng bảo vệ hắn, vậy mà hắn lại muốn giết nàng.

Nghĩ tới đây, nàng cắn môi đứng dậy, rời khỏi Nguyên Dực, đi từng bước đến gần Phong Ảnh.

“Người thật can đảm, đã biết tất cả mọi chuyện còn dám tới đây.” Nguyên Dực cũng từ từ đứng dậy, áo choàng hắn cũng bị dính vết máu màu đỏ, thật giống màu đỏ của hoa Bỉ Ngạn.

“Phong Ảnh không thể thấy ân nhân gặp nguy hiểm mà không tới cứu.” Phong Ảnh lão đảo vịn tay vào người đang đi về phía hắn, cất giọng nói trào phúng “Người thất vọng phải là Tần Vương và Tuần đại thiếu gia mới đúng, huy động lực lượng đông đảo như vậy chỉ dụ được hai người, mùi vị làm đã trảng như thế nào? Các người nói xem, nếu Tô hậu biết được việc này, bà ta sẽ dùng thủ đoạn gì tiêu diệt các người?”

Tuần Dạ thần nhiên nói: “Chưa nói các người có thể sống để ra khỏi đây không, mà mẹ già Tô hậu kia biết thì sao, dù bà ta có quyền lực khuynh đảo thế nào, cũng không thể một tay lật đổ cả phủ Tần Vương và Phủ Nam Chiêu Hầu.”

“Xem ra, Tần Vương và Tuần đại thiếu gia đã bắt tay hợp tác từ lâu. Một người cưới Tô Phù Liễu, một người cưới Tô Lạc Tuyết, chẳng lẽ các người không sợ bị bọn họ giám sát?” Tô Lạc Tuyết cười chế giễu.

“Các người không cần biết nhiều như vậy, vì các người sắp đi xuống suối vàng thật sự rồi.” Nguyên Dực giơ tay lên, mười mấy tên sát thủ áo đen cầm kiếm xông tới, chiêu thức sắc bén tràn đầy sát khí.

Dù Phong Ảnh có võ công cao cường, nhưng một tay che chở Tô Lạc Tuyết, một tay chống đỡ hơn mười thanh hương tấn công, thời gian chưa đầy nửa nén hương, hắn đã bắt đầu không chống đỡ nổi, từng thanh đao xẹt qua người hắn, máu tươi thấm đầy áo, vừa nhìn đã cảm thấy ghê người.

Còn Tuần Dạ và Nguyên Dực sóng vai đứng giữa biển hoa Bỉ Ngạn, thờ ơ, lạnh nhạt.

Phong Ảnh ôm nàng, kiếm trong tay cầm cũng không vững, mỗi lần bị tấn công chỉ có thể lùi dần về phía sau, dù bị trúng nhiều vết đao, nhưng hắn vẫn bảo vệ Tô Lạc Tuyết rất tốt, không để nàng bị trúng thêm vết thương nào.

Tô Lạc Tuyết nhìn cảnh tượng trước mắt, nước mắt hòa cùng vết máu lặng lẽ rơi xuống biển hoa Bỉ Ngạn.

Phong Ảnh ôm nàng lùi về phía cầu Nại Hà, cách một lớp sương mù dày đặc, nàng không nhìn thấy gì bên dưới, nhưng cũng chính lúc đó, Phong Ảnh giữ chặt lấy nàng, cả hai cùng nhảy từ cầu Nại Hà xuống.

“Gia!” Minh Lăng nhìn thấy cảnh này liền cất tiếng xin chỉ thị

Nguyên Dực không nói gì, chỉ Tuần Dạ lên tiếng: “Minh Lăng, người mang mấy người tìm xem có đường nào xuống dưới không, còn mấy người các người canh giữ đường xuống núi, một con con ruồi cũng không được lọt.”

“Dạ!” Mọi người nhận lệnh, chia nhau làm việc.

Tuần Dạ đưa mắt nhìn Nguyên Dực: “Sao vậy, mới quen biết tiểu tử kia có hai ngày đã không muốn giết hắn sao? Có phải do hắn ngăn giúp người một kiếm không?”

Nguyên Dực cười nhạt: “Ta chỉ cảm thấy chuyện hôm nay không đơn giản chút nào. Nếu đúng là Tô hậu bí mật điều tra ta, vì sao lại đưa người tới chịu chết? Nếu Thanh Y là gian tế, hắn cũng không cần phải đỡ nhất kiếm đó cho ta.”

“Nhưng còn tên Phong Ảnh kia thì sao?”

“Có cảm giác hắn muốn đi tìm cái chết.” Nguyên Dực cười nói.

Tuần Dạ trầm mặc hồi lâu: “Người quen thuộc Lạc Thành như vậy, quay về hỏi thăm lai lịch tên Phong Ảnh kia một chút.”

Tô Lạc Tuyết có cảm giác rơi tự do, còn Phong Ảnh vẫn ôm chặt lấy nàng không buông.

Chẳng lẽ, hai người họ phải chết ở đây sao?

Ầm ——! !

Hai người rơi xuống một đầm nước, tạo thành một cột sóng lớn.

Sau đó, nàng được áp suất trong đầm nước đẩy lên, cánh tay đang ghi chặt của Phong Ảnh cũng bắt đầu nói lỏng ra.

Tô Lạc Tuyết vội vàng túm chặt lấy tay hắn, cảm giác sợ hãi xâm chiếm toàn bộ trái tim. Không được, Phong Ảnh, người không thể bỏ ta lại một mình!

Nhưng cánh tay của Phong Ảnh vẫn trượt khỏi tay nàng, hắn cố sức dùng hết chỗ nội lực cuối cùng, ném Tô Lạc Tuyết ra khỏi mặt nước.

Tô Lạc Tuyết kiệt sức nằm bờ nhìn dòng nước chảy xiết, gào khóc gọi tên Phong Ảnh: “Phong Ảnh, người quay lại đi, người còn chưa dạy ta thuật dịch dung Người còn chưa cho ta biết gương mặt đáng sợ kia có phải giả hay không. Người còn chưa nói cho ta biết thân thể của người.”

Lần đầu tiên nàng cảm thấy yếu ớt, lần đầu tiên nàng cảm thấy con người đáng sợ như thế, lần đầu tiên nàng cảm thấy trái tim bị khoét rỗng. . . .

“Về sau ta sẽ không tùy hứng bắt người dịch dung để trốn đi chơi nữa, ta không đào hôn nữa, ta không làm khó người, cũng không bắt người chịu phạt cho ta nữa. Chỉ cần người quay lại, cầu xin người, hay quay lại đi. Ta biết lỗi rồi, ta sai rồi.” Tô Lạc Tuyết khóc lóc thảm thiết.

Xung quanh chỉ có tiếng nước chảy, không hề có tiếng người đáp lại, giọng nói của nàng bắt đầu khàn đi: “Phong Ảnh, người bỏ ta lại một mình sao? Để ta sống với cảm giác áy náy sao? Để ta. . . . mang theo thù hận mà sống sao?”

“Vương Gia, đại thiếu gia, thuộc hạ không tìm được đường xuống dưới.” Lục soát hồi lâu, đám người mặc đồ đen đi tới bẩm báo.

“Không có?” Ánh mắt Tuần Dạ khê hiện lên vẻ sắc bén.

“Nếu không có đường xuống thì cũng không có đường lên, rơi xuống không chết cũng không có đường về.” Nguyên Dực nói: “Mau rời khỏi đây thôi.”

“Không được, sống phải thấy người, chết phải thấy xác, tiếp tục lục soát.” Giọng nói của Tuần Dạ lạnh lẽo khác thường.

“Tuần Dạ! Tôi gì phải làm như vậy, dù bọn họ có thể sống để ra khỏi đây thì sao, Tô hậu biết thì sao?” Nguyên Dực cau mày, hoàn toàn không đồng ý với hành động của hắn.

“Thời cơ vẫn chưa tới, không thể bại lộ sớm như vậy. Tân Vương là người luôn lãnh đạm sao lại hành xử theo cảm tính thế, có phải người thăm ước tên tiểu tử kia vẫn còn sống không?” Tuần Dạ nhắc nhở hắn: “Chúng ta không được phép hành động theo cảm tính.”

Nguyên Dực không phủ nhận: “Người nói không sai, nhưng có thời điểm, hành động theo cảm tính vẫn hơn tuyệt tình thái quá.”

“Đại thiếu gia, ta cũng thấy hai người kia bị thương nặng như vậy, cơ hội sống rất thấp, nhất là tên Phong Ảnh kia, hắn trúng hơn mười kiếm của chúng ta, dù sống sót cũng khó lòng ra khỏi đây.” Minh Lăng lên tiếng hòa giải.

Tuần Dạ khê hít sâu một hơi, lạnh lùng nhìn vào mắt Nguyên Dực: “Người nói đúng, chúng ta mau đi thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Đế Nghiệp Như Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 5: Tình cảm bi thương

Trên cầu không có đường thông xuống dưới, nhưng dưới cầu lại có đường thông ra ngoài.

Cái chết của Phong Ảnh cũng không làm Tô Lạc Tuyết gục ngã, nàng cố chống đỡ cơ thể đang bị thương tìm đường ra ngoài, hai ngày sau, vết thương trên lưng bắt đầu thối rữa, chỉ có thể dùng nước sông lấp đầy bao tử.

Nàng chỉ có một chấp niệm, nàng phải sống để rời khỏi đây, nàng phải sống để quay về Tô phủ.

Nàng muốn tố giác dã tâm của Tân Vương và phủ Nam Chiêu Hầu, nàng muốn bảo vệ Tô gia, không để cho bất kỳ ai đe dọa tới sự ổn định của Tô gia.

Dù nàng mang họ Tô, nhưng nàng chưa bao giờ nghĩ tới chuyện tranh quyền đoạt lợi, nhưng nàng cũng biết, nếu địa vị Tô gia bị uy hiếp, cả cửu tộc sẽ bị liên lụy.

Vì chấp niệm này, nàng kiên trì, bền bỉ tìm được một hang núi nhỏ, đi dọc theo hang núi là thoát khỏi suối Hoàng Tuyền.

Mà nàng cũng biết, gương mặt Thanh Y không thể dùng được nữa, trước khi ra khỏi hang núi, nàng đã cắt mặt nạ da người đi, dùng gương mặt Tô Lạc Tuyết chân chính lao đảo bước ra ngoài, sau khi xác định bên ngoài không có người mới mò mẫm tìm đường xuống núi.

Bụng đói sôi sùng sục, Tô Lạc Tuyết không còn sức để nghĩ thêm gì nữa, trong đầu nàng chỉ có một ý nghĩ duy nhất, quay về nhà, quay về nhà.

Nhưng Lạc Thành cách Đồng Thành tới ngàn dặm, dựa vào sức nàng biết về nhà bằng cách nào.

“Tam tiểu thư!” Một tiếng hét kinh hãi vang lên cách đó không xa.

Tô Lạc Tuyết neho mắt nhìn bóng người mơ hồ phía xa, nàng rất muốn nhìn xem ai đang gọi nàng, nhưng có làm cách nào cũng không nhìn thấy được, ánh mặt trời chói chang làm nàng lão đảo suýt ngã.

Là ai đang gọi nàng, sao người đó lại biết nàng đang ở đây?

Rất nhiều câu hỏi chưa thể giải đáp, nàng chỉ có thể khẳng định, nàng đã an toàn, nàng có thể an toàn trở về nhà.

Nghĩ đến đây, sự căng thẳng tích tụ mấy hôm cũng buông lỏng, nàng có thể yên tâm ngủ một giấc rồi.

Nhắm mắt lại, Tô Lạc Tuyết kiệt sức ngã xuống bụi cỏ ven đường, mùi cỏ xanh nhàn nhạt truyền tới, chỉ có nàng nặng nề nằm ở nơi đó.

Một tháng sau

Từ sau khi quân gia cứu được Tam tiểu thư hôn mê bất tỉnh về phủ, trên dưới Tô gia có thể cảm nhận được Tam tiểu thư đã thay đổi.

Trước đây, chỉ cần nơi nàng xuất hiện, nơi đó tràn ngập tiếng cười.

Còn hôm nay, có làm thế nào cũng không tìm lại được nụ cười đó nữa.

Trước đây, nàng là người ham vui, ngồi yên một phút đã không chịu được, còn thường xuyên trốn khỏi phủ gây họa.

Còn hôm nay, nàng yên tĩnh ngồi trên xích đu, mắt nhìn về một phía.

Không ai biết chuyện gì đã xảy ra, mọi người chỉ thăm suy đoán, chẳng lẽ Tam tiểu thư bị bọn cướp chà đạp. Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng không ai dám lên tiếng hỏi, nếu để chuyện này truyền ra ngoài, mặt mũi Tô phủ biết để vào đâu nữa.

“Lạc Tuyết, đây là bánh táo mẫu thân tự tay làm cho con, đây là loại bánh con thích ăn nhất, còn luôn miệng đòi ta xuống bếp làm cho con ăn.” Tô phu nhân dịu dàng vuốt ve gương mặt tiểu tụy của con gái, nghĩ tới cảnh một tháng trước đây, quân gia đem Tô Lạc Tuyết thương tích đầy mình về phủ khiến bà suýt ngã. Một tháng đã qua, dù vết thương không còn gì đáng ngại, nhưng bọn họ có tâm bố thế nào, sắc mặt Lạc Tuyết vẫn tái nhợt như cũ, không còn dấu vết của đôi má đào hồng hồng nữa. Nhìn con, người làm mẫu thân như bà chỉ có thể nén sự thương xót vào trong lòng.

Bà cũng từng hỏi mấy ngày Lạc Tuyết mắt tích đã xảy ra chuyện gì, nhưng lần nào nó cũng thản nhiên nói: Không có chuyện gì. Bà cũng lại không dám hỏi tiếp nữa, chỉ có thể chờ tình thần con bé ổn định lại, chờ đến khi tự nó muốn nói cho bà biết.

“Mẫu thân, con không muốn ăn.” Tô Lạc Tuyết ủ rũ nhìn vào khu vườn trồng toàn hoa hồng trắng.

Tô phu nhân định lên tiếng khuyên nhủ thì bị một giọng nói dịu dàng ngăn lại: “Mẫu thân.”

“Phù Liễu, sao con lại tới đây.” Tô phu nhân đứng dậy, mỉm cười nhìn Tô Phù Liễu đang chậm rãi đi tới, gió nhẹ lướt qua mái tóc trên trán nàng, càng tôn thêm vẻ động lòng người.

“Nghe phụ thân nói từ sau khi Lạc Tuyết về phủ vẫn luôn buồn bực không vui, con tới thăm muội ấy, tiện thể hàn huyên một chút.” Tô Phù Liễu ngồi xuống cạnh Tô phu nhân, dùng đôi mắt đẹp nhìn về phía Tô Lạc Tuyết, giữ nguyên nụ cười dịu dàng không thay đổi.

“Hai tỷ muội thân thiết từ nhỏ, con tới chuyện trò với Lạc Tuyết, mẫu thân cũng thấy yên tâm.” Tô phu nhân thở dài nói tiếp: “Nghe nói tháng trước Đế hậu phái Tân Vương tới Đồng Thành, đã có chuyện gì vậy?”

“Phù Liễu cũng không biết, hình như là có chuyện quan trọng gì đó. Mà sau khi Vương Gia về phủ, sắc mặt cũng không tốt chút nào.”

Một câu nói của Tô Phù Liễu đã triệu lại linh hồn thất lạc của Tô Lạc Tuyết, nàng giật mình nhìn Tô Phù Liễu, ngập ngừng muốn nói lại thôi.

“Muội muốn nói gì?” Tô Phù Liễu đã nhận ra ánh mắt chột dạ của nàng.

“Không.” Tô Lạc Tuyết khẽ cười, cuối cùng vẫn im lặng không nói.

“Mẫu thân không làm phiền hai người nữa.” Tô phu nhân vỗ về bàn tay Tô Lạc Tuyết mới đứng dậy rồi đi.

Sau khi Tô phu nhân đi khuất, Tô Lạc Tuyết và Tô Phù Liễu chuyển thành tư thế đối mặt, cả hai đều trầm mặc không nói gì.

Một lúc lâu sau, Tô Phù Liễu mới nói: “Một tháng, thứ gì cần bình phục cũng nên bình phục đi, Đế hậu đã bàn bạc với phụ thân ngày tổ chức hôn lễ cho muội và Tuần Dạ, lần này Đế hậu sẽ không để xảy ra chuyện ngoài ý muốn nữa.”

Tô Lạc Tuyết ngẩn người, không ngờ Đế hậu lại hành động nhanh như vậy, nhưng chuyện ở tuổi Hoàng Tuyền, chẳng phải Đế hậu đã bắt đầu nghi ngờ

Tuần Dạ và Tân Vương sao? Đã nghỉ ngơi, sao vẫn bàn tới chuyện cưới hỏi.

“Lạc Tuyết, muội nói thật cho ta biết, chuyện cướp dâu lần trước có phải là chủ ý của muội?” Tô Phù Liễu sắc sảo nói trúng tim đen.

Tô Lạc Tuyết hỏi ngược lại: “Chủ ý của muội?”

“Ta đã nhìn muội lớn lên, rất hiểu tính cách của muội, là muội không muốn gả nên mới tìm cách trốn đi.”

Nàng lên tiếng phủ nhận: “Muội không có lý do gì để làm như vậy, nếu thất bại, phụ thân biết ắt nói với Đế hậu thế nào, Đế hậu biết ắt nói với Nam Chiêu Hầu thế nào.”

“Muội có lý do.” Tô Phù Liễu khẳng định.

Không gian yên tĩnh trở lại, Tô Lạc Tuyết chờ đợi lý do của Tô Phù Liễu, còn Tô Phù Liễu lại dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn Tô Lạc Tuyết, ánh mắt kia mang theo sự xa cách trước giờ chưa từng có.

“Vì muội thích Tân Vương, muội muốn gả cho Tân Vương.” Tô Phù Liễu thản nhiên nói, gương mặt vốn đang tái nhợt của Tô Lạc Tuyết càng thêm ảm đạm, hai nắm tay đang khẽ run lên đã tiết lộ tâm trạng của nàng lúc này.

“Ta không hiểu tỷ đang nói cái gì.”

“Muội già vò rất giỏi, muội là lừa được tất cả mọi người, kể cả ta. Nhưng đêm thất tịch ba năm trước đây, khi ta và Tân Vương thành hôn tròn một năm, muội đã lên lút tới bờ hồ Lạc Thành thả hoa đăng, mà ta và Tân Vương cũng có mặt ở đó, ta đã thấy trên hoa đăng đó viết: kết tóc phu thê, một đôi ân ái. Khi đó, ta nghĩ ngờ không biết muội viết cho ai. Khi muội bắt cần ngả xuống hồ, muội sốt cao ba ngày không giảm, ta cũng ròng rã chăm sóc muội ba ngày ba đêm, trong lúc hôn mê, muội nhắc tới cái tên Nguyên Dục không biết bao nhiêu lần, khi đó ta mới biết, thì ra Tiểu Tuyết thương yêu của ta thích Tân Vương, thích phu quân của ta.” Nói tới đây, Tô Phù Liễu nhếch môi cười tự giễu: “Lúc đó ta mới hiểu, vì sao sau khi ta thành thân, muội muội Tiểu Tuyết không còn thân mật với ta như xưa, thì ra là vậy. Muội biết không, trước giờ tỷ tỷ luôn yêu thương muội, vì tỷ tỷ đã chứng kiến muội lớn lên như thế nào, lúc muội kén ắt oán trời oán đất, lúc muội cười ngọt ngào trong lòng ta, ta chưa bao giờ để muội phải chịu bất kỳ tổn thương nào, nhưng đến cuối cùng, người làm tổn thương muội sâu sắc nhất lại chính là ta.”

Thì ra tỷ tỷ đã biết từ lâu, Tô Lạc Tuyết cố nuốt nước mắt vào trong, nàng không muốn tỏ ra bi thương trước mặt tỷ tỷ.

“Tỷ tỷ chưa bao giờ có ý tranh giành Tân Vương với muội, nhưng thân là con cháu Tô gia, chúng ta không có lựa chọn nào khác. Gả cho Tân Vương cũng không phải ý của ta.” Tô Phù Liễu khẽ thở dài, nói tiếp: “Tuy không phải ý của ta, nhưng ta cũng đã yêu Tân Vương.”

“Dù ta không biết thời gian qua muội gặp phải chuyện gì, vết thương trên người muội do ai tạo thành, tỷ tỷ chỉ muốn nói cho muội biết, muội không được bốc đồng đào hôn nữa. Muội không thể gả cho Tân Vương, Đế hậu sẽ không đồng ý, phụ thân sẽ không đồng ý. Mà ngay cả tỷ tỷ cũng càng không đồng ý.” Lần này, Tô Phù Liễu kiên quyết nói, ép nàng không thể phản bác.

Móng tay cắm chặt vào lòng bàn tay, cảm giác đau đớn lan khắp toàn thân: “Hôm nay tỷ tỷ tới đây để cảnh cáo Lạc Tuyết sao?”

“Dù muội có trách cứ, tỷ tỷ cũng phải nói cho muội biết, thân là con cháu Tô gia, muội có nghĩa vụ phải gả cho Tuần Dạ, có nghĩa vụ vì Tô gia mà hy sinh hạnh phúc cá nhân, giống như Tĩnh Lan, muội ấy cũng không có lựa chọn nào khác.” Tô Phù Liễu nói xong liền đứng dậy, chậm rãi rời khỏi nơi này.

Sau khi Tô Phù Liễu đi khuất, những giọt nước mắt cố nén trong lòng không kiềm được rơi xuống.

Ngoài mẫu thân ra, đại tỷ là người nàng trân trọng nhất, thế nên nàng mới giấu kín tình cảm dành cho Tân vương, kể cả đêm đại tỷ thành thân, nàng vẫn cố gượng cười, vẫn thật lòng chúc phúc cho hai người họ. Nàng không muốn tranh giành, cũng không muốn phá hoại tình cảm giữa đại tỷ và Tân Vương.

Sai lầm duy nhất là nàng đã dùng thân phận Thanh Y tiếp cận Tân Vương, tỏ lộ tình cảm suốt tám năm qua trước mặt Tân Vương.

Chậm rãi lấy tấm mặt nạ da người trong túi ra, đầu ngón tay khẽ vuốt ve, thì thầm: “Phong Ảnh, thật xin lỗi, ta không thể nói với Đế hậu chuyện Tân Vương tạo phản, hẳn cũng là ân nhân của ta. Nhưng. . . . chỉ có lần này thôi.”

Hôm sau, Tô Lạc Tuyết theo Tô Thành Phong vào cung, lần này là Tô Lạc Tuyết chủ động tìm Tô Thành Phong, nói mình muốn gặp Đế hậu.

Trực giác mách bảo Tô Thành Phong lần tiến cung này không phải trò đùa, chỉ cần nhìn vào nét mặt cũng biết nàng đang cất giấu chuyện quan trọng nào đó, vì vậy, Tô Thành Phong không hỏi gì thêm, dứt khoát dẫn nàng tới gặp Đế hậu.

Trong Từ Loan cung thoang thoảng mùi trầm hương, làn khói mờ mờ bao phủ đồng minh rèm màu vàng, gió thu từ ngoài cửa thổi vào khiến tấm cung tào nhã có thêm ít phong vị.

Đế hậu đang ngồi tựa vào ghế phượng, một tay đỡ trán, sắc mặt có vẻ mệt mỏi vô cùng.

Tô Thành Phong cung kính thi lễ với bà: “Lạc Tuyết đại nạn trở về, đặc biệt tới viếng thăm nương nương.”

Tô Lạc Tuyết yên lặng đứng một bên, cảm nhận áp lực vô hình trong phòng.

“Bản cung nghe nói, lúc trở về bị thương rất nặng.” Tô Tường Vi vẫn nhắm mắt, tỏ vẻ mệt mỏi như cũ.

“Lạc Tuyết đã đỡ hơn nhiều.” Nàng thấp giọng trả lời.

“Nghe quốc cữu nói, có người bí mật truyền tin tới Tô phủ, nói con đang gặp nguy hiểm ở suối Hoàng Tuyền Đồng Thành, nên mới phái người tới Đồng Thành cứu con về. Bản cung thấy rất tò mò, rốt cuộc, người đưa tin này là ai.”

“Lạc Tuyết không biết.” Về chuyện này nàng cũng cảm thấy nghi ngờ, rốt cuộc là ai biết nàng gặp nạn ở suối Hoàng Tuyền, nếu là Phong Ảnh, không thể đợi tới hai ngày sau mới có người tới cứu nàng, mà Phong Ảnh.”Nương nương, hôm nay Lạc Tuyết tới để hỏi một chuyện, không thể hỷ bỏ hôn lễ giữa Lạc Tuyết và Tuần Dạ sao?”

Tô Tường Vi mở mắt ra, ánh sáng sắc bén chiếu thẳng về phía nàng: “Lạc Tuyết không muốn gả sao?”

“Chỉ không muốn gả cho người phản lại Tô gia.”

Tô Lạc Tuyết vừa dứt lời, trong mắt Tô Tường Vi thoáng hiện vẻ kinh ngạc: “Con nói, Nam Chiêu Hầu phản lại Tô gia?”

“Nương nương có biết người cướp con đi là ai không? Có biết người muốn đẩy con vào chỗ chết là ai không?”

“Là Nam Chiêu Hầu sao?” Giọng nói của Tô Thành Phong chột cao lên.

“Là trưởng tử của Nam Chiêu Hầu, Tuần Dạ.”

Sắc mặt Tô Tường Vi trắng nhợt đi nhiều, móng tay đâm mạnh vào lòng bàn tay: “Nam Chiêu Hầu thật sự đã phản bội ta.”

Tô Thành Phong tức giận nói: “Ta đã bảo tên Tuần Viễn không biết an phận mà. Còn tên Tuần Dạ kia lại muốn giết chết Lạc Tuyết, phải hủy bỏ hôn sự này, còn phải giết chết Nam Chiêu Hầu trước khi ông ta kịp đối phó với Tô gia chúng ta.”

Tô Tường Vi dường như không nghe thấy, bà ngồi dựa vào ghế phượng, ngây người nhìn vào lò hương đang cháy trong phòng, trầm mặc không nói.

“Nương nương?” Tô Thành Phong khẽ gọi.

Bà dần tỉnh táo lại, chậm rãi buông bàn tay nắm chặt ra, ánh mắt mất hồn cũng khôi phục vẻ sắc bén, cười lạnh: “Được lắm, Tuần Viễn, người dám chống đối ta, vậy thì đừng trách ta bất nhân. Lạc Tuyết, nếu cô cô nói không thể hủy bỏ hôn sự lần này, con định làm như thế nào?”

Tô Lạc Tuyết ngăn người, đưa mắt nhìn về phía phụ thân, dù trong lòng nghĩ gì cũng chỉ có thể nói: “Mọi chuyện kính nhờ cô cô an bài.”

“Được rồi, chuyện hôm nay không được nói cho bất kỳ ai, bao gồm đại tẩu, Phù Liễu, Tĩnh Lan. Dù là người thân tín nhất cũng không được nói.”

Hôm sau, Đế Quân hạ chiếu lần hai, Tô tam tiểu thư Lạc Tuyết thành hôn với trưởng tử Nam Chiêu Hầu Tuần Dạ vào ngày mùng sáu tháng chín.

Đồng thời còn phải thêm một trăm tên đôi đao thị vệ hộ tống Loan kiều, nếu có tặc nhân xâm phạm, giết chết không tha.

Tô Lạc Tuyết không đoán được tâm tư của Đế hậu, nàng luôn nghĩ, nếu nàng nói chuyện Nam Chiêu Hầu tạo phản cho Đế hậu biết thì nàng không cần phải thành thân với Tuần Dạ nữa. Chỉ là Đế hậu không nghĩ như vậy, bà kiên quyết ép gả nàng đi, có lẽ bà đã đoán ra kết cục này từ lâu, chỉ là luôn né tránh không thừa nhận, dù sao Đế hậu và Nam Chiêu Hầu từng có một đoạn tình cảm. Nếu không bị ép tới đường cùng, không có ai muốn rút kiếm đâm về phía người mình yêu.

Nhưng nghĩ lại, nếu nàng không gả cho Tuần Dạ, Đế hậu cũng sẽ lại an bài một hôn sự môn đăng hộ đối cho nàng, điều khác biệt duy nhất là Tuần Dạ có ý muốn giết nàng.

Nàng nghĩ, lần này phủ Nam Chiêu Hầu sẽ không dám hành động thiếu suy nghĩ, xảy ra chuyện ngoài ý muốn ở suối Hoàng Tuyền, Tuần Dạ cũng không dám đánh rần động cỏ. Mũi tên đã lắp vào cung, chỉ chờ chạm vào là bắn, nếu chưa nắm chắc cơ hội, bọn họ cũng không dám đối đầu trực diện với Đế hậu, nếu không, hẳn đã kháng chỉ cự hôn.

Mấy ngày sau, thánh chỉ mới được đưa tới Tô gia, nàng không gặp lại Tô Phù Liễu nữa, sau đêm thất tịch thất tịch năm đó, tình cảm giữa hai tỷ muội đã có vực sâu ngăn cách, dù là ai cũng khó mà quên được.

Khắp Tô gia chìm trong không khí vui mừng, chỉ có gương mặt phụ thân không còn hay cười như trước, thỉnh thoảng còn tỏ vẻ lo lắng. Nàng hiểu, dù phụ thân ham mê quyền lực nhưng vẫn là một phụ thân yêu thương con cái. Phải gả nàng cho kẻ có âm mưu bất chính với Tô gia, dù là ai cũng khó mà vui được.

Trước đêm xuất giá, Nhị tỷ Tô Tĩnh Lan tới, sau khi gả vào phủ Trần Viễn tướng quân, mới có một năm, trông nàng đã già đi nhiều, giữa hai hàng lông mày còn vẽ u sầu tích tụ qua năm tháng.

Tô Tĩnh Lan đi vào căn phòng dán đầy chữ Hỷ, nhìn thấy Tô phu nhân đang cầm lược chải đầu cho Tô Lạc Tuyết liền nói: “Mẫu thân, để Tĩnh Lan chải tóc cho muội muội.” Nàng nhận lấy lược, khẽ vuốt ve mái tóc của Tô Lạc Tuyết, ánh mắt cũng trở nên sâu xa: “Quanh đi quẩn lại, Tam muội vẫn phải gả cho Tuần Dạ, cũng không thoát được vận mệnh con cháu Tô gia.”

Tô Lạc Tuyết ngồi trước bàn trang điểm, nhìn qua gương đồng có thể thấy được nét bi thương thoáng qua trong mắt đại tỷ.

Tô phu nhân nhìn Tô Tĩnh Lan, nước mắt khẽ lăn xuống: “Mẫu thân xin lỗi ba chị em con, nếu không phải mẫu thân sinh ra các con, các con không cần gánh vác trách nhiệm với Tô gia, cũng không cần gả cho người mình không thích . . .”

Tô Tĩnh Lan vội nói: “Mẫu thân, ngày đại tỷ không được khóc. Con nghe nói Tuần Dạ là một tướng tài, văn thao võ lược, nhất định không làm khó muội muội.”

“Mẫu thân, nhị tỷ, hai người không cần lo lắng cho con, dù Tuần Dạ không muốn thành thân với con, nhưng đã không trốn tránh được thì phải cố mở lòng đón nhận.” Tô Lạc Tuyết nở nụ cười ngọt ngào, càng tôn lên dáng vẻ xinh đẹp của nàng: “Nhị tỷ, mau chải đầu cho Lạc Tuyết đi.”

Tô Tĩnh Lan nhếch môi cười nhạt cười nhạt, một năm qua đi, thứ gì cần từ bỏ nàng cũng đã từ bỏ, nếu đã là số mệnh, trốn không thoát thì đành phải tiếp nhận thôi.

Dùng cây lược gỗ nhẹ nhàng chải lên mái tóc nàng, Tô Tĩnh Lan khẽ nói: “Lạc Tuyết gả cho Tuần Dạ, nhất định phải hạnh phúc. Cho dù không hạnh phúc, cũng không được để nữ nhân khác làm ảnh hưởng tới địa vị của mình, lúc nào cần dùng thủ đoạn thì phải độc ác, quyết tâm. Tuy Đồng Thành cách xa Lạc Thành, chúng ta là nữ nhi Tô gia, không phải ai cũng có khả năng coi thường chúng ta, nếu muội muội gặp uất ức có thể dùng bỏ câu đưa tin, Đế hậu sẽ làm chủ cho muội.”

Tay Tô Lạc Tuyết khẽ run: “Nhị tỷ, tỷ biết chuyện gì”

“Thật ra, những điều Nhị tỷ biết nhiều hơn mọi người tưởng tượng, đừng quên Nhị tỷ là phu nhân Trần viễn đại tướng quân, tai mắt của ông ấy trải rộng khắp các thành trì, chỉ cần gió thổi cỏ lay, tin tức đã truyền tới phủ.” Tô Tĩnh Lan cười tự giễu: “Đây cũng là mục đích Đế hậu gả ta cho Trần Viễn tướng quân, lôi kéo được Tướng quân cũng như lôi kéo được binh quyền và thông tin tình báo, chuyện tốt như vậy, cứ sao không làm”

“Tĩnh Lan.” Tô phu nhân muốn nói lại thôi.

“Mẫu thân, không sao đâu, Tĩnh Lan đã không còn đề ý.” Lúc nói ra những lời này, trong mắt Tô Tĩnh Lan thoáng hiện vẻ sắc bén, hoàn toàn tương phản với vẻ dịu dàng, yếu đuối trước đó.

Màn che uyên ương, ánh nến sáng chói rực rỡ chỉ tôn lên gương mặt tái nhợt, bi thương của mọi người.

Loan kiều rời khỏi Lạc Thành.

Tô Lạc Tuyết ngồi ngay ngắn bên trong kiệu nghe tiếng vó ngựa của đám thị vệ hộ tống, nàng yên lặng đưa mắt nhìn về phía xa, giống như tất cả chuyện này không có liên quan tới nàng.

Nàng nhớ tới lúc mình chuẩn bị bước lên Loạn kiều, mẫu thân không nén được rơi nước mắt, chạy tới hô to cái tên Tô Lạc Tuyết, nhưng nàng không dám quay đầu lại, nàng sợ mình nhìn rồi sẽ không còn dũng khí rời khỏi đây.

Nàng dứt khoát bước vào trong Loạn kiều, cỗ kiệu lách lư đi về phía cổng chính Tô phủ, tiếng khóc lóc của mẫu thân đã bị những âm thanh ồn ào bên ngoài che khuất.

Nàng luôn cho rằng mẫu thân là người có tri thức hiểu lẽ nghĩa, bà cũng biết việc kêu khóc đó sẽ làm mất mặt Tô gia, nhưng đây là lần thứ ba bà đưa các con của mình xuất giá, nhưng đều không phải hôn sự bọn họ mong muốn, bà cảm thấy mắc nợ các con mình rất nhiều.

Giờ phút này, bà không phải phu nhân quốc cữu, bà chỉ là một mẫu thân yêu thương nữ nhi của mình.

Khi giọng nói của mẫu thân biến mất, nước mắt kìm nén đã lâu tuôn trào, vào thời điểm đó, nàng biết mình không còn là Tô tam tiểu thư cao cao tại thượng, nàng chỉ là một nữ nhân đáng thương không thể tự do đi tìm hạnh phúc đời mình.

Phu quân Tuần Dạ của nàng chỉ có tâm niệm giết chết nàng.

Nước mắt tràn mi, chỉ có môi nàng vẫn nở nụ cười, nàng tự nói với bản thân, nhất định phải kiên cường, dù con đường phía trước có gian khổ tới đâu, trên vai nàng luôn có gánh nặng nghĩa vụ với Tô gia.

Nàng không muốn gánh, nhưng lại không thể không gánh.

Tuy Tô gia đang nắm giữ phân nửa giang sơn trong tay, nhưng thịnh cực tất suy, chỉ cần đi sai một quân sẽ thua cả ván cờ.

Nàng không oán Đế hậu biết đó là nơi đầm rồng hang hổ mà vẫn đẩy nàng vào, thân là con cháu Tô gia, nàng có trách nhiệm gánh vác tính mạng cửu tộc.

Phong Ảnh, những thứ Tuần gia nợ người, ta nhất định sẽ đòi lại cho người.

Bạn đang đọc truyện *Đế Nghiệp Như Họa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 6: Điệu múa trong tuyết

Ngẩn ngơ ngồi trên Loan kiệu, cảm giác như vừa chớp mắt đã đi tới Đồng Thành, hoàn toàn không giống đi hai ngày liền không ngừng nghỉ.

Hôn sự lần này yên ả đi tới khâu cuối cùng, hoàn toàn không gặp trở ngại như lần đầu tiên.

Nhưng đằng sau sự yên ả này lại là áp lực khiến người ta hoang mang, sợ hãi.

Cảm nhận được những âm thanh náo nhiệt trong Đồng Thành, nàng biết mình sắp về “Nhà” mới, nàng có thể nhận ra rèm kiệu được vén sang một bên, cảm nhận được ánh sáng phản chiếu bên ngoài chiếc khăn voan kia.

Hỷ nương đặt tay nàng vào một bàn tay khác, một bàn tay lạnh lẽo, lạnh tới thấu xương.

Bàn tay lạnh lẽo kia dắt nàng bước từng bước vào phủ Nam Chiêu Hầu, thăm dò trải dài tới chính sảnh, những cánh hoa hồng được thả từ trên cao xuống, mang theo mùi hương nhàn nhạt quanh quần khắp nơi.

Tiếng khách mời trò chuyện khắp nơi, vì phủ trên đầu chiếc khăn voan nặng nề, Tô Lạc Tuyết không nhìn được những người đứng trong phòng, kể cả người đang cầm tay nàng, nàng chỉ biết, từ hôm nay nàng không còn là nàng, không còn tư cách theo đuổi những điều nàng muốn.

Trong những âm thanh xì xào bán tán, hỷ nương cất giọng lạnh lạnh: “Nhất bái thiên địa.”

Âm thanh cao vút này này như kéo nàng trở về mấy năm trước đây, về ngày nàng tận mắt chứng kiến đại tỷ thành thân với Tần Vương, nàng đã rất hâm mộ đại tỷ, hâm mộ đại tỷ có thể gả cho một nam nhân ưu tú như vậy.

Hôm nay cũng đã tới lượt nàng.

“Nhị bái cao đường.”

Hai đầu gối quỳ xuống tiếp xúc với mặt đất lạnh lẽo làm tim nàng đau nhói, ngay cả bàn tay cũng có cảm giác tê dại, nàng nhớ tới hôm ở tuổi Hoàng Tuyền, nhớ tới sát ý trong mắt Tuần Dạ.

Sau này, họa phúc khó lường, nàng chỉ có thể cẩn thận hơn nữa.

“Phu thê giao bái.”

Quay người, khom lưng, nàng chỉ có thể nhìn thấy một đôi giày quan màu đen mang theo hơi thở lạnh lẽo, tuy Tuần Dạ không muốn thành thân với nàng, nhưng vẫn phải tuân theo thánh chỉ, Đế hậu cũng đã gả được cháu cuối cùng đi, cố gắng giữ lấy phần nửa giang sơn Tô gia đang nắm giữ.

Mơ hồ bái đủ ba bái, Tô Lạc Tuyết được đưa vào động phòng.

Trong phòng vô cùng yên tĩnh, thứ phát ra âm thanh duy nhất chỉ có tiếng nện chày “xì xì”, mùi đàn hương lượn lờ trong không khí giúp Tô Lạc Tuyết dần tỉnh táo lại.

Không gian yên tĩnh kéo dài qua đêm.

Khi ánh sáng mặt trời hắt vào trong phòng, nàng kéo khăn voan xuống, gỡ chiếc mũ phượng nặng nề kia, ngồi thẳng lưng hít sâu một hơi.

Dù thức suốt đêm qua, nhưng nàng không thấy buồn ngủ chút nào, nàng đi lại gần bệ cửa sổ, đẩy cửa sổ ra hưởng thụ làn gió sáng sớm, trong gió như vẫn còn hương hoa quanh quần.

Tuần Dạ không tới động phòng.

Đó là kết quả nàng dự đoán từ lâu.

Vừa nghĩ tới đó, nàng nhếch môi cười tự giễu, quay lại ngồi xuống bàn ăn như hỏ đói, đúng lúc đó, một nha hoàn đẩy cửa bước vào, khi nhìn thấy dáng vẻ ăn uống hăng say của nàng liền cười khúc khích: “Chắc Đại thiếu phu nhân đang rất đói.”

Tô Lạc Tuyết vui đầu ăn uống, cũng không có tâm tư trả lời câu hỏi kia.

Nha hoàn kia đặt chậu rửa mặt xuống, mỉm cười đi tới bên cạnh Tô Lạc Tuyết: “Đại thiếu phu nhân, nô tỳ tên là Từ Vũ, cũng là người hầu hạ đại thiếu

phu nhân. Đêm qua đại thiếu gia uống say mê mệt nên mới ngủ ở phòng mình, đại thiếu phu nhân”

Tô Lạc Tuyết gật đầu, cười nói: “Không sao, lát nữa có cần tới thỉnh an Hầu gia và phu nhân không?”

“Không cần, Hầu gia và phu nhân nói người hãy ở lại Thính Tuyết Hiền tĩnh dưỡng, miễn cho việc thỉnh an hàng ngày.” Từ Vũ mỉm cười, trong mắt cũng không có vẻ chế giễu, khinh thường.

Tô Lạc Tuyết hiểu ý Từ Vũ, nói trắng ra, nàng chỉ là đại thiếu phu nhân hữu danh vô thực, việc nàng cần làm ở an phận ở trong Thính Tuyết Hiền, không được nhúng tay vào những chuyện trong phủ.

Xem ra, bọn họ đã tỏ rõ thái độ, chỉ chờ thời cơ phản lại Tô gia.

Mà Từ Vũ kia cũng chính là người Tuần Dạ phái tới giám sát nàng.

Nàng đứng dậy, cúi lưng, liên tục ngáp: “Được rồi, người lui ra đi, ta muốn đi nghỉ.”

Từ Vũ lập tức lui ra.

Nhìn Từ Vũ đi rồi, Tô Lạc Tuyết mới cởi áo, chui vào giường ngủ mê mệt.

Thời gian thấm thoát trôi đi, chẳng mấy chốc nàng đã ở Hầu phủ được ba tháng, tiết trời đã chuyển sang ngày Đông Chí, gió lạnh pháng phát.

Thời gian này, Tô Lạc Tuyết rất an phận ở trong Thính Tuyết Hiền, chưa từng bước ra ngoài nửa bước. Mới đầu Từ Vũ còn theo sát nàng như hình với bóng. Dần dần thấy nàng cũng không có hành động bất thường, sự cảnh giác cũng buông lỏng hơn.

Ba tháng này, Tô Lạc Tuyết hết ngắm mặt trời mọc lại ngắm mặt trời lặn, ở yên trong thư phòng đọc sách, nhập tâm tới say mê.

Gần đây nàng mới đọc được “Trường Sinh Điện”, những lần đọc tới đoạn thương tâm lại đau lòng rơi lệ, Từ Vũ nhìn thấy cũng không nhịn được hỏi thăm.

Tô Lạc Tuyết khép quyển sách lại, ánh mắt nhìn phía chân trời xa thẳm, khẽ thì thầm: “Trước Trường Sinh Điện, đôi Mã Ngôi, ai múa khúc Nghê Thường.”

“Đại thiếu phu nhân đang tiếc hận cho Dương quý phi sao?” Từ Vũ hỏi.

“Đế Vương một đời, vì giang sơn mà vứt bỏ cả tình yêu.” Nàng cảm khái nói.

“Vi hấn là Đế Vương, nên mới phải vứt bỏ tình yêu.” Từ Vũ cười nói.

Tô Lạc Tuyết nghiêng đầu nhìn Từ Vũ, nàng có cảm giác Từ Vũ không hề đơn giản, một cô nương có học vấn, vinh nhục không sợ hãi, suốt ba tháng qua cũng chỉ luôn dùng nụ cười vô hại nhìn nàng.

“Tuyết rơi.” Tô Lạc Tuyết đứng dậy, chạy ra vườn, dùng đôi tay trần hứng lấy những bông tuyết rơi, nở nụ cười rạng rỡ.

Từ Vũ đứng ở hành lang, nhìn cô nương đang cười vui vẻ trong vườn, cất tiếng hỏi: “Hình như đại thiếu phu nhân rất thích tuyết?”

“Vì ta tên Lạc Tuyết, mà Lạc Thành cả bốn mùa đều như mùa xuân, dù mùa đông khắc nghiệt tới đâu cũng không thể nhìn thấy tuyết.”

Từ Vũ khẽ cười, cô bước vào trong phòng lấy một chiếc áo lông chồn màu trắng, phủ lên người nàng.

Tuyết không lớn nhưng lại có mật độ rơi dày, chỉ một lát sau cả hai người đã bị tuyết lạnh phủ kín, Từ Vũ cảm khái nhìn nụ cười của Tô Lạc Tuyết, từ khi cô vào phủ tới nay đã được mười hai năm, đã rất lâu không được nhìn thấy nụ cười hồn nhiên như thế này, còn cô, dường như cô đã quên mất cách cười như thế nào.

Cô luôn nghĩ, một tân nương bị phu quân vứt bỏ trong đêm động phòng, bị Hầu gia và phu nhân lạnh nhạt sẽ khốc lóc thảm thiết, sẽ phẫn nộ, sẽ làm loạn. Nhưng không ngờ Lạc Tuyết lại tỏ vẻ bình thản như thế, nhất là những lúc nàng nằm đọc sách, cảm giác như mọi chuyện trong thiên hạ đều không có liên quan tới nàng.

“Đại thiếu phu nhân, trời đã tối rồi, Từ Vũ đi chuẩn bị bữa tối.” Cô lập tức lui xuống, cô rất sợ, cô sợ ở lại lâu hơn một chút nữa, trái tim mình sẽ bị nụ cười ấm áp kia làm cho tan chảy.

Tô Lạc Tuyết như không nhận ra Từ Vũ đã rời đi, nàng đưa mắt nhìn những bông tuyết rơi đầy trời, trong lòng vẫn chưa quên được kết cục của “Trường Sinh Điện”, nàng bỗng cảm thấy thần thờ.

Đột ngột, nàng bước lên nền tuyết trắng xóa, rời khỏi Thính Tuyết Hiền.

Trên đường đi, những bông tuyết phủ đầy vai nàng, gió lạnh cắt vào mặt nàng, nhưng cũng không ngăn được việc nàng tiếp tục bước đi.

Cả Hầu phủ rộng như vậy lại chẳng có nơi nào thuộc về nàng, đứng dưới trời tuyết rơi, nàng chợt nhớ tới hình ảnh một mỹ nam trẻ tuổi, nhớ tới câu hán nói trước khi nàng rời khỏi Hầu phủ: Mà ta cũng có cảm giác quen thuộc đó, ta không muốn làm tổn thương ngươi.

Trong khoảnh khắc đó, nàng rất muốn gặp lại hán, cố nhân.

Thời gian trôi qua chưa lâu, nhưng hôm nay nhớ tới hán, nàng chỉ có thể dùng hai chữ cố nhân để hình dung.

Dựa vào trí nhớ, nàng thuận lợi đi tới Lạc Các, tuy có nhiều ánh mắt nghi ngờ nhìn về phía nàng, nhưng cũng không có ai dám tới gần hỏi thăm. Mãi tới lúc đứng trước cửa Lạc Các, đám thị vệ mới ngăn nàng lại: “Ngươi là ai?”

“Làm phiền bẩm báo với nhị thiếu gia, có cố nhân tới thăm.” Lời vừa dứt, sau lưng truyền tới tiếng bước chân trầm ổn với một giọng nói đầy vẻ nghi hoặc: “Cố nhân?”

Tô Lạc Tuyết quay lại nhìn vào bóng dáng cô độc, kiều ngạo đứng trong nền tuyết trắng, giống hệt như thần tiên không nhiễm bụi trần.

Tuần Lạc hoảng hốt nhìn nàng, một lúc lâu sau mới nói: “Tô Tam?”

“Nhị thiếu gia, chúng ta lại gặp nhau rồi.” Tô Lạc Tuyết khẽ cười.

Tuần Lạc chậm rãi đi về phía nàng, trong mắt khẽ thoáng qua vẻ lạnh lẽo: “Sao đã quay lại rồi?”

Nàng đáp: “Tuyết rơi nên nhớ tới nhị thiếu gia, vất vả chạy tới nơi này thăm ngài.”

Hán khẽ nhếch môi, đi thẳng vào trong Lạc Các: “Theo ta.”

Nàng lập tức theo sát phía sau, trên đường đi chỉ vọng lại những tiếng bước chân, ai cũng trầm mặc không nói.

Hai người bước vào biển hoa đào ở hậu viên Lạc Các, hoa đào đã rơi rụng từ lâu, thứ sót lại chỉ có cành khô lá rách và khung cảnh tuyết trắng lạnh giá.

“Không ngờ chúng ta vẫn gặp lại nhau, đây có thể tính là duyên phận không?” Lúc nói những lời này, Tuần Lạc đang đưa lưng về phía nàng, nàng không thể nhìn thấy vẻ mặt của hán.

“Sao nhị thiếu gia không hỏi lý do Tô Tam xuất hiện ở Hầu phủ.” Tô Lạc Tuyết hỏi ngược lại.

“Nếu đã gặp lại, cần gì phải hỏi.”

Chỉ tám chữ kia đã khiến Tô Lạc Tuyết kinh ngạc dừng bước, nhìn bóng lưng màu trắng trước mắt, trong lòng chợt cảm thấy chua xót, mỗi lần gặp lại hán, nàng luôn có cảm giác hai người đã quen biết từ lâu, nhưng nàng không thể nhớ ra, bọn họ đã từng gặp mặt ở đâu nữa.

“Đừng vậy, cần gì phải hỏi.” Nàng cười yếu ớt: “Thật ra, ta cũng không muốn quay lại, nhưng tịch mịch lâu như vậy, ta chỉ muốn tìm một người dốc bầu tâm sự.”

Tuần Lạc khẽ quay lại nhìn cô nương đứng cách hán không xa, gương mặt nàng như mờ đi trong tuyết, một trận gió qua, hán khẽ nhếch môi cười nhạt: “Đừng lúc ta cũng cảm thấy cô đơn, sau này chúng ta có thể tìm nhau trò chuyện.”

“Nhị thiếu gia, nhị thiếu gia.” Một giọng nói thanh thúy phía xa phá vỡ không gian yên tĩnh, một cô nương nhỏ nhắn chạy vội tới, thờ dốc: “Nhị thiếu, đại thiếu tới Lạc Các, đang chờ ngài ở phòng khách.”

“Đại thiếu gia tới Lạc Các? Vậy ta.” Nàng thấy hơi hoảng hốt, nhớ Tuần Dạ nhìn thấy nàng, nàng nên dùng thân phận gì xuất hiện trước mắt hán?

“Không có việc gì, đã là người của Tuần Lạc ta, không ai dám động tới ngươi.” Hán khẽ nói: “Đi thôi.”

Tuần Dạ đã sớm chấp tay đứng đợi ngoài hành lang, cầm bảo màu đen kết hợp với áo lông chồn càng tôn thêm khí phách và hơi thở lạnh lẽo của hán.

Tuần Dạ đưa mắt nhìn bọn họ, thần nhiên nói: “Nhị đệ vừa khỏi bệnh, không ở trong phòng tĩnh dưỡng lại chạy ra ngoài làm gì.”

“Đa tạ đại ca quan tâm, dưỡng suốt mấy tháng, bệnh đã đỡ hơn nhiều mới ra ngoài vận động cho giãn gân cốt.” Tuần Lạc thần nhiên cười, chỉ là trong mắt lại toát lên vẻ xa cách ngăn dăm.

“E là có mỹ nhân ở bên nên mới hăng hái như vậy.” Tuần Dạ nhìn về cô nương đứng sau lưng Tuần Lạc.

Tô Lạc Tuyết cười thầm, xem ra Tuần Dạ không còn nhớ tới đêm kinh biến ở Lạc Các, bọn họ đã từng gặp mặt, đúng là quý nhân hay quên.

Tuần Lạc không trả lời, chỉ nói: “Đại ca tới Lạc Các có chuyện gì vậy?”

Tuần Dạ cũng không e ngại sự hiện diện của Tô Lạc Tuyết, hồ hững nói: “Là ý của phụ thân, đệ đã hai tư tuổi, cũng đã tới tuổi thành gia lập thất, phụ thân đã ngắm cho đệ, là Đặng Gia Bích, tiểu thư của Đặng gia giàu nhất Đồng Thành.”

“Mấy năm nay đệ lang bạt tứ xứ, rất ít khi quay về nhà, ông ấy chưa bao giờ quan tâm, giờ lại để ý tới ta như vậy.” Tuần Lạc chế nhạo: “Nếu cưới Đặng Gia Bích để cùng cố tiềm lực của Tuần gia, chẳng phải cưới Hoa Tuyết, muội muội của Hoa Tu về phủ còn tốt hơn sao?”

“Nhị đệ thật quan tâm tới Hoa Tuyết, nhưng đây là ý của phụ thân, đệ không có quyền lựa chọn.” Giọng điệu của hắn mang theo vẻ cứng rắn.

“Giống như đại ca thành thân với Tô Lạc Tuyết sao?”

Một câu của Tuần Lạc làm ánh mắt Tuần Dạ tối sầm lại: “Ta chỉ tới truyền đạt ý của phụ thân, đệ nên chuẩn bị trước, vài ngày nữa sẽ tới Đặng gia cầu thân.”

Tuần Lạc làm như không nghe thấy, thân nhiên bước qua người Tuần Dạ, để lại một mình Tô Lạc Tuyết đối phó với Tuần Dạ, bầu không khí bắt đầu mang theo cảm giác nặng nề khiến nàng lo lắng không thôi.

Tuần Dạ như không nhìn thấy Tô Lạc Tuyết, cũng thân nhiên quay người rời đi.

Tô Lạc Tuyết nhìn bóng dáng Tuần Dạ càng lúc càng khuất xa, trong lòng thầm mắng: Tô Lạc Tuyết, mày là đồ vô dụng, chỉ là một tên Tuần Dạ, mày có cần sợ tới mức đó không!

Thấy sắc trời đã tối, Tô Lạc Tuyết giặt mình quay về, nếu Từ Vũ làm xong bữa tối mà không thấy nàng, nhất định sẽ xảy ra sóng gió. Nàng vội vàng rời khỏi Lạc Các, chạy về Thính Tuyết Hiên.

Trên đường về, nàng có thể cảm nhận được mùi nguy hiểm trong Hầu phủ, giữa Tuần Lạc và Tuần Dạ đầy mùi thuốc súng, còn có quan hệ giữa Tuần Lạc với Nam Chiêu Hầu, hình như vẫn còn ẩn tình có thể khai thác.

Nàng đã an phận ba tháng, bức tường cảnh giới của Từ Vũ đã buông lỏng, đã đến lúc nàng cần phải hành động.

Chắc hẳn Đế hậu. . . . đang sốt ruột chờ đợi.

Tuyết rơi hơn nửa tháng, bao trùm cả tòa Hầu phủ như một cung điện màu trắng hoa mỹ, từ phía xa nhìn lại còn giống một con rồng bạc đang bay lượn. Những cành cây trong vườn bị gió tuyết bao phủ thành băng, trong suốt, lấp lánh khiến người ta say mê.

Hôm nay, hạ nhân trong phủ cũng bắt đầu bận rộn, khắp nơi tràn ngập không khí vui vẻ, đèn lồng treo đầy hành lang, trong đêm gió tuyết như làm tăng thêm cảm giác ấm áp.

Tô Lạc Tuyết khoác áo lông chồn đứng ngoài hành lang, vóc dáng nhỏ bé như bị biển tuyết nhấn chìm, mấy sợi tóc rối tung bay trong gió. Từ Vũ mang lò sưởi cầm tay tới cho nàng, cười nói: “Đại thiếu phu nhân, trời trở lạnh rồi, ta đã chuẩn bị cho người chiếc lò sưởi này để chống lạnh.”

Tô Lạc Tuyết nhận lấy lò sưởi, hít vào một hơi lạnh: “Cảm ơn.” Nàng sinh ra và lớn lên ở phía Nam, dù có khoác áo lông chồn vẫn khó chịu được không khí lạnh lẽo ở đây, chỉ là nàng thích ngắm tuyết, dù trời có lạnh tới đâu, chỉ cần có tuyết rơi, nàng sẽ đứng ngoài hành lang, cảm nhận cái rét cắt da cắt thịt này.

Tô Lạc Tuyết ôm lò sưởi vào lòng, nghi hoặc hỏi: “Trong phủ có chuyện mừng sao?”

Từ Vũ đáp: “Là sinh thần hai mươi sáu tuổi của đại thiếu gia, Hầu gia đang tổ chức tiệc mừng.”

Tô Lạc Tuyết sáng tỏ gật đầu: “Thì ra là sinh thần của hắn, khó trách không khí trong phủ lại náo nhiệt thế này.”

Từ Vũ cười cười, nhưng trên mặt lại lộ ra vẻ bất đắc dĩ: “Thật ra hôm nay cũng là sinh thần của nhị thiếu gia. Nói ra cũng thật khéo, đại thiếu gia và nhị thiếu gia sinh không cùng năm nhưng lại ra đời cùng ngày, cùng tháng. Thành ra, một người được chúc tụng, một người phải chịu lạnh nhạt.”

Tô Lạc Tuyết kinh ngạc quay lại nhìn Từ Vũ, thì ra là hôm nay cũng là sinh thần của Tuần Lạc, Hầu gia tổ chức cho Tuần Dạ phô trương như vậy, có thể thấy Tuần Lạc cô đơn tới mức nào. Nghĩ tới đây, nàng khẽ lầm bầm: “Xem ra, Hầu gia rất thích đại thiếu gia.”

“Đương nhiên rồi, từ năm mười sáu tuổi, đại thiếu gia đã theo Hầu gia chinh chiến sa trường, nếu nói một nửa giang sơn này do Hầu gia đoạt về, cũng có thể nói một nửa giang sơn này do đại thiếu gia giữ được.” Nhắc tới Tuần Dạ, Từ Vũ khen không dứt miệng: “Cũng nhờ những chiến công đó, đại thiếu gia rất được lòng Hầu gia, cũng giữ được địa vị của phu nhân trong Hầu phủ.”

Những lời Từ Vũ nói, khi còn ở Lạc Thành nàng cũng từng nghe qua, phu nhân của Nam Chiêu Hầu là do Đế Quân ép gả, gả vào Hầu phủ hai mươi sáu năm cũng chỉ tương kính như tân (coi nhau như khách đề đối đãi). Nghĩ tới đây, Tô Lạc Tuyết cười cười: “Nếu không nhờ có nhị tử xuất sắc, e là vị trí Đại phu nhân đã bị Nhị phu nhân thay thế rồi.” Lời nói nhẹ như nước chảy, nhưng cũng chính là sự thật.

Không ngờ Tô Lạc Tuyết đột nhiên nói ra những lời này, Từ Vũ có phần sững sốt, ở trong Hầu phủ, trước giờ chưa có ai dám nói thẳng thắn như vậy, cũng làm cũng chỉ dám nghĩ trong lòng.

Tô Lạc Tuyết làm như không nhìn thấy gương mặt kinh ngạc của Từ Vũ, nàng quay người bước vào trong nhà, trong lòng đã sớm có tính toán.

Đêm lạnh như băng, tiếng động duy nhất chỉ có âm thanh gió Bắc gào thét bên ngoài.

Người nằm trên giường khẽ mở mắt ra, mặc quần áo vào với tốc độ nhanh nhất, sau khi búi gọn mái tóc liền bước ra ngoài cửa.

Trước khi mở cửa, nàng đưa mắt nhìn Từ Vũ đang ngủ say trên ghế đệm, xác định Từ Vũ không có dấu hiệu tỉnh lại mới mở cửa bước ra ngoài.

Bên trong phòng chỉ còn lại làn khói xanh bay lượn lơ, và Từ Vũ say ngủ.

Tất nhiên, trong trầm hương đã có thêm thuốc mê.

Dựa vào bản đồ Hầu phủ có được từ lần trộm đạo trước, nàng dùng khinh công bay qua một loạt nóc nhà, tới nay có rất đông người tới dự sinh thần của đại thiếu gia, thủ vệ canh gác ở khu vực này cũng thưa thớt hơn. Chưa đầy một nén nhang thời gian sau, nàng đã chạy tới Lạc Các.

Lạc Các rực rỡ ánh đèn, nhưng cả Lạc Các lớn như vậy chỉ toát lên vẻ thê lương, căn phòng của Nhị thiếu gia tối đen không có bóng người. Tô Lạc Tuyết nghi ngờ bước vào trong thăm dò, đúng là bên trong không có ai, vậy hẳn có thể ở đâu đây?

Do dự suy nghĩ, nàng nhớ lại hôm hắc dẫn nàng tới biển hoa đào.

Đi men theo con đường mòn bị tuyết che phủ tới khu vực sâu nhất hậu viên, dù hoa đào đã rơi rụng từ lâu, nhưng trong hậu viên vẫn phảng phất như có mùi hương thơm ngát, lạnh lẽo thấm vào ruột gan.

Tiến lại gần hơn, nàng phát hiện trên đỉnh ngọn giả sơn có hai bóng người ngồi đối diện nhau. Nàng lúng túng dừng lại, vừa định quay người đi thì hai người kia đã phát hiện ra nàng, nàng đành mặt dày đi về phía bọn họ.

Lúc này, Tô Lạc Tuyết có thể nhìn thấy rõ hai người đang ngồi trong đình, một người là Tuần Lạc, người còn lại chính là Tuần Ngữ.

Dù nàng biết quan hệ huynh muội giữa Tuần Ngữ và Tuần Lạc rất tốt, nhưng không ngờ lại tốt tới mức này. Sinh thần Tuần Dạ, Tuần Ngữ là thân muội muội lại không tới chúc mừng Tuần Dạ mà chạy tới đây uống rượu với ca ca cùng cha khác mẹ.

“Tô Tam?” Tuần Ngữ đứng dậy, kinh ngạc nhìn nàng.

Tô Lạc Tuyết mỉm cười đưa mắt nhìn Tuần Ngữ: “Tam tiểu thư, chúng ta lại gặp nhau rồi.”

Chỉ có Tuần Lạc là không đứng dậy, thản nhiên ngồi trên tảng đá hỏi: “Sao ngươi lại tới đây?”

“Nhớ tới lần chia tay trước, nhị thiếu gia đã nói, ngươi cũng đã cô đơn rất lâu, cũng muốn tìm người trò chuyện.” Nàng nói đến đây liền đưa mắt chống lại đôi mắt xinh đẹp của Tuần Lạc: “Hôm nay là sinh thần của nhị thiếu gia, Tô Tam tới kính nhị thiếu gia một ly, trò chuyện vài câu với nhị thiếu gia.”

Tuần Lạc ngây người, sự cô đơn trong mắt thoáng hiện nhưng cũng biến mất rất nhanh. Chỉ thấy nàng cầm bình rót vào một chiếc ly không bên cạnh, giọng nói: “Nhị thiếu gia, sinh thần vui vẻ.”

Tuần Lạc trầm mặc trong giây lát mới bung ly rượu trong tay lên, chậm rãi ngửa đầu uống cạn.

Rượu vừa vào cổ, Tô Lạc Tuyết cảm thấy cổ mình như bị thiêu đốt, cay nóng làm nàng không thở nổi, nàng cố gắng nuốt hết vào trong, cuối cùng lại làm cho gương mặt đỏ bừng lên.

Tuần Ngữ cầm lấy tay nàng, mỉm cười kéo nàng ngồi xuống: “Nhị ca thật có phúc, vào thời điểm cô đơn nhất của đời người còn có được một tri kỷ như vậy.”

“Tam tiểu thư cũng là tri kỷ của Nhị thiếu gia.” Tô Lạc Tuyết nói xong mới thấy trong mắt Tuần Ngữ có lệ quang trong suốt, hai gò má hơi ửng đỏ chứng tỏ cô đã hơi say.

“Đã bao nhiêu năm, đến ngày sinh thần chỉ có ta và nhị ca, thật chẳng khác người lưu lạc nay đây mai đó. So với đại ca chinh chiến sa trường, có được sự kính ngưỡng của dân chúng Đồng Thành, có được sự sùng ái của phụ thân. Phụ thân như đã quên mất sự tồn tại của chúng ta, trong mắt ông ấy chỉ có đại ca thôi.” Nói đến đây, những giọt nước mắt trong suốt khẽ lăn khỏi bờ mi: “Từ khi nào, ta và phụ thân lại trở nên xa cách như vậy, hình như lúc ta còn nhỏ, phụ thân cũng chưa từng ôm ta. Nếu ông ấy đã không thương ta, vì sao lại chia rẽ tình yêu của ta? Ta gả cho ai thì có liên quan gì tới ông ấy!”

Tô Lạc Tuyết sững sờ: “Thì ra là Tam tiểu thư giả nuôi nam sùng nhiều năm là để chống đối Hầu Gia.”

Tuần Ngữ bật cười thành tiếng: “Ông ta là người sĩ diện hão, không thể gả nữ nhi cho một tên họa sĩ nghèo, đã vậy ta cũng không gả. Nếu ông ta làm khó ta, ta cũng sẽ bôi tro trát trấu vào mặt ông ấy. Nhớ tới sắc mặt xanh mét, bóng dáng tức giận phui tay áo rồi đi kia, ta thấy rất nực cười, thì ra Tuần Viễn cũng có lúc tức giận vì nữ nhi của mình.” Lời vừa dứt, cô cũng uống cạn rượu trong chén mình.

Nghe tâm sự của Tuần Ngữ, Lạc Tuyết cảm thấy mình thật may mắn, có cha mẹ yêu thương, có tỷ muội bảo vệ, chăm sóc, nàng như một đóa hoa nuôi trong nhà kính, hoàn toàn không biết tới thế gian hiểm ác.

May mắn, bất hạnh.

May mắn, nàng có gia đình yêu thương, che chở.

Bất hạnh, nàng vĩnh viễn không thấy được thế gian hiểm ác thế nào, vĩnh viễn không thể lớn lên được.

Tô Lạc Tuyết tự rót cho mình một ly, uống cạn sạch mới nặng nề đặt ly rượu xuống: “Ai cũng phải chấp nhận số phận của mình, không thể oán trời trách đất, nhưng chúng ta có thể sống theo cách riêng của chúng ta, đúng không?” Giống như nàng, khi vừa tới nơi xa lạ này, nàng chỉ muốn khóc lớn, nhưng phụ mẫu ở tận Lạc Thành xa xôi, nàng khóc cũng có ích gì?

Trầm mặc chốc lát, Tuần Ngũ khàn giọng nói: “May mắn của cuộc đời này, chỉ cần có một đoạn tình cảm khắc cốt ghi tâm đã là đủ rồi.”

Tuần Lạc lắc đầu, nghiêm túc nói: “May mắn của cuộc đời này là nắm được vận mệnh của bản thân, đứng trên đỉnh cao quyền lực, thao túng sự sống chết của người khác.”

Tô Lạc Tuyết phát tay, tỏ vẻ không đồng ý: “Các ngươi sai rồi. Tình yêu khắc cốt ghi tâm cũng chỉ là hồi ức, đứng trên đỉnh cao quyền lực cũng chỉ hóa phù dung sớm nở tối tàn, không bằng yên ổn sống hết cuộc đời này.”

Tuần Lạc nhìn Tô Lạc Tuyết, trong mắt không còn vẻ hờ hững xa cách, chỉ có nụ cười vừa chua xót, vừa bi thương.

“Có một số chuyện, ngươi vĩnh viễn sẽ không hiểu.”

Tuần Lạc rút trường tiêu bên hông ra thổi khúc “Yên Vũ” nổi tiếng ở Đồng Thành, Tuần Ngũ lão đảo đứng dậy, giang hai cánh tay ra như một con bướm nhỏ bay lượn trong nền tuyết rơi, nhẹ nhàng nhảy múa.

Tô Lạc Tuyết mê say nhìn Tuần Ngũ uyển chuyển nhảy múa trong tuyết, như được truyền cảm hứng, nàng cởi bỏ áo khoác lông chồn trên người, chạy tới múa cùng Tuần Ngũ.

Những bông tuyết bông bành, hỗn loạn rơi xuống nhân gian, rơi xuống hai cô gái đang nhảy múa trong biển hoa đào, ngọn đèn dầu leo lắt phản chiếu ánh sáng tới chỗ các nàng, khung cảnh đó giống hệt như một bức tranh có hai con phượng hoàng vui vẻ ca múa.

Vừa thổi tiêu, Tuần Lạc vừa đưa mắt nhìn Tô Lạc Tuyết đang nhảy múa, trong ánh mắt âm trầm u ám thoáng hiện vẻ ấm áp.

Khúc nhạc kết thúc, hai người dừng lại thở nhẹ, trên trán lấm tấm mồ hôi.

Tuần Ngũ chân thành nhìn nàng. “Tô Tam, chúng ta cũng có thể trở thành tri kỷ.”

“Ta cũng nghĩ như vậy.” Tô Lạc Tuyết bật cười.

Bao nhiêu năm sau, trải qua bao nhiêu năm ngấm tuyết rơi, bọn họ vẫn nhớ tới mãi về điệu múa vui vẻ đó.

Sợ mình ra ngoài quá lâu làm Từ Vũ tỉnh lại, Tô Lạc Tuyết liền cáo từ trước, lúc bước ra khúc ngoặt liền nhìn thấy một người không nên xuất hiện ở đây, nàng kinh hãi hồi lâu, chăm chú nhìn về phía hắn.

“Đại, Đại thiếu gia, sao ngài lại ở đây.” Một lát sau nàng mới tỉnh lại, nghi ngờ cất giọng hỏi.

Tuần Dạ cười nhạt: “Nếu không ở đây, sao có thể nhìn thấy cảnh tượng đặc sắc như vậy.” Giọng nói trầm ấm của hắn rơi vào tai Lạc Tuyết lại mang theo sự bi thương khó giấu.

“Đại thiếu gia thật biết nói đùa, chỉ là mấy người cô đơn, đáng thương tự tìm niềm vui thôi.” Nói tới đây, Tô Lạc Tuyết khẽ cười với Tuần Dạ: “Không phải ngài ghen tỵ chứ?”

“Ghen tỵ?” Tuần Dạ cất tiếng cười nhạo, quay lưng bước ra ngoài.

Nghe tiếng cười của hắn, Tô Lạc Tuyết cũng chạy theo hắn ra ngoài: “Đại thiếu gia, dù trên chiến trường ngài lập được chiến công hiển hách, được Hầu gia sủng ái, có bao nhiêu người có thân phận tôn quý tới chúc mừng sinh thần của ngài, nhưng ngài không có một bằng hữu chân chính nào. Thế nên ngài mới ghen tỵ, nhị thiếu gia có Tuần Ngũ, có ta, dù hắn không có quyền thế, chúng ta vẫn tới chúc mừng hắn. Nếu nói nhị thiếu gia là người đáng thương, không bằng nói đại thiếu gia mới là người đáng thương thật sự.”

“Nhanh nôm nhanh miệng.” Trong giọng nói của Tuần Dạ hàm chứa sự sắc bén: “Ngươi là nha hoàn bên cạnh Tuần Lạc? Sao trước đây chưa từng thấy ngươi?”

Nghe thế, Tô Lạc Tuyết cũng không biết phải trả lời thế nào, chỉ có thể trầm mặc không đáp.

Tuần Dạ cũng không bắt bẻ gì thêm, hai người chậm rãi rời khỏi Lạc Các, dưới ánh đèn u ám có thể thấy được bóng lưng màu đen thê lương của Tuần Dạ, Tô Lạc Tuyết chợt nghĩ tới bao nhiêu năm nay, vô số lần nàng đứng nhìn bóng lưng Nguyên Dực từ phía xe, đa số đều dùng bóng lưng màu đen xuất hiện trước mắt nàng. Hắn đối với nàng vĩnh viễn chỉ là một bóng lưng cô tịch, lạnh lùng, nàng chỉ là một người xa lạ, chỉ có thể đứng nhìn từ xa.

Không cảm nhận được tiếng bước chân theo sau, Tuần Dạ chợt dừng bước, quay đầu nhìn lại cô gái đang đứng bất động trong tuyết, nàng như người mất hồn, si ngốc nhìn hắn, nhưng lại không giống như đang nhìn hắn.

“Chúng ta quen nhau sao?” Tuần Dạ không nhận được, bật thốt hỏi.

Tô Lạc Tuyết giật mình tỉnh lại, cười chua xót: “Đại thiếu rất giống một người ta quen từ lâu, hán cũng thích mặc màu đen giống ngài.”

“Ý trung nhân?” Tuần Dạ thân nhiên nhìn nàng: “Ta nghĩ ý trung nhân của ngươi là nhị đệ.”

“Đại thiếu gia, ngài đã yêu ai bao giờ chưa? Nếu có ngày ngài phát hiện ra người đó muốn giết ngài, ngài có thể hận người đó không?” Tô Lạc Tuyết đi về phía Tuần Dạ, bàn tay khẽ nắm chặt lại, giấu trong tay áo.

Tuần Dạ không định trả lời nàng, nhưng khi thấy sự yêu hận giằng co trong mắt nàng, hán lại vô thức nói: “Nếu người đó muốn giết ta, ta sẽ không bao giờ yêu người đó nữa.”

“Đại thiếu gia thật lý trí, nếu có ngày gặp phải chuyện này, chỉ mong ngài có thể tỉnh táo được như bây giờ.” Không đợi hán trả lời, Tô Lạc Tuyết cắt bước lướt qua Tuần Dạ, đi thẳng theo con đường mòn rồi đi.

Tuần Dạ không đuổi theo, hán nhắm chặt mắt cảm nhận những bông tuyết lạnh lẽo rơi xuống mặt, đắm đuối chìm vào một đoạn ký ức đã phủ bụi từ lâu.

Bạn đang đọc truyện *Đế Nghiệp Như Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 7: Chiến tranh trong thành

Mấy ngày này, Tô Lạc Tuyết dựa vào thuốc mê mang từ Lạc Thành tới, cứ đến đêm lại làm Từ Vũ bất tỉnh để chạy tới Lạc Các gặp Tuần Lạc, còn đa số thời gian là dựa vào khinh công thám thính phủ Nam Chiêu Hầu, bề ngoài phủ Nam Chiêu Hầu có vẻ bình yên, nhưng Tô Lạc Tuyết vẫn có thể nhận ra điểm bất thường.

Trong phủ Nam Chiêu Hầu có mật viện, còn có trọng binh canh giữ nghiêm ngặt, người thường không thể tự do ra vào. Nàng chỉ đành dùng bò câu đưa mật báo tới Lạc Thành cho Đế hậu.

Ngược lại, Từ Vũ không hề phát hiện ra những hành động bất thường của nàng, lần nào cũng ngủ một mạch tới sáng. Còn Tuần Lạc, hán chưa bao giờ hỏi lý do nàng luôn thoát ần thoát hiện trong Hầu phủ.

Thật ra nàng đã từng nghĩ, nếu Tuần Lạc hỏi nàng, nàng có nên nói thật không? Danh hiệu Đại thiếu phu nhân của nàng cũng chỉ là hữu danh vô thực, quan hệ giữa Tô gia và Tuần gia ngày càng căng thẳng. Nếu có ngày Tuần gia trở mặt, Tô Lạc Tuyết nàng sẽ là người hy sinh đầu tiên.

Điều Tô Lạc Tuyết lo lắng xảy ra rất nhanh, ngày ngày mười tám tháng hai cùng năm, Hoàn Thành truyền mật báo, man di Khang quốc đã tập hợp được hơn tám vạn đại quân muốn đánh Hoàn Thành, tuy Khang quốc chỉ là một quốc gia nhỏ, nhưng nhân khẩu tới hơn trăm vạn, dân sinh giàu có, đông đúc, thực lực không thể khinh thường.

Hoàn Thành là cửa ải biên cương trọng yếu, nếu Hoàn Thành bị công phá, thành trì có nguy cơ kế tiếp chính là Tấn Thành, sau đó tới Đồng Thành. Người gặp nguy cơ hiện nay không phải triều đình, mà chính là Tuần gia đứng đầu Tam đại thế phiệt.

Sau khi biết được tin này, Tuần Viễn đã sai người truyền tin cấp báo tới Lạc Thành, yêu cầu Đế Quân phái binh trợ giúp. Ba ngày sau, Đế Quân hạ chỉ phong Tuần Viễn làm Bình Mã đại nguyên soái, lãnh binh chinh phạt Khang quốc. Nhưng trong thánh chỉ, lại không nhắc tới việc phái binh cho Tuần Viễn.

Trong thư phòng, Tuần Dạ nắm chặt thánh chỉ, tức giận nhìn đáng vẻ mặt mỗi của phụ thân: “Lệnh cho phụ thân làm Bình Mã đại nguyên soái, lại không phái binh cho chúng ta, Đế quân bảo Tuần gia chúng ta chiến đấu bằng cách nào?”

Tuần Viễn khẽ day trán, nặng nề buông tiếng thở dài: “Là Đế hậu. Trong thánh chỉ không nhắc tới chuyện phái binh, là muốn Hầu phủ tự xuất binh mã của mình ra chinh phạt, dù chúng ta nắm trong tay mười vạn binh mã, nhưng dù thắng hay thua cũng sẽ bị tổn hại. Huống chi, việc Khang quốc tấn công Hoàn Thành, có gì đó xảo trá ở đây.”

Tuần Dạ nặng nề ném thánh chỉ xuống đất, lạnh nhạt nói: “Chi e bà ta muốn nhân dịp này tiêu trừ thực lực Tuần gia thôi.” Hán khẽ lắc đầu: “Đế hậu đúng là một người phụ nữ đầy thủ đoạn, một mũi tên hạ ba con chim.”

“Ba con chim?” Tuần Viễn không hiểu.

“Khang quốc giao tranh với Tuần gia, tổn hại binh lực quân ta là một. Bà ta muốn dùng Khang quốc để thăm dò thực lực của Tuần gia, nếu chúng ta ần dẫu thực lực, Khang quốc sẽ chiếm lấy Hoàn Thành, Hoàn Thành thất thủ sẽ tới Tấn Thành, có ai không biết Tấn Thành là đất của Tuần gia, mất đi Tấn Thành, Đồng Thành sẽ gặp nguy hiểm, đây là điều thứ hai.”

Nghe thế, Tuần Viễn lập tức hỏi: “Vậy điều thứ ba là gì?”

“Chính là người đứng sau Hoàn Thành.”

Một câu của Tuần Dạ làm Tuần Viễn ngẩn người, trầm mặc hồi lâu mới nói: “Không ngờ, chuyện này cũng bị nàng phát hiện ra.”

“Phụ thân nghĩ Đế hậu vẫn còn là Tô Tường Vi năm đó sao? Tên đã lên cung không thể không bắn, phụ thân vẫn còn ở đó mà do dự!” Giọng nói đầy áp bức của Tuần Dạ khiến bàn tay Tuần Viễn khẽ run lên.

Tuần Viễn không sợ, mà ông không đánh lòng, hấn không muốn đối đầu trực diện với Đế hậu. . . .

Tuần Viễn hít sâu một hơi, nặng nề nói: “Được, nếu đã như vậy, trận Hoàn Thành này sẽ do Tuần gia xuất binh.”

“Vậy con. . . .” Tuần Dạ chưa kịp nói đã bị Tuần Viễn ngắt lời: “Trận Hoàn Thành, phụ thân sẽ mang Tuần Lạc đi.”

Tuần Dạ giật mình: “Phụ thân?”

“Hoàn Thành, người không được đi.”

“Trận chiến lần này không phải trò đùa!”

“Vì đó không phải trò đùa nên người càng không được đi, Dạ nhi, người biết nguyên nhân mà.” Tuần Viễn kiên quyết nói.

Tuần Dạ cất tiếng cười châm chọc nhìn Tuần Viễn, ánh mắt khẽ toát lên hận ý, chỉ có thể phẩy tay áo bỏ đi.

Thời tiết phương Bắc không thể so sánh với phương Nam, dù đã tới tháng ba, băng tuyết vẫn bao phủ khắp nơi, trong đêm gió rét đó, Tuần Viễn không kịp mặc áo choàng đã lệnh cho tâm phúc tới thương nghị, đồng thời sai người báo cho Tuần Lạc, lần này ông sẽ dẫn hấn tới Hoàn Thành.

Tin tức lan truyền rất nhanh, dù đêm đã khuya mà đám hạ nhân vẫn nghị luận âm ỹ, nghĩ tới chuyện nhị thiếu gia theo Hầu gia xuất chinh, cả chuyện đại thiếu với Hoàn Thành, trong lòng không khỏi tiếc hận.

Đêm hôm ấy, cả Hầu phủ rực rỡ ánh đèn, Tuần Viễn triệu tập hơn mười viên tướng vào trong thư phòng, bao gồm cả Tuần Dạ, Tuần Lạc, nghị luận suốt cả đêm.

Sáng sớm hôm sau, Tuần Viễn mang theo sáu vạn đại quân xuất chinh, bốn vạn quân còn lại trấn giữ Đồng Thành, có thể điều động bất kỳ lúc nào.

Khi đại quân hùng dũng rời khỏi Đồng Thành, chưa đầy một canh giờ sau, trong Thính Tuyết Hiên truyền đến một tiếng thét kinh hãi, Từ Vũ vội vàng chạy tới Dạ Các bẩm báo: “Đại thiếu gia. . . . Đại thiếu gia, Đại thiếu phu nhân mất tích rồi!”

“Mất tích?” Ngược với dáng vẻ hốt hoảng của Từ Vũ, Tuần Dạ lại tỏ ra tỉnh táo vô cùng: “Một cô nương nhu nhược, sao có thể mất tích?”

“Có phải bị tặc nhân bắt cóc. . . .” Từ Vũ suy đoán.

Tuần Dạ nhìn Từ Vũ, cất giọng giễu cợt: “Tặc nhân? Sợ là công phu Tô Lạc Tuyết không tệ, người không biết quý không hay trốn đi.”

Từ Vũ ngây ngốc nhìn Tuần Dạ: “Công phu? Không thể nào, nô tỳ luôn theo sát cô ấy như hình với bóng. . . .”

“Đù rồi! Tô Lạc Tuyết không đáng để bận tâm tới, chúng ta còn có chuyện quan trọng hơn cần làm. Ngươi mau chuẩn bị theo ta rời khỏi phủ.”

“Dạ, đại thiếu gia.” Từ Vũ không dám hỏi thêm, lập tức lui ra.

Quân đội hùng dũng đi qua cánh đồng hoang vu phủ đầy tuyết, vó ngựa đi tới đâu, trời rung đất chuyển tới đó.

Hành quân suốt hai ngày hai đêm, đại quân đã đặt chân tới Hoàn Thành, cửa thành đóng chặt, xung quanh tràn ngập mùi thuốc súng, thi thể vất vưởng khắp nơi, có thể tưởng tượng, trước đây không lâu, nơi này từng trải qua một cuộc ác chiến, các binh sĩ Hoàn Thành đã liều chết chống cự, chờ quân Tuần gia tới.

Tướng thủ thành vừa thấy đại quân tới, lập tức hưng phấn gào thét: “Mau mở cửa thành, Tuần gia quân tới cứu chúng ta! Mau mở cửa thành, Hoàn Thành được cứu rồi. . . .”

Giọng nói khàn khàn âm vang khắp thành, những tướng sĩ bị thương, mệt mỏi liền khôi phục tinh thần nhìn xuống dưới. Khi thấy Tuần gia quân, bọn họ có thể nhìn thấy hy vọng trong mắt nhau.

Bảy vạn đại quân tiến vào Hoàn Thành, Tuần Viễn liền dẫn mấy viên tướng đi lên tường thành, hô to: “Thành chủ Hoàn Thành đang ở đâu, mau ra đây gặp mặt.”

Tướng thủ thành lập tức chạy tới, quỳ xuống: “Hầu Gia, Mã Nguyên soái bị thương rất nặng, hiện giờ đang hôn mê bất tỉnh.”

“Vậy người kể lại tỉ mỉ tình hình Hoàn Thành cho ta.” Tuần Viễn dẫn viên tướng kia tới một góc an tĩnh, cách xa Tuần Lạc với mấy viên tướng còn lại.

“Tuần gia quân tới rồi sao.” Giọng nói ngông cuồng không chút kiềm chế vang lên, hấp dẫn ánh mắt mọi người, chỉ thấy một nam nhân trẻ tuổi mặc trang phục màu tím thân nhiên bước trên tường thành, dù là nơi chiến trường bụi bặm, đầy hơi thuốc súng cũng không che giấu được khí chất quý tộc trên người hắn.

Tướng mạo không thể coi là tuấn mỹ vô song, khí chất còn có phần âm nhu, chỉ có nụ cười nửa miệng hàm chứa sự kiêu ngạo khiến người khác khó thể rời mắt.

“Hoa thiếu.” Tuần Lạc hô lớn, mấy tướng lĩnh đi cạnh lập tức biết được thân phận người mới tới.

Bước lại gần, ánh mắt hắn chăm chú nhìn vào gã nô bộc có vóc người nhỏ nhắn đứng cạnh Tuần Lạc, dường như nhớ tới chuyện gì, hắn kinh ngạc kêu lên: “Tô. . . .” Còn chưa kịp nói xong, Tuần Lạc đã khéo léo tiếp lời hắn: “Đây là Tô Tam, là nô bộc của ta.”

Tô Lạc Tuyết kinh ngạc nhìn nam nhân mặc áo tím kia, nàng có cảm giác hắn biết nàng, vừa rồi, câu hắn muốn nói chính là “Tô Lạc Tuyết”. Nhưng nàng có thể khẳng định, nàng chưa từng gặp qua nam nhân này.

Nghe Tuần Lạc gọi hắn là “Hoa thiếu”, chắc đây chính là phú hào nổi danh thiên hạ, Hoa Tu.

Người từng cự tuyệt hôn ước với nàng, Hoa Tu!

“Giới thiệu với mấy vị Tướng quân, vị này chính là Hoa Tu Hoàn Thành.” Tuần Lạc nói.

“Hoa thiếu, ngưỡng mộ đại danh đã lâu!” Mấy tướng sĩ ôm quyền chào hỏi.

Hoa Tu thân nhiên gật đầu xem như đáp lễ, sau đó mới hỏi: “Hầu Gia đâu?”

“Hầu Gia đang đi tra xét tình hình, xem ra Hoàn Thành sẽ phải trải qua một cuộc ác chiến.” Một vị tướng cảm khái, từ trong giọng điệu của hắn có thể nhận ra nét sầu lo.

Hoa Tu lại tỏ ra tự tin, hoàn toàn không buồn nhìn tình cảnh Hoàn Thành ngàn cân treo sợi tóc: “Hươu chết vào tay ai vẫn chưa biết được.” Dứt lời, hắn liền đi lướt qua bọn họ, hướng về phía Tuần Viễn.

Tô Lạc Tuyết nhìn theo bóng dáng Hoa Tu, thì ra Hoa Tu còn trẻ như vậy. Dù được kế thừa tài sản của phụ thân, nhưng có thể giữ chắc gia tài bạc vạn nhiều năm như vậy, cũng không thể là người đơn giản.

“Trông hắn có đẹp không?”

Tuần Lạc cúi đầu hỏi, lúc này, Tô Lạc Tuyết mới thu hồi tầm mắt, nghiêng đầu nhìn Tuần Lạc: “Không, ta chỉ bất ngờ, tuổi còn trẻ đã xây dựng được một cơ nghiệp vững chắc như vậy.”

“Thứ người không ngờ tới còn rất nhiều.” Câu nói hàm chứa sự ám chỉ, Tô Lạc Tuyết kinh ngạc, vội vàng tới: “Còn chuyện gì nữa?”

“Không cần vội, sau này người sẽ biết.”

“Già thần già quý.” Tô Lạc Tuyết lầm bầm, sau khi lờ mờ thấy Tuần Lạc liền đưa mắt nhìn Tuần Viễn đang nói chuyện với Hoa Tu, nàng có cảm giác, lần đầu gặp mặt Hoa Tu có điểm gì đó kỳ quái.

Chỉ là nàng không hỏi hận đã đi theo Tuần Lạc tới vùng đất Hoàn Thành đầy nguy hiểm này, kể ra cũng khéo, ngay đêm Tuần Viễn sai người tới thông báo với Tuần Lạc, cũng đúng lúc nàng và Tuần Lạc đang ngồi ngắm trăng ngâm thi, Tuần Lạc hỏi nàng có gan theo hắn tới Hoàn Thành không. Dĩ nhiên, dựa vào tính cách bướng bỉnh của nàng, nàng không thể nói mình không dám, nàng chỉ có thể đồng ý đi theo hắn.

Nàng đã từng nghĩ qua, nếu Tử Vũ không thấy nàng, tất nhiên sẽ tới chỗ Tuần Dạ bẩm báo, nhưng Tuần Dạ sao còn tâm trí cho người đi tìm nàng. Đợi hòa giải nguy cơ lần này, nàng sẽ dùng thân phận chân thật xuất hiện trước mặt bọn họ.

Gió lạnh gào thét trên tường thành, Tuần Viễn và Hoa Tu vẫn không ngừng bàn bạc chuyện gì đó.

Nam Chiêu Hầu là gia tộc đứng đầu Tam đại thế phiệt, khống chế Đồng Thành, Tấn Thành, Quan thành, cả ba thành này đều có tâm phúc và binh lực của ông ta. Cô Cô từng đưa nàng xem danh sách tâm phúc và nơi phân bố binh mã của Nam Chiêu Hầu, nhưng những tình báo kia hoàn toàn không đề cập tới quan hệ giữa Nam Chiêu Hầu và Hoa Tu.

Nhưng hôm nay, nhìn Hoa Tu và Nam Chiêu Hầu trò chuyện với nhau như bằng hữu lâu ngày không gặp, chẳng lẽ tình báo có vấn đề, hay là Hoa Tu bí mật qua lại với Nam Chiêu Hầu, lừa gạt tất cả mặt thám nam vùng trong Đồng Thành.

Nếu sự thật là như vậy, phải nói bọn họ đã che giấu quá giỏi, cũng giống hôm Nguyên Dực liên thủ với Tuần Dạ. Phủ Nam Chiêu Hầu liên thủ với Hoa Tu, Tân Vương, việc này đã đặt Tô gia vào nguy cơ sớm tới!

Một cơn gió đột ngột thổi qua khiến nàng lạnh run lên.

Một dự cảm xấu len lỏi trong trái tim, nàng nghĩ cuộc chiến Hoàn Thành lần này không phải chuyện đùa, chỉ từ việc triều đình phái binh cho Tuấn gia có thể thấy, Đế hậu đang đề phòng Tuấn gia, nhưng Đế Quân cũng mặc cho Đế hậu làm như vậy sao?

Ước chừng qua nửa canh giờ sau, hai người mới sánh vai đi về phía này.

“Mấy canh giờ trước, Hoàn Thành liều chết chống cự Khang quốc khiến binh sĩ của bọn họ đủ mệt mỏi rồi, giờ có thêm Tuấn gia quân trợ giúp, chắc chắn bọn họ sẽ không dám hành động thiếu suy nghĩ. Chúng ta đã hành quân suốt hai ngày, tất cả mọi người mau tranh thủ nghỉ ngơi, chuẩn bị nghênh chiến với Khang quốc.” Trong mắt Tuấn Viên toát lên vẻ kiên định, quyết tâm tử chiến.

Hoa Tu chấp tay, đưa mắt nhìn qua các vị tướng sĩ: “Mời các vị đi giá tới Hoa phủ nghỉ ngơi.”

“Làm phiền Hoa thiếu rồi.”

Hoa Tu cười cười, dẫn theo bọn họ trở về Hoa phủ.

Tô Lạc Tuyết vừa đi vừa lặng lẽ kéo tay áo Tuấn Lạc.

Tuần Lạc nghiêng đầu nhìn nàng, nàng liền thì thầm hỏi hần: “Hoa Tu quen biết với Hâu gia sao?”

“Không rõ lắm.”

Không có được đáp án mong muốn, Tô Lạc Tuyết xịu mặt xuống.

Tuần Lạc cười nhìn vẻ mặt thất vọng của nàng, khẽ thở dài thành tiếng: “Ta chỉ biết ý trung nhân của đại ca ở trong Hoàn Thành.”

Tô Lạc Tuyết dừng bước, ý trung nhân của Tuấn Dạ?

Đến khi tỉnh táo lại, nàng vội vàng đuổi theo Tuấn Lạc, hưng phấn hỏi: “Người máu lạnh như đại thiếu gia cũng có ý trung nhân sao? Mau nói cho ta biết.”

Tuần Lạc nhún mày cười: “Muốn biết sao?”

Tô Lạc Tuyết gật đầu như giả vờ.

“Nhìn người kia.” Tuần Lạc cười cợt nhả, Tô Lạc Tuyết tức giận giương mắt nhìn hần, trong lòng thầm mắng: hồ ly giao hoạt.

“Thật ra ta cũng không quan tâm lắm.” Tô Lạc Tuyết hừ lạnh, suốt dọc đi im lặng không nói.

Đêm lạnh, tiếng gió rít gào, còn lạnh hơn Đổng Thành rất nhiều.

Dù Hoa phủ có tráng lệ như hoàng cung cũng không tránh được màn đêm lạnh lẽo, thê lương. Dưới ánh đèn u ám, Tô Lạc Tuyết trong trang phục nô bộc đang tắt bật trong phòng bếp Hoa phủ, một canh giờ trôi qua, nàng cẩn thận bưng một chén canh nóng hổi, đi tới gõ cửa.

“Vào đi.”

Giọng nói ẻo ỏi trong phòng truyền ra, nàng lập tức đẩy cửa bước vào, trên mặt tràn đầy nét cười: “Nhị thiếu gia, ăn canh đi.”

Tuần Lạc mặc quần áo ngủ nhìn bóng dáng nhỏ bé kia bước vào phòng, trên mặt thoáng hiện lên vẻ nghi ngờ, như là nghĩ tới chuyện gì, hần vừa lắc đầu vừa cười bắt đầu đi.

“Canh gà hầm sơn tra.” Tô Lạc Tuyết đặt chén canh vẫn còn nóng hổi lên bàn: “Là canh đại bổ, ta đã hầm hơn một canh giờ.”

Nhìn gương mặt trắng trẻo của nàng nhuốm đầy vết tro, nhếch nhác như một con mèo tam thể, Tuần Lạc bật cười: “Tự mình hầm canh cho ta sao? Ngươi cũng thật có lòng.” Hần ngồi xuống ghế, múc một muỗng canh đưa vào miệng, chỉ hơi nhún mày rồi nuốt canh xuống.

“Nhị thiếu gia, ta đối với ngươi có tốt không?” Tô Lạc Tuyết ngồi xuống vị trí đối diện, chống cằm nhìn Tuần Lạc.

“Không tệ.”

“Vậy ngươi nói cho ta biết, cô nương đại thiếu gia thích là ai?”

“Đang không biết sao ngươi lại tốt bụng hầm canh cho ta, thì ra chỉ muốn biết ý trung nhân của đại ca là ai, xem ra ngươi rất quan tâm tới đại ca ta.”

“Làm một phần tử của Hâu phủ, biết rõ ràng cũng tránh được việc phao tin đồn nhảm.” Tô Lạc Tuyết danh chính ngôn thuận nói.

“Nếu ngươi muốn biết như vậy, ta sẽ kể cho ngươi. Chỉ là, tối nào cũng phải hầm canh mang tới cho ta.”

Tô Lạc Tuyết nhìn hần: “Một cái tên thôi mà, có cần thét giá cao thế không?” Lắm lắm một hồi, nàng mới cười nói: “Đồng ý.”

Thấy nàng đáp ứng nhanh như vậy, Tuần Lạc chỉ cảm thấy bất đắc dĩ, nàng dễ tin người vậy sao?

“Nhìn gì thế, mau nói cho ta nghe đi.” Tô Lạc Tuyết thúc giục hần.

“Mỗi lần chinh chiến trước đây, phụ thân luôn dẫn đại ca theo, nhưng trận Hoàn Thành này lại để huynh ấy ở nhà, người có biết tại sao không?”

Tô Lạc Tuyết trầm tư suy đoán: “Chẳng lẽ ý trung nhân của Tuần Dạ ở Hoàn Thành?”

“Thông minh.” Tuần Lạc cười tán thưởng.

Tô Lạc Tuyết ngẩng người nhìn nụ cười của Tuần Lạc, trong lòng thầm cảm thán: yêu nghiệt à yêu nghiệt, chỉ cười một cái thôi đã đẹp như vậy!

“Chính vì ý trung nhân của hần ở Hoàn Thành, phụ thân sợ hần bị tình cảm nhi nữ ràng buộc.”

Ánh mắt nàng trở nên u ám: “Nói như vậy,đại thiếu phu nhân đã chia rẽ một đôi uyên ương.”

“Có phải uyên ương không thì ta không rõ lắm, ta chỉ biết gia tộc nào cũng có quá nhiều âm mưu, tình cảm cũng chỉ vật hy sinh cho quyền lực thôi. Kể cả Tô tiểu thư gả vào Tuần gia.” Tuần Lạc thản nhiên nói, chỉ là ánh mắt khẽ toát lên vẻ lạnh lẽo: “Người từng hỏi ta phụ thân có quen biết với Hoa Tu không, ta thật sự không biết. Ta chỉ biết, ý trung nhân của đại ca chính là thân muội muội của Hoa Tu, tên là Hoa Tuyết.”

Tay chân Tô Lạc Tuyết như chết lặng, kinh ngạc nhìn về phía Tuần Lạc, trong đầu rối loạn với biết bao suy nghĩ.

Người Tuần Dạ thích là Hoa Tuyết, như vậy thì có thể xác định, quan hệ giữa Tuần gia và Hoa gia thật sự rất tốt.

Đế hậu ép gả nàng cho Tuần Dạ, Tuần Dạ không thể cự hôn, chỉ có thể thản nhiên tiếp nhận.

Tất cả đều là âm mưu của Tuần gia, bọn họ không dám cự hôn, nếu để lộ việc Tuần Dạ thích Hoa Tuyết, cả Đế hậu và Đế Quân sẽ không cho phép mối liên hôn giữa hai đại thế gia này, đến cuối cùng, người gặp nạn chỉ có Tuần gia.

Điều này cũng có thể giải thích vì sao Tuần Dạ phải mạo hiểm cướp dâu giết người, hần không muốn thành thân với nàng, cũng không muốn phụ lòng Hoa Tuyết.

Nhưng cuối cùng, hần vẫn nghĩ tới đại cục mà thành thân với nàng.

Nghĩ tới đây, Tô Lạc Tuyết cười tự giễu, chắc hần Tuần Dạ phải hận nàng tới thấu xương.

Nếu Tuần gia trở mặt với Tô gia, người đầu tiên phải chết chính là Tô Lạc Tuyết nàng.

“Sao về mặt của người khó coi vậy?” Tuần Lạc cắt đứt suy nghĩ của nàng.

“Không có gì, ta thấy hơi mệt, nhị thiếu gia nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai còn phải chinh chiến nữa.” Tô Lạc Tuyết cũng không chờ hần nói thêm câu nào đã đứng dậy, đẩy cửa bước ra ngoài.

Gió bên ngoài lạnh tới cắt da cắt thịt, nhưng dường như nàng không cảm giác được điều đó, cứ mơ hồ đi hết dãy hành lang dài, bóng nàng chiếu xuống mặt đất. Nàng đi, cái bóng dưới đất cũng đi.

Câu nói của Tuần Lạc không ngừng quanh quẩn bên tai “Tình cảm cũng chỉ là vật hy sinh cho quyền lực thôi”, bất chợt, thù hận của nàng đối với Tuần Dạ phai nhạt rất nhiều, nếu nói hần có lỗi khi bày kế sát hại nàng, Đế hậu cũng có lỗi khi ép gả nàng để củng cố quyền lực. Vì sao nàng phải vì củng cố quyền lực của người khác mà tự hủy diệt hạnh phúc của mình, nàng không muốn gánh trách nhiệm nặng nề này, nàng chỉ muốn gả cho người nàng yêu, trải qua một đời bình an.

“Vì ta mang họ Tô, nên ngay cả người ta thích nhất cũng muốn giết ta. Vậy tình cảm bao nhiêu năm qua của ta được tính là cái gì?” Nàng thì thầm nói, cảm giác chua xót dâng lên làm viền mắt ửng đỏ.

Rạng sáng hôm sau Tô Lạc Tuyết đã tỉnh lại, nàng dụi đôi mắt nhấp nhem đẩy cửa sổ ra, xung quanh một màn trắng xóa, thì ra đêm qua có tuyết rơi. Nhưng nàng không có tâm trạng nhìn ngắm, nàng nghĩ tới cuộc chiến sắp xảy ra. Thế nhưng cả đêm nay không có tin tức nào truyền tới, Hoa phủ cũng an tĩnh khác thường, giống như tất cả đang chìm trong giấc ngủ say.

Nàng cảm thấy nghi ngờ, trận chiến này có cần đánh nữa không.

Nàng lấy trong túi áo ra phong thư viết đêm qua, bên trong thư là tất cả động tĩnh của Tuần gia quân, bao gồm cả tin Hoa Tu và Tuần gia có quen biết, chuẩn bị dùng bò câu đưa tin cho Đế hậu.

Nhưng nàng lại thấy do dự, nàng đã do dự cả đêm qua, rốt cuộc có nên gửi lá thư này đi không, nếu truyền ra, Đế hậu sẽ xử lý chuyện này như thế nào. Nếu dựa vào bức thư này mà Tuần Viên bị triệu về Lạc Thành, Hoàn Thành biết chống đỡ Khang quốc như thế nào. Nếu Hoàn Thành bị công phá, dân

chúng trong thành phải làm thế nào, người man di là tộc người vô cùng tàn nhẫn, những cụ già, trẻ thơ kia, chẳng lẽ phải để bọn họ trở thành vong hồn dưới đao Khang quốc?

Nàng nắm chặt lấy bức thư, do dự chưa quyết.

Đúng lúc này, dựa vào nhĩ lực nhạy bén, nàng mơ hồ nghe được tiếng động từ sân sau truyền tới, trong không gian yên tĩnh trở nên rõ ràng vô cùng.

Nàng lập tức thu lại bức thư, kéo lại áo choàng bước trên lớp tuyết dày, càng tới gần, tiếng nói chuyện càng thêm rõ ràng.

“Là thắng hay bại đều dựa vào ý niệm, nếu ngài cứ lo sợ Đế hậu như vậy, dân chúng Hoàn Thành biết làm thế nào.” Là giọng của Hoa Tu.

“Thời cơ vẫn chưa tới, Đế hậu đang muốn thăm dò thực lực của chúng ta, nếu đánh thắng trận này, không chỉ khiến thực lực của ta bại lộ, mà binh lực của ta cũng bị tổn thất.” Nghe những lời của Tuần Viên, có thể thấy ông đang tranh chấp với Hoa Tu.

“Nam Chiêu Hầu, sao ngài phản lại Tô gia!” Hoa Tu cao giọng nói.

“Đế hậu mê hoặc giang sơn, môn sinh Tô gia chó cạy gần nhà, lần áp dân chúng” Tuần Viên khê nói.

“Chính vì vậy, Hoa Tu ta mới dùng tài lực trợ giúp Tuần gia phản lại Tô hậu. Hiện nay, Đế Quân đã bị Tô hậu khống chế, giao cả giang sơn cho bà ta, trong triều đình, bà ta muốn làm gì thì làm, còn dùng cả Hoàn Thành để thăm dò ông, thế mà ngài... vì muốn che giấu thực lực mà hy sinh cả Hoàn Thành. Nếu Hoàn Thành là vật Đế hậu đem ra đặt cược, phải hy sinh cả Hoàn Thành có đáng giá không!” Câu nào của Hoa Tu cũng đầy vẻ kích động, sắc bén.

Tuần Viên trầm mặc, không gian băng tuyết bao phủ càng thêm nặng nề.

Tô Lạc Tuyết vô thức nắm chặt bàn tay, cẩn thận nấp sau một khúc ngoặt, nàng khê thở ra một hơi. Giờ phút này, nàng không còn là con cháu Tô gia nữa, nàng chỉ là một người sống trong Hoàn Thành, nàng có thể cảm nhận được bầu không khí nước sôi lửa bỏng và gương mặt bất an của dân chúng.

“Hoàn Thành là vùng đất ở biên cương, nếu Hoàn Thành bị Khang quốc chiếm lĩnh, dân chúng trong thành biết phải làm thế nào, nếu Hầu Gia lui binh, lương tâm của ngài không cảm thấy áy náy sao.”

Câu nói của Tô Lạc Tuyết khiến cả hai người giật mình, nhìn thấy người mới tới là nàng, trong mắt Hoa Tu lóe lên vẻ cảnh giác.

“Mong Hầu gia hãy vì những người dân sống trong Hoàn Thành mà suy nghĩ cho kỹ.” Nàng làm như không nhìn thấy ánh mắt sắc bén của bọn họ, đi thẳng tới trước mặt Tuần Viên khấn cầu.

Tuần Viên cười lạnh: “Không ngờ bên cạnh Tuần Lạc còn có một thuộc hạ cao cường, nghe lén lâu như vậy mà ta không phát hiện ra.”

“Cả một tên nô bộc còn hiểu được đạo lý này, sao Hầu gia cứ cố chấp không hiểu, giữ hay bỏ là quyết định của ngài.” Lúc này Hoa Tu đã bình tĩnh lại, lạnh lùng nhìn Tuần Viên, ép buộc ông đưa ra câu trả lời chắc chắn.

Tuần Viên mệt mỏi phát tay, cười tự giễu: “Cũng được, cũng được.” Dứt lời, liền quay lưng bỏ đi.

Nhìn bóng dáng Tuần Viên đi càng lúc càng xa, trong màn tuyết rơi chỉ còn lại hai người Hoa Tu và Tô Lạc Tuyết, những cơn gió không ngừng thổi qua làm tung bay tà áo của bọn họ.

“Ngươi có biết chúng ta đang bàn chuyện cơ mật không, đã nghe lén còn dám chạy ra phát biểu, ngươi không sợ...” Hoa Tu nói đến đây thì đột nhiên dừng lại, im lặng không nói thêm gì nữa.

“Nếu sợ, ta đã không chạy ra nói chuyện.” Trong ánh mắt kiên định thoáng xuất hiện vẻ tự trách, nàng tự trách những lời mình vừa nói, nàng là người của Tô gia, dù nàng có hận cô cô phá hủy hạnh phúc của nàng cũng không nên chạy ra ngoài nói lung tung. Nhưng, nàng cũng không thể vì bản thân mang họ Tô mà trơ mắt nhìn dân chúng Hoàn Thành gặp nạn. Mà thực tế, nàng có nói thêm mấy câu cũng không thay đổi được gì... .

“Ngươi thật đặc biệt.” Hoa Tu khê vỗ vai nàng, việc này làm Tô Lạc Tuyết sợ hết hồn, nàng nghĩ Hoa Tu muốn hạ sát thủ nên hất tay hấn, lùi về phía sau ba bước.

Nhìn thấy phản ứng của nàng, Hoa Tu bật cười thành tiếng, tiếng cười vui vẻ vang khắp hậu viện.

“Có chuyện gì mà ca ca cười vui vẻ như vậy.” Một giọng nói dịu dàng truyền tới, chỉ thấy một cô nương mặc áo trắng bước đi trên tuyết, búi tóc Lư Tô bị gió thổi tung bay chập chờn càng tôn lên vẻ phong tình, dáng người cao gầy và khí chất xuất chúng khiến người ta vừa nhìn đã khó rời mắt.

Tô Lạc Tuyết ngây người, khi còn ở Lạc Thành nàng đã từng gặp qua không ít mỹ nữ, nhưng vẻ đẹp thùy mị, tao nhã như Hoa Tuyết vẫn là lần đầu nhìn thấy.

“Tuyết Nhi, sao dậy sớm như vậy.” Hoa Tu thôi cười, quay lại cất giọng sùng nịnh với muội muội.

Nghe Hoa Tu nói vậy, Tô Lạc Tuyết mới có phản ứng, thì ra cô nương đẹp như tiên nữ trước mắt này chính là Hoa Tuyết, ý trung nhân của phu quân nàng. Cũng chỉ có cô nương quốc sắc thiên hương như vậy mới có thể làm cho một tên máu lạnh vô tình như Tuần Dạ rung động.

“Nghe hạ nhân nói Hoàn Thành sắp đại chiến với Khang quốc, muội ngũ không được.”

“Muội cứ yên tâm mà ngủ, dù trời có sập, Hoa phủ chúng ta cũng không gặp nguy hiểm. Huống chi. . . . lần này Hầu Gia cũng không mang Tuần Dạ xuất chinh, muội đừng hy vọng vào hấn nữa, hấn đã là người có phu nhân rồi.”

Ánh mắt Hoa Tuyết trở nên âm trầm, nhưng vẫn cố cười nói: “Có phu nhân vẫn có thể nạp thiếp.”

Tô Lạc Tuyết không muốn nghe tiếp câu chuyện nữa, dù nàng không yêu Tuần Dạ, nhưng nghe Hoa Tuyết nói như vậy nàng vẫn thấy bận lòng, chỉ biết im lặng rời đi.

Tuyết bay tán loạn mang theo mùi thuốc súng và chiến tranh loạn lạc.

Ngày thứ ba ở Hoàn Thành, Tô Lạc Tuyết và Tuần Lạc treo lên tường thành, dù mấy hôm nay Khang quốc không có động tĩnh, nhưng vẫn khiến dân chúng trong thành bất an, lo lắng. Ngay cả Tuần gia quân cũng lên tiếng đòi đánh thẳng vào quân doanh Khang quốc, chặt lấy thủ cấp chủ soái.

Tuần Viễn khuyên các tướng sĩ bình tĩnh, không được nóng vội, Khang quốc không tấn công Hoàn Thành, trong việc này nhất định có bẫy, nếu binh sĩ trong Hoàn Thành chủ động ra đánh cũng chưa chắc chiếm được thế thượng phong.

Còn hôm nay, phía ngoài cổng thành có mấy ngàn tên man di Khang quốc áp giải dân chúng bắt được ngoài cổng thành, bọn chúng điều võ dương oai, thỉnh thoảng loại quơ quơ trường đao trong tay như muốn cắt cổ những người dân vô tội kia.

Trên tường thành, có rất nhiều binh lính nhìn thấy cảnh này mà xao động.

Trong lòng Tô Lạc Tuyết cũng tràn ngập sự tức giận: “Mấy tên man di Khang quốc kia muốn làm gì vậy.”

“Phép khích tướng.” Tuần Lạc trầm giọng nói. Đúng lúc này, viên tướng man di cười trên lưng ngựa cười ha ha: “Thì ra Tuần gia quân nổi danh thiên hạ cũng chỉ biết nấp ở trong thành, không buồn thương xót tới con dân của mình. Hôm nay, ta sẽ cho các người thấy bọn họ từ từ chết trước mặt các người.”

Vừa dứt lời, hấn đã rút trường đao, vung tay chém mạnh xuống làm một người chết thảm.

Máu tươi nổi bật trên nền tuyết trắng, cảnh tượng ghê rợn làm tâm mắt nàng trở nên mơ hồ: “Thật sự phải mặc kệ sự sống chết của bọn họ sao?”

“Trận chiến này, mục đích của chúng ta không phải chiến, mà là thủ.” Ánh mắt Tuần Lạc chăm chú nhìn vào thi thể người mới chết.

Ngay sau đó, đám man di dưới thành liên tục giết thêm năm người nữa, lần đầu nhìn cảnh chiến tranh tàn khốc, Tô Lạc Tuyết không dám xem tiếp, vừa định quay người tránh né thì lại rơi vào vòng tay của Tuần Lạc. Tô Lạc Tuyết muốn đẩy tay hấn ra, nhưng Tuần Lạc giữ rất chặt, hoàn toàn không có ý nhượng bộ.

“Đừng trốn tránh, cái chết của bọn họ là do Đế hậu không chịu phái binh. Đến một ngày nào đó, ta sẽ khiến Tô gia nợ máu phải trả bằng máu.” Giọng nói của Tuần Lạc lạnh lẽo tới cực điểm.

Tô Lạc Tuyết bị hấn ép nhìn xuống cổng thành nhuộm đỏ máu tươi, cố gắng kìm nén những giọt nước tích tụ trong mắt, cố không cho chúng rơi xuống.

Tô gia đã tới mức bị thân người đều phần nộ thế này sao?

Khi nàng còn là Tô tam tiểu thư, những người biết thân phận của nàng đều nịnh bợ, lấy lòng. Dù nàng từng gây họa, có một lần suýt đốt cháy khách điểm lớn nhất Lạc Thành, nhưng khi chương quỹ kia biết họ nàng Tô lại không tỏ vẻ tức giận. Nàng chỉ nghĩ ông chủ khách điểm đó thật tốt bụng, chứ không biết quyền lực của Tô gia đã cao tới mức nào.

Mấy ngày ở Hoàn Thành, nàng đã nghe không ít lời oán hận của dân chúng với Tô gia, kể cả Tuần Lạc cũng nói, Tô gia nợ máu phải trả bằng máu.

Nếu Tuần Lạc biết, người trong lòng hấn là Tô tam tiểu thư hấn oán hận nhất, hấn sẽ làm như thế nào.

Đến cuối cùng, mấy trăm người dân bị giết ngoài cổng thành, không có một ai sống sót.

Tô Lạc Tuyết rất muốn nhảy xuống cứu người, dù chỉ có thể cứu được một người, nàng cũng không muốn nhìn bọn họ chết. Nhưng nàng không làm được.

Rốt cuộc Tuần Viễn đang mâu thuẫn tới mức nào, ông ta đóng chặt cửa thành, che giấu thực lực của Tuần gia quân. Dù sao, thủ thành mới là cách giảm thiểu thương vong của Tuần gia xuống mức thấp nhất.

Tuần Lạc nói với nàng, mâu thuẫn trong lòng Tuần Viễn không phải ông sợ đối đầu với Tô Hậu, ông chỉ không đành lòng. Hai mươi lăm năm trước, mối tình giữa Tuần Viễn và Tô Tường Vi là mối tình chấn động kinh thành, không ngờ nhân duyên đứt đoạn, Tuần Viễn bị ép thành thân với đại phu nhân, Tô Tường Vi vì trách nhiệm với Tô gia mà tiến cung trở thành Đế hậu. Trong thiên hạ có không ít người tiếc hận cho đoạn tình cảm này, hai người yêu nhau say đắm, không có ai tình nguyện rút kiếm ra trước.

Nàng nhìn chăm chăm vào ánh nến đang dao động, sau nhiều lần trầm tư, nàng quyết định vứt bỏ tất cả, lặng lẽ ra khỏi cửa.

Tô Lạc Tuyết một người một ngựa chạy như bay trong gió tuyết, trong đầu nàng lúc này chỉ có ánh mắt tuyệt vọng của những người dân chết trước cổng thành sáng nay.

Tuần gia quân ở trong thành, man di Khang quốc đóng trại cách thành mười dặm, dù có thể thủ thành, nhưng cũng sẽ đến một ngày dùng hết lương thảo, công Hoàn Thành không thể đóng chặt vĩnh viễn.

Nàng chỉ có thể đi đốt lương thảo của bọn họ.

Góp chút sức mọn, nàng mới có cảm giác mình đang chuộc tội cho Tô gia, an ủi những vong hồn chết oan kia.

Dù việc xâm nhập quân doanh Khang quốc rất nguy hiểm, nhưng nàng không sợ, đến hôm nay nàng đã không còn gì phải lưu luyến, nếu có thể chết vì quốc gia cũng là cái chết nặng tựa thái sơn rồi. Mà có lẽ, cái tên ghi trong sử ký không phải Tô Lạc Tuyết, mà là sự tích Tô Tam xâm nhập quân doanh đốt cháy kho lương quân địch, nhưng vậy cũng coi như tích thêm công đức cho Tô gia rồi.

Nghĩ tới đây, nàng vùng roi ngựa, chạy như bay trong đêm tối.

Hơn nửa canh giờ trôi qua, Tô Lạc Tuyết đã đặt chân tới quân doanh Khang quốc, nàng đem ngựa giấu vào một chỗ, lặng lẽ áp sát vào trong.

Lửa trại ở khu trung tâm rực sáng, ở cửa trại nào cũng có binh lính canh giữ, bốn cửa đông tây nam bắc đều có binh lính cầm trường thương tuần tra ban đêm, vô cùng nghiêm mật. Khả năng chạy vào trong trại xem xét không lớn, chỉ có thể kiếm một bộ quần phục, thừa cơ len vào.

Nàng trốn tránh bên ngoài tầm nửa canh giờ, tay chân bắt đầu chết lạnh vì lạnh, nhưng nàng cố dựa vào ý chí kiên định, chăm chú quan sát.

Cuối cùng, nàng bắt gặp một tên lính uể oải, định lén đi chộp lấy một chút. Nàng khẽ đi tới đánh ngất hắn rồi tháo khỏi giáp mặc lên người, đồng thời kéo tên lính kia vào góc khuất.

Nàng thân nhiên cầm lấy trường thương đi theo đội ngũ tuần tra ban đêm, may mắn là không có ai chú ý tới nàng.

Vừa đi tuần tra, trong lòng nàng cũng thầm đoán xem lương thảo sẽ được đặt ở đâu.

Nhưng đi theo đội hình kia hơn một canh giờ, nàng vẫn chưa phát hiện được lương thảo giấu ở đâu, nhìn sắc trời thì khoảng hai canh giờ nữa là sáng, bọn họ sẽ phát hiện ra binh sĩ bị nàng đánh ngất. Nghĩ tới đây, nàng bắt đầu cảm thấy lo lắng, ánh mắt do dự nhìn quanh, chợt thấy một bóng đen bay thoáng qua phía sau, nàng lập tức dừng bước quay người, vừa vặn bắt gặp một vật áo khuất sau trại bên trái.

Nàng lặng lẽ rời khỏi đội tuần tra, đi về chỗ bóng đen ẩn nấp. Đến khi bước vào trong lại phát hiện ở đây không có người.

Chẳng lẽ nàng nhìn nhầm sao? Đang định quay người thì có một con gió lạnh ập tới, nàng biết chiêu này đủ thâm độc để dồn người ta vào chỗ chết. Nàng vội vàng úp người lên trên mặt đất, lẩn vào vòng mới tránh được một chiêu trí mạng kia.

“Là ngươi!” Trong giọng nói trầm thấp lộ rõ vẻ kinh ngạc.

Nghe thấy giọng nói kia, Tô Lạc Tuyết mới đưa mắt nhìn kỹ người mới tới, nương theo ánh lửa mờ nhạt, người kia đúng là Tuần Dạ!

“Ngươi theo ai tới đây?” Tuần Dạ kéo nàng lùi vào một góc né tránh ánh mắt những người khác.

“Ta tới một mình.” Tô Lạc Tuyết cẩn thận nép sát vào người Tuần Dạ, tránh để lộ tung tích.

“Lá gan ngươi thật không nhỏ, dám một mình tới quân doanh Khang quốc.” Cũng không biết là khen hay trào phúng nàng.

“Ngươi cũng vậy.” Nàng khẽ hừ.

“Nhưng hành sự lỗ mãng giống ngươi chỉ tổ làm hỏng việc.”

“Hoàn Thành không chờ nổi nữa, ta không nghĩ được nhiều như vậy, ta chỉ muốn làm một chút chuyện giúp dân chúng Hoàn Thành.”

Tuần Dạ nghiêng đầu nhìn nàng, khóe môi khẽ nhếch lên thành đường cong chói mắt: “Đúng là một cô nương đầy khí thế, nhưng làm việc gì cũng cần phải động não.” Hắn đứng dậy, đồng thời ra hiệu bảo nàng đứng dậy theo: “Ta đã xâm nhập vào quân doanh từ ba ngày trước, cũng nắm bắt được một số tình hình khá quát.” Dứt lời, Tuần Dạ liền chỉ về một phía.

Tô Lạc Tuyết nhìn theo hướng hắn chỉ, ở đó có một cái trại rất lớn, xung quanh đều có trọng binh canh giữ, dù là người có công phu cao hơn nàng cũng không thể lại gần tiêu hủy lương thảo.

“Còn nghĩ là không có cơ hội, nhưng có thêm ngươi, mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn nhiều.” Tuần Dạ nghiêng đầu nói mấy câu vào tai Tô Lạc Tuyết, chỉ thấy ánh mắt nàng bừng sáng, lập tức gật đầu.

“Chuyện tối nay có thể làm ngươi mất mạng, ngươi có sợ không?”

“Nếu ta nói ta mang theo tinh thần quyết tử tới đây, ngươi có tin không?”

“Ngươi chỉ là một cô nương thôi, sao phải như vậy?”

Tô Lạc Tuyết cười nói: “Nếu chúng ta có thể rút lui thành công, chỉ mong đại thiếu gia có thể hứa với ta một chuyện.”

Tuần Dạ nhú mày, nghi ngờ hỏi: “Chuyện gì?”

“Ta vẫn chưa nghĩ ra.”

Tuần Dạ nhìn ánh mắt đầy vẻ kiên định của nàng hồi lâu mới gật đầu đồng ý.

Hắn thật không dám ngờ, một cô nương dám đơn thân độc mã xông vào quân doanh của Khang quốc, phần khí phách này, e là cả nam nhân cũng không sánh được.

Quân doanh đang yên tĩnh chợt vang lên tiếng hô to: “Có thích khách, bảo vệ Nguyên soái!” Các tướng sĩ vội rít cầm trường thương lên, dù là các tướng sĩ đang ngủ say cũng quên mặc áo giáp chạy tới trại Nguyên soái.

Số người canh gác kho lương cũng giảm bớt một nửa, chỉ còn lại bốn tên lính canh giữ nơi này, Tuần Dạ thoát ần thoát hiện vòng ra phía sau, dao găm lướt qua lấy đi hai mạng người. Hai tên còn lại định mở miệng hét lớn, không ngờ Tuần Dạ dùng dao găm phi trúng tim một người, một người khác bị hắn dùng cánh tay rắn chắc bóp chết.

Sau đó, hắn cầm lấy ngọn đuốc gần đó, dùng sức ném vào kho.

Ở một chỗ khác, Tô Lạc Tuyết đang rơi vào thế nguy hiểm, sau khi xông vào ám sát Nguyên soái làm mọi thứ hỗn loạn. Nàng liền dùng khinh công trác tuyệt, vừa chạy trốn vừa hấp dẫn tầm mắt của toàn bộ binh sĩ.

Dọc đường đi, tất cả mọi người đều tâm niệm bắt giữ Tô Lạc Tuyết, không ai để ý tới kho lương đang bốc cháy.

“Mang cung tên tới.” Một viên tướng lạnh lùng lên tiếng, lập tức có người cầm mũi tên tới. Hắn kéo mạnh dây cung, ngắm bắn thẳng một đường vào vai nàng.

Hắn giương cung thêm lần nữa thì nghe tiếng người la lớn: “Không xong rồi, lương thảo bị cháy rồi.”

Mọi người vừa nghe lương thảo bị cháy liền lâm vào trạng thái hỗn loạn, chinghe thấy tiếng người hạ lệnh: “Các người ở lại bắt tên thích khách kia, các người đi theo ta tới kho lương dập lửa.”

Đám người kia đi chưa được bao lâu, có một bóng đen bay từ cửa sổ vào, ôm chặt lấy người bị thương rồi lao vút đi.

“Mau đuổi theo!” Cả đám người hô lớn, vội vàng đuổi theo.

Cảm giác đau đớn trên vai truyền tới làm Tô Lạc Tuyết toát mồ hôi lạnh, nàng tựa vào lòng Tuần Dạ, cảm nhận hắn đang dùng hết sức mình dẫn nàng tẩu thoát, còn cả một loạt tiếng bước chân đuổi theo phía sau.

Thì ra Tuần Dạ cũng không phải người vô tình, hắn hoàn toàn có đủ khả năng chạy trốn một mình, thế nhưng hắn lại tới cứu nàng.

Nàng rất muốn cười thành tiếng, Tuần Dạ à Tuần Dạ, nếu giờ ta nói cho ngươi biết ta chính là Tô Lạc Tuyết, liệu ngươi có vớt ta lại để đám man di đó róc xương lóc thịt ta.

“Đại thiếu gia!” Từ Vũ đã chuẩn bị sẵn hai con ngựa tiếp ứng hô to, khi thấy hắn đang ôm một người bị thương trong lòng thì hơi khựng lại, nhưng cô vẫn nhanh chóng rút trường kiếm ra xông lên yểm trợ cho bọn họ. Cho đến khi nhìn rõ người nằm trong lòng hắn, cô sững sốt mở to mắt: “Cô”

“Từ Vũ, ngươi dìu nàng lên ngựa.” Lời chưa dứt, hắn đã ném nàng sang chỗ Từ Vũ, sau khi rút trường kiếm bên hông ra, hắn liền xông vào chém giết đám binh mã Khang quốc.

Tình hình khẩn cấp, Từ Vũ cũng không dám hỏi nhiều, cô đặt Tô Lạc Tuyết xuống rồi bước tới sát vai cùng Tuần Dạ giết địch.

Nằm nhìn Từ Vũ và Tuần Dạ vùng kiếm chém giết, sắc mặt Tô Lạc Tuyết đã tái nhợt không còn giọt máu nào, cảnh tượng trước mắt dần trở nên mơ hồ, cuối cùng đã chìm vào một màn tăm tối.

Bạn đang đọc truyện *Đế Nghiệp Như Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 8: Quen trong cơn mưa

Tầng sáng, tiếng ngựa hòa cùng tiếng dế mùa thu tạo thành âm thanh vang vọng.

Trên tường thành Hoàn Thành, ngoài tướng sĩ gác đêm tướng sĩ còn có một bóng dáng màu trắng cô đơn đón gió.

Có vài sợi tóc bị cuốn trong gió, nhưng Tuần Lạc không buồn để ý, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn vào con đường duy nhất trở về Hoàn Thành.

Đến khi tiếng vó ngựa truyền đến, ánh mắt Tuần Lạc mới lóe sáng lên, nương theo ánh nắng sớm mai có thể thấy hai con ngựa đang chạy như bay tới trước cổng thành. Đến khi thấy rõ người ngồi trên ngựa, trong mắt lại toát lên vẻ lạnh lẽo.

“Mau mở cửa thành!” Từ Vũ đứng dưới thành cao giọng la lên.

“Người mới tới là ai!” Tướng sĩ thủ thành cất tiếng hỏi.

“Đại thiếu gia Nam Chiêu Hầu, Tuần Dạ.” Từ Vũ lấy lệnh bài bên hông, giơ cao ra hiệu mở cổng thành.

Ngay sau đó, cửa thành mở ra, Tuần Lạc đi xuống nhìn Tuần Dạ bị thương ở tay đang ngồi chung ngựa với một cô nương bị trúng tên, máu nhuộm đỏ lông bạch mã, thấm ướt cả áo.

Tuần Dạ cũng nhìn thấy Tuần Lạc, hấn tung người nhảy xuống ngựa, lệnh cho Từ Vũ: “Tới Hoa phủ thông báo với Hoa thiếu gia, bảo hắn cho mời đại phu giỏi nhất Hoàn Thành tới.”

Từ Vũ đưa mắt nhìn Tuần Lạc, do dự suy nghĩ một hồi, đành nói: “Vâng”, sau đó giục ngựa chạy về phía Hoa phủ.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Tuần Lạc nhìn người hôn mê bất tỉnh nằm trên lưng ngựa, giọng nói thản nhiên trong gió rét có phần khàn khàn, tang thương.

“Gặp trong quân doanh, đúng là không biết trời cao đất rộng, còn định một mình đi đốt lương thảo.” Tuần Dạ cầm dây cương, dắt ngựa đi về phía Hoa phủ.

Tuần Lạc theo sát Tuần Dạ, khóe môi khẽ nhếch lên: “Lúc nào cô ấy cũng đơn thuần như vậy.”

“Nghe đệ nói, chắc đệ đã quen biết cô ấy từ lâu.” Tuần Dạ liếc nhìn Tuần Lạc.

Tuần Lạc không đáp, không gian chỉ còn lại tiếng vó ngựa chậm rãi đi về phía trước: “Đã đốt sạch lương thảo rồi à?”

Tuần Dạ nghiêng đầu nhìn người đang hôn mê, buông tiếng thở dài: “Cũng nhờ có nàng, khinh công không tệ.”

Tuần Lạc lơ đãng cười, không biết đang giấu cợt mình còn giấu cợt hắn: “Xem ra có thể giữ lại.”

Dọc đường đi, hai người không nói thêm gì nữa, bọn họ không có sự thân mật của hai huynh đệ ruột thịt mà chỉ có vẻ lạnh lùng, xa cách.

Khi tới Hoa phủ, Hoa Tu đã sớm chờ họ ngoài cổng, khi thấy Tuần Dạ dắt ngựa tới liền hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì thế?”

“Đề đại phu chữa trị cho nàng trước đã.” Tuần Dạ cẩn thận đỡ nàng xuống, giao cho mấy hạ nhân trong phủ dìu vào trong.

Lúc này, một cô nương áo trắng vội vã chạy ra, thờ dốc đứng cạnh Hoa Tu, khi nhìn thấy Tuần Dạ, trong mắt thoáng hiện vẻ bi thương, khẽ cười: “Tuần Dạ, huynh đã đến rồi.”

Tuần Dạ khẽ gật đầu với cô như hai người xa lạ: “Hoa tiểu thư.”

“Tay của huynh bị thương.” Cô khẽ hô lên, vừa định lại gần quan sát vết thương trên tay thì lại bị Tuần Dạ khéo léo né tránh. Cô lúng túng buông tay xuống, trong mắt lộ rõ vẻ khổ sở.

“Vào trong đề đại phu băng bó đi.” Hoa Tu làm như không thấy cảnh tượng này, nhanh chóng dẫn Tuần Dạ vào phủ.

Phủ đệ đang náo nhiệt trở nên yên tĩnh, ngoài cổng chỉ còn lại một mình Hoa Tuyết lẳng lặng nhìn theo bóng dáng Tuần Dạ, gió bắc xào xạc cuốn lấy áo choàng của cô, kéo bóng cô thành một đường dài thê lương.

Cảm giác đau đớn từ trên vai truyền tới làm Tô Lạc Tuyết tỉnh lại, nàng gắng sức mở mắt ra, thứ đầu tiên nhìn thấy là màn che thêu hình Phượng Hoàng. Ý thức dần tỉnh táo lại, cảm giác đau đớn gia tăng làm nàng rên rỉ thành tiếng.

Nàng toát mồ hôi lạnh, nghiêng đầu nhìn Từ Vũ đắp thuốc cho nàng. Nàng ngây người, không ngờ có thể gặp Từ Vũ ở đây, không sớm thì muộn, thân phận của nàng cũng bại lộ.

“Không ngờ, đại thiếu phu nhân mất tích lại đang ở Hoàn Thành.” Từ Vũ vừa đắp thuốc cho nàng, vừa nói.

“Ta cũng không ngờ, chúng ta lại gặp nhau ở đây.” Nàng thân nhiên trả lời.

“Nhớ nghỉ ngơi cho tên, mỗi tên đâm trúng xương, trong vòng nửa tháng không được dùng sức.” Một lát sau, Từ Vũ lấy áo choàng phủ lên người nàng: “Từ Vũ không ngờ Đại thiếu phu nhân dám một mình xông vào doanh trại quân địch, xem ra ta phải nhìn đại thiếu phu nhân bằng con mắt khác.”

Tô Lạc Tuyết nằm im không trả lời, thực sự nàng cũng không biết nên trả lời Từ Vũ thế nào, đúng là nàng đã lừa gạt Từ Vũ.

“Nhìn qua có thể thấy quan hệ giữa Đại thiếu phu nhân và nhị thiếu gia không tệ, hôm nay đại thiếu gia cũng rất tán thưởng người, vẫn là người tự nói sự thật với họ đi.” Từ Vũ đứng dậy, ánh mắt phức tạp nhìn Tô Lạc Tuyết: “Có những chuyện không thể giấu diếm cả đời, đã đến lúc nói ra sự thật rồi.”

Từ Vũ nói xong liền quay người rời đi.

Tô Lạc Tuyết nhìn Từ Vũ đầy cảm kích, cô ấy không vạch trần thân phận của nàng, ngược lại còn tạo cơ hội để nàng tự nói ra sự thật.

Nhưng nàng phải đối mặt với bọn họ như thế nào đây.

Nàng ngây ngốc nằm trên giường, đưa mắt nhìn những áng mây trời lãng đãng ngoài cánh cửa sổ khép hờ. Nàng rất sợ, nếu nàng nói ra sự thật cho Tuần Lạc biết, bọn họ còn cơ hội làm bằng hữu nữa không.

Trải qua mấy ngày ở Hoàn Thành, nàng biết Tuần Lạc rất thông hận Tô gia .

“Đang nghĩ tới chuyện gì mà mất hồn như vậy.”

Tô Lạc Tuyết giật mình nhìn Tuần Lạc đang đứng cạnh giường, nàng đang nghĩ phải nói với Tuần Lạc thế nào, không ngờ hần lại đột ngột xuất hiện làm nàng sợ tới suýt ngã khỏi giường.

“Sợ ta như vậy sao? Sao lúc một người một ngựa xông vào doanh trại Khang quốc không thấy người sợ như vậy.” Tuần Lạc ngồi xuống bên cạnh nàng: “Đêm qua ta đứng trên tường thành chờ người hơn hai canh giờ.”

Tô Lạc Tuyết nhớ tới cam kết hầm canh cho hần mỗi tối, mới nhớ đêm qua chưa kịp hầm canh đã chạy ra ngoài, vừa định lên tiếng giải thích, nhưng lời đến miệng lại áp chế nuốt vào: “Có lẽ, ta không còn cơ hội hầm canh cho người nữa rồi.”

Tuần Lạc vén vai áo lên quan sát vết thương của nàng: “Đừng có kiêu căng, đợi vết thương hồi phục, phải tiếp tục hầm canh cho ta.”

“Không phải do vai bị thương.” Tô Lạc Tuyết bắt đầu nhìn Tuần Lạc, khẽ hít một hơi thật sâu: “Chúng ta quen biết lâu như vậy, người không thấy lạ khi ta thoát ần thoát hiện ở Hầu phủ sao?”

“Có nhớ lần đầu gặp mặt Hầu phủ, ta đã nói gì không?” Tuần Lạc nhìn vào mắt Tô Lạc Tuyết: “Nếu đã gặp lại, cần gì phải hỏi nhiều.”

“Nhưng ta.” Nàng ấp úng, không biết phải nói như thế nào.

“Người vĩnh viễn là tri kỷ của Tuần Lạc.”

“Người không hiểu, nếu người biết ta là ai, người sẽ không nói như vậy.” Tô Lạc Tuyết chán nản, cười tự giễu.

Tuần Lạc dùng đầu ngón tay lạnh lẽo mon trón gương mặt của nàng, dịu dàng cười nói: “Bất kể người là ai.”

Cảm nhận được nhiệt độ từ những ngón tay của hần, mắt nàng chột đỏ ửng: “Bất kể ta là ai?”

Hần gạt đầu, lặp lại lần nữa: “Bất kể người là ai.”

Nàng nắm chặt lấy cái chân trong tay, nước mắt không kiềm được tràn khỏi khóe mi, tới giờ phút này, nàng đã hiểu, giữa nàng và Tuần Lạc không cần giải thích nhiều. Hần luôn tin tưởng nàng.

“Cám ơn.” Có những lời này, nàng thấy rất an tâm.

Sau đêm quân lương Khang quốc bị thiếu cháy, bọn họ đã lui thêm bốn mươi dặm, gần về tới biên giới Khang quốc, tuy không rút quân, nhưng lại chậm chạp không có động tác, giống như cảnh tượng bình yên trước bão.

Cùng lúc đó, ba vạn đại quân đóng tại Đồng Thành theo Tuần Dạ tới đây hợp với bảy vạn Tuần gia quân, cộng thêm hai vạn binh mã của Hoàn Thành, tất cả là mười vạn đại quân. Quân lực mạnh mẽ làm dân chúng Hoàn Thành yên tâm hơn hẳn, khắp nơi trong thành được bao phủ trong hơi thở chiến tranh sôi sục.

Trong thời gian này, Tô Lạc Tuyết an tâm tĩnh dưỡng, ngoài việc dùng bữa ăn cơm, nàng không dám làm việc gì quá sức. Rảnh rồi lại ngủ tới khi bị cơn đau làm cho thức tỉnh.

Thời gian trôi qua, băng tuyết tan biến, vạn vật hồi sinh, những mầm non xanh khê nhú, thực vật tràn đầy sức sống. Tô Lạc Tuyết kéo chặt áo choàng bước ra hoa viên, sau khi hồi thăm liên đi tới chỗ Tuần Dạ.

Mấy ngày nay, nàng không nhìn thấy Tuần Dạ, cũng không có cơ hội nói ra thân phận của mình. Thật sự nàng rất sợ phải đối mặt với hắn, đến tận lúc này, nàng cũng không biết nói với hắn như thế nào.

Do dự mãi mới đi được tới chỗ ở của Tuần Dạ, mới bước vào trong đã thấy Hoa Tuyết và Tuần Dạ sánh vai đứng trong hành lang, ánh mắt chăm chú nhìn vào một góc mai đã héo tàn. Nhìn từ phía xa, một tuần dật, một khuyên thành, đứng cạnh nhau tạo thành một bức tranh đẹp tới khó rời mắt.

Tô Lạc Tuyết thấy mình đứng đây thật là thừa thãi, vừa định quay người đi thì bị Tuần Dạ phát hiện.

“Đã xuống giường được rồi sao?” Trong hoa viên yên tĩnh, giọng nói của Tuần Dạ đặc biệt rõ ràng.

Tô Lạc Tuyết biết không đi được nữa liền quay lại cười với Hoa Tuyết và Tuần Dạ: “Đã tốt hơn nhiều, nếu đêm đó không có đại thiếu gia, e Tô Tam đã trở thành vong hồn dưới lưỡi đao quân địch.”

“Nếu đêm đó không có người, việc đốt lương thảo cũng không dễ dàng như vậy.”

Dứt lời, cả hai nhìn nhau bật cười.

Đến lượt Hoa Tuyết có cảm giác bị cho ra rìa, cô vội vàng mở miệng nói: “Tô huynh đệ thật can đảm, khắp Hoàn Thành đang xôn xao chuyện đốt lương thảo đêm đó, ai cũng giơ ngón cái lên khen ngợi người và Tuần Dạ. Triều đình hiện giờ đang cần có những người tận trung với nước như Tô huynh đệ.”

“Hoa tiểu thư quá khen, Tô Tam chỉ góp chút sức mọn thôi.” Tô Lạc Tuyết ngượng ngùng xua tay, không ngờ chuyện đêm đó lại có ảnh hưởng lớn tới dân chúng như vậy.

“Hoa Tuyết trước nay luôn khâm phục những tướng sĩ cầm quân ra chiến trường giết địch, nếu không phải là thân nữ nhi, ta nhất định sẽ mặc giáp ra trận.” Hoa Tuyết chân thành nói.

Tuần Dạ nhìn nàng mặc nam trang, cười nói: “Ai nói nữ nhi không thể mặc giáp ra trận.”

Hoa Tuyết cười cười: “Nữ nhi mặc giáp ra chiến trường, trên đời này cũng chỉ có Hoa Mộc Lan, Mộc Quế Anh và những cô nương có khí phách thôi.”

Tuần Dạ không theo chủ đề này, chỉ thấy hắn nói: “Hoa tiểu thư có thể cho ta nói riêng với Tô huynh đệ mấy câu không?”

Lệnh đuổi khách này làm Hoa Tuyết cảm thấy xấu hổ, cô nhìn Tuần Dạ rồi lại nhìn Tô Lạc Tuyết, đành phải tức giận bỏ đi.

Nhìn Hoa Tuyết đi xa, Tô Lạc Tuyết cười gượng: “Là ta quấy rầy người với Hoa tiểu thư.”

“Không sao, tôi tìm ta có chuyện gì.” Tuần Dạ bước khỏi hành lang, đứng sánh vai với nàng.

“Tôi cảm tạ đại thiếu gia đốt xong lương thảo còn quay lại cứu Tô Tam.”

“Trên chiến trường, ta chưa bao giờ bỏ lại bất kỳ huynh đệ nào, thế nên, người không cần phải tạ ơn.” Tuần Dạ khẽ nhếch môi nói: “Ta nhớ đêm đó người đã nói, nếu chúng ta có thể an toàn thoát thân, ta sẽ cho người một lời hứa.”

Tô Lạc Tuyết ngăn người, nghe hắn nhắc mới nhớ ra: “Thật sự thì đêm đó ta nghĩ mình không thể trở về, ta đã nghĩ tới người thân của ta, nếu ta chết, sẽ không có ai chăm sóc bọn họ.” Nói tới đây, trái tim nàng cảm thấy khổ sở vô cùng.

“Người muốn ta chăm sóc cho người thân của người?” Tuần Dạ kinh ngạc hỏi.

Nhìn Tuần Dạ, Tô Lạc Tuyết muốn nói lại thôi, nàng có nên nói cho hắn biết nàng là thê tử chưa từng gặp mặt, Tô Lạc Tuyết. Nàng muốn Tuần Dạ hứa với nàng, nếu Tô gia thất thủ, hắn có thể bỏ qua, có thể cho Tô gia một con đường sống.

Nhưng ngay cả bản thân nàng còn cảm thấy yêu cầu này có phần quá đáng.

“Chiến tranh làm cho bao người nhà tan cửa nát, nhưng thiên hạ này không thể không có chiến tranh.” Nói đến đây, Tuần Dạ khẽ hít sâu một hơi, giống như đang đưa ra một quyết định trọng đại: “Thời cơ tới, nhất định phải chiến.”

Nàng kinh ngạc: “Đại thiếu gia nói chiến.?”

Hắn không đáp, nhưng trong đôi mắt đang nhìn lên bầu trời xanh kia lại mang theo vẻ khát máu, nàng nhận ra đôi mắt này, đó là ánh mắt hắn dùng để nhìn nàng và Phong Ảnh ở suối Hoàng Tuyền.

Nàng khẽ giật mình, người đang đứng cạnh nàng chính là Tuần Dạ, chính là người đã hại chết Phong Ảnh, là người muốn đẩy nàng vào chỗ chết. Thời cơ trong miệng hắn chính là thời cơ khai chiến với Tô gia đã tới.

Nếu bây giờ nàng nói ra thân phận của mình, thứ nàng nhận được không phải sự tha thứ, rất có thể nàng sẽ trở thành quân cờ trong tay Tuần Dạ, một quân cờ để trói buộc phụ thân.

Không được. Không được.

“Ngươi ở lại Tuần gia quân đi, nếu chiến thắng, đảm bảo sẽ không thiếu phần của ngươi.” Đây là cam kết của Tuần Dạ dành cho nàng.

“Tô Tam chỉ là nữ nhi, vinh hoa phú quý vốn không phải ước mơ ta theo đuổi.” Nàng cự tuyệt.

“Vậy ngươi theo đuổi cái gì? Tình yêu?” Hấn cười nói: “Nếu là Tuần Lạc, ta sẽ cho ngươi thân phận nhị thiếu phu nhân.”

Nàng sững sờ nhìn hấn, nhưng trong lòng lại thầm chế giễu suy đoán của hấn: “Lần trước ở Lạc Các, ta có nghe Hầu Gia đã tìm được phu nhân của Nhị thiếu gia, là Đặng Gia Bích, tiểu thư Đặng phủ.”

“Nếu chiến thắng trận này, Tuần gia có thể thoải mái từ hôn.”

“Đại thiếu gia thật coi trọng Tô Tam.”

“Về nghĩ cho kỹ đi.”

Nhìn vẻ mặt tự tin của hấn, nàng không nói thêm gì nữa, chỉ sợ càng nói càng sai. Trong mắt Tuần Dạ, nàng là nữ nhân Tuần Lạc mang vào phủ, đương nhiên hấn sẽ nghĩ nàng muốn có thân phận Nhị thiếu phu nhân này, nhưng hấn lại không biết, danh phận nhị thiếu phu nhân cũng chỉ là một loại gông xiềng, giam cầm đôi cánh nàng, hạn chế tự do của nàng.

Ngồi ngắm trong Hoa phủ mấy ngày, Tô Lạc Tuyết quyết định xuất phủ dạo chơi. Nghĩ ra cũng thấy buồn cười, ban đầu nàng hao tổn tâm cơ đào hôn, vất vả đi quãng đường dài vì muốn tới Hoàn Thành nhìn mặt Hoa Tu, nhưng không ngờ, nàng lại dùng thân phận Tô Tam tới Hoàn Thành.

Nàng đã gặp được Hoa Tu, nhưng nàng phải làm thế nào? Đám hấn một quyền rồi mắng hấn là kẻ không biết điều sao? Nghĩ tới dự định trước đây của mình, nàng thấy mình thật ngây thơ.

Mà gần đây, người trong Hoa phủ thần thần bí bí như đang mưu tính chuyện gì đó, cha con Tuần Viễn và các tướng lĩnh Tuần gia bàn luận liên tục trong thư phòng. Nàng nghĩ sắp có một trận đại chiến bộc phát, mà trận chiến này, không đơn giản chỉ giới hạn giữa Hoàn Thành và Khang quốc.

Kể từ khi tới Hoàn Thành, nàng không còn liên lạc với Lạc Thành nữa, nàng không muốn tiếp tục làm gian tế. Nàng sợ nếu để lộ tin tức này ra ngoài, dựa vào thủ đoạn của Đế hậu, rất có thể bà sẽ hy sinh cả Hoàn Thành, mà nàng không dám mang tính mạng của dân chúng ra làm tiền đặt cược.

Nhìn nụ cười trên gương mặt dân chúng, nàng cũng không nhịn được cười theo. Có lẽ, nàng đã lựa chọn đúng.

Đang đi đường, chợt có cơn mưa ập tới, đúng là thời tiết Hoàn Thành nói thay đổi là thay đổi ngay, nàng lấy tay che đầu chạy vào khách điểm Phượng Vũ gần đó, trú mưa dưới mái hiên.

Đứng ở dưới mái hiên, thỉnh thoảng nghe được những lời khen ngợi bên trong truyền ra, nàng cũng vui vẻ bước vào trong xem náo nhiệt.

Thì ra trong khách điểm Phượng Vũ có một vị tiên sinh đang kể chuyện, vị tiên sinh kia bị đám đông vây quanh, mỗi lần kể tới đoạn nào đặc sắc lại nhận được những lời khen ngợi không ngớt.

Tô Lạc Tuyết theo sự dẫn dắt của tiểu nhị ngồi xuống một chiếc bàn gần cửa sổ, tùy tiện gọi mấy món, thưởng thức câu chuyện của vị tiên sinh kia. Nghe thêm một lúc mới biết người kia đang kể Tuần gia quân truyền kỳ. Nhìn mọi người say sưa lắng nghe, nàng hiểu Tuần gia đã chinh phục thêm được dân tâm Hoàn Thành.

“Ồ Hoàn Thành, nơi nào kể lại những chuyện xưa của Tuần gia quân thì chính là nơi náo nhiệt nhất.” Giọng nói nhu hòa vang lên phía trên đỉnh đầu, Tô Lạc Tuyết giật mình nhìn lại, vừa đúng lúc thấy Hoa Tu mặc trang phục hoa lệ ngồi xuống trước mặt nàng.

“Ta đồng ý cho ngươi ngồi ở đây sao?” Tô Lạc Tuyết nhìn hấn nói.

“Đây là khách điểm của ta.” Hoa Tu cười khiêu khích.

“Dù có là khách điểm nhà ngươi, chưa được khách nhân đồng ý cũng không được ngồi.” Tô Lạc Tuyết nghiêm túc nói.

Hoa Tu cười cười, sau đó đứng dậy hỏi: “Vị huynh đệ này, xung quanh không còn bàn trống nữa, ta có thể ngồi chung bàn với huynh đệ không?”

Tô Lạc Tuyết đưa mắt nhìn quanh, đúng là không còn bàn trống, chỉ đành bĩu môi nói: “Ngồi đi.”

“Nghe Tuần đại thiếu gia nói đêm đó ngươi đã cùng hấn đốt cháy kho lương Khang quốc, nhìn cơ thể non tơ mềm mại của ngươi, không ngờ lại có khí phách như vậy.”

Nàng vừa nghe thấy bốn chữ “non tơ mềm mại” liền ghen tới đỏ mặt, trừng mắt nhìn hấn: “Gi mà non tơ mềm mại, ta đường đường là nam tử hán, ngươi không được phép nhục mạ ta.”

Hấn cười khúc khích nhìn nàng: “Được rồi, nam tử hán.”

Sau đó, tiểu nhị mang đồ ăn lên, nàng cúi đầu thương thức, cũng không buồn để ý tới hấn nữa.

Mưa bụi lất phất bay ngoài cửa sổ, nhưng không ảnh hưởng tới việc họ chăm chú nghe vị tiên sinh kia kể chuyện.

“Ta cảm thấy rất lạ, sao ngươi phải giúp đỡ Tuần gia.” Hấn trầm mặc hồi lâu mới cất tiếng hỏi.

“Vì dân chúng Hoàn Thành.” Nàng thân nhiên trả lời.

“Nếu Tuần gia quân thắng, địa vị Đế hậu sẽ gặp nguy hiểm.”

Đang tập trung ăn uống, nàng đột ngột ngẩng đầu liền bắt gặp đôi mắt đầy vẻ tinh nhuệ của hấn, giống như hấn đã biết hết tất cả.

“Địa vị Đế hậu gặp nguy hiểm có liên quan gì tới ta.” Nàng vút Quế Hoa Cao đã cắn được hơn nửa xuống đĩa, cố gắng giữ vẻ mặt bình tĩnh.

“Không liên quan thật sao?” Dường như hấn rất hứng thú với vẻ mặt của nàng, khoanh tay trước ngực, tiếp tục nói: “Danh tiếng Tuần gia càng lúc càng tốt, tiếng xấu Tô gia lại lan xa, phải công nhận, ngươi đã có một hành động sáng suốt.”

“Ta không hiểu ngươi đang nói gì.” Nàng nắm chặt bàn tay đang trắng bệch, cố nén sự run rẩy.

“Không hiểu thật sao?” Hấn cười lạnh.

Lúc đó, nàng thật sự muốn tránh xa Hoa Tu. Chỉ thấy nàng đột ngột đứng dậy, sau khi đặt một thỏi bạc lên bàn liền lập tức rời đi.

Nàng mới bước được ba bước thì nghe thấy giọng nói lạnh lẽo của Hoa Tu vang lên phía sau: “Tô Lạc Tuyết.”

Nàng như đóng đinh tại chỗ, không thể dịch chuyển nửa bước. Trong thoáng chốc, nàng nhớ tới lần đầu gặp Hoa Tu trên tường thành, lần đầu gặp Hoa Tu, hấn đã thốt lên một chữ “Tô”.

Con mưa phùn ở Hoàn Thành vẫn bay tán loạn như cũ, xung quanh còn thoang thoang có mùi bùn đất xông lên.

Tô Lạc Tuyết và Hoa Tu rời khỏi khách điểm náo nhiệt, bước đi trên con đường vắng bóng người.

Nàng theo sát phía sau hấn, cảm nhận những giọt mưa rơi xuống mặt, cơ thể bắt đầu lạnh lẽo, nhưng nàng cố nén, nàng không muốn yếu thế trước mặt Hoa Tu. Chỉ là nội tâm nàng đang kích động, nàng không rõ Hoa Tu biết được bao nhiêu, cũng không đoán được Hoa Tu định làm gì, nếu chỉ vì muốn tố giác nàng, hấn đã có cơ hội trên tường thành, hoàn toàn không cần đợi tới lúc này.

Mà dọc đường đi, Hoa Tu cũng không nói gì, điều này khiến nàng không đoán được ý nghĩ của hấn, cuối cùng vẫn là nàng không kim được mở miệng trước: “Ngươi biết ta là Tô Lạc Tuyết từ khi nào?”

Bước chân của hấn vẫn vững vàng như trước, giọng nói thân nhiên hòa trong tiếng mưa vọng tới: “Chúng ta từng gặp nhau, không ngờ cô quên ta nhanh như vậy.”

Nàng nhũn mảy suy nghĩ, nhưng không thể nghĩ ra nàng từng gặp Hoa Tu trong hoàn cảnh nào nữa.

“Chúng ta từng gặp nhau khi nào?” Nàng mờ mịt hỏi.

Hấn quay lại, đưa mắt nhìn về mặt mê man của Tô Lạc Tuyết: “Cầm tiền phải giữ bí mật, đây là quy củ trên giang hồ, chắc huynh đài cũng biết?”

Nàng vẫn chưa hiểu, ngây ngốc hỏi: “Ta cầm tiền của ngươi khi nào” Đúng lúc này, nàng như nghĩ ra chuyện gì, dừng bước mở to mắt nhìn Hoa Tu: “Ngươi. . . . Ngươi chính là kẻ mặc đồ đen cướp Loan kiều hôm đó!” Nàng sợ hãi lùi về phía sau, bên tai như vọng lại câu chuyện nghe lên được ở Phù Nam Chiêu Hân, giờ đối chiếu với giọng của Hoa Tu, quả nhiên là cùng một người.

Thì ra Hoa Tu chính là người hợp tác với Tuần Dạ, mưu đồ sát hại nàng!

Thế mà nàng còn nghĩ mình đã che giấu rất tốt, còn định giả nam chạy tới Hoàn Thành nhìn mặt Hoa Tu. Càng nghĩ càng thấy sợ, nếu lúc đầu nàng ngây ngô chạy tới Hoàn Thành, có khi nào sẽ bị hấn chém thành tám khúc không. Hơn nữa, nàng còn đang ở trong Hoa phủ, tự mình chạy vào hang sói mà không biết.

“Quả nhiên ngươi và Tuần Dạ ở cùng một phe!” Nàng chỉ vào hấn, run giọng tố cáo. “Cô cô chỉ muốn ban cho ta một hôn sự tốt, nhưng dù là ngươi hay Tuần Dạ, cả hai đều có tâm niệm sát hại ta.” Nghĩ tới đây, Tô Lạc Tuyết không khỏi cười buồn cho số phận của mình.

Nhìn sắc mặt Tô Lạc Tuyết biến đổi không ngừng, gương mặt lạnh lẽo của Hoa Tu cũng mềm mỏng hơn, còn có phần bất đắc dĩ nhìn nàng: “Đừng nhắc lại chuyện đó nữa, nếu ta muốn giết cô, cái mạng nhỏ của cô còn giữ được tới giờ sao?”

“Rốt cuộc ngươi có mục đích gì? Nếu muốn dùng tính mạng ta để uy hiếp cô cô, ta có thể nói cho ngươi biết, ngươi tính sai rồi, ta thà chết chứ không chịu khuất phục.”

Nghe đến đó, hấn không kim được bật cười: “Thà chết chứ không chịu khuất phục, thế sao cô lại giúp Tuần gia đốt lương thảo? Cô nói xem, nếu Đế hậu

biết cô “bắt cá hai tay”, bà ấy sẽ xử lý cô thế nào.”

“Ta không vì Tuần gia, ta vì dân chúng Hoàn Thành.” Nàng chỉnh sửa câu chữ.

“Nhưng Đế hậu không nghĩ như vậy, bà ấy sẽ nghĩ cô yêu Tuần Dạ, còn nghĩ cô theo hán làm phản.”

“Cô cô sẽ tin ta.” Dù nàng nói như vậy, nhưng trong chất giọng vẫn có vẻ run run không nắm chắc.

Hoa Tu lắc đầu nói: “Ta nghĩ cô đã hiểu rõ tình hình nên mới mạo hiểm đi đốt lương thảo, xem ra tới giờ cô vẫn chưa hiểu gì hết.”

“Hiểu chuyện gì.”

“Tô gia sắp đến lúc diệt vong. Người được lòng dân được thiên hạ, ở Đồng Thành, ở Hoàn Thành cô cũng phải nhìn được lòng dân đã hướng về ai.”

Ánh mắt của nàng run lên, thật ra từ lúc tới Hoàn Thành, nàng đã biết lòng dân hướng về Tuần gia, Tô gia đã không còn là Tô gia năm đó rồi.

Hắn tiếp tục nói: “Nếu cô đã gả vào Tuần gia, chỉ có cách ủng hộ Tuần gia mới bảo vệ được cô.”

Nhưng chỉ thấy nàng khẽ cười: “Nhưng ta họ Tô. Bảo Tô Lạc Tuyết ta từ bỏ gia tộc trong lúc loạn lạc, ta không làm được.”

“Không làm được cũng phải làm, cô muốn cả tộc Tô gia bị diệt sao?” Âm lượng của Hoa Tu đột ngột tăng cao, vang vọng trên con đường vắng bóng người.

Con mưa phùn ban đầu dần nặng hạt hơn, rơi xuống phủ ướt quần áo, đầu tóc họ.

Con mưa làm mấy sợi tóc dán chặt trước trán, trông có vẻ nhếch nhác, nhưng nàng vẫn bướng bỉnh không chịu thua như cũ: “Người khẳng định Tô gia sẽ thất bại sao? Nếu ta nói người thua là các người?”

Hắn nhìn nàng đầy thâm ý, không ngờ nàng vẫn còn kiên quyết duy trì tôn nghiêm của mình: “Vậy hãy đợi trận chiến Hoàn Thành kết thúc, nhìn xem ai chết vào tay ai.”

“Người nói với ta nhiều chuyện như vậy, người không sợ ta nói với Đế hậu sao?”

“Cô nghĩ Đế hậu là người ngu ngốc như cô sao? Bà ta đã sớm biết dã tâm của Tuần gia, cuộc chiến Hoàn Thành này cũng do một tay bà ta an bài.”

Nàng cúi đầu nhìn chằm chằm vào vũng nước trên mặt đất, trầm mặc hồi lâu mới hỏi: “Sao người lại nói cho ta nghe những lời này.”

“Ta không muốn cô chết.” Hắn khẽ nói.

“Chẳng phải lúc đầu người muốn giết ta sao.” Giọng của nàng thấp dần đi, nhưng lần này lại không nghe được câu trả lời của hắn, thứ vọng vào tai nàng chỉ có tiếng mưa rơi tí tách.

Nàng nghi ngờ ngược mắt nhìn Hoa Tu, nhưng hắn lại mím chặt môi, ánh mắt chăm chú nhìn vào một góc sau lưng nàng.

Nàng cũng quay người lại, nương theo tầm mắt của Hoa Tu, Tuần Lạc đứng ở một góc đường, trong tay đang nắm chắc một cây dù che mưa, ánh mắt thâm thúy nhìn sang hai người họ.

Sự lạnh lẽo, xa cách đó làm nàng kinh hãi.

“Nhị thiếu gia.” Nàng khẽ gọi hắn, chỉ thấy Tuần Lạc đi gần tới chỗ họ. Cuối cùng, hắn dùng cây dù xanh che kín đầu nàng, ngăn lại những giọt nước không ngừng rơi xuống.

Nàng lo lắng ngẩng đầu nhìn Tuần Lạc, còn Tuần Lạc đang dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn Hoa Tu, tương tự, Hoa Tu cũng đang lạnh lẽo nhìn hắn, trong mắt như mang theo nhiều ẩn tình không muốn cho người khác biết.

Trong lúc nàng còn nghĩ Tuần Lạc sẽ đánh Hoa Tu, nàng lại nghe thấy Tuần Lạc lên tiếng: “Về uống thuốc thôi.”

Nàng rất muốn bật cười, bọn họ nhìn vào mắt nhau lâu như vậy mà chỉ thốt được câu “Về uống thuốc thôi”, Tuần Lạc này cũng thật kỳ quái.

Dù vậy, nàng vẫn ngoan ngoãn đi theo Tuần Lạc.

Còn Hoa Tu vẫn đứng trong mưa, hắn nhìn Tuần Lạc che chắn cho Tô Lạc Tuyết, rồi lại nhìn bản thân đang ướt đẫm nước.

Đến khi hai bóng hình kia đã đi xa, trong làn mưa mịt mờ, Hoa Tu khẽ cười nhạt: “Xem ra, trò chơi này càng lúc càng thú vị.”

Trên đường về, Tuần Lạc chỉ trầm mặc đi thẳng, Tô Lạc Tuyết đứng dưới ô mà tâm trạng nặng nề. Người bị dính nước mưa nên mỗi lần có gió thổi qua, nàng lại vô thức lạnh run lên.

Nàng khẽ nhích gần vào Tuần Lạc, định dùng thân thể hấn ngăn gió cho mình, nhưng gió từ bốn phương tám hướng mãnh liệt không ngừng thổi tới, nàng chỉ đành thăm oán Hoa Tu. Tất cả là tại hấn, là hấn hại nàng đứng dưới mưa lâu như vậy.

“Giờ mới biết lạnh sao?” Tuần Lạc liếc nhìn nàng: “Nói chuyện gì mà hào hứng tới không buồn tránh mưa.”

“Ngươi thấy ta nói chuyện hào hứng lắm à?” Nàng trào phúng đáp lại, từ đầu câu chuyện đến giờ nàng chỉ thấy sợ hãi, hoàn toàn không có vẻ hào hứng như hấn nói.

“Ngươi nên hạn chế qua lại với Hoa Tu.”

“Tại sao?” Nàng giả vờ hỏi.

“Hoa Tu còn trẻ như vậy đã gánh vác cả một cơ nghiệp khổng lồ, còn có thể đem chuyện chính trị đùa bỡn trong lòng bàn tay, có thể thấy tâm cơ sâu sắc cỡ nào. Mọi chuyện hấn làm đều ẩn chứa mục đích.”

Nghe vậy, nàng băng quơ thăm dò: “Ngươi rất quen thân với hấn sao?”

“Quan hệ giữa đại ca với hấn không tệ chút nào.”

Tô Lạc Tuyết thăm oán: Ta biết lâu rồi, bọn họ còn liên thủ để giết ta.

Nàng dùng tay vuốt nước mưa trên mặt, nghĩ tới chuyện hôm nay mà vẫn còn sợ hãi, có nhiều người muốn giết nàng như vậy, nàng có chín cái mạng cũng không đủ dùng.

Nhưng nàng cũng thấy những lời Hoa Tu nói rất có lý, nếu muốn bảo vệ bản thân, nàng chỉ cần rời chiến tuyến, đứng sang phía Tuần gia.

Nhưng. dù thế nào nàng vẫn mang họ Tô.

Nhìn nàng trầm mặc như vậy, hấn hỏi: “Đang nghĩ gì vậy?”

“Có phải Tuần gia muốn tạo phản rồi.”

“Là phản Tô hậu, đừng có hiểu sai bản chất.” Hấn đính chính.

“Phản Tô hậu với tạo phản thì khác gì nhau, các ngươi nói Đế Quân bị Đế hậu khống chế, phản nàng chính là phản Đế Quân, chẳng lẽ lật đổ được Đế hậu thì các ngươi sẽ đem giang sơn trả lại cho Nguyên gia, còn Tuần gia các ngươi lui về hậu thuẫn? Thật ra Tuần gia chỉ muốn mượn dân tâm thay đổi triều đại, các ngươi cần một lý do danh chính ngôn thuận, tất nhiên phải đổ hết lên đầu Đế hậu.”

“Cái này gọi là làm theo lòng dân, thời đại Đế hậu một tay che trời cũng nên kết thúc. Thịnh cực tất suy, đây là định luật ngàn năm không đổi.”

“Dù thiên triều làm mất lòng dân, nhưng các ngươi cũng không thể thoát được tiếng xấu mưu phản soán nghịch, sử ký sẽ ghi lại việc này mà lưu truyền thiên cổ.”

“Ngươi khẳng định mọi chuyện sẽ xấu như vậy sao?”

“Loạn thần tặc tử cuối cùng vẫn là loạn thần tặc tử.” Cảm giác như nàng đang nghiêng răng nghiêng lợi mà nói. Mỗi lần nghe người của Tuần gia nói tới chuyện lật đổ Tô gia, mắt chửi Tô gia, nàng đã nín nhịn đủ rồi.

Tuần Lạc nghe vậy, mày kiếm giương cao: “Xem ra, ngươi rất có thành kiến với Tuần gia.”

Lúc này, bọn họ đã đến trước cổng Hoa phủ, Tô Lạc Tuyết liền im lặng, nàng sợ mình nói càng nhiều, càng khó khống chế tâm trạng bản thân.

Nàng rời khỏi cây dù, vừa định quay lại chào Tuần Lạc mới phát hiện toàn thân Tuần Lạc ướt đầm. Nàng ngẩn ngơ, dọc theo đường đi nàng chỉ mãi đắm chìm trong suy nghĩ của riêng mình, không để ý hấn đã nhường hết ô cho mình, chỉ biết áy náy nói: “Ngươi ướt hết rồi, mau trở về thay quần áo đi, đừng để bị cảm lạnh.”

Hấn cười nói: “Những lời này phải để ta nói mới đúng.”

Nàng cúi đầu nhìn bộ trang phục ướt đầm: “Vậy ta đi thay quần áo đây.” Nói xong, nàng liền chạy một mạch về phòng mình.

Còn hấn vẫn cầm cây dù đứng trước cổng Hoa phủ, ánh mắt dõi theo bóng dáng nàng càng lúc càng xa, tới khi không còn thấy gì nữa mới thu cây dù lại.

Tô Lạc Tuyết vừa về đã thấy Từ Vũ chờ nàng bên ngoài, nhìn thấy nàng ướt đầm nước mưa, Từ Vũ vội vàng sai người mang nước nóng vào phòng.

Nàng chưa kịp hỏi lý do Từ Vũ tới đây đã vội vàng cởi hết y phục ướt đầm, toàn thân chìm vào bồn nước. Cảm giác ấm áp bao phủ xua đi những giọt nước mưa lạnh lẽo kia, nàng thoải mái dựa vào vách bồn, hưởng thụ cảm giác sảng khoái này.

Từ Vũ đứng cạnh bồn tắm, khi nhìn thấy nụ cười ấm áp của Tô Lạc Tuyết, tâm trạng đang nặng nề cũng vui bớt đi nhiều.

“Đã mấy ngày trôi qua, đại thiếu phu nhân vẫn chưa nói cho đại thiếu gia biết thân phận mình.”

“Ừ.” Nàng vẫn nhắm nghiền hai mắt.

“Cô còn chờ gì nữa?” Từ Vũ lui ra sau, ngồi xuống chiếc bàn ngăn cách bằng một bức bình phong.

“Đội trận chiến Hoàn Thành kết thúc.” Tô Lạc Tuyết chậm rãi mở mắt ra, nghiêng đầu nhìn Từ Vũ đang ngồi bên ngoài: “Hi vọng cô có thể giữ bí mật cho ta.”

Từ Vũ cười nhạt: “Cô muốn tự bảo vệ mình.”

“Đúng, ta muốn an ổn sống thêm mấy ngày nữa.”

“Nhưng sao ta phải giữ bí mật cho cô.”

“Nếu cô muốn nói, cô đã nói cho Tuần Dạ biết từ lúc ta hôn mê rồi.”

Từ Vũ trầm mặc hồi lâu mới nói: “Cô nói không sai, nhưng việc đó không có nghĩa ta sẽ giữ bí mật vĩnh viễn. Mà ta cũng muốn nhìn xem, cô sẽ tự bảo vệ mình bằng cách nào.”

Hít sâu một hơi, Từ Vũ đứng dậy nói: “Ta rất thương thức những người biết nắm giữ vận mệnh của mình trong tay, giống như cô vậy.” Nói xong, Từ Vũ liền bước ra ngoài.

Tô Lạc Tuyết nhắm mắt lại, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

“Lần này chúng ta phải đổi từ bị động thành chủ động, đánh cho Khang quốc không kịp trở tay.”

Đêm khuya, ánh đèn trong phòng nghị sự Hoa phủ vẫn sáng rực rỡ, Tuần Dạ đứng ở chính giữa, sau khi trình bày ý kiến của mình liền đưa mắt nhìn Tuần Viễn ngồi ở ghế chủ tọa.

“Không được, chúng ta phải bảo toàn thực lực.” Tuần Viễn kiên quyết giữ vững lập trường.

“Phụ thân, người còn muốn bảo toàn thực lực tới khi nào? Khang quốc sắp công thành lần nữa. Chúng ta trì hoãn càng lâu, Khang quốc càng có thời gian nghỉ ngơi dưỡng sức, việc con mạo hiểm đi đốt lương thảo cũng không còn ý nghĩ gì nữa.” Tuần Dạ cũng kiên định nói.

“Dạ nhi, con phải biết, dù Tuần gia quân chiến đấu hăng hái tới đâu, dù thắng hay bại thì triều đình cũng không phải binh trợ giúp chúng ta. Nếu kiên trì bảo vệ Hoàn Thành, chúng ta còn chiếm thế thượng phong, nhưng nếu chủ động xuất kích, cả hai bên đều hao binh tổn tướng. Đến lúc đó, binh lực suy yếu, Đế hậu muốn lật đổ chúng ta cũng dễ như trở bàn tay.”

“Phụ thân, sao người chỉ nghĩ tới binh lực như vậy? Nếu chúng ta không tấn công, địa vị thần thánh của Tuần gia trong lòng dân chúng sẽ tan biến.” Nói đến đây, Tuần Dạ quay lại nhìn các tướng sĩ: “Mấy năm nay, Tuần gia công cao lần chủ, triều đình coi chúng ta như mối uy hiếp, chỉ có lòng dân hướng về Tuần gia, nếu chỉ vì bảo toàn lực lượng mà đánh mất lòng dân, thiệt hại này còn nặng nề hơn binh lực bị tổn thất phân nửa.”

Các tướng bắt đầu bàn luận xôn xao.

“Dù Tuần gia có thua trận này, bách tính sẽ không trách Tuần gia quân, bọn họ sẽ chia mũi nhọn vào triều đình chỉ biết khoanh tay đứng nhìn con dân lao vào nước sôi lửa bỏng. Từ cổ chí kim, người được lòng dân mới là người có được thiên hạ.”

“Nói hay lắm.” Một vị tướng đột ngột đứng dậy, quỳ xuống trước mặt Tuần Viễn: “Hầu Gia, đại thiếu gia nói rất đúng. Đế hậu muốn diệt trừ chúng ta, thời cơ đã đến, chúng ta phải dựa vào trận Hoàn Thành để thu phục lòng dân, hoàn thành đại nghiệp.”

“Đúng vậy, Hầu Gia, Đế hậu đã ép chúng ta đến nước này, chúng ta nhất định phải phản công. Xin Hầu Gia đồng ý cho chúng tôi lãnh binh tấn công Khang quốc.” Lại có thêm một vị tướng lĩnh đứng dậy, quỳ xuống khẩn cầu.

Tất cả tướng lĩnh đều đứng dậy, quỳ gối, đồng thanh nói: “Xin Hầu Gia đồng ý cho chúng tôi lãnh binh tấn công Khang quốc.”

Tuần Viễn nhìn cảnh tượng trước mắt rồi lại nhìn Tuần Dạ, chân mày đang nhíu chặt cũng thả lỏng hơn, ông đứng dậy, đi tới vỗ vai Tuần Dạ: “Dạ nhi, con có chủ trương của mình, còn được các tướng sĩ ủng hộ như vậy, phụ thân thấy rất vui.” Giọng của ông khàn khàn như người mới già đi chục tuổi. “Được, việc tấn công Khang quốc lần này, Tuần Dạ sẽ làm Bình Mã đại nguyên soái, dẫn mười hai vạn đại quân chinh phạt Khang quốc.”

“Hầu Gia anh minh.” Các tướng kích động đồng thanh nói.

Nhìn cảnh tượng này, Tuần Viễn phải thừa nhận ông đã già, dù trận chiến Hoàn Thành này không có Tuần Viễn ông, thì Tuần Dạ vẫn đủ khả năng duy trì tất cả.

Nhìn ánh mắt sắc bén đầy nhuệ khí của Tuần Dạ, còn cả những lời nói đang dõ dạc, Tuần Viễn biết dã tâm của Tuần Dạ đã sớm vượt xa tưởng tượng của ông.

Gió xuân thổi không ngừng nghỉ, cả khu vườn tràn ngập hương thơm, vạn vật yên tĩnh không một tiếng động.

Mãi tới giờ sưa, Tuần Dạ mới rời khỏi phòng nghỉ sự, ra khỏi căn phòng đó, bước chân của hắn cũng trở nên chậm chạp.

Nghĩ tới lúc cho các tướng giải tán, hắn và phụ thân ngồi xuống hàn huyên với nhau, phụ thân đã hỏi hắn: “Dạ nhi, con hận phụ thân đúng không? Hận phụ thân bắt con thành thân với Tô Lạc Tuyết, hận ta chia rẽ con với Hoa Tuyết, nhưng tất cả cũng chỉ vì Tuần gia. Ta biết dã tâm của con không chỉ bó hẹp trong Đồng Thành, phụ thân chưa bao giờ phản đối con, nhưng con phải hiểu, mỗi tên bán ra không thể thu hồi, dù thành hay bại, lịch sử sẽ chỉ nhớ tới con như một tên nghịch tặc tạo phản. Còn cừu tộc Tuần gia, tất cả đều buộc chặt vào con, phụ thân không dám đánh cược. Dạ nhi, con có hiểu nỗi khổ tâm của phụ thân không?”

Lần đầu phụ thân nói với hắn những câu thâm ý như vậy, nhìn hai hàng tóc mai đã điểm hoa râm kia, hắn mới giật mình nhận ra phụ thân đã già, mà cảm giác thống hận trong lòng cũng như tan thành mây khói.

Bước vào vườn, hắn liền dừng bước nhìn những chiếc đèn lồng chao nghiêng, còn có một người đang nằm ngủ trên ghế đá, dáng vẻ an tĩnh, thanh thản.

Tuần Dạ đi dọc hành lang, đi tới ngòi bên cạnh nàng: “Sao ngươi lại ở đây.”

Tô Lạc Tuyết giật mình tỉnh lại, đôi mắt mông lung đầy sương mù ngược lên nhìn Tuần Dạ, một lúc sau mới nhớ ra mình tới tìm hắn làm gì: “Đại thiếu gia, nghe nói mọi người đang bàn việc xuất binh tấn công Khang quốc?”

“Ừ.” Hắn gật đầu.

“Bản tới đâu rồi?”

“Đánh.”

Sớm biết được đáp án nên nàng cũng không thấy kinh ngạc, vừa nghĩ vừa nói: “Nhớ lần trước đại thiếu gia đã cho ta ở lại Tuần gia quân.”

Tuần Dạ im lặng đợi câu nói kế tiếp của nàng.

“Ta quyết định, ta sẽ theo Tuần gia quân đánh trận này.” Nàng nghiêm túc nói, trong mắt lộ rõ vẻ kiên định.

Khóc môi hắn khẽ giật giật, nhưng khi đứng dậy, hắn lại nhìn vào nàng mà nói: “Quay về thu dọn đồ đi.” Sau đó, hắn liền đẩy cửa bước vào.

Nàng mê mẩn nhìn hắn đóng cửa lại, một lát sau nàng mới có phản ứng. Tuần Dạ đã đồng ý dẫn nàng ra trận, nàng tươi cười nhảy khỏi ghế đá rồi rời khỏi nơi này.

Hoa Tu và Tử Vũ nói không sai, nàng phải nắm giữ vận mệnh của mình trong tay, tuyệt đối không để kẻ nào sắp đặt.

Bạn đang đọc truyện *Đế Nghiệp Như Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 9: Tìm đường sống trong chỗ chết

Bên ngoài mây mù dày đặc là tiếng vó ngựa vang động trời xanh. Trước khi mười hai vạn đại quân xuất chinh, dân chúng Hoàn Thành rít tập trung ở cổng thành đưa tiễn, cả Hoàn Thành to như vậy đã đông nghẹt người, cả đám đông không ngừng hô to: “Tuần gia quân tất thắng!”

Nghe thấy tiếng hô khích lệ của dân chúng, các tướng sĩ cũng thấy tinh thần đại chấn.

Ra khỏi Hoàn Thành, tiếng la hét ồn ào của dân chúng cũng dịu đi, trong không khí chỉ còn lại mùi cỏ xanh tươi mát và tiếng vó ngựa mạnh mẽ rung chuyển.

Hoa Tuyết!

Hoa Tuyết mặc áo trắng ngồi trên lưng ngựa, có làn gió khẽ lướt qua tóc nàng càng tôn lên vẻ tuyệt đại phong hoa, vừa nhìn cũng có thể thấy nàng đã đứng chờ khá lâu.

Đại quân dừng bước, Tuần Dạ giục ngựa đi tới chỗ Hoa Tuyết, ánh mắt cũng trở nên phức tạp: “Sao muội lại tới đây.”

“Muội chỉ muốn gặp huynh.” Hoa Tuyết chăm chú nhìn hắn, trong mắt thoáng có lệ quang: “Huynh nhất định phải bình an trở về.”

Tuần Dạ trầm mặc nhìn nàng hồi lâu, sự lạnh lẽo, xa cách trong mắt cũng dần tan rã, hẳn chỉ có thể bình thản nói: “Đừng chờ ta.”

“Không, ta sẽ đợi huynh.” Nước mắt Hoa Tuyết ướt đầm gương mặt: “Dù không thể làm thê tử của huynh, ta cũng không hối hận.”

Nghe đến đó, Tuần Dạ mím chặt môi, im lặng kéo mạnh dây cương, giục ngựa rời đi.

Nhìn theo bóng lưng Tuần Dạ, Hoa Tuyết hung hăng nắm chặt dây cương, trong lòng thầm nói: Tuần Dạ, nhất định huynh phải chiến thắng trở về.

Tô Lạc Tuyết mặc khôi giáp, đứng ở trong đám người nhìn bóng dáng Tuần Dạ và Hoa Tuyết phía xa, dù không nhìn thấy vẻ mặt của hai người, nhưng cũng là nữ nhân với nhau, nàng vẫn cảm nhận được sự bi thương trong lòng Hoa Tuyết. Còn việc Tuần Dạ vô tình rời đi lại khiến nàng tức giận, ở trên chiến trường, có lẽ Tuần Dạ là người nặng tình nặng nghĩa với huynh đệ, còn binh thường hẳn đối với nữ nhân rất lạnh lùng, đối với kẻ thù thì càng thêm thủ đoạn, tàn nhẫn.

Hành quân suốt một ngày, khoảng cách giữa Tuần gia quân và quân đội Khang quốc chỉ còn hơn mười dặm, một lửa trại to được đốt lên thấp sáng khắp nơi, Tô Lạc Tuyết cảm thấy thức ăn hôm nay thật khó nuốt, dạ dày cũng nhộn nhạo lên.

Lần đầu theo quân xuất chinh, Tô Lạc Tuyết không ngờ điều kiện trong quân lại kém như vậy, các tướng sĩ bán mạng cho thiên triều nhưng chỉ được dùng những loại lương thực thứ phẩm. Còn những vương công quý tộc, không phải chịu khổ sở lại được sống trong nhà son, ngày ngày ăn gạo thơm.

Đêm đầu xuân vẫn lạnh vô cùng, Tô Lạc Tuyết cùng các tướng sĩ khác ngồi thành vòng tròn sưởi ấm quanh đồng lửa, chợt nàng nghe thấy tiếng tiêu bay bổng lúc gần lúc xa, trong đêm tối yên tĩnh đặc biệt rõ ràng.

“Đây là tiếng tiêu của nhị thiếu gia.” Một tướng sĩ nói.

“Sao ngươi biết?” Các tướng sĩ khác khó hiểu hỏi.

“Nhị thiếu gia đã thổi khúc nhạc này vào đêm đại thiếu gia đi đốt lương thảo với Tô huynh đệ, nên ta vẫn còn ấn tượng.”

Nghe đến đây, mọi người đều sáng tỏ, Tô Lạc Tuyết không nói gì, nàng tiến lại gần đồng lửa hơn, quơ quơ sưởi ấm hai tay.

Lần xuất chinh này, Tuần Lạc cũng tới, ban đêm nghe các tướng sĩ bàn luận, đây là lần đầu Tuần nhị thiếu gia theo quân ra trận giết địch. Trước giờ, Tuần Viễn chỉ mang theo Tuần Dạ, mà tính cách Tuần Lạc thần bí như vậy, ở ngoài cũng có ít người nhận biết hẳn.

Nếu không phải Nam Chiêu Hầu rất sủng ái vị thiếp kia, nhị thiếu gia đã sớm bị người ta quên lãng.

Mà nàng cũng chưa bao giờ nghe Tuần Lạc nói tới mẫu thân hẳn, dù là hôm sinh thần cũng không thấy mẫu thân hẳn tới chúc mừng.

Chợt trong quân truyền tới một tiếng động lớn, các tướng sĩ ngồi quanh đồng lửa rồi rít đứng dậy, phía ngoài còn có một vòng tròn khác có rất đông người tụ tập, Tô Lạc Tuyết cũng vội vàng chạy sang đó.

Còn chưa đứng vững đã thấy một đạo kiếm quang phản chiếu chói mắt.

Khẽ nhắm mắt vào rồi mở ra, nàng nhìn thấy Tuần Dạ đang múa kiếm trong bóng đêm, kiếm quang tạo thành những vòng sáng bao phủ tầng tầng lớp lớp lên người hẳn, từng chiêu từng thức thông dong mà sắc bén.

Có tướng sĩ vui mừng gõ trống góp vui, đúng là khúc “Tân Phong – vô y”

Từng nhịp trống, nặng nề mà đầy kiên quyết.

Các tướng sĩ như được khích lệ liền cất tiếng hát: “Há không có y phục? Chết cùng y phục. Một đường khởi binh, binh giáp của ta. Cùng sống cùng chết!”

Ban đầu chỉ có mấy người hát, về sau âm thanh cũng lớn hơn, tất cả tướng sĩ tụ họp, vừa ca giọng xướng vừa múa kiếm, gõ trống: “Há không có y phục? Chết cùng y phục. Một đường khởi binh, binh giáp của ta. Cùng sống cùng chết!”

“Há không có y phục? Chết cùng y phục. Một đường khởi binh, binh giáp của ta. Cùng sống cùng chết!”

Tiếng hát rõ ràng vang lên, trong mắt các tướng đầy ánh sáng làm rung động trái tim Tô Lạc Tuyết, đắm chìm trong khúc hành quân này nàng như cảm nhận được tình cảm được bồi đắp qua bao nhiêu năm trên chiến trường, ý chí quyết tâm làm việc nghĩa không chùn bước, lao ra chiến trường sống chết với kẻ thù.

Lần đầu tiên, nàng cảm nhận được sự vĩ đại của những người lính, còn nảy sinh cảm giác kính trọng.

Nhớ có những binh sĩ đầy nhiệt huyết này, Thiên Triều mới được huy hoàng như ngày hôm nay.

Hành khúc kết thúc, tiếng trống ngừng lại, kiếm vũ thôi bay.

Tướng sĩ đứng quanh reo hò: “Nguyên soái hảo kiếm pháp.”

Tuần Dạ cầm thanh kiếm xuống đất, đưa mắt nhìn một vòng: “Giờ phút khai chiến sắp tới, thề diệt Khang quốc.”

“Thề diệt Khang quốc! Thề diệt Khang quốc! Thề diệt Khang quốc!”

Trên cánh đồng hoang tĩnh lặng trông trải đang tràn ngập nhiệt huyết của binh sĩ, những âm thanh hào hùng rung như rung chuyển cả đất trời.

Một lúc sau các tướng sĩ mới tản đi, chỉ còn lại Tô Lạc Tuyết vẫn bất động ở đó.

Tuần Dạ ngồi cách nàng một đồng lửa, hần đang nhìn nàng, trong mắt hần là ngọn lửa gần gũi mà ấm áp.

“Ngài đang đau lòng.” Tô Lạc Tuyết khẽ cười.

“Cô thấy ta giống người đang đau lòng sao?” Tuần Dạ khịt mũi phủ nhận.

“Lúc nhĩ thiếu gia đau lòng sẽ thổi tiêu, vậy nên ta nghĩ, lúc đại thiếu gia đau lòng, ngài sẽ múa kiếm.” Nàng tiến lại gần đồng lửa, ngồi xuống.

“Cô rất hiểu nhĩ đệ.” Hần cũng bước lại gần, ở vị trí đối diện Tô Lạc Tuyết, hần cầm vò rượu dưới đất lên tu một hơi.

“Tiếp xúc trong thời gian dài, đương nhiên sẽ biết.” Tô Lạc Tuyết trầm mặc một lúc mới thấp giọng hỏi: “Vì Hoa Tuyết cô nương sao?”

Hần ngước mắt, lạnh lùng nhìn nàng.

“Dù mấy ngày nay đại thiếu gia cố ý lạnh nhạt với cô ấy, nhưng ta có thể nhận ra ngài rất quan tâm tới cô ấy. Nếu đã quan tâm sao còn lạnh nhạt như vậy, dường như cô ấy rất đau lòng.”

Hần vẫn im lặng, ngửa đầu tu thêm một hớp rượu mạnh, ánh lửa chiếu sáng mặt hần, cũng chiếu lên dáng vẻ tang thương mà cô đơn của hần. Có thể do hần đang uống rượu, lần đầu tiên, nàng cảm giác Tuần Dạ trước mặt không phải là con chim ưng kiêu ngạo nữa, hần cũng là người biết đau lòng.

Tuần Dạ nhìn nàng như đang chìm đắm vào thế giới của riêng mình, cuối cùng hần không trả lời mà hỏi ngược lại nàng: “Nhớ đêm ở Lạc Các, cô hỏi ta đã yêu ai bao giờ chưa, nếu người ta yêu muốn giết ta, hận ta. Không phải cô đang tự nói tới mình chứ?”

Không ngờ hần lại hỏi điều này, nàng sùng sốt trong giây lát mới nói: “Đại thiếu gia, nếu ngài biết có một cô gái từng yêu nàng tám năm, nhưng vì ân oán hai nhà mà ngài phải giết cô ấy, ngài sẽ lựa chọn thế nào?”

Hần cười cười, kiên quyết nói ra một chữ: “Giết.”

Nghe được câu này, nàng lại thấy bình tâm hơn nhiều, suốt thời gian qua nàng vẫn chưa quên được nàng đã yêu Nguyên Dực tám năm, nhưng vào thời điểm hần muốn hạ sát thủ với nàng, nàng đã rất ảm ức. Nàng nghĩ, nàng yêu hần lâu như vậy, hần không thể chết nàng.

Nhưng trong thiên hạ đầy rẫy âm mưu dối trá này, nếu có người ảnh hưởng tới đường đi của người, người đó chỉ có con đường chết.

Là nàng, nàng đã nhìn chính trị dưới một góc độ quá đơn giản.

Nhìn người đàn ông trước mắt, hần không chỉ là phu quân mà còn là kẻ thù của nàng.

Mấy ngày tiếp xúc với hần, lòng nàng bắt đầu cảm thấy mâu thuẫn, cũng không biết nên dùng nét mặt gì đối mặt với hần.

Thật ra, nếu muốn trách, chỉ có thể trách nàng mang họ Tô.

Nước mắt như sắp rơi xuống, nàng ngẩng cao đầu, dùng mặt trăng trên cao ép nước mắt chảy ngược về: “Chỉ có ánh trăng kia ngàn đời tinh khiết hoàn mỹ, không bị thế tục hồng trần, cũng chẳng bị bóng đen hắc ám ăn mòn.”

Hần cũng ngửa đầu nhìn vầng trăng sáng trên cao, ánh trăng mênh mang hợp với ánh lửa chiếu sáng hình bóng hai người họ, hài hòa, an tĩnh.

Bao nhiêu năm sau, bọn họ mới giật mình nhận ra, chỉ có thời khắc đó, bọn họ mới coi nhau như bằng hữu bình thường, thản nhiên đứng cạnh đồng lửa ngắm nhìn mặt trăng trên cao, vứt bỏ mọi ràng buộc ra sau.

Hôm sau, Tuần Dạ triệu tập các tướng sĩ thương nghị đối sách tấn công Khang quốc, buổi thương nghị diễn ra hơn nửa ngày, ngay cả bữa trưa cũng không ăn, không có ai được phép vào trong quân trường. Dựa vào trực giác, nàng nghĩ kế hoạch ban đầu không còn dùng được nữa.

Tô Lạc Tuyết và những người khác đứng ngoài chờ kết quả, mãi tới hoàng hôn, các tướng bên trong mới lục tục bước ra với gương mặt nặng nề. Hai người ra sau cùng là Tuần Dạ với Tuần Lạc cũng không khá hơn chút nào, nàng chỉ thấy bồn khoăn, rốt cuộc đã đề được sách lược nào chưa.

Cho tới đêm, Tuần Dạ đột ngột triệu tập bốn vạn tướng sĩ bí mật rời đi ngay trong đêm, Tô Lạc Tuyết cũng nằm trong số bốn vạn tướng sĩ này, theo nàng biết, bốn vạn người này đều là tinh binh của Tuần gia, mười hai vạn quân chia thành hai nhóm, nhưng nhóm nàng lại được Nguyên soái đích thân dẫn đi.

Nàng không hiểu bọn họ định đánh trận này bằng cách nào, nếu trực diện giáp công, khoảng cách hai bên chênh nhau quá nhiều.

Bốn vạn đại quân nhanh chóng di chuyển trên con đường nhỏ dẫn tới nơi đóng quân của Khang quốc, một khắc cũng không dám ngừng nghỉ. Nàng thăm đoán, Tuần Dạ cố ý xuất binh vào ban đêm để che dấu thực lực, cũng để cho Khang quốc không kịp phát hiện ra hành tung của bọn họ.

Ước chừng hai canh giờ trôi qua, Tuần Dạ hạ lệnh dừng bước, bốn vạn tướng sĩ ẩn nấp trong bóng đêm, mà cách đó trăm trượng có một ánh lửa khê lóe lên, định thần nhìn lại, đó chính là nơi đóng quân của Khang quốc, lúc này mới thấy Tuần Dạ lên tiếng.

“Tối nay, bốn vạn đại quân phải tử chiến tới cùng, các người đã chuẩn bị xong chưa?” Giọng nói không cao không thấp, nhưng vừa đủ truyền tới tai mọi người.

Tuần Dạ nghiêng người chỉ vào một thâm cốc phía tay phải: “Nhiệm vụ tối nay không chỉ có đánh lên Khang quốc mà còn phải dẫn họ sang bên kia thâm cốc, mọi người có hiểu không?”

Tuần Dạ nói xong chỉ thấy các binh sĩ đưa mắt nhìn nhau, người trầm mặc suy nghĩ, người rối rít lắc đầu. Bốn vạn đại quân không có một ai dám lên tiếng đáp lời, để tránh làm kinh động tới Khang quốc, bọn họ chỉ có thể dùng hành động bày tỏ.

Mà Tô Lạc Tuyết đã hiểu lý do gương mặt Tuần Dạ nặng nề như thế, dùng bốn vạn đại quân đi đánh lên tám vạn đại quân Khang quốc thật chẳng khác dùng trứng chọi đá, tổn thất hơn nửa cũng là chuyện đương nhiên. Hành động lần này của Tuần Dạ đã đưa các huynh đệ vào sinh ra tử với mình vào con đường chết. Nhưng nếu như kế hoạch thành công, bọn họ có thể dụ quân chủ lực của Khang quốc vào thâm cốc, tám vạn đại quân còn lại sẽ lập tức bao vây, tấn công từ trên cao xuống, tám vạn đại quân của Khang quốc sẽ trở thành cá trong chậu.

Như vậy, Thiên Triều chỉ hy sinh hai vạn binh sĩ vẫn có thể tiêu diệt được tám vạn quân Khang quốc, vừa hạ tổn thất xuống mức thấp nhất, vừa bảo toàn được thực lực, quả là một mũi tên trúng hai con chim.

Nhưng kế hoạch này rất nguy hiểm, nếu trên đường đi xảy ra chuyện ngoài ý muốn, hậu quả khó mà lường được.

Nàng nhắm mắt vào rồi mở ra, nàng nhìn thấy gương mặt âm trầm của Tuần Dạ, gương mặt thấy chết không còn của các tướng sĩ, nàng không thấy sợ nữa.

Khi Tuần Dạ hạ lệnh, vô số tướng sĩ lao vào chỗ Khang quốc đóng quân, đình bất ngờ cho bọn chúng trở tay không kịp.

Nhưng khi mọi người xông vào trong mới nhận ra, cả quân trưởng to như vậy lại không có lấy một bóng người.

Linh cảm xấu xuất hiện, bốn vạn đại quân mờ mịt nhìn quân trưởng trống trơn, còn chưa hiểu đã xảy ra chuyện gì.

“Trúng kế rồi, mọi người mau tản ra!” Tuần Dạ hét lên.

Nhưng mọi chuyện đã quá trễ.

Những tiếng la hét từ bốn phương tám hướng xông tới, quân địch ẩn nấp trong khu rừng rậm rạp xuất hiện bao vây bọn họ, tiếng ngựa hí vang trong đêm tối khiến Tuần gia quân trở thành một đồng hồ hỗn loạn.

“Ha ha ha ha.” Vào lúc này, một tràng cười cuồng ngạo vang lên, đội quân Khang quốc giương cung, nhắm bắn về phía họ.

Nhất thời, có vô số binh sĩ lấy thân tạo thành vòng tròn bảo vệ Tuần Dạ.

“Tuần Dạ, chúng ta lại gặp nhau rồi.” Chỉ huy là một người đàn ông trung niên mặt đầy râu, vóc dáng mập mạp: “Còn nhớ những lời ta nói với người năm đó không? Sẽ có một ngày, ta sẽ trả lại tất cả những sỉ nhục này.”

Tuần Dạ cười lạnh: “A Đạt Mục ông cũng thật thủ đoạn, có thể mua được được tướng trong Tuần gia quân làm tay sai.”

A Đạt Mục vẫn cười cuồng ngạo như cũ: “Trong mắt ta, không có thứ gì mà vàng không mua được, bao gồm cả tướng lĩnh người tin tưởng nhất.” Dứt lời, hất ra hiệu cho cung thủ bắn tên, vô số mũi tên sắc nhọn tập nập bắn về phía họ.

Có mũi bị khiến đồng ngăn lại, có mũi lại bắn vào tướng sĩ Tuần gia quân, Tô Lạc Tuyết nhìn từng tướng sĩ một ngã xuống, nàng mới hiểu ý nghĩa hai từ tàn khốc của chiến tranh.

Tốp đầu bắn xong lại đổi sang tốp thứ hai.

Một vị tướng hô to: “Các tướng sĩ, mau theo ta mở đường máu, hộ tống Nguyên soái rời khỏi đây.”

“Xông lên!” Các tướng sĩ cảm khiên đồng bảo vệ Tuần Dạ, tập trung vào một chỗ phá vòng vây.

Đao quang kiếm ảnh, tiếng chém giết không ngừng, máu tươi văng tung tóe lên thân Tô Lạc Tuyết, nàng cầm đao run rẩy đứng trong đám người, cũng không dám hạ sát thủ.

Nàng chưa bao giờ giết người!

Nhìn những thi thể đầy máu trên chiến trường, nàng thấy sợ hãi, nàng chưa bao giờ tận mắt chứng kiến cảnh tượng chiến tranh thảm khốc như thế, nàng cũng chưa từng thấy nhiều người chết như thế. Một khắc trước, bọn họ còn sánh vai đi bên nàng, mà lúc này, bọn họ đang nằm gục dưới chân nàng.

“Nguyên soái đi mau! Để nơi này lại cho ta!” Lý tướng quân hô lớn, đao trong tay của hắn, khò giáp trên người hắn, tất cả đều nhiễm đỏ máu.

“Lý tướng quân, người dẫn các binh sĩ rời khỏi đây, ta sẽ ở lại!” Nghe quyết định của Tuần Dạ, Lý tướng quân không dám tin vào tai mình: “Không thể, Nguyên soái, ngài tuyệt đối không thể xảy ra chuyện.”

“Nghe lệnh ta, dẫn mọi người đi, ta tự có đối sách!” Lần đầu tiên, trong mắt Tuần Dạ đầy sóng dao động.

Lý tướng quân bị ánh mắt của hắn chấn nhiếp: “Nguyên soái.”

Tuần Dạ dùng đao chém vào cổ họng hai người dùng thương tấn công hắn, tức giận nói: “Đi ngay!”

Lý tướng quân rung rung, ngửa mặt lên trời gào to: “Tuần gia quân đi theo ta!”

Tô Lạc Tuyết đang run rẩy, chỉ cảm giác được có người đẩy mình: “Đi mau.”

Nàng quay đầu lại nhìn nửa gương mặt Tuần Dạ dính đầy vết máu, trong mắt nàng hiện rõ vẻ kinh ngạc và kinh hãi, rốt cuộc Tuần Dạ đang nghĩ gì mà muốn ở lại đây, chẳng lẽ hắn muốn bất chấp tính mạng sao? Dã tâm của hắn đâu, mục tiêu của hắn không phải là ngôi vị hoàng đế Thiên Triều sao, bí mật mưu đồ nhiều năm như vậy, hắn muốn buông tay sao?

“Đi mau!” Tuần Dạ nhìn nàng, tức giận nói.

“Ta không đi.” Tô Lạc Tuyết cầm đao xông lại gần Tuần Dạ, cùng với hơn mấy nghìn tướng còn lại lao vào chém giết.

“Ta mang cô tới đây thì phải có trách nhiệm đưa cô bình an trở về, nếu không, nhị đệ sẽ hận ta cả đời!”

“Ta không đi.” Nàng kiên quyết nhìn hắn, kiên quyết không đi.

“Cô không sợ chết sao!” Hắn nắm chặt lấy cánh tay nàng.

“Nguyên soái còn không sợ chết, ta sợ cái gì!”

Hắn nhìn sâu vào mắt nàng, cất tiếng cười thê lương: “Được, khá lắm Tô Tam.”

A Đạt Mục nhìn Tuần Dạ đang chiến đấu hăng hái, còn cả dòng người của Lý tướng quân sắp đột phá ra ngoài, âm trầm nói với viên tướng bên cạnh: “Đề đám người kia đi đi.”

“Nguyên soái, sao không đuổi tận giết tuyệt, nếu tha cho bọn họ.”

“Thiên Triều có một câu danh ngôn: quy sư vật át, vi sư tất khuyết[1]. Huống chi, chủ soái của họ đã vui thân trong tay ta, tinh thần suy giảm. Chỉ cần bắt một mình hắn.” A Đạt Mục lạnh lùng cười thành tiếng.

[1] quy sư vật át, vi sư tất khuyết: Thiên thứ bảy trong binh pháp Tôn Tử, bao vây quân địch nên chừa một lối thoát cho chúng, địch cùng khôn đường nên quá bức bách.

“Nguyên soái cao minh.” Tên tướng quân kia vừa vượt mông ngựa vừa lệnh cho toàn quân bao vây mấy ngàn tàn binh còn sót lại, trong số đó có cả Tuần Dạ và Tô Lạc Tuyết.

Tuần Dạ, Tô Lạc Tuyết cùng mấy vị tướng đều bị trời tay chân ném vào tù trưởng, ánh lửa bên ngoài mờ hồ chiếu vào gương mặt họ mới thấy đáng vẻ đầy máu tanh của họ đáng sợ mức nào.

Tô Lạc Tuyết chật vật nằm dưới mặt đất lạnh như băng, cảm giác đau đớn từ vai truyền tới làm nàng không ngồi dậy được. Tính thời gian, vết thương trên vai phải băng bó chưa được mười ngày, hôm nay còn dám cầm đao ra chiến trường giết địch.Dù nàng chưa giết người, nhưng nàng đã dùng nội lực, đôi tay kia còn bị đám binh sĩ Khang quốc trói ngược ra sau.

Cảm giác vai phải bị xé rách làm nàng đau đớn vô cùng.

Mồ hôi lạnh ướt đầm trán.

Tuần Dạ cũng bị bắt trói, nhưng ánh mắt đầy vẻ tinh nhuệ của hắn không ngừng nhìn quanh, giống như đang tính toán chuyện gì đó.

Lúc bình ổn tâm trạng, hắn mới phát hiện ra nàng đang nằm yên trên mặt đất: “Tô Tam? Cô làm sao vậy?”

Không thấy nàng trả lời, Tuần Dạ liền dùng sức xoay người về phía nàng, nương theo chút ánh sáng yếu ớt bên ngoài, hắn có thể sắc mặt trắng bệch đầy

về khổ sở của nàng.

“Vết thương ở vai sao?” Hắc mị hồ đoán được.

Nàng cố nhìn về phía hắn, nở nụ cười nhạt nhẽo.

“Hành quân nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên ta gặp một người không biết sợ. cô nương.” Hắc mị nói rất bé, bé tới mức chỉ có hai người họ nghe được.

Nàng định mở miệng nói gì đó, nhưng cổ họng chỉ phát ra những tiếng khàn khàn, đáng vẻ nhe răng trũng mắt của nàng khiến người ta vừa buồn cười vừa đau lòng.

“Sao cô không đi.” Hắc bình tĩnh nhìn nàng.

Một lát sau, con đau cũng dịu đi, nàng cắn răng nói: “Ta biết trên đời này có một loại binh pháp, đó là tìm đường sống trong cõi chết.”

Giương mặt của hắn như sắp chạm vào mặt đất, hắn đối mặt với nàng, nhìn nàng chăm chú: “Đặt mình vào chỗ chết. . . . cũng có thể chết thật.”

“Có thể chết cùng chỗ với Nguyên soái, chết cũng không tiếc.”

Hắn khẽ cười, một nụ cười ám áp xuất phát từ trái tim, đã rất lâu rồi, hắn chưa được cười một cách thật sự như thế này, hành quân nhiều năm, hắn đã quên mất cách cười.

Chậm rãi nhắm mắt lại, chỗ sâu trong nhất nội tâm như được lý trí thức tỉnh, hắn nhỏ giọng nói: “Nếu ta chết trận, đừng chôn cất ta. Hãy để thi thể ta nằm trên núi, hóa thành bê đầu.”

Nàng mở to mắt nhìn Tuần Dạ, giọng nói kia như sợi tơ mảnh, khẽ truyền vào tai, đồng thời còn làm trái tim nàng rung động.

“Nếu ta chết trận, đừng chôn cất ta.” Hắc mị nói tới đây lại nhếch môi cười nhạt: “Để bóng hình ta, sống mãi trong tim.”

Để bóng hình hắn, sống mãi trong tim.

Nàng chậm rãi nhắm mắt đọc thầm tám chữ này, trên môi thoáng xuất hiện nụ cười mà nàng không hề hay biết.

Tô Lạc Tuyết mệt mỏi nằm thiếp đi, đến lúc mở mắt mới nhận ra Tuần Dạ vẫn đang nhìn về mọi nơi xa xôi, cũng không biết hắn đang nghĩ gì.

Nhìn lại các binh sĩ nằm ngổn ngang một góc, không còn khí phách hào hùng như ban đầu nữa, trông ai cũng nhếch nhác khó coi.

“Nguyên soái, chúng ta có cơ hội sống để ra khỏi đây không?” Một viên tướng khàn giọng hỏi.

“Ngươi sợ chết sao?” Tuần Dạ không nhìn hắn, ánh mắt vẫn chăm chú vào một phía.

“Chúng ta ở lại cùng Nguyên soái, đương nhiên không phải hạng tham sống sợ chết. Nhưng trước khi chết vẫn chưa biết được con rùa nào bán đứng chúng ta, đúng là chết không nhắm mắt.” Viên tướng kia nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Người biết kế hoạch này chỉ có Nguyên soái, Tuần nhị thiếu gia và năm vị tướng cùng xuất chinh, chỉ có bảy người đó mới đủ thời gian dùng bỏ câu đưa tin cho Khang quốc.” Một viên tướng lạnh lùng phân tích: “Gián tế phải nằm trong số sáu người thương nghị cùng nguyên soái.”

“Nếu lão tử còn sống để ra khỏi đây, lão nhất định sẽ đem hắn cho ngũ mã phanh thây, chặt làm trăm mảnh.”

Nói xong, sự phẫn nộ của mọi người đều trào dâng. Duy chỉ có Tuần Dạ làm như không có chuyện gì.

Tô Lạc Tuyết cười nhạt: “Nguyên soái thấy có đáng giá không? Để hạn chế thương vong xuống mức thấp nhất, cuối cùng lại rơi vào tay địch, mặc cho người khác chém giết. Quyền lực thật sự quan trọng như vậy sao?”

Nói xong, nàng lại nhớ tới câu hắn nói hôm sinh thần Tuần Lạc: may mắn nhất cuộc đời này là tự mình nắm được vận mệnh của mình, đứng ở đỉnh cao quyền lực, thao túng sự sống chết của người khác.

“Ta không biết cái gì gọi là giang sơn để nghiệp, ta chỉ biết ngài là người có năng lực, ngài sẽ đứng ở góc độ dân chúng mà suy nghĩ cho họ chứ không bị quyền lực che mờ đôi mắt. Chỉ có như vậy, ngài mới thành người bất bại.”

Lời nói của Tô Lạc Tuyết làm Tuần Dạ thu hồi vẻ trầm tư, nhìn nàng.

“Là ta đã quyết định sai.” Giờ phút này, Tuần Dạ cũng thừa nhận sai lầm của mình, cả không gian trở nên yên tĩnh, các tướng khiếp sợ nhìn Tuần Dạ.

Biểu hiện của Tô Lạc Tuyết cũng không khác bọn họ là bao, nàng không ngờ một Tuần Dạ kiêu ngạo cũng dám thừa nhận sai lầm của mình.

Làm một Nguyên soái, cần bao nhiêu dũng khí mới có thể thẳng thắn thừa nhận sai lầm.

Quen biết chưa đầy một tháng, nàng phát hiện ra không ít điều bất ngờ trên người Tuần Dạ, nếu bỏ qua thù hận hai nhà, Tuần Dạ đúng là một vị tướng xuất sắc.

Rèm trại đột ngột vén lên cao, ánh sáng chói lóa khiến họ không kịp thích ứng.

Đến lúc mở mắt ra, chỉ thấy mấy người đàn ông thô lỗ tới lời Tuần Dạ dậy, không nói gì đã kéo hắn ra ngoài.

“Nguyên soái!”

Bọn họ hoảng sợ hô lớn, nhưng rèm trại đã buông xuống để lại một không gian tăm tối.

Tuần Dạ bị hai người kia kéo vào trại soái, sau khi ném hắn xuống đất liền bật cười ha hả, A Đạt Mục ngồi trên cao nhìn Tuần Dạ bị trói chặt như khúc giò, vui vẻ nói lớn: “Không ngờ, cũng có một ngày ngươi rơi vào tay ta.”

Tuần Dạ không đáp, ngay cả lúc chặt vật thể này, hắn vẫn lạnh nhạt và đầy kiêu ngạo như cũ.

A Đạt Mục nổi giận, bước tới, ngồi xuống nâng cằm hắn lên: “Có nhớ ngươi từng làm nhục ta thế nào không? Ngươi hại ta không dám ngóc mặt nhìn người, nhưng ta vẫn kiên trì đánh trận, mục đích duy nhất của ta là đánh bại ngươi. Sắp chết tới nơi mà còn kiêu ngạo thế này, chẳng lẽ ngươi không sợ chết sao?”

Tuần Dạ khịt mũi, bật cười: “Thế này cũng coi là thắng sao?”

“Dạ, ta thắng không được đẹp, nhưng người thắng vẫn là ta.” A Đạt Mục buông tay đứng dậy, trên mặt lộ rõ vẻ tự đắc.

“A Đạt Mục, ngôi vị hoàng đế Khang quốc, chắc là ngươi mơ ước đã lâu.” Tuần Dạ thản nhiên nói.

“Thế nào, ngươi muốn giao dịch với ta sao?” Ánh mắt A Đạt Mục trở nên thâm trầm, không thấy rõ cảm xúc.

“Ta cũng giống ngươi, ta muốn ngôi vị hoàng đế Thiên Triều.”

A Đạt Mục vuốt vuốt cằm râu dài, trong mắt thoáng hiện tia sáng: “Sau đó thì sao?”

“Ngươi có muốn giao dịch với ta không?”

A Đạt Mục ra hiệu cho mấy tên man di tới cởi dây trói cho Tuần Dạ.

Tuần Dạ đứng dậy, chậm rãi ngồi xuống bàn, tự tin rót cho mình một ly rượu.

A Đạt Mục thấy hắn ngồi xuống cũng phát tay đuổi hết đám binh sĩ kia ra ngoài, đi tới tự rót cho mình một ly khác.

“Tuần Dạ, ta không thể không bội phục sự gan dạ của ngươi, đêm đó là ngươi cố ý để ta bắt được. Chẳng lẽ ngươi không sợ ta giết chết ngươi sao?”

“Người tâm niệm muốn đánh bại ta bao năm qua, vất vả lắm mới bắt được, ngươi sẽ giữ lại tính mạng ta để nhục nhã ta. Huống chi, ngươi là người thông minh, ở ngoài còn hơn mười một vạn quân nhìn ngươi chăm chăm như hổ đói. Ngươi có thể dùng ta để kiềm chế bọn họ, nhưng nếu ta chết, bọn họ bị kích động sẽ bất chấp tất cả tấn công ngươi.”

“Khá lắm Tuần Dạ, chuyện gì ngươi cũng tính toán chu toàn như vậy, thật hiếm có.” A Đạt Mục cười lớn: “Nhưng sao ngươi dám chắc ta sẽ giao dịch với ngươi?”

“Theo ta được biết, lần này Khang quốc phái binh tấn công Hoàn Thành, mục đích chính là để đối phó ngươi. Công cao lần chủ, đây chính là cơ hội để ông ta trừ khử ngươi.”

Tuần Dạ vừa dứt lời, A Đạt Mục tức giận vỗ mạnh xuống bàn.

“Con chó gian xảo kia, Khang quốc và Thiên triều sống hòa bình được mấy năm, giờ đột nhiên cấp cho ta tám vạn binh lực đi tấn công Hoàn Thành, khác gì bảo ta lấy trứng chọi đá, rõ ràng hắn muốn làm suy yếu binh lực của ta. Nhưng ta không thể không xuất binh, ta không dám phản, sau lưng hắn vẫn còn thế lực chống đỡ.” A Đạt Mục nói đến đây liền đưa mắt nhìn Tuần Dạ: “Vì người giật dây cho cuộc chiến này là Đế hậu Thiên triều.”

Tuần Dạ chậm rãi uống rượu, rõ ràng hắn cũng không bắt ngờ gì với thông tin của A Đạt Mục: “Đế hậu muốn tiêu diệt Tuần gia, Quốc quân Khang quốc muốn tiêu diệt ngươi, cả hai người họ rất dễ đạt thành hiệp nghị.”

A Đạt Mục hừ lạnh, tỏ vẻ khinh thường nói: “Xem ra, ngươi cũng khá hiểu chuyện.”

“Thế nên ta mới mạo hiểm cho ngươi bắt tới đây.”

“Xem ra, ta đã tìm được một đồng minh khôn ngoan.”

Tuần Dạ tự rót cho mình một ly rượu, giờ cao trước mặt nói: “Uống cạn ly rượu này, chúng ta sẽ xóa bỏ những ân oán trước đây.”

A Đạt Mục không tỏ thái độ, chỉ hỏi: “Làm sao ta tin được thành ý của ngươi?”

Tuần Dạ cười cười: “Nghe nói thiên kim của A Đạt Mục mới tròn hai mươi tuổi hoa, rất được người sủng ái, còn nghe nói có rất nhiều người tới cầu hôn đều bị người cự tuyệt.”

Nhắc tới nữ nhi của mình, gương mặt A Đạt Mục tràn đầy ý cười: “Không phải không muốn gả đi, nữ nhi của ta chỉ có thể gả cho vương giả của thiên hạ này.”

Dứt lời, hắn cũng tự rót một ly uống cạn.

Màn đêm lặng lẽ kéo tới.

Ở trong căn trại tối đen, tâm trạng Tô Lạc Tuyết như treo ngược cành cây, khó thở, khủng hoảng, lo lắng, sợ hãi.

Tuần Dạ sẽ không sao chứ, A Đạt Mục hận hắn như vậy, ông ta sẽ tìm mọi cách làm nhục hắn, người cao ngạo như Tuần Dạ có thể chịu nổi không?

Còn lúc này, đại quân của chúng ta đang ở đâu?

Không chỉ có mình nàng, các tướng sĩ ở đây cũng lo lắng và tuyệt vọng.

Thời gian trôi qua càng lâu càng làm trái tim bọn họ rơi xuống vực thẳm.

Chợt rèm trại được vén lên, Tô Lạc Tuyết kinh ngạc thấy mấy tên lính cầm đao xông tới, nàng tuyệt vọng nhắm nghiền hai mắt, bên tai như quanh quẩn giọng nói của Tuần Dạ: Nếu ta chết trận, đừng chôn cất ta. Để bóng hình ta, sống mãi trong tim.

Nước mắt vô thức lăn dọc xuống.

Nhưng một khắc sau, mấy tên lính kia lại cắt đứt dây trói của họ, thả bọn họ ra ngoài.

Trước biến cố này, mọi người chỉ biết ngờ ngác nhìn nhau.

Tô Lạc Tuyết mở mắt ra, qua lớp sương mù chưa tan, nàng thấy Tuần Dạ không chút thương tổn đứng ở ngoài cửa, sau phút ngẩn ngơ, nàng vội vàng đứng bật dậy.

Ánh mắt sâu thẳm của Tuần Dạ nhìn về phía nàng, những bước chân vững chãi của hắn đi về phía nàng, dùng chất giọng trầm ấm nói với nàng: “Cô nói đúng rồi, lần này, chúng ta đã tìm được đường sống trong cõi chết.”

Tô Lạc Tuyết cố nén nước mắt, cười nói: “Ta còn nghĩ sẽ không bao giờ gặp lại ngươi nữa. . . .”

Tuần Dạ ôm nàng vào lòng, khẽ thì thầm bên tai nàng: “Hãy để ta sống mãi trong tim.”

Tựa vào lòng hắn, nước mắt Tô Lạc Tuyết tuôn rơi như mưa, nàng không hiểu nổi cảm giác hiện giờ của mình, nàng chỉ biết, khi nhìn thấy Tuần Dạ mạnh khỏe trở về, thật sự nàng thấy rất vui.

Thật sự rất vui.

Gió xuân thổi suốt một đêm, trái tim như nụ hoa dâu, thuận lợi nở rộ.

Ngày mười chín tháng tư cùng năm, Nam Chiêu Hầu dâng tấu về Thiên Triều.

Mười hai vạn đại quân anh dũng giết địch, tấn công lần đầu đã tiêu diệt tám vạn quân Khang quốc, quân đội tan rã, thất bại chạy trốn.

Tuần gia cũng tổn thất năm vạn quân, Thiên Triều mở quốc khố, trợ cấp cho những gia đình có người chết trận.

Bạn đang đọc truyện *Đế Nghiệp Như Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 10: Nước mắt trong lòng bàn tay

Trải qua trận này, danh tiếng Tuần gia quân càng thêm vang dội, nhận được không ít sự kính ngưỡng của dân chúng. Trong thời gian này, cả Thiên Triều ăn xong chỉ ngồi bàn xem Tuần Dạ anh dũng thiện chiến thế nào, mưu trí tìm được đường sống trông chỗ chết ra sao, còn đánh cho Khang quốc tan rã, bảo vệ Hoàn Thành thành công.

Diễn biến trận đánh ra sao không còn quan trọng, quan trọng sâu trong tiềm thức mỗi người dân đều coi Tuần gia như trụ cột đất nước, còn Tuần gia thiên hạ mới an ổn, nếu Tuần gia quân sụp đổ, bách tính sẽ rơi vào cảnh nước sôi lửa bỏng.

Những giọt mưa rơi không ngừng, những giọt mưa trong suốt tí tách rơi xuống đất làm mát dịu cả đại lục.

Trong gió như mang theo mùi vị tươi mát còn có phần lạnh lẽo của mưa.

Hoa Tu ngồi thưởng trà cùng Tuần Dạ trong đình Vọng Nguyệt, một ánh mắt lạnh nhạt tao nhã, một ánh mắt chất chứa đầy tâm sự.

Bên ngoài đình có hai tên cầm dù đứng trong mưa, thỉnh thoảng lại đưa mắt nhìn quanh, tránh việc người khác tới nghe lén.

Bình bạch ngọc đun trên bếp lò nhỏ bắt đầu có khói bay lượn lờ, tạo thành màn chắn giữa hai người.

“Hoa huynh thật có nhã hứng, trời mưa còn mời ta tới thưởng trà.”

“Đại thiếu gia thấy tư vị thưởng trà trong mưa thế nào?”

Hai người đưa mắt nhìn nhau, trà đã sôi, Hoa Tu nhắc bình lên rót cho Tuần Dạ một chén, đồng thời cũng rót cho mình một chén.

“Có rất nhiều tin đồn về cuộc chiến lần này. Trong đó có một tin đồn bất lợi cho ngươi, ngươi có muốn nghe không?” Hoa Tu đặt bình bạch ngọc xuống, khẽ cười.

“Xin rửa lắng tai nghe.”

“Thực tế giữa Tuần gia quân và Khang quốc không hề xảy ra cuộc chiến nào, số lượng người chết là số liệu giả.”

Tuần Dạ nâng chén trà đang bốc hơi nghi ngút lên: “Chỉ cần dân chúng nghĩ Tuần gia quân đã tham gia trận chiến thì là có chiến tranh xảy ra.”

“Xem ra các ngươi đã chuẩn bị xong.” Hoa Tu nói.

“Chỉ còn thiếu sự ủng hộ của Hoa huynh thôi.”

Hoa Tu làm như không nghe thấy, tiếp tục nói: “Phụ mẫu qua đời sớm, Hoa mỗ chỉ có một người thân duy nhất là Tuyết nhi, những năm nay, dù nó muốn sao trên trời ta cũng hái cho nó. Nhưng từ ngày nó quen biết ngươi, suốt ba năm liền đều buồn bã không vui, nhất là sau khi ngươi thành thân với Tô tiểu thư, ta chẳng còn thấy nụ cười của nó nữa.”

Tuần Dạ cúi đầu thổi chén trà trong tay, hơi nóng xông vào mắt hắn, cũng làm người khác không thấy được vẻ mặt hiện tại của hắn.

“Lần này ngươi làm thống soái xuất binh tấn công Khang quốc, nó vì ngươi mà nhốt mình trong Phật Đường chép Pháp Hoa Kinh, chép suốt mười ngày không ra, nó muốn dùng tâm lòng thành của mình cầu xin trời cao che chở cho ngươi bình an quay về. Khi nhận được tin thắng trận, nó liền ngắt đi trong Phật Đường, còn ngươi, từ lúc trở về vẫn chưa tới gặp nó.” Giọng nói của Hoa Tu trở nên sắc bén.

Tuần Dạ đặt chén trà trong tay xuống, nhìn thẳng vào mắt Hoa Tu: “Một năm trước, là ai cảnh cáo ta không được tới gần muội muội của hắn?”

“Một năm trước, khi ta biết ngươi tiếp cận Tuyết nhi chỉ để lợi dụng nó ép ta ủng hộ tài lực cho Tuần gia. Ta chỉ biết tách nó ra khỏi ngươi, tránh để nó chịu tổn thương.”

“Còn bây giờ?”

Hoa Tu vuốt ve chén trà: “Năm đó, ngươi nhần nhện thành thân với Tô Lạc Tuyết để tránh cho Đế hậu nghi ngờ. Còn bây giờ, thời cơ đã tới, ta cũng không phản đối chuyện hai nhà Hoa Tuần kết thân.”

Tuần Dạ nhìn Hoa Tu, im lặng chờ hắn nói tiếp.

Hoa Tu nhấn mạnh từng chữ: “Ta muốn ngươi cam kết, nếu ngươi làm Đế, Hoa Tuyết phải được làm Hậu.”

Tuần Dạ hỏi: “Chỉ có một điều kiện đó sao?”

Hoa Tu cười khỏ: “Nếu ngươi đồng ý, Hoa gia sẽ dốc toàn bộ tài lực ủng hộ ngươi.”

Tuần Dạ cười cười, nâng chén nói: “Ta lấy danh nghĩa Tuần gia ra bảo đảm, nếu ta đăng cơ làm Đế, Hoa Tuyết sẽ làm Hậu.”

Đúng lúc này, thị vệ đứng ngoài bẩm báo: “Đại thiếu gia, có người muốn gặp ngài.”

Tuần Dạ và Hoa Tu cùng đưa mắt nhìn ra ngoài, chỉ thấy một bóng người mặc trang phục nam nhân màu xám cầm cây dù trắng đứng trong mưa, vóc dáng nhỏ bé như sắp bị mưa gió ngoài kia cuốn trôi.

“Chuyện này nói tới đây thôi.” Tuần Dạ đứng dậy bước ra ngoài, có một thị vệ vội vàng cầm dù lên che mưa cho hắn.

Hoa Tu ngồi trong đình nhìn theo bóng lưng của Tuần Dạ, khẽ thì thầm nói: “Tô Lạc Tuyết, cô tiến không được mà lùi cũng không xong.”

Tô Lạc Tuyết cầm cây dù đứng trong mưa, khi nhìn thấy Tuần Dạ đi về phía mình, bàn tay vô thức siết chặt lại, nàng chợt nghĩ tới bức thư nhận được đêm qua, phụ thân muốn nàng nhanh chóng trở về Lạc Thành.

“Sao nàng lại tới đây?” Tuần Dạ dừng trước mặt nàng, những giọt mưa to đã bắn tung tóe lên vạt áo.

Nàng vội vàng thu hồi tâm trí, trả lời: “Ta đến phòng người nhưng không thấy ai, nghe hạ nhân nói người ở đây nên mới tới tìm người.”

“Tìm ta có chuyện gì à?” Hắn vừa nói vừa cầm lấy cây dù trong tay nàng, hai người đứng sánh vai trong một không gian nhỏ bé, dẫn nàng về phía trước.

Nàng cúi đầu, nhanh chóng đi theo hắn, trên đường đi, có những giọt mưa lạnh lẽo tạt vào gò má, ngưng tụ thành những giọt nước chảy xuống cổ.

Nàng nói rất bé: “Ta phải đi.”

Hắn nghi hoặc hỏi: “Đi?”

“Chiến tranh đã kết thúc, ta phải đi.”

“Chiến tranh còn lâu mới kết thúc.”

Nàng cười như không cười: “Ta muốn về nhà, người nhà của ta, bọn họ.đều đang đợi ta về.”

“Vậy khi nào quay lại đây?”

“Có lẽ không bao giờ quay lại nữa.”

Tuần Dạ dừng bước.

Chỉ thấy hắn xoay người lại đối diện với nàng: “Không quay lại nữa?”

Nàng khẽ gật đầu.

“Tại sao?”

Hai bàn tay nàng quấn chặt vào nhau, trong lòng chỉ cảm thấy phiền muộn, nàng có nên nói ra thân phận của mình không. Mỗi khi nhìn thấy ánh mắt hắn, nàng lại thấy do dự, chợt thấy một đóa hoa hồng gần đó, nàng liền cúi người ngắt hoa: “Người chờ một chút.”

Sau đó, nàng dứt từng cánh hoa một, trong miệng không ngừng lầm bầm: “Nói, không nói. Nói, không nói. Nói, không nói.”

Mới đầu Tuần Dạ còn nghi hoặc không hiểu, đến khi nhìn thấy hành động này của nàng, hắn chỉ có thể cười trừ.

Từng cánh hoa rơi xuống mặt đất, bị mưa gió vùi dập tan nát.

“Đại thiếu gia!” Có tiếng người gọi hắn trong mưa, là một người đàn ông trung niên đang thở gấp chạy tới.

“Chuyện gì?” Tuần Dạ nhìn người vừa chạy tới.

“Hầu Gia nói trong Hoa phủ có nội gián, muốn ngài tới chính sảnh bàn bạc.”

Ánh mắt Tuần Dạ trở nên lạnh lẽo, hắn quay lại nhìn nàng vẫn đang ngắt cánh hoa: “Ta qua đó một chút.” Dứt lời liền đưa ô cho nàng, còn mình thì đội mưa chạy đi.

Tô Lạc Tuyết một tay cầm dù, một tay cầm bông hoa hồng chỉ còn sót lại một cánh. “Không nói.” Cánh hoa hồng cuối cùng cũng rơi xuống, bị bùn đất bao phủ.

Ông trời cũng không cho nàng nói.

Nàng ngước mắt nhìn bóng dáng Tuần Dạ khuất dần trong mưa, cánh tay cũng dần chết lặng.

Đêm đó mưa vẫn rơi xối xả, khi thu dọn xong quần áo của mình, Tô Lạc Tuyết đặt một bức thư lên bàn mình, phía ngoài có viết: Gửi phu quân Tuần Dạ.

Trong thư nàng đã kể rõ về thân phận mình, nàng nghĩ, nếu trời cao đã không cho nàng cơ hội tự nói với Tuần Dạ, vậy nàng sẽ viết cho hắn, nàng không

cần đối mặt với hắn, cũng không cần nhìn sự khinh bỉ trong mắt hắn.

Như vậy, nàng có thể rời khỏi Hoàn Thành, rời đi Tuần gia, nàng sẽ trở lại làm Tô Lạc Tuyết.

Đặt thư lên bàn, đang định tranh thủ đêm hôm mưa gió rời khỏi đầu thì thấy Hoa phủ trở nên náo nhiệt, đèn đuốc thấp sáng khắp nơi làm nàng có linh cảm xấu.

“Thiếu gia có lệnh, tất cả gia quyến, khách, người làm tới tập trung ở phòng khách . . .” Có tiếng thị vệ tới truyền tin, Tô Lạc Tuyết vô thức nắm chặt bức thư trong tay, chẳng lẽ vì chuyện gian tề chiều nay nên mới cho triệu tập quy mô lớn như vậy?

Nàng cúi đầu nhìn bức thư trong tay, trầm tư một lát liền bỏ thư vào trong túi, đi theo đám đông về phía phòng khách.

Đi vào phòng khách, chỉ thấy cả đại sảnh to như vậy toàn người là người, không khí cũng trở nên áp lực, nặng nề. Nam Chiêu Hầu, Tuần Dạ, Tuần Lạc, Hoa Tu, Hoa Tuyết. . . . Những người quan trọng đều tập trung ở đây, bọn họ đưa mắt nhìn quanh, ánh mắt lạnh lẽo đó làm người ta sợ hãi.

“Chiều nay, có một thị vệ bắt được bỏ câu đưa thư.” Quân gia Hoa phủ cầm một tờ giấy nhỏ trong tay, cao giọng nói: “Là ai dùng bỏ câu đưa đưa tin tức ra ngoài thì đứng ra.”

Không gian yên tĩnh, không có ai lên tiếng trả lời.

“Không thành thật khai báo, nếu bị bắt, kết quả. . . .” Quân gia đưa mắt nhìn những công cụ hành hình dưới đất.

Vẫn không có ai lên tiếng, cả trăm người, ai cũng đưa mắt nhìn nhau.

“Nếu không có ai đứng ra nhận, Đường Khánh, người kể lại chuyện người nhìn thấy chiều nay.” Hoa Tu một mình ngồi xuống ghế nói.

“Buổi chiều, thuộc hạ đang trực thì thấy một con bò câu đưa tin bay ra, thuộc hạ liền dùng cung tên bắn hạ con bò câu kia. Nhìn địa điểm mà con bò rơi xuống, chắc chắn nó bay ra từ một trong hai nơi là Lam Tầm Viên và Bách Hoa Uyển.” Đường Khánh thấy mình lập công lớn nên rất tự đắc, giọng nói cũng vang dội hơn ngày thường.

“Những người ở trong Lam Tầm Viên và Bách Hoa Uyển bước ra.” Hoa Tu gõ mấy đầu ngón tay lên bàn tạo ra những tiếng động thanh thúy.

Có bảy, tám người bước lên trước, trong đó có cả Tô Lạc Tuyết, nàng chỉ dám chăm chú nhìn xuống đất, nàng sợ người khác nhận ra sự chột dạ trong mắt nàng.

Quân gia sai người mang giấy bút tới, đặt lên bàn nói: “Từng người một tới viết: Trận này có bấy.”

Tô Lạc Tuyết bắt đầu căng thẳng, sắc mặt trắng bệch, lưng áo ướt đầm mồ hôi.

Trước khi tới, nàng đã có linh cảm, quả nhiên là bỏ câu đưa tin cho phụ thân đã bị bắt lại.

Nhìn từng người một run rẩy bước lên viết chữ, có mấy người nói mình không biết chữ cũng bị ép viết.

Nàng khẽ nhắm hai mắt lại, bọn họ nhất định phải tìm được gian tề sao, nàng hoảng hốt, chẳng lẽ phải nói ra thân phận mình trong tình huống này sao?

Nàng nhìn Tuần Dạ, Tuần Lạc, cuối cùng mới nhìn tới Từ Vũ, Từ Vũ cũng đang đang nhìn nàng, trong mắt không nhìn ra được cảm xúc gì.

Hai nắm đấm của Tô Lạc Tuyết dần buông lỏng ra, nàng đi lên trước, vừa định nói hết tất cả thì thấy một nha hoàn quỳ xuống đất: “Hầu Gia tha mạng. . . .”

Tiếng động này đã hấp dẫn tất cả mọi người, ngay cả Tô Lạc Tuyết cũng há hốc miệng vì kinh ngạc: “Lá thư này do nô tỳ đưa ra ngoài, cầu xin Hầu Gia tha mạng cho nô tỳ, Hầu Gia tha mạng. . . .”

Tuần Dạ đi tới, lạnh lẽo nhìn nha hoàn đang quỳ trên mặt đất: “Người là người của ai.”

“Nô tỳ, nô tỳ là người của Đế hậu nương nương, Đế hậu phái nô tỳ tới giám sát mọi động tĩnh của Hoàn Thành.”

Tuần Dạ cũng không kinh ngạc, chỉ thấy hắn phát tay nói: “Đưa xuống, giết.”

Nha hoàn kia hoảng sợ la hét: “Ta đã khai hết sự thật, sao ngài còn giết ta. . . .”

“Mang xuống.” Tuần Dạ quát lên, có mấy tên thị vệ đi tới kéo nha hoàn kia ra khỏi phòng khách, tiếng khóc của nha hoàn kia yếu dần, cuối cùng cũng biến mất.

Tô Lạc Tuyết ngơ ngác nhìn mọi việc xảy ra trước mắt, rõ ràng lá thư kia là do nàng viết, vì sao nha hoàn lại đứng ra chịu tội thay nàng?

“Được rồi, không còn chuyện gì nữa, mọi người mau giải tán đi.” Hoa Tu đứng dậy, thản nhiên như chưa có chuyện gì xảy ra.

Khi mọi người đã tàn đi hết, Tô Lạc Tuyết vẫn ngơ ngác đứng yên một chỗ, trước mắt nàng như vẫn còn cảnh nha hoàn kia bị kéo ra khỏi cửa, nha hoàn kia gãy gục, hoảng sợ.

Nàng đã gián tiếp hại chết một người sao?

Lúc Hoa Tu đi ngang qua người nàng liền cười nói: “Nghe nói đêm nào cô cũng hầm canh cho Tuần Lạc, tối nay nhớ mang thêm một chén tới cho ta.” Giọng nói bình thản nhưng không cho phép người nghe cự tuyệt.

Không đợi Tô Lạc Tuyết đồng ý, Hoa Tu đã thân nhiên rời đi.

Nhìn nàng vẫn ngây ngốc đứng đó, Tuần Lạc liền bước tới, dùng sức kéo nàng ra ngoài.

“Đang nghĩ gì vậy?” Bước ra ngoài hành lang, Tuần Lạc mới cất tiếng hỏi nàng.

“Nếu nha hoàn đã khai báo hết sự thật, sao không cho cô ấy một con đường sống.” Bên tai như vẫn còn tiếng gào khóc thảm thiết và mệnh lệnh đầy sát đá của Tuần Dạ.

Tuần Lạc cười cười, bàn tay vẫn đặt trên lưng nàng: “Từ lúc cô ta quyết định làm gian tế cũng phải biết mình không thể sống mà ra khỏi đây.”

“Nhưng đâu có ai tự nguyện làm gian tế đâu.” Tay nàng vô thức đặt lên chỗ để bức thư viết cho Tuần Dạ, có lẽ nàng đã sai rồi, chân tướng thế nào cũng không quan trọng, quan trọng là phải giữ được tính mạng của mình.

“Nhị thiếu gia, ta đi hầm canh cho ngài.” Tô Lạc Tuyết cố giữ vẻ mặt thân nhiên cười với Tuần Lạc: “Ngươi chờ một lát, sẽ rất nhanh thôi.” Dứt lời, nàng liền quay người chạy về phía nhà bếp.

Tô Lạc Tuyết hầm canh hơn một canh giờ rồi đưa tới phòng Tuần Lạc, chưa kịp ngồi lại liền vội vàng đi tới chỗ Hoa Tu, hình như hẳn muốn nói gì đó với nàng.

Nàng thấy rất khó hiểu, sao nha hoàn kia phải che giấu giúp nàng, chẳng lẽ nha hoàn kia cũng là người của Đế hậu?

“Cốc cốc” nàng giơ tay gõ cửa phòng Hoa Tu, chỉ nghe bên trong nói vọng ra: “Vào đi.” Nàng vừa đẩy cửa bước vào đã cảm nhận được mùi đàn hương ngập tràn, không quá nồng, vừa đủ làm con người thấy thư thái.

“Hoa thiếu, đây là canh của ngài.” Nàng đặt chén canh vẫn còn bốc khói lên bàn: “Canh gà hầm sơn tra.”

“Tuần Lạc thật có phúc, ngày nào cũng uống canh đại bổ của cô mà không bị cháy máu mũi sao?” Hoa Tu đi tới bưng chén canh của nàng lên, tươi cười đùa giỡn nàng.

Lúc này Tô Lạc Tuyết không có tâm trạng để ý tới hắn: “Hoa thiếu có gì cứ nói thẳng.”

“Uống hết chén canh này rồi nói cũng không muộn.” Hoa Tu ra vẻ thần bí cười nói, nhưng mới được một ngụm đầu tiên, còn chưa kịp nuốt xuống đã phun ra ngoài: “Tô Lạc Tuyết, cô cố ý.”

Nhìn vẻ tức giận của hắn, nàng mờ mịt hỏi: “Sao vậy?”

“Cô tự uống đi.” Hắn đưa chén canh cho nàng.

Nàng nghi ngờ uống một ngụm, nhất thời, vị mặn chát tràn ngập cả môi lẫn lưỡi: “Mặn quá.”

“Cô cũng biết mặn sao?”

“Nhưng. . . .” Nàng nhìn chén canh này, lại nghĩ tới cảnh Tuần Lạc thân nhiên uống một hơi cạn sạch, mà hai chén đều múc từ một nồi ra.

“Nhưng Tuần Lạc có thể uống cạn mà không để lại giọt nào, đúng?” Hoa Tu tiếp lời nàng.

Nàng đành đặt chén canh lên bàn, nàng không muốn bàn với Hoa Tu về vấn đề này: “Nếu không uống được canh thì ngồi xuống nói chuyện đi, rốt cuộc người gọi ta tới làm gì.”

Hắn cười cười, cũng không nói nhảm với nàng nữa: “Là thư kia là do cô viết.”

“Đúng thì sao?”

“Nếu không có nha hoàn kia gánh tội thay cô, người chết chính là cô rồi. Ta không biết giữa cô và Tuần Dạ đã xảy ra chuyện gì, nhưng ta phải nhắc nhở cô, dù Tuần Dạ thích cô đến đâu, nhưng để hắn biết cô là Tô Lạc Tuyết, cô còn lừa hắn lâu như vậy, hẳn tuyệt đối không nương tay tha cho cô.”

“Không cần ngài nhắc nhở, chuyện này ta cũng hiểu được.”

“Vậy mà cô còn định nói tiếp sai lầm?” Ánh mắt Hoa Tu trở nên sắc bén: “Nếu ta đoán không sai, cô sẽ nói cho Tuần Dạ biết thân phận thật của mình,

rời khỏi Hoàn Thành, trở về Lạc Thành, đúng không?”

Không ngờ hắn đoán ra được, nàng đành rần giọng nói: “Dù thù hận giữa Tô gia và Tuần gia lớn tới đâu, ta chỉ biết hắn và ta đã từng kề vai chiến đấu, chúng ta là huynh đệ đồng sinh cộng tử, ta không muốn lừa dối huynh đệ của ta.”

“Cô đối với Tuần Dạ là tình huynh đệ? Ta còn tưởng cô thích hắn chứ?” Giọng nói hắn trở nên mờ ám, nhưng ánh mắt hắn vẫn sắc lạnh như cũ: “Ta nói cho cô biết, nếu cô nói cho Tuần Dạ biết mình là Tô Lạc Tuyết, cô đừng nghĩ tới chuyện rời khỏi Hoa phủ nữa bước, cô sẽ bị bắt làm con tin. Trong cuộc chiến giữa hai nhà Tô Tuần, người chết đầu tiên chính là cô.”

Nàng biết những gì Hoa Tu nói đều là sự thật, nếu không có sự kiện gian tế hôm nay, nàng vẫn còn hy vọng vào Tuần Dạ, nhưng hiện giờ nàng biết, nàng là người của Tô gia, chỉ cần thân phận bại lộ, nàng và Tuần Dạ sẽ không còn là huynh đệ nữa. Gì mà sóng vai nơi sa trường, nắm tay cùng chết ..., tất cả cũng chỉ là một lần khói thuốc, một giấc mộng tàn.

“Hôm nay cô chỉ có hai lựa chọn, một là trở lại Lạc Thành, tiếp tục làm Tô Lạc Tuyết. Hai là ở lại Tuần gia quân.”

Nàng thân nhiên nói: “Không cần chọn nữa, ta phải trở về Lạc Thành.”

“Ta nghĩ qua trận chiến này, cô đã hiểu được tình hình để buông tha thân phận của mình, tiếp tục làm Tô Tam.”

“Dù làm Tô Tam thì ta vẫn mang họ Tô, ta phải về nhà, dù Tô gia thảm bại, ta cũng phải về.” Nàng đi gần về phía hắn, kiên quyết nói: “Ta có nghĩa vụ phải đứng cùng phía với Tô gia, dù mất cả mạng sống, ta cũng không thể đứng về phía Tuần gia, phản lại Tô gia.”

“Ta sớm biết cô sẽ quyết định như vậy.” Hoa Tu khẽ cười: “Nhưng cô thấy ta sẽ thả cô đi sao? Nếu giữ cô lại, trong tay ta sẽ có thêm một quân cờ.”

Nàng không trả lời, im lặng nghe hắn nói tiếp.

Hắn nhìn nàng, gương mặt kia vừa có nét trầm tư, vừa có nét do dự. Cuối cùng, những cảm xúc đó đều chuyển thành nụ cười nhạt: “Mà ta không thể không thả cô đi.”

Nàng lại hỏi: “Tại sao?”

Hoa Tu trầm mặc trong giây lát, vừa định nói gì đó thì lại lắc đầu: “Nếu còn cơ hội gặp lại, ta sẽ kể cho cô nghe một câu chuyện xưa.”

Đêm đó, mưa rơi lớn như không muốn ngừng lại, sau khi bước ra khỏi phòng Hoa Tu, Tô Lạc Tuyết đi mãi, đi mãi. Tận đến lúc gần về tới phòng mình mới thấy Tử Vũ đứng chờ đã lâu.

Nàng dừng bước nhìn Tử Vũ, mà Tử Vũ cũng quay lại nhìn nàng, trong mắt Tử Vũ mang theo sự lạnh lẽo xa lạ.

“Đến giờ mà cô vẫn không chịu nói thật sao? Tối nay đã có một người vì cô mà chết.”

“Ta nói ra, chủ nhân của cô sẽ bỏ qua cho ta sao?”

“Cô không nói sao biết ngài ấy có bỏ qua cho cô không?”

Nghe vậy, Tô Lạc Tuyết bật cười: “Thủ đoạn tối nay của Tuần Dạ, cô cũng được chứng kiến, nếu để hắn biết ta chính là Tô Lạc Tuyết, hắn sẽ không bỏ qua cho ta.”

“Vậy cô không định nói sao?” Tử Vũ cười lạnh: “Ta đã cho cô cơ hội, nhưng giờ cô muốn toàn mạng rời khỏi đây cũng phải xem ta có đồng ý không.” Lời vừa dứt, song chương đã ập tới tấn công nàng.

Thấy sát ý trong mắt Tử Vũ, Tô Lạc Tuyết lập tức lùi về phía sau, xoay người né tránh chương pháp của Tử Vũ nhưng vẫn bị nội lực của Tử Vũ thổi bay một đoạn tóc.

“Tử Vũ rất muốn thỉnh giáo võ công của Đại thiếu phu nhân.” Nói xong, lại thêm một chương nữa tấn công tới trước ngực nàng, chiêu thức tàn ác, hoàn toàn không mang theo chút tình cảm nào.

Tô Lạc Tuyết nghiêng người né tránh, dựa vào khinh công xuất sắc của mình, nàng có thể né tránh Tử Vũ rất dễ dàng, còn Tử Vũ, tuy chương pháp mạnh mẽ, nhưng khinh công lại yếu, căn bản không đuổi kịp Tô Lạc Tuyết. Cô tức giận, chương lực và tốc độ cũng mãnh liệt hơn.

Tô Lạc Tuyết càng né tránh càng nhanh, khi nhìn thấy sát ý trong mắt Tử Vũ, nàng biết nàng không thể né tránh nữa, nàng chỉ có thể giết Tử Vũ, nếu không, nàng đừng mong rời khỏi đây. Ánh mắt nàng trở nên lạnh lẽo, toàn bộ chân khí tập trung ở đan điền, sau khi cúi người tránh được một chương của Tử Vũ, nàng dùng tốc độ quý mị lên ra sau, dùng một chương đánh mạnh vào lưng Tử Vũ.

Tử Vũ lao đảo bước về phía trước, lúc quay lại phản kích liền bị Tô Lạc Tuyết dùng tay chế trụ cổ họng.

“Khinh công của Đại thiếu phu nhân rất giỏi.” Tử Vũ thở hỗn hển. Nhìn thấy nét do dự trong mắt Tô Lạc Tuyết, cô lại cười nói: “Chỉ có giết ta, cô mới an toàn rời khỏi đây, nếu không, ta sẽ nhanh chóng chạy tới bẩm báo với đại thiếu gia.”

Lực tay ở cổ càng lúc càng mạnh. Trong lòng Tô Lạc Tuyết chỉ có một ý nghĩ, phải giết chết Từ Vũ, phải rời khỏi Hoàn Thành. Nhưng khi nhìn dáng vẻ quyết cường của Từ Vũ, nghĩ tới Từ Vũ bao che cho nàng bấy lâu này, bàn tay Tô Lạc Tuyết chợt buông lỏng ra.

Từ Vũ được giải thoát liền thở dốc nói: “Cô không phải giết ta, sau này cô sẽ hối hận.”

Tô Lạc Tuyết lấy bức thư viết cho Tuần Dạ ném sang chỗ Từ Vũ: “Cô từng bỏ qua cho ta một lần, cô sẽ bỏ qua cho ta lần nữa.”

Từ Vũ nhìn nàng, kinh ngạc nói: “Cô nghĩ ta sẽ giữ bí mật giúp cô sao?”

“Dù cô có giữ bí mật cho ta hay không, ta cũng không muốn giết cô.” Đặt lá thư vào tay Từ Vũ, nàng nói: “Lá thư này là lời thú tội của ta, giao cho Tuần Dạ trước hay sau khi ta đi là lựa chọn của cô.”

Nắm lá thư kia trong tay, Từ Vũ cúi đầu, do dự trong giây lát mới nói: “Đại thiếu muốn thành thân với Hoa Tuyết.”

Những lời này của Từ Vũ chẳng khác gì tảng đá va vào lòng Tô Lạc Tuyết, nhưng nàng vẫn trấn tĩnh nói: “Hắn và Hoa Tuyết đã có thể thành thân sớm hơn, Tô Lạc Tuyết tồn tại chỉ là gánh nặng cho việc hấn thống nhất thiên hạ.” Giọng nói rất nhẹ, nhưng không hiểu sao khi vang vọng trong dãy hành lang lại có phần nặng nề như vậy.

Tuần Dạ thành thân với Hoa Tuyết, cuối cùng hắn cũng không cần che giấu tình cảm của mình nữa, thành thân với Hoa Tuyết, thành thân với muội muội của gia tộc giàu nhất thiên hạ. Không chỉ là lòng tình tương duyệt mà càng thêm môn đăng hộ đối.

Thời kỳ hoàng kim của Tô gia đã qua.

Mãi đến khi Tô Lạc Tuyết rời đi, Từ Vũ mới cất tiếng cười châm chọc: “Tô gia còn có thể sinh ra một người thế này sao. . . . nhưng, cũng chỉ có thể trách cô mang họ Tô.”

Mưa rơi cả đêm, gió thổi dập chòn.

Trong tiếng mưa rơi tí tách, Tô Lạc Tuyết lặng lẽ ngồi nhìn cây nến đỏ cháy trong phòng, nàng đang đợi, đợi một kết thúc cuối cùng.

Tới khi trời gần sáng, cơn mưa dai dẳng tạm nghỉ, sương mù bao phủ sông nước mênh mông rực rỡ, mang theo mùi hương thorn ngát xông vào mũi.

Nàng mệt mỏi đứng dậy hít sâu một hơi, nàng không sai, Từ Vũ là một cô nương trọng tình trọng nghĩa, cô ấy sẽ không đưa lá thư kia cho Tuần Dạ.

Nàng yên tâm cầm lấy bọc quần áo, nàng phải nhân lúc mọi người đang ngủ say mà rời khỏi đây.

Nhưng khi mở cửa ra, ánh mắt lạnh lẽo phía đối diện làm nàng cả kinh, nàng liền tiếp lùi về sau, chợt dạ nhìn Tuần Dạ, thật không biết hắn đã đứng đó từ khi nào: “Đại. . . Đại thiếu gia.”

“Không muốn nói lời chia tay vậy sao?” Hắn vẫn đứng ngoài cửa, nhìn dáng vẻ hắn, dường như hắn đã đứng đó rất lâu.

Nàng sợ hãi nhìn hắn, nàng sợ bước tiếp theo hắn sẽ hạ độc thủ với nàng.

Nàng không dám khẳng định, liệu Từ Vũ đã đưa bức thư kia cho Tuần Dạ chưa.

Thấy nàng im lặng như vậy, Tuần Dạ đành tiếp tục nói: “Chiều hôm qua, nàng có chuyện muốn nói với ta.”

Nghe hắn nói như vậy, lòng nàng cũng bình yên lại, quả đúng là Từ Vũ chưa giao lá thư kia cho hắn.

“Thật ra thì, ta chỉ muốn nói, nhà ta xảy ra chút chuyện, ta phải quay về nhà.”

“Chuyện gì mà chưa chào từ biệt đã vội vàng ra đi?”

Tô Lạc Tuyết thở dài nói: “Có lẽ, lần này là lần cuối cùng ta được nhìn thấy phụ mẫu mình.”

Ánh mắt Tuần Dạ trở nên u ám: “Nhà nàng gặp chuyện gì? Ta có thể. . . .”

“Ta nghĩ đại thiếu gia đang bận lo chuyện thành thân với Hoa Tuyết cô nương, đâu có thời gian rảnh rỗi tới giúp ta giải quyết mấy chuyện vặt vãnh này.” Khi nói ra những lời này, nàng có thể thấy ánh mắt Tuần Dạ khẽ biến đổi.

“Nàng không hiểu đâu.”

“Ta hiểu, cuối cùng đại thiếu gia cũng lấy được Hoa Tuyết cô nương, người thiếu gia ái mộ suốt ba năm qua rồi.”

Tuần Dạ nhìn nàng, dường như muốn nói lại thôi.

Tô Lạc Tuyết đi lướt qua hắn lại bị hắn kéo lại: “Có nhớ lần chúng ta hợp tác đốt cháy kho lương Khang quốc không? Có nhớ lúc hai quân chém giết, nàng đã lựa chọn ở lại sống chết cùng ta không? Có lẽ, nàng đối với huynh đệ nào trên chiến trường cũng sâu nặng như vậy, nhưng. . . . phần ân tình

này, ta không bao giờ quên.”

Cảm giác đau đớn từ cánh tay truyền tới làm nàng tỉnh táo hơn, nghe những lời chân thành tha thiết kia, nàng chỉ có cười thê lương, hình như đây là lần đầu tiên Tuần Dạ nói nhiều như vậy.

Nàng làm sao quên được hai lần chạy trốn nguy hiểm đó, dù cả hai lần chỉ vì mục đích chiếm lấy sự tin tưởng của Tuần gia, chỉ vì nàng muốn tự bảo vệ mình. Nhưng thật sự bọn họ đã cùng trải qua những thời khắc sống chết, tình cảm khắc cốt ghi tâm này, có lẽ dùng cả đời cũng không quên được.

“Phân ân tình này, đến chết không quên.” Nàng quay người, cảm giác đau đớn trên cánh tay cũng dần tan biến. “Ta biết đại thiếu gia có nghiệp lớn ở Hoàn Thành, nhưng Tô Tam không thể không về nhà, nếu không, ta sẽ hối hận cả đời.”

Hắn hỏi: “Nhà nàng ở đâu.”

Nàng đáp: “Lạc Thành.”

Nghe thấy hai chữ kia, hắn liền nhíu mày trầm mặc.

Nàng biết, Tuần Dạ không thể mạo hiểm đi tới Lạc Thành trong khoảng thời gian này, Lạc Thành vẫn là thiên hạ của Tô gia, dù hắn nắm giữ binh lực hùng hậu tới đâu cũng không thể an toàn thoát thân.

“Đại thiếu gia yên tâm thành thân đi, Hoa Tuyết cô nương rất thích người.”

“Nhà nàng ở chỗ nào Lạc Thành?”

Nghe đến đó, cơ thể nàng hơi cứng lại, đưa mắt nhìn đôi mắt sâu thẳm của Tuần Dạ, nàng chỉ có thể cười nói: “Đại thiếu gia tới Lạc Thành, chúng ta sẽ gặp lại nhau.”

“Ta nhất định sẽ tới Lạc Thành tìm nàng.” Đây là cam kết của hắn dành cho nàng.

“Một lời đã định.” Nàng vươn tay giao hẹn với hắn, cũng như một lời hứa giữa hai người họ.

Nàng chưa xốt nói ra bốn chữ kia, nàng biết, lúc Tuần gia tấn công vào Lạc Thành lúc, bọn họ nhất định sẽ gặp lại nhau.

Đến lúc đó, nàng phải dùng vẻ mặt gì đối mặt với Tuần Dạ, Tuần Lạc.

Liều rú xanh, những cánh hoa bay phát phơ trong gió, xác xơ phủ đầy mặt đất.

Long đông hơn sáu ngày đường, cuối cùng nàng đã về tới nhà nàng, về tới Lạc Thành.

Tất cả vẫn giống như nửa năm trước, vẫn là Lạc Thành phồn hoa hưng thịnh, những con đường lớn hẻm nhỏ đều vang lên tiếng người huyên náo, ai nấy đều vui vẻ cười nói.

Dắt ngựa đi dọc trên con đường dẫn tới Tô phủ, nàng nhớ tới trước lúc mình rời đi, có một thị vệ đã dắt con ngựa này tới, hắn nói đây là ngựa của nhị thiếu gia tặng nàng, còn tiễn nàng một đoạn đường.

Tô Lạc Tuyết khẽ vuốt ve bờm ngựa, cảm nhận những sợi lông mềm mại mà sạch sẽ, khóe mắt cũng bắt đầu ẩm ướt.

Tuần Lạc luôn lặng lẽ mà quan tâm nàng như vậy, hắn cũng không bao giờ hỏi những chuyện riêng tư của nàng, có lẽ vì câu nói “Nếu đã gặp lại, cần gì phải hỏi”, giữa bọn họ không cần giải thích thêm gì nữa.

Thế nhưng, nàng vẫn phải rời đi.

Nàng không hề nói với Tuần Lạc, nàng định lên lút rời đi, còn Tuần Lạc, hắn biết nhưng lại không chạy tới tìm nàng, chỉ yên lặng sai người đưa ngựa tới cho nàng.

Lúc đó, nàng chợt nhớ tới Phong Ảnh, hắn rất kiệm lời, còn rất lạnh nhạt với nàng. Nhưng mỗi lần nàng gặp nguy hiểm, người đầu tiên xuất hiện bảo vệ nàng chính là hắn.

Khi đó, nàng đã bảo thị vệ kia truyền lời cho Tuần Lạc: Có bằng hữu như hắn, nàng chẳng cần đòi hỏi thêm gì nữa!

Nàng tin, nếu Lạc Thành sụp đổ, thân phận của nàng bị bại lộ, mọi người sẽ khinh bỉ nàng, duy chỉ có Tuần Lạc... bọn họ vẫn không cần giải thích quá nhiều, bởi vì... bọn họ là bằng hữu.

Còn Tuần Dạ.

Nàng không dám nghĩ tiếp nữa.

Bất tri bất giác đã đi tới cổng chính Tô phủ, nhìn phủ đệ xa hoa quý phái, nàng không thấy kích động khi được quay về nhà, trong lòng nàng chỉ có chua

xót.

Chỉ có người của Tô gia mới biết, đằng sau phù đệ hoa lệ quý phái này sắp phải ngênh đón cơn bão lớn tới mức nào.

Quản gia Toàn Đức vừa đi ra liền thấy một người mặc nam trang đắt ngựa đứng ngoài phủ, sau khi quan sát một hồi mới la lớn: “Tam tiểu thư!”

Tô Lạc Tuyết giật mình tỉnh lại, nhìn Toàn Đức đang kích động trước mặt, nàng liền mỉm cười ngọt ngào: “Toàn gia gia.” Đây là cách gọi của nàng từ khi còn nhỏ, trong trí nhớ của nàng, Toàn Đức giống như một người ông hòa ái, luôn mắt nhắm mắt mở cho nàng ra khỏi phủ quấy phá, nhưng cũng có lúc ông rất nghiêm khắc với nàng, mỗi lần như vậy nàng lại làm nũng gọi ông “Toàn gia gia, chỉ một lần này thôi.” Cứ như vậy, ông thật sự không kháng cự nổi cái miệng ngọt ngào của nàng.

Toàn Đức vội vàng dẫn Tô Lạc Tuyết vào phủ rồi sai người đóng chặt cổng chính.

“Lạc Tuyết.” Nghe tin nữ nhi trở về, Tô phu nhân lập tức ra tiếp đón, nhìn thấy nữ nhi mình yêu thương nhất, bà nghẹn ngào vừa nói vừa khóc.

“Mẫu thân, con đã về rồi.” Tô Lạc Tuyết nhìn thấy mẫu thân liền tới nhào vào lòng bà, nước mắt cũng không ngừng lăn xuống.

Ôm lấy nữ nhi của mình, Tô phu nhân khẽ vuốt ve lưng nàng: “Gần đây có khỏe không? Tuần gia có làm khó dễ gì con không? Sao con về đây được?” Biết bao lo lắng và nghi vấn đều hóa thành nước mắt rơi xuống.

Sau khi nữ nhi tới Đồng Thành, bà mới biết Lạc Tuyết tới làm người nằm vùng trong Tuần gia, truyền mật báo về cho Đế hậu, bà lo lắng không biết nữ nhi có gặp bất trắc gì không, nếu để Tuần gia phát hiện được mục đích của nó, họ có giết Lạc Tuyết không.

Giờ thấy nữ nhi bình an trở về, cảm giác thấp thỏm kia mới lắng xuống, nếu không, e là cả đời này bà cũng không tha thứ cho Tô Thành Phong, không ngờ ông ta độc ác tới mức đẩy con mình vào hố lửa.

Tựa vào lòng mẫu thân, Tô Lạc Tuyết cảm thấy rất yên tâm, vẫn là... nhà mình tốt nhất.

“Lạc Tuyết.” Một giọng nói thanh thúy vang lên, lúc này Tô Lạc Tuyết mới nhận ra đại tỷ, nhị tỷ và phụ thân cũng đang đứng nhìn nàng, trong mắt họ như ẩn chứa sự phức tạp khó hiểu.

“Đại tỷ, nhị tỷ cũng ở đây sao?” Tô Lạc Tuyết sững sốt, xấu hổ lau nước mắt rời khỏi lòng mẫu thân.

“Tam muội ngốc quá, hôm nay là mừng năm tháng năm, là tết Đoan Ngọ.” Nhị tỷ Tô Tĩnh Lan cười nói.

Nghe vậy nàng liền dùng tay gõ vào đầu mình: “Xem muội này, mãi về nhà, đến cả tết Đoan Ngọ cũng quên mất.”

“Tối sớm không bằng tối đúng lúc, gia đình ta đã lâu không quây quần bên nhau rồi.” Đại tỷ Tô Phù Liễu đi tới nắm tay Tô Lạc Tuyết, mọi người cùng bước vào phòng khách.

Vừa vào phòng khách mới phát hiện ra Nhị tỷ phu – Trấn Viễn tướng quân Trì Vân cũng ở đây, nàng đưa mắt nhìn quanh như không thấy Tân Vương Nguyên Dục, liền ngạc nhiên hỏi: “Đại tỷ phu không tới sao?”

Tô Phù Liễu chợt nắm tay chặt tay lại, Tô Lạc Tuyết bị đau liền nhíu mày lại.

“Hôm nay Tân Vương có việc quan trọng phải làm nên không tới được.” Tô Phù Liễu khẽ giải thích, sau đó mới buông tay nàng ra.

Tô Lạc Tuyết cười khổ, khi nhìn thấy yến tiệc trên bàn, nàng không muốn ăn chút nào, có những chuyện không thể để tình cảm lấn át, nàng nhất định phải nói ra.

“Trong nửa năm ở Tuần gia, con phát hiện ra một chuyện.” Tô Lạc Tuyết vừa nói, ánh mắt mọi người liền tập trung về phía nàng.

“Tuần gia vụng trộm chiêu binh mãi mã, ẩn giấu thực lực, hơn nữa, Tuần Dạ chuẩn bị thành thân với muội muội của Hoa Tu, hai nhà Hoa Tuần kết hợp sẽ là sự đe dọa lớn tới Tô gia.”

Sau khi nghe xong, Tô Thành Phong vẫn bình tĩnh nói: “Dù người không mật báo những chuyện này về cho Tô hậu, nhưng người nằm vùng ở Đồng Thành không chỉ có mình người, những chuyện này Đế hậu đã biết rồi. Tuần gia bây giờ cũng không dám khinh suất, bàn về binh lực, binh lực của Nhị tỷ phu có thể chống đỡ được với Tuần gia, hơn nữa đại tỷ phu cũng nắm giữ không ít binh quyền. Còn tiền tài, thứ Tô gia chúng ta thừa thãi nhất chính là tiền.”

Nghe thế, Tô Lạc Tuyết không nhịn được nói: “Nhưng phụ thân à, nếu đại tỷ phu phản bội?”

“Muội nói cái gì vậy?” Tô Phù Liễu lạnh lùng ngắt lời Tô Lạc Tuyết: “Tân Vương là trọng phu của ta, sao hắn có thể phản bội chúng ta. Nếu không phải muội vẫn là con nít không hiểu chuyện, ta đã kéo muội xuống và miện.”

Tô Lạc Tuyết nhìn thẳng vào mắt đại tỷ: “Có thể đại tỷ không thích nghe lời Lạc Tuyết nói, nhưng Lạc Tuyết vẫn phải nói. Ta phát hiện ra Tuần gia âm thầm cấu kết với Tân Vương.”

“Chúng có đâu?” Tô Phù Liễu gây sự.

“Muội tận mắt nhìn thấy, còn cần chứng cứ sao?”

“Muội tận mắt nhìn thấy? Sau khi muội xuất giá, Tân Vương luôn ở trong Lạc Thành, muội ở Đồng Thành xa xôi sao có thể tận mắt nhìn thấy Tân Vương cầu kết với Tuần gia?”

Tô Lạc Tuyết ngây người, lúc tránh được kiếp nạn ở suối Hoàng Tuyền, nàng vì ơn cứu mạng hồi nhỏ của Tân Vương mà che giấu sự thật, giờ thì đúng là gây ông đập lưng ông.

Thấy Tô Lạc Tuyết im lặng không nói, Tô Phù Liễu chậm rãi đứng dậy: “Ta biết muội thích Tân Vương, muội hận đại tỷ đoạt mất người trong lòng muội nên mới dùng thủ đoạn này ly gián phu thê chúng ta.”

Nghe tới đây, Tô Thành Phong đưa mắt nhìn Tô phu nhân, không ngờ Tô Lạc Tuyết cũng thích Nguyên Dục, chuyện này thật đáng kinh ngạc.

“Lạc Tuyết, lời Phù Liễu nói là thật sao?” Tô Thành Phong chất vấn.

Tô Lạc Tuyết cũng đứng dậy nói: “Đúng là con từng thích đại tỷ phu, nhưng còn chưa bao giờ nghĩ tới chuyện ly gián tình cảm hai người, những lời con nói đều là thật.”

“Vậy muội đưa chứng cứ ra.” Tô Phù Liễu tức giận nói.

“Phụ thân, mẫu thân, hai người còn chưa hiểu rõ con sao? Sao còn có thể đem chuyện này ra đùa giỡn, con vì Tô gia.” Tô Lạc Tuyết còn chưa nói xong, Tô Phù Liễu đã vung tay tới, trong căn phòng yên tĩnh, tiếng tát thanh thủy kia vang dội vô cùng.

Không ngờ Tô Phù Liễu lại đánh nàng, nàng không đề phòng liền bị ngã về phía sau, khi đụng phải bức bình phong, nàng choáng váng như sắp ngã đi.

“Mày nói mày vì Tô gia? Nếu thật sự mày vì Tô gia thì sao mày không truyền tin tức ở Hoàn Thành về cho Đế hậu, nếu mày phát hiện ra Nguyên Dục âm thầm qua lại với Tuần gia, sao bây giờ mày mới nói? Mày nói Tân Vương có dị tâm, thà rằng nói mày có dị tâm, quan hệ giữa Tuần gia và Tô gia đang căng thẳng như vậy mà mày có thể an toàn về tới Lạc Thành, có phải Tuần Dạ phải mày tới ly gián quan hệ giữa Tô gia và Tân Vương để hấn làm bộ ngựa bắt ve!”

“Đại tỷ, tỷ nghi ngờ muội do Tuần gia phải tới sao?”

“Nếu không mày giải thích đi, sao mày có thể an toàn trở về đây?”

“Đù rồi!” Tô Thành Phong vỗ án, tức giận nhìn hai nữ nhi của mình: “Nữ nhi Tô gia vì một người đàn ông mà cãi vã nhau, các người đặt mặt mũi của Tô Thành Phong ta vào đâu!”

Đây là lần đầu tiên Tô Thành Phong tức giận tới mức này, ai nấy đều bị ông dọa cho sợ hãi.

“Phù Liễu nói không sai, chuyện gì cũng phải có chứng cứ.” Tô Thành Phong nói với Tô Lạc Tuyết: “Người thành thân được ba ngày, có thích khách muốn ám sát Đế hậu ở bãi săn thú, nếu không nhờ Tân Vương kịp thời ứng cứu, Đế hậu đã táng mệnh ở bãi săn. Nếu Tân Vương là dị tâm như người nói thì sao hấn phải ra tay giúp đỡ. Tân Vương là đại ân nhân của Tô gia ta!”

Tô Lạc Tuyết không ngờ trong bản nhạc này còn có nốt đệm, nàng chỉ biết cười tự giễu, xem ra hôm nay nàng có trăm cái miệng cũng không thể tự bào chữa. Có lẽ, trong mắt phụ thân, nàng đã đi theo Tuần gia. “Lạc Tuyết không còn lời nào để nói.”

“Nếu đã vậy, kể từ hôm nay, người tự đóng cửa suy nghĩ trong Lạc Tuyết Uyển, không có sự cho phép của ta, không được bước ra ngoài nửa bước.” Tô Thành Phong dứt lời liền phẩy tay áo bỏ đi.

Tô phu nhân nhìn nữ nhi của mình, thàn than thở rồi bước ra ngoài.

Khi mọi người rời đi hết, Tô Lạc Tuyết mới trượt theo bức bình phong, chậm rãi ngã ngồi xuống đất, nước mắt lăn dọc theo hai gò má, rơi vào lòng bàn tay.

Ở Tuần gia, nàng bị cấm túc trong Thính Tuyết Hiên, về đến nhà, nàng lại bị cấm túc trong Lạc Tuyết Uyển.

Nàng tới gì phải về nhà.

Thật ra nàng đã sai rồi, dù phụ thân giục nàng trở về thì trong mắt họ, nàng đã sớm trở thành kẻ phản bội.

Dù nàng không làm gì thì bọn họ vẫn nghi ngờ nàng, dù gì nàng cũng là thê tử của Tuần Dạ.

Còn nàng, nàng định ngây thơ tố giác với Đế hậu, ân nhân từng cứu mạng bà cầu kết với Tuần gia, chuyện này thật sự rất buồn cười.

Nghĩ tới đây, nàng cười rộ lên, những giọt nước kia cũng theo tiếng cười của nàng mà lăn xuống.

Nàng đã quá xem thường chính trị mà coi trọng địa vị của mình ở Tô gia.

Bạn đang đọc truyện *Đế Nghiệp Như Họa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 1: Ánh trăng không hiểu lòng tôi

Hoa đăng treo cao, Lạc Thành lại nghênh đón ngày hội thất tịch mỗi năm một lần, nước hồ gợn sóng lăn tăn, mặt trăng sáng ngời bao phủ những hoa đăng lộng lẫy trên mặt nước, ánh trăng kia như đang chứng kiến cho tâm nguyện của những đôi nam nữ hữu tình viết trên hoa đăng.

Ở Lạc Thành có lưu lại một truyền thuyết, nếu một đôi nam nữ yêu thương nhau cùng ước nguyện trong đêm thất tịch, điều ước đó sẽ trở thành sự thật. Khi đó, bọn họ phải tới trả ước vào đêm thất tịch năm sau, nếu không đường tình duyên sẽ gặp trắc trở.

Tô Lạc Tuyết bước trên con đường náo nhiệt, nửa mặt bị che khuất bằng mặt nữ Chức Nữ, chiếc váy vàng lam từ lụa mỏng khẽ tung bay trong gió, thần bí mà xuất trần.

Nàng bị cảm xúc trong Lạc Tuyết Uyển đã hai tháng, bị ngăn cách với thế giới bên ngoài, nàng không biết chuyện gì đã xảy ra, cả quan hệ giữa hai nhà Tô Tuần, không có ai nói cho nàng biết, kể cả tỷ nữ thân cận Hiểu Nhu.

Đi tới ven hồ Lạc Thành, xung quanh có rất đôi các đôi tình nhân, có nhiều người cũng đeo mặt nạ Ngưu Lang – Chức Nữ như Tô Lạc Tuyết, đây cũng coi như một nét văn hóa ở Lạc Thành vậy.

Trước đây, Tô Lạc Tuyết luôn mong chờ tới đêm thất tịch, chỉ cần chạy tới bờ sông Lạc Thành vào đêm đó, nàng sẽ nhìn thấy Tân Vương, dù Tân Vương đã thành thân với đại tỷ thì nàng vẫn chờ đợi như cũ, dù phải khổ sở mỗi khi nhìn thấy hắn ở cùng chỗ với tỷ tỷ, nhưng có thể nhìn thấy hắn, bảo nàng bỏ ra thứ gì cũng đáng?

Nghĩ tới đây, nàng ngẩng đầu ngắm nhìn mặt trăng sáng ngời trên cao, ánh trăng mệnh mang bao phủ lấy nàng, khóe mắt ẩm ướt nhưng vẫn cố nở nụ cười nhàn nhạt. Dù trong lòng nàng đang rất khổ sở, nhưng từ sau khi nói ra chuyện Tân Vương cầu kết với Tuần gia, nút thắt trong lòng nàng cũng được cởi bỏ.

Đứng đón gió ven hồ Lạc Thành, nhìn Tô Phù Liễu và Nguyên Dục cùng thả hoa đăng phía đối diện, mắt nàng chợt đỏ lên, giống như mỗi lần nàng lên lút đeo mặt nạ Chức Nữ chạy tới đây vào các năm trước, nàng sợ đại tỷ và Nguyên Dục biết nàng đang đứng ở bờ bên này quan sát họ.

Nhưng buồn cười nhất là, đại tỷ đã biết chuyện đó từ lâu, còn hôm nay, tất cả mọi người trong Tô gia đều biết.

Duy chỉ có Nguyên Dục không biết.

Nàng chậm rãi thả hoa đăng xuống nước, để mặc nó xuôi dòng đi xa, nước mắt không kiềm được rơi xuống. Lần này, nàng không viết “Kết tóc phu thê, một đôi ân ái” nữa, nàng đã viết “Trong núi có cây cây có núi, tim này có vương vương chẳng hay”.

Đây là lần cuối cùng nàng đi tới bờ hồ Lạc Thành, cũng là lần cuối cùng thả hoa đăng cho Tân Vương.

Đây là lần cuối cùng nàng đứng bên này bờ nhìn hắn.

Đây là lần cuối cùng nàng thích hắn.

Nhìn hoa đăng xuôi tới bờ bên kia, nàng chậm rãi đứng dậy rời đi, bờ hồ này có ý nghĩa đặc biệt với nàng, có lẽ nàng nên từ bỏ những thứ đó từ lâu, dù cho làm được điều đó thật sự rất khó.

Tô Lạc Tuyết ngần ngừ bước trên những con đường phồn hoa của Lạc Thành, không biết đã đi qua bao con phố, nàng lại vô thức tới trước phủ Tân Vương. Ngoài phủ canh gác sâm nghiêm, nàng thấy hành động của mình thật nực cười, không phải nói sẽ từ bỏ sao? Sao nàng lại đi tới nơi này.

Chợt nghe thấy tiếng vó ngựa chạy về phía Tân Vương phủ, Tô Lạc Tuyết theo bản năng nấp sau một gốc cây, lên nhìn thấy một cỗ xe ngựa có vẻ ngoài tầm thường dừng trước cổng chính, người đánh xe nhảy xuống nói gì đó với thị vệ gác cổng, thị vệ kia lập tức vào trong thông báo. Không lâu sau thì thấy Tân Vương trong chiếc áo choàng đen bước ra.

Mà người ngồi trong xe ngựa cũng chậm rãi bước xuống, vì người kia đưa lưng về phía Tô Lạc Tuyết nên phải mất một lúc sau nàng mới nhận ra hắn là Hoa Tu!

Hoa Tu tới Lạc Thành, điều này có thể chứng minh Tuần gia sắp làm phản không?

Nàng bám chặt vào gốc cây, trong đầu chợt nhớ tới lời Hoa Tu từng nói trước hôm nàng rời khỏi Hoàn Thành: nếu có thể gặp lại, ta sẽ kể cho cô nghe một câu chuyện xưa.

Hoa Tu, rốt cuộc ngươi muốn kể cho ta nghe chuyện gì.

Nàng lưỡng lự, nửa muốn nghe nửa lại không muốn, nàng rất sợ mình nghe xong câu chuyện đó chỉ càng thêm khổ sở.

Nghĩ tới tình cảnh hiện tại, nàng còn có cơ hội nghe Hoa Tu kể chuyện xưa sao? Đến lúc gặp lại, có lẽ nàng đã trở thành tù nhân, Tuần gia mưu đồ kín kẽ, còn cấu kết với Tân Vương và Hoa gia, dù Tô gia có tai mất đông đảo, quyền lực khuynh thiên cũng không thể ngờ bọn họ đã có được đệ đệ ruột của Đế Quân, ân nhân cứu mạng được Đế hậu tin tưởng.

Kế hoạch kia hoàn mỹ tới mức nào, mọi người không tin nàng, nàng không gửi mật báo cho Đế hậu, nàng đã sớm trở thành kẻ phản bội.

Trận chiến này không phải cho một tiểu thư yếu đuối trôi gào không chặt như nàng thao túng, nàng chỉ có thể ngồi yên theo dõi tình hình, Tô gia thắng, nàng vẫn tiếp tục làm Tô tam tiểu thư, Tô gia bại, nàng phải theo cả nhà vào chốn lao ngục.

Nhìn Nguyên Dục đích thân nghênh đón Hoa Tu, nàng cũng thu hồi tầm mắt, phải trở về nhà thôi.

Nhưng khi quay người lại thì thấy chưởng phong mạnh mẽ ập tới, Tô Lạc Tuyết bị tấn công bất ngờ, hai thanh đao kề sát cổ kéo nàng vào phủ Tân Vương.

Không ngờ nàng lại bước vào Tân Vương phủ trong tình cảnh này.

Tân Vương phủ canh phòng sâm nghiêm hơn nàng tưởng tượng nhiều, thị vệ tuần tra không ngừng qua lại, để ý khắp nơi, cả bên ngoài phủ cũng có cao thủ mai phục.

Một lát sau, Tô Lạc Tuyết đã bị bắt quỳ xuống trong thư phòng, thanh đao kề sát cổ, chỉ vừa động dậy đã rớm máu.

“Vương Gia, thuộc hạ phát hiện có một cô nương lén lút theo dõi bên ngoài.” Thị vệ kia vẫn nắm chắc thanh đao, cung kính bẩm báo.

Nguyên Dục đi gần về phía nàng, hất quỳ một gối xuống đất để nàng cảm nàng lên, tay còn lại thì gỡ mặt nạ của nàng xuống, khi nhìn thấy rõ gương mặt nàng, trong mắt hắn thoáng hiện vẻ sùng sốt.

Tô Lạc Tuyết ngẩng đầu nhìn ánh mắt xa lạ của Nguyên Dục, chăm chú như muốn đi sâu vào nội tâm hắn.

“Tô Lạc Tuyết?” Nguyên Dục buông nàng ra, đứng dậy nhìn xuống.

Ánh mắt nàng vẫn chăm chú nhìn về phía hắn: “Thì ra đại tỷ phu vẫn còn nhớ rõ Lạc Tuyết.” Dứt lời, nàng liền nhìn về phía Hoa Tu đang thân nhiên ngồi ở một góc khác: “Uống cho đại tỷ tin tưởng người như thế...sao người nữ làm tổn thương tỷ ấy?”

Nguyên Dục cười nhạt, ánh mắt cũng lạnh lẽo như băng: “Tô gia các người có lỗi với Đế Quân.”

Tô Lạc Tuyết kích động, tức giận nói lớn: “Dù Tô gia có làm gì không đúng thì đại tỷ vẫn là người vô tội.”

“Có trách thì trách các người mang họ Tô.” Nguyên Dục trầm giọng nói.

Lần đầu tiên thấy Nguyên Dục luôn hòa nhã nổi giận, ánh mắt lạnh lẽo đầy ý đe dọa, sao mọi chuyện lại thế này, Nguyên Dục ca ca tốt bụng năm đó cứu nàng ra khỏi hồ đầu, nụ cười hiền hòa trên gương mặt hắn đâu rồi.

Nàng biết mình sai rồi, Nguyên Dục đã không còn là ca ca tốt bụng trong lòng nàng năm đó, tận tới lúc này, nàng cũng không hiểu nổi người mình từng thích tám năm trời.

“Vương Gia, phải xử lý thế nào?” Thị vệ hỏi.

Nguyên Dục phất tay áo, quay lưng lại nói: “Diệt khẩu.”

Nhìn bóng lưng hắn và cả lời nói tàn nhẫn kia, Tô Lạc Tuyết chỉ có thể ngo ngắc nhìn lên, hắn muốn giết nàng thật sao?

“Vương Gia, giết nàng ta chẳng khác gì đứt dây động rừng.” Hoa Tu thân nhiên nói như Tô Lạc Tuyết chỉ là một người xa lạ.

“Chẳng lẽ Hoa huynh muốn thả nàng về mật báo cho Tô gia?” Nguyên Dục chất vấn.

“Dựa vào nàng ta? Sẽ không có ai tin.” Hoa Tu bung chén trà lên nhấp một ngụm, cười nói: “Tô Lạc Tuyết bị Tô hậu phái tới nằm vùng bên Tuần Dạ, bí mật truyền tin về Lạc Thành, nhưng Tô Lạc Tuyết không làm như vậy, trong lòng Tô hậu đã có hiềm nghi. Hơn nữa, trước khi Tô Lạc Tuyết về tới Lạc Thành, ta đã sai người giả mật báo cho Tô hậu: Tô Lạc Tuyết có thể an toàn về tới Lạc Thành vì cô ta đã phản bội Tô gia, cô ta về để chia rẽ nội bộ.”

“Hoa Tu!” Tô Lạc Tuyết nghe thấy mình bị vu hãm liền tức giận, vừa giãy dụa muốn đứng lên lại bị thị vệ ép xuống.

Nguyên Dực vẫn lắc đầu: “Cho dù như vậy cũng không thể thả nàng, phải giết.”

“Nếu Tô Lạc Tuyết mất tích, Tô gia sẽ truy cứu làm đứt dây động rừng, hoàn toàn không có lợi cho chúng ta.”

Nguyên Dực nhìn Hoa Tu như thăm dò rồi mới nhếch môi cười: “Người không muốn giết nàng ta.”

“Chỉ không muốn giết một người vô nghĩa thôi.” Ánh mắt Hoa Tu khẽ lóe lên.

Nguyên Dực bật cười: “Được, nếu Hoa huynh nắm chắc như vậy thì thả người.” Hắn ra hiệu cho thị vệ thả Tô Lạc Tuyết đi.

Tô Lạc Tuyết vừa được tự do liền đứng bật dậy, nàng lạnh lùng nhìn Hoa Tu mà không nói nổi lời nào. Nàng biết, nếu nàng còn ăn nói hàm hồ, cái mạng nhỏ này cũng không giữ được nữa.

“Còn không đi đi?” Hoa Tu lạnh lùng nói.

Rốt cuộc Tô Lạc Tuyết cũng thôi nhìn hắn, nàng cúi người nhặt mặt nạ Chức Nữ rơi trên đất, lặng lẽ rời khỏi thư phòng.

Ánh mắt Hoa Tu vẫn thủy chung nhìn vào mặt nạ Chức nữ trong tay Tô Lạc Tuyết, nhìn vóc dáng nhỏ bé của nàng đi càng lúc càng xa, bi thương mà cô tịch.

Còn Nguyên Dực lại chăm chú nhìn Hoa Tu, thì ra Hoa Tu cũng có nhược điểm.

Tô Lạc Tuyết lao đảo bước về Tô phủ, dùng khinh công nhảy vào từ cửa sau.

Gió đêm quét qua vết thương trên cổ, nhưng cảm giác trong lòng đã chết lặng, nàng biết, nàng chỉ còn lại hai bàn tay trắng.

Nàng còn nghĩ mình có gia đình để nương tựa, nhưng khi nghe những lời Hoa Tu nói tối nay, nàng mới hiểu hành động tố giác Nguyên Dực trước mặt phụ thân là hành động buồn cười tới mức nào, Hoa Tu đứng bọ ngựa bắt ve, hắn có bản lĩnh thả nàng về thì cũng có bản lĩnh biến nàng thành kẻ phản bội.

Về tới Lạc Tuyết Uyển, nàng mới nhận ra Toàn Đức đang đứng ngoài sân, còn căn phòng vốn đã tắt đèn lại bùng sáng rực rỡ, nàng chỉ có thể lặng lẽ đi tới trước mặt Toàn Đức, miễn cưỡng cười với hắn: “Có phải . . . phụ thân tôi?”

Gương mặt vốn đang u sầu của Toàn Đức chuyển thành vẻ kinh ngạc: “Tam tiểu thư, người đã đi đâu, sao lại bị thương thế này, để ta tìm đại phu tới xem . . .”

“Phụ thân tôi có chuyện gì?” Tô Lạc Tuyết tiếp tục hỏi.

Toàn Đức khẽ thờ dài, xoa đầu nàng nói: “Lão gia chờ tiểu thư hơn một canh giờ rồi, vào đi rồi nói.”

Tô Lạc Tuyết cắn môi, hít một hơi thật sâu mới đẩy cửa bước vào.

Chỉ thấy phụ thân đang chấp tay đi lại trong phòng, vừa thấy Tô Lạc Tuyết về liền cau mày giận dữ: “Sao con không chịu nghe lời phụ thân? Ta nói con ở trong phòng tĩnh tâm, con lại lén lút chạy ra ngoài, rốt cuộc con muốn làm gì?”

“Lão gia, Tam tiểu thư bị thương.” Toàn Đức lên tiếng nhắc nhở, cũng muốn dùng chuyện này để làm dịu lửa giận trong lòng Tô Thành Phong.

Lúc này Tô Thành Phong mới nhìn thấy vết thương trên cổ nàng, ánh mắt buồn bã hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì? Sao trốn ra ngoài còn bị thương thế này?”

“Nếu còn nói việc này do Tần Vương làm, phụ thân có tin không?” Tô Lạc Tuyết mặt mũi hỏi, dù biết không có ai tin nàng, nhưng nàng vẫn muốn nói với phụ thân.

Những lời này của Lạc Tuyết như châm thêm dầu làm ngọn lửa trong lòng Tô Thành Phong bùng cháy, chỉ thấy ông chỉ vào nàng, tức giận nói: “Nếu Tần Vương đã thương người . . . người có thể bình an trở lại Tô phủ sao?”

“Từ đầu phụ thân đã không tin tưởng Lạc Tuyết, con có nói gì người cũng không tin. Mọi người nguyện ý tin tưởng Nguyên Dực chứ không tin vào con gái mình!”

“Con nghĩ phụ thân không muốn tin con sao? Nhưng lời con nói có nhiều sơ hở như vậy, con bảo phụ thân tin con thế nào đây?”

“Đáng lẽ con có thể tìm một nơi yên tĩnh tránh xa việc giao tranh giữa hai nhà Tô Tuần, nhưng sao con phải quay về, bởi vì con mang họ Tô, trong thời khắc nguy hiểm con có trách nhiệm đứng cùng phía với Tô gia, ở Lạc Thành có người thân của con. Nhưng khi con quay về, thứ con nhận được chỉ sự nghi ngờ của mọi người, mọi người không tin con . . .” Tô Lạc Tuyết càng nói càng kích động, nghẹn ngào không thể nói tiếp nữa.

“Không phải ta không tin con, là Đế hậu!” Nhìn nữ nhi khổ sở như vậy, lửa giận trong lòng Tô Thành Phong cũng bị dập tắt. “Con có biết sao ta lại tới đây không? Vì trong Tô phủ có người của Đế hậu, Đế hậu nhận được tin con đeo mặt rồi phủ nên đã cho triệu kiến ta! Phụ thân giam lỏng con chỉ để con an phận thủ thường, không để Đế hậu bắt đặng chuỗi, nhưng con. . . .”

Việc đòi thật khó liệu, nàng mang mặt nạ Chức Nữ chỉ để Nguyên Dực và đại tỷ không nhận ra nàng, nhưng việc đó lại trở thành nàng đeo mặt nạ trốn tránh đám người theo dõi, tội danh này, nàng có nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch.

Hoa Tu, thì ra đây chính là mục đích người thả ta về Lạc Thành.

Tô Lạc Tuyết cười trào phúng: “Đêm nay con đã xuất phủ rồi, Đế hậu muốn làm gì đây.”

“Đế hậu bảo ta dẫn con vào cung.” Tô Thành Phong trầm giọng nói, ánh mắt nhìn nữ nhi cũng mang theo vẻ bi thương: “Toàn Đức, cho mời đại phu tới trị thương cho Lạc Tuyết, sáng sớm mai nhớ chuẩn bị xe ngựa vào cung.”

Nhìn phụ thân sắp rời đi, Tô Lạc Tuyết lập tức kêu lên: “Phụ thân! Đế hậu muốn con vào cung để”

Tô Thành Phong đưa lưng về phía nàng, cũng không quay đầu, bình tĩnh nói: “Vĩnh viễn ở lại trong cung.”

Nói xong, Tô Thành Phong liền bước đi, để lại một mình Tô Lạc Tuyết ngơ ngác đứng nhìn vào màn đêm, bi thương nồng đậm.

Trong Tử Loan Cung, cánh bướm bay lượn, trăm hoa đua nở.

Hình mây trắng in xuống mặt nước, những đóa sen hồng nổi trên mặt nước lăn tăn, gió phả phát lửa qua vạt áo.

Tiếng cười ngoài đình vang lên không ngớt, có hai đứa trẻ đang bắt bướm trong vườn, Đế Hậu Tô Tường Vi ngồi trên ghế đá lát ngọc thạch tươi cười nhìn hai đứa trẻ: “Chỉ khi ở cùng Cửu điện hạ mới thấy Uyển Nhi vui vẻ như vậy.”

Người hay qua lại với Đế hậu như Vu phu nhân vẫn tỏ vẻ thận trọng, khiêm nhường nói: “Cửu điện hạ có thể làm Uyển Nhi công chúa vui vẻ cũng là phúc phận của ngài ấy.”

“Nhờ năm bản cung sinh hạ Uyển Nhi, nó vẫn còn là một đứa nhỏ, không ngờ thời gian thấm thoát đã được hơn mười năm.” Tâm trí Tô Tường Vi như trôi về một nơi xa xôi, ánh mắt nhìn Uyển Nhi công chúa cũng tỏ vẻ cưng chiều hơn. “Bản cung nhớ Cửu điện hạ sinh cùng ngày với Uyển Nhi, Đế Quân vì tức trực bên bản cung nên không tới thăm Vu phu nhân và Cửu điện hạ, không biết việc đó có khiến phu nhân ghi hận không?”

Vu phu nhân sợ hãi đứng dậy: “Cửu điện hạ có thể bình an lớn lên, được Đế Quân yêu mến, còn được Đế hậu che chở nhiều năm, nô tì sao dám ghi hận với Đế hậu, Đế Quân.”

Đôi mắt dưới lớp mũ phượng vẫn mang đẹp động lòng người như vậy, nhưng khi nhìn Vu phu nhân lại mang thêm vẻ sắc bén: “Nhưng nghe nói gần đây phu nhân rất hay đi Ngự Hoa Viên ngắm hoa cùng Văn Tàn, chắc phu nhân cũng biết quan hệ giữa Tô gia và Tuần gia đang thế nào chứ.”

Nghe đến đây, sắc mặt Vu phu nhân trắng bệch như tờ giấy, chỉ thấy bà ta đứng lên quỳ xuống: “Sao nô tì không hiểu được dã tâm của Tuần gia, Văn Tàn dù sao cũng là thân muội muội của Nam Chiêu Hầu, sao nô tì dám chủ động đi ngắm hoa cùng nàng ta. Chỉ là trên đường đi vô tình gặp phải Văn Tàn, nàng ta lại mời nô tì đi ngắm hoa, Đế hậu nương nương minh xét, cả nhà nô tì đều do Đế hậu che chở, sao nô tì có thể phản bội nương nương được.”

“Đứng lên đi, quỳ trước mặt mấy đứa nhỏ còn ra thể thống gì nữa.” Tô Tường Vi lạnh lùng nhìn Vu phu nhân rồi lại nhìn hai đứa trẻ đang vui cười bên ngoài.

Vu phu nhân chậm rãi đứng dậy, trán bà đã ướt đẫm mồ hôi lạnh: “Xin nương nương yên tâm, người được Đế Quân sủng ái như vậy, đương kim thái tử là con ruột của người, Uyển Nhi là công chúa được Đế Quân sủng ái, người còn có Tô quốc cữu, Trấn Viễn đại tướng quân, Tân Vương, trong tay người có hơn phân nửa giang sơn, một Tuần gia không đủ sức gây sóng gió.”

“Đương nhiên một Tuần gia không thể gây ra sóng gió.” Vừa nhắc tới Tuần gia, trong giọng nói của Tô Tường Vi lộ rõ sát ý.

“Nương nương, Tô quốc cữu tới.” Có cung nữ đi tới bẩm báo. Tô Thành Phong đang dẫn Tô Lạc Tuyết đi trên con đường lát đá cuội trắng, đi về phía Thút đình.

“Uyển Nhi, con đi chơi với Vu phu nhân, mẫu hậu muốn nói chuyện với quốc cữu.” Tô Tường Vi khẽ đưa mắt nhìn Vu phu nhân, Vu phu nhân hiểu ý dặt tay Uyển Nhi công chúa và Cửu điện hạ, cười nói: “Chúng ta về cung của Vu phu nhân, ở đó có rất nhiều điểm tâm ngon.” Dứt lời liền dẫn hai đứa bé đi.

“Nương nương, thần phụng mệnh đưa Lạc Tuyết vào cung.” Tô Thành Phong hành lễ với Tô Tường Vi.

Tô Tường Vi không nói gì, bà chỉ lẳng lặng nhìn Tô Lạc Tuyết đang cúi đầu, trong thời khắc đó, thời gian như ngừng lại, chỉ có con gió khẽ thổi qua làm chuỗi châu ngọc trên mũ phượng vang lên những âm thanh nặng nề.

Tô Thành Phong thấy không khí căng thẳng như vậy, vừa định mở miệng nói gì đó thì đã nghe Tô Tường Vi nói trước: “Vết thương ở cổ là đêm qua sao?”

“Vâng” Tô Lạc Tuyết khẽ nói.

“Cần gì câu nệ như vậy, bản cung là cô cô con.” Tô Tường Vi đưa tay vuốt mấy sợi tóc rơi lạc trên vai Tô Lạc Tuyết, hiền hòa nói: “Nếu đã rời khỏi Tuần gia thì chính là người của Tô gia, cô cô sẽ tìm cho con một hôn sự khác”

Tô Tường Vi còn chưa nói xong, Tô Lạc Tuyết đã lên tiếng ngắt lời: “Cô cô coi Lạc Tuyết là vật phẩm sao?”

Tô Tường Vi nghe vậy liền giận quá hóa cười: “Xem ra Tuần gia đã giữ được lòng con rồi, sao con dám cãi lời cô cô.”

“Đế hậu mãi là cô cô của Lạc Tuyết, chỉ cần việc cô cô muốn Lạc Tuyết làm, Lạc Tuyết sao dám lắc đầu.” Đây là lần đầu tiên nàng nói với Đế hậu như vậy.

Tô Thành Phong tức giận quát lớn: “Cần rồi!”

Tô Tường Vi vẫn thản nhiên cười: “Đã lâu rồi không có ai nói chuyện với bản cung bằng giọng điệu này, nghe những lời nịnh nọt, dối trá đã nhiều, hôm nay lại cảm thấy mới mẻ.” Bà cười nhưng ánh mắt kia đầy vẻ lạnh lẽo: “Nhưng cô cô phải nhắc con một điều, ai trong thiên hạ này cũng có thể nể Tô gia, nhưng con thì không, con cũng giống ta, tất cả đều là người của Tô gia.”

“Con không phủ nhận điều này, đó cũng là lý do con quay về.” Đối diện với gương mặt lạnh lẽo kia, nàng không thấy sợ hãi chút nào.

“Nếu Lạc Tuyết không muốn thành thân thì ở lại Tô gia thôi, sau này con hãy ở bên trò chuyện với bản cung.”

“Có thể ở bên nương nương là phúc phận của Lạc Tuyết.” Tô Thành Phong khẽ nhắc nhở Tô Lạc Tuyết: “Còn không mau cảm tạ nương nương.”

Tô Lạc Tuyết khẽ nhếch môi cười mĩa rồi cúi người thật sâu: “Lạc Tuyết tạ ơn nương nương!”

Sau hôm đó, Tô Lạc Tuyết ở lại trong cung hầu hạ Đế hậu, không có ai dám đứng ra chất vấn thân phận nàng, cũng lắm cũng chỉ bàn tán sau lưng.

Tô Lạc Tuyết không ngờ, sau khi đưa nàng đến bên người, Đế hậu chưa bao giờ hỏi nàng những chuyện liên quan tới Tuần gia, cũng không cần nàng giải thích, giống như những chuyện kia chưa từng xảy ra. Nhưng nàng biết Đế hậu là người khôn khéo tới mức nào, về ngoài cang bình tĩnh thì bên trong cang tràn ngập mưa gió, máu tanh.

Ở trong cung mấy ngày mà vẫn chưa gặp được Đế Quân, nghe người trong cung nói Đế Quân bệnh nặng nằm trên giường, mọi việc triều chính đã giao cho thái tử xử lý, Đế hậu buông rèm chấp chính. Chẳng lẽ lời đồn trong dân gian là thật, Đế hậu đang không chế Đế Quân, tính toán cướp đoạt giang sơn?

Đứng bên bờ Thái Hồ nhìn Đế hậu mặc trang phục màu vàng ngồi ngay ngắn trên ghế, bà đã ngồi như vậy hơn một canh giờ, các cung nữ đứng ngoài canh giữ, trong đó chỉ có một Vương họa sĩ đang dùng nước Thái Hồ và bầu trời đầy mây xanh làm nền cho bức họa.

Nghe nói Vương họa sĩ là họa sĩ làm việc trong cung, phạm là những người được tái hiện qua ngòi bút của hán đều trăm trò khen ngợi, biết bao phi tần chỉ có nguyện vọng dùng ngân vàng mong Vương họa sĩ họa cho một bức.

Mà Vương họa sĩ này chỉ họa cho ba người là Đế Quân, Đế hậu, thái tử.

“Tân Vương.” Có cung nữ cung kính nói, Tô Lạc Tuyết đang thất thần cũng tỉnh táo lại, vừa nghênh đón ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của Tân Vương vừa lui lại cung kính nói: “Vương họa sĩ đang họa chân dung Đế hậu, nương nương đã có lệnh, dù là ai cũng không được tới quấy nhiễu.”

Tân Vương đưa mắt nhìn Đế hậu ngồi cách đó không xa, nhàn nhạt nở nụ cười: “Bản vương chờ vậy.”

Dứt lời liền đi dọc bờ Thái Hồ, ánh nắng khúc xạ trên mặt hồ hắt vào gò mắt hấn tạo thành một tầng sáng mờ mờ lung lung. Tô Lạc Tuyết nhìn hấn, bước chân cũng vô thức theo sau.

Hai người đi ngược chiều gió, một trước một sau theo phản xạ cùng nheo mắt vì nắng.

“Tân Vương còn nhớ tám năm trước, chúng ta đã gặp nhau ở nơi này.” Tô Lạc Tuyết khẽ cười thê lương, thì ra thời gian trôi nhanh như vậy. Không chờ Tân Vương trả lời, nàng lại tiếp tục nói: “Nếu không nhờ ơn cứu mạng của Tân Vương, trên đời này đã không còn Tô Lạc Tuyết.”

Tân Vương khẽ quay người, dùng chân nhìn ra mặt Thái Hồ, thản nhiên nói: “Khi đó, ngươi chỉ là một đứa bé.”

Tô Lạc Tuyết cũng dừng bước, ngẩng người nhìn hấn, thì ra hấn vẫn nhớ rõ chuyện năm đó.

“Ơn cứu mạng của Tân Vương, Lạc Tuyết luôn ghi nhớ trong lòng, nhưng Lạc Tuyết chỉ không ngờ Tân Vương lại hận Tô gia tới mức này.”

Hấn cười như không cười: “Bây giờ, thứ ngươi nên nghĩ tới là tình cảnh của bản thân mình.” Hấn quay lại nhìn nàng: “Ta không biết ngươi có quan hệ gì với Tuần gia, Hoa gia, ta chỉ biết Đế hậu chưa bao giờ làm những chuyện vô nghĩa, kể cả việc giữ ngươi bên cạnh.”

Tô Lạc Tuyết trầm mặc nhìn hấn, những điều hấn nói, sao nàng lại không biết.

“Tuần gia quân vừa đánh bại Khang quốc ở Hoàn Thành, giữ được vùng đất trọng yếu của Thiên Triều, Đế hậu đã hạ chỉ cho truyền một mình Tuấn Dạ tới khao thưởng. Mà lúc này ngươi lại vào cung hầu hạ, nhìn qua cũng không khó đoán được mục đích của bà.”

Một mình Tuấn Dạ tới khao thưởng? Nghĩ đến đây, Tô Lạc Tuyết run giọng nói: “Đế hậu muốn làm gì, người sáng suốt vừa nhìn đã hiểu, Tuấn Dạ không

thế không hiểu.”

“Tuần Dạ đã tới.” Tân Vương ngắt lời nàng: “Người nên tự tính cho bản thân đi.”

Nghe thế, Tô Lạc Tuyết khẽ cười: “Sợ ta làm ảnh hưởng tới kế hoạch của mọi người sao? Tân Vương đừng quên ngài là phu quân của Tô Phù Liễu, là con rể Tô gia.”

“Ta chỉ thấy si nhục.” Trong giọng nói tàn nhẫn lộ rõ sự chán ghét.

Tô Lạc Tuyết chậm rãi cúi đầu nhìn những bông sen trôi nổi trên mặt nước: “Tân Vương rất ghét ta sao?”

Không ngờ nàng lại hỏi như vậy, hần ngay người một lúc mới nói: “Ta ghét tất cả những người mang họ Tô.”

Hai người cứ im lặng đứng như vậy, mãi đến khi có cung nữ tới báo Vương họa sĩ đã vẽ xong, Đế hậu cho truyền Tân Vương yết kiến.

Tô Lạc Tuyết dẫn Tân Vương tới chỗ Đế hậu, chỉ thấy Đế hậu đang thưởng thức tác phẩm của Vương họa sĩ, trong mắt toát lên vẻ hài lòng. Khi Tô Lạc Tuyết lại gần nhìn qua bức họa kia, quả là sinh động như thật, giống như Đế hậu đã bước vào trong tranh vậy, trong lòng chợt nảy sinh sự nể phục Vương họa sĩ kia.

“Có chuyện gì mà Tân Vương vội vã tới tìm bản cung vậy?” Tô Tường Vi đưa tranh cho cung nữ bảo quản, rồi chậm rãi để Tô Lạc Tuyết đỡ bà đi về phía trước, Tân Vương cũng chậm rãi bước theo sau.

Nhìn Đế hậu không kiêng dè khi nói chuyện trước mặt Tô Lạc Tuyết, Nguyên Dực cũng không bắn khoăn thêm nữa: “Tuần Dạ đã vào Lạc Thành.”

“Tới một mình sao?” Trong đôi mắt đẹp toát lên vẻ ngờ vực.

“Theo thám tử báo lại, hần chỉ có một mình.”

“Bản cung không nghe thám tử, người cảm thấy hần đi một mình sao?”

“Thần cảm thấy hần dám can đảm đi một mình tới Lạc Thành, nhất định hần đã có chuẩn bị, không chừng trong chỗ tối đang có thiên quân vạn mã bao vây Lạc Thành.”

“Người thấy chúng ta phải làm thế nào?”

“Y kế hành sự, đóng chặt các cổng Lạc Thành.”

Tô Lạc Tuyết bình tĩnh nghe Nguyên Dực nói, trong lòng âm thầm cười khổ, khó trách mọi người thả tin Nguyên Dực chứ không tin nàng, những lời hần nói, từ đầu đến cuối không có chỗ nào khả nghi, từ đầu đến cuối đều suy nghĩ cho Đế hậu.

“Thần đã cho các cao thủ đại nội bao vây khắp cung điện, dù Tuần Dạ có ba đầu sáu tay cũng khó thoát thân.” Trong giọng nói của Nguyên Dực tràn đầy vẻ khát máu.

“Nô tỳ cảm thấy Trần Viễn đại tướng quân thích hợp với việc thống lĩnh cao thủ đại nội, bảo vệ Đế hậu hơn.” Tô Lạc Tuyết không nhịn được được nói, nàng không thể trở mặt nhìn Nguyên Dực nắm cả hoàng cung trong tay, nếu hần lâm trận phản bội, người chết không phải Tuần Dạ mà chính là Đế hậu.

“Trần Viễn đại tướng quân phải bảo vệ Lạc Thành, chống đỡ với Tuần gia quân bao vây bên ngoài.” Nguyên Dực lạnh nhạt nói.

“Nương nương không thấy hành vi của Tuần Dạ có điểm kỳ lạ sao? Nếu hần không có chuẩn bị trước, sao hần dám đi một mình tới chịu chết?” Nói tới đây, Tô Lạc Tuyết lại nhớ tới cảnh nàng và Tuần Dạ Nhất bị vây bắt ở Khang quốc, lúc đó Tuần Dạ còn tìm đường sống trong cối chết, lần này cũng là hần đang tìm đường sống trong cối chết sao?

Không đợi Đế hậu mở miệng, Tô Lạc Tuyết đã quỳ xuống: “Nương nương, việc bảo vệ hoàng cung không thể giao cho người ngoài, nô tỳ khẩn cầu người hãy giao việc này cho quốc cữu.”

Tô Tường Vi đưa mắt nhìn Tô Lạc Tuyết, gương mặt chân thành tha thiết này không phải giả, đồng thời cũng đề tỉnh bà: “Lạc Tuyết nói có lý, Tân Vương hãy theo Trần Viễn tướng quân bảo vệ cửa thành, chuyện trong cung giao lại cho quốc cữu.”

Nghe được câu này, Tô Lạc Tuyết khẽ thở phào nhẹ nhõm, nhưng khi nhìn lại chỉ thấy Nguyên Dực thản nhiên nói: “Tuần chi.”

Trong điện vang lên tiếng ca múa ồn ào, tiếng đàn hát uyển chuyển.

Rượu trên bàn đã được rót đầy từ lâu, nhưng người ngồi ở đó vẫn chưa nhúc nhích, ánh mắt thản nhiên quan sát tám ca cơ đang nhảy múa.

Tô Lạc Tuyết mặc cung trang đứng trong Thiên Điện, cách một bức bình phong Phượng Hoàng nhìn ra ngoài, Tuần Dạ và phụ thân mỗi người ngồi một bên, Đế hậu ngồi ở ghế chủ tọa, vừa đùa nghịch chén rượu trong tay, vừa nghiêm túc nhìn đám người đang nhảy múa trong điện.

Nàng nhìn Tuần Dạ, ánh mắt hần vẫn lạnh lẽo giống như mọi việc trên thế gian này đều không có liên quan tới hần, nhưng ai trong đại điện này cũng biết,

sau cánh ca vũ thái bình này chính là một con mưa bão máu tanh.

Các vũ cơ bắt đầu tản đi, lúc này Tô Thành Phong mới bùng ly rượu lên nói với Tuần Dạ: “Chúc mừng Tuần đại thiếu gia đánh bại Khang quốc, quả không hổ là danh tướng Thiên triều, Đế hậu đã không ít lần tán thưởng công trạng của ngài.”

“Đế hậu quá khen.” Tuần Dạ khẽ gật đầu rồi nâng chén uống cạn.

Thấy Tuần Dạ Nhất uống cạn chén rượu, trái tim Tô Lạc Tuyết đập lồi mấy nhịp, chẳng lẽ hẳn không sợ trong rượu có độc sao, còn dám uống sạch thế kia.

Nhưng thêm một lúc sau vẫn chưa thấy Tuần Dạ có dấu hiệu trúng độc, Tô Lạc Tuyết mới yên lòng.

“Không phải trước giờ chuyện ban thưởng đều do Đế Quân chủ trì sao?” Tuần Dạ đặt ly rượu xuống, ánh mắt lạnh lùng khẽ quét qua người Đế hậu.

“Sức khỏe Đế Quân không được tốt, thái tử giám quốc, bản cung buông rèm nhiếp chính, đương nhiên việc này phải do bản cung chủ trì.” Đế hậu trả lời, đồng thời cũng nâng ly rượu lên: “Bản cung kính Tuần đại thiếu một ly, tuổi trẻ đã đạt được thành tựu như vậy.” Nói đến đây bà hơi ngừng lại một chút. “Nam Chiêu Hầu cũng già rồi, ra chiến trường khó tránh khỏi lực bất tòng tâm, bây giờ cũng nên bảo ông ấy giao binh quyền lại thôi.”

“Phụ thân cũng sắp tới Lạc Thành, sự thật là thần không thể quyết định được việc chuyển giao binh quyền.” Tuần Dạ thần nhiên đáp.

“Thế nào, muốn lấy binh quyền Nam Chiêu Hầu cũng phải hỏi ý ông ta sao? Thiên hạ này là của Thiên Triều, binh quyền của Nam Chiêu Hầu cũng do Đế Quân trao cho.” Tô Thành Phong tức giận nói.

Tuần Dạ cười lạnh: “Quốc cữu cũng nói binh quyền này do Đế Quân trao cho, có muốn thu lại cũng phải để Đế Quân thu, chứ không phải Đế hậu!”

“Tuần Dạ nói rất đúng, có lấy lại binh quyền phải do Đế Quân quyết định, người làm nữ lưu như bản cung không có cách can thiệp. Nhưng bản cung cũng chỉ muốn tốt cho người, chỉ cần phụ thân người giao binh quyền cho người, người sẽ có nhiều cơ hội khiêu chiến với Thiên Triều, người thấy có phải không?” Đế hậu nhìn ly rượu đã trống rỗng trước mặt Tuần Dạ, thờ dãi nói: “Mọi người đã lui ra ngoài hết rồi, không có ai rót rượu cho Đại thiếu gia! Lạc Tuyết!” Giọng nói tuy nhẹ nhưng cũng đủ vang dội khắp đại điện vắng vẻ này.

Nghe thấy Đế hậu gọi tên mình, cả người nàng run lên, khẽ rụt ra sau tấm bình phong, trái tim co đập dữ dội.

Mới vừa rồi còn trình diễn một màn “Dùng rượu tước binh quyền”, vậy mà giờ Đế hậu đã ném mọi chuyện lại cho nàng, nàng khẽ run lên, trong đầu nghĩ tới không ít chuyện.

Không được, nàng vẫn chưa chuẩn bị tinh thần để gặp Tuần Dạ.

Cho dù phải gặp mặt, nàng cũng không muốn gặp lại hắn trong trường hợp này.

Nhất thời, nàng chỉ thấy hoảng hốt.

Bạn đang đọc truyện *Đế Nghiệp Như Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 2: Cung khuyết

Mãi không thấy câu trả lời, Tô Tường Vi quay người nhìn về phía bình phong, ánh mắt mang theo sự lạnh lẽo chí mạng xuyên thủng tấm bình phong dày, đâm thẳng vào người Tô Lạc Tuyết.

“Lạc Tuyết, mau tới rót rượu cho Tuần đại thiếu gia.” Tô Tường Vi kiên quyết nói.

Nàng biết, nàng đã không còn đường lui.

Tô Lạc Tuyết nắm chặt bình rượu bạch ngọc bầu rượu, bước thẳng ra ngoài bình phong, ánh nến rực rỡ ngoài Kim điện đâm vào chói mắt, hai gò má cũng chợt nóng ran lên.

Nàng cúi đầu đi từng bước về phía Tuần Dạ, khi tới sát dãy bàn dài, nàng nghiêng bình rót rượu, chất lỏng màu hổ phách sóng sánh trong chén, âm thanh róc rách như nước chảy, thanh thúy, rõ ràng.

Tô Tường Vi vẫn nắm chắc ly rượu của mình, ánh mắt khôn khéo không ngừng quan sát biểu hiện của Tuần Dạ và Lạc Tuyết.

Tô Lạc Tuyết luôn cúi đầu, bình tĩnh rót rượu cho hắn, từ lúc bước ra nàng vẫn chưa dám ngẩng đầu nhìn thẳng vào hắn.

Còn Tuần Dạ vẫn ngồi yên ngay ngắn, gương mặt lạnh nhạt thản nhiên, duy chỉ có ánh mắt không ngừng dao động tiết lộ tâm trạng hắn lúc này.

Từ sau khi Tô Lạc Tuyết bước ra, Tuần Dạ vẫn luôn chăm chú nhìn nàng, dường như hắn muốn thông qua hành động này để tìm hiểu thứ gì đó trên gương mặt nàng.

Tô Tường Vi hài lòng nhìn hoạt cảnh này: “Sao Tuần đại thiếu gia nhìn Lạc Tuyết chăm chú như vậy, chẳng lẽ người chưa từng gặp thê tử dùng kiểu tám người khiêng tới phủ sao?”

Rượu rót đầy, Tô Lạc Tuyết thu tay lại nhưng vẫn quỳ yên tại chỗ, nàng đang chăm chú nhìn vào một ngọn nến cháy lập lòe phía xa, ánh sáng chập chờn làm nàng thấy đau mắt.

Tuần Dạ bưng chén rượu kia lên cung kính đáp lễ Đế hậu, khi uống cạn rượu trong chén, ánh mắt hắn cũng hiện rõ vẻ sắc lạnh.

Tô Tường Vi uống cạn chén của mình lại tiếp tục cười nói: “Thật ra Lạc Tuyết là một đứa trẻ thông minh, sau khi gả vào Tuần gia còn có thể theo Tuần gia quân đi đánh giặc, xông vào doanh trại quân địch đốt lương thảo, cũng may hôm đó có Tuần đại thiếu gia xuất hiện, bằng không dựa vào một mình Lạc Tuyết sao có thể thay đổi cục diện.”

Tô Thành Phong ngăn người, nhìn con gái mình rồi lại nhìn Đế hậu, hắng giọng nói: “Từ nhỏ ta đã biết Lạc Tuyết là bậc cân quắc[1] không thua gì đáng mây râu, khi phách có thể giương cung bắn đại điều, việc Lạc Tuyết cùng chinh chiến với Tuần gia quân trên sa trường, cùng Tuần Dạ sóng vai sóng chết đã trở thành một giai thoại ở Lạc Thành.”

[1] Cân quắc: Nằm trong cụm từ cân quắc bất nhượng tu mi (phụ nữ không thua kém đàn ông)

Nghe đến đây, Tô Lạc Tuyết liền ngẩng đầu nhìn về phía phụ thân, nhưng ông đã nhanh chóng lảng tránh ánh mắt nàng.

“Tô gia luôn sinh được những nữ nhi tốt.” Giọng nói của Tuần Dạ vẫn lạnh nhạt như cũ, nhưng nghe cẩn thận hơn có thể nhận ra sự giấu cợt trong đó.

Rốt cuộc Tô Lạc Tuyết cũng có dũng khí nhìn về phía Tuần Dạ, nhưng Tuần Dạ không nhìn lại nàng.

Nàng đã quá coi thường Đế hậu, thì ra Đế hậu đã sớm nắm rõ mọi hành động của nàng trong lòng bàn tay, bà cũng biết quan hệ giữa nàng và Tuần Dạ, Tuần Lạc, cô cô quả đúng là cô cô, bảo sao bà có thể nắm giữ tới phân nửa giang sơn.

“Phụ thân, cô cô.” Nàng vừa nói đến đó liền nghẹn ngào, nàng không biết mình phải nói gì nữa

Nàng cũng biết ý đồ Đế hậu cho nàng vào cung, bà không phạt nàng, không trách nàng, cũng không hỏi nàng, nàng ở trong cung chỉ để chờ tới giờ phút này.

Nghĩ đến đây, trong lòng thoáng xuất hiện hận ý.

Phụ thân và cô cô không phải người thân nhất trên đời này sao?

Để bảo vệ địa vị của mình, bọn họ lại dùng cách này để đối phó với nàng sao?

Không ít lần nàng nghĩ tới cảnh tượng gặp lại Tuần Dạ, nghĩ tới rất nhiều lời giải thích, cũng nghĩ Tuần Dạ đã đoán được thân phận nàng từ trước, cũng nghĩ Từ Vũ đã đưa bức thư kia cho Tuần Dạ.

Nhưng đều không phải, nàng đã xuất hiện vào thời điểm ngang trái nhất, nàng cũng không có dũng khí đối mặt.

Cô cô và phụ thân đã phủ nhận những việc nàng làm ở Hoàn Thành, bọn họ đã nghị những việc nàng làm là hành động có kế hoạch, có mục đích.

“Nếu Đế hậu định dùng chuyện này làm Tuần Dạ rối trí thì Đế hậu đã sai rồi. Ta không biết ai là Tô Lạc Tuyết, ta chỉ có một huynh đệ tên Tô Tam, đó mới là người cùng ta ra chiến trường, mới là huynh đệ vào sinh ra tử với ta.” Hắn lạnh nhạt nói.

“Thật sao? Vậy hành động cho người tìm kiếm tung tích Lạc Tuyết suốt hai tháng qua thì sao, ta còn nghĩ người không bỏ được nó.” Tô Tường Vi ra vẻ kinh ngạc nói.

“Nuông nung. . . Nuông nung.” Thái giám Trương Đức chuyên hầu hạ Đế hậu nôn nóng chạy vào, đầu đầy mồ hôi hấp tấp nói. “Công thành đã bị công phá!”

Lời này làm Tô Tường Vi biến sắc, bàn tay vỗ mạnh vào ghế phượng: “Người đâu! Bắt Tuần Dạ lại!”

Tô Lạc Tuyết cả kinh, công thành bị phá?

Cùng lắm Tuần Dạ mới ngồi ở đây có canh giờ, nếu Lạc Thành xảy ra tranh chấp thì sao bọn họ không phát hiện ra!

Còn chưa hiểu rõ tình hình, trong nháy mắt đã có hơn ba mươi tên cao thủ đại diện tràn vào, ai cũng cầm trường đao sắc bén tạo thành vòng bao quanh

Tuần Dạ và Tô Lạc Tuyết, Tuần Dạ vẫn bình tĩnh ngồi yên tại chỗ, giống như những việc đang phát sinh không có liên quan tới hân.

“Đế hậu nương nương cần gì phải liều mạng gây dựa, Lạc Thành bị công phá, bà nghĩ mình còn cơ hội thay đổi cục diện sao?” Tuần Dạ vuốt ve chén ngọc trong tay.

“Lạc Thành bị công phá thì sao, khắp Hoàng cung đều là cấm quân, hơn nữa Tri Vân đã sớm điều mười vạn đại quân về đây, người nghĩ mình có thể tấn công dễ dàng như vậy ư?” Dù vẻ ngoài trấn định, nhưng bàn tay đang nắm chặt đã tiết lộ tâm tình lúc này của Tô Tường Vi.

“Tô Tường Vi à Tô Tường Vi, tới giờ bà vẫn chưa hiểu ra sao.” Tuần Dạ chậm rãi đứng dậy, cất cao giọng nói: “Đúng là Tri Vân đã cho điều mười vạn đại quân về cố thủ Lạc Thành, nhưng sao chỉ trong nửa canh giờ ngắn ngủn Lạc Thành đã bị công phá? Không thể không thừa nhận, bà là một đối thủ lợi hại, chỉ đáng tiếc bà đã nhìn nhầm người.”

“Là Tri Vân phản bội Bôn cung”

Tuần Dạ khịt mũi cười: “Người thông minh như bà cũng có lúc hồ đồ.”

“Là Nguyên Dực!” Tô Thành Phong vỗ mạnh xuống bàn, hung hăng nhìn Tô Lạc Tuyết: “Kế hoạch tối nay của Đế hậu là để Nguyên Dực thống lĩnh cấm vệ quân canh giữ hoàng cung, bắt sống Tuần Dạ, nhưng vì Lạc Tuyết nhắc nhở nên Đế hậu đã điều Nguyên Dực đi cố thủ Lạc Thành. Chúng ta bảo vệ được Đế hậu, nhưng lại để mất đi Lạc Thành.”

Một câu thức tỉnh người đang u mê, Tô Tường Vi lạnh lùng nhìn Tô Lạc Tuyết: “Được, được lắm, đúng là cháu gái tốt của bản cung, cuối cùng người vẫn theo Tuần gia mà bán đứng bản cung.”

Biến cố đột ngột làm Tô Lạc Tuyết hoảng hồn, nghĩ tới mình vì bảo vệ Đế hậu lại giúp cho Nguyên Dực danh chính ngôn thuận cố thủ Lạc Thành, chỉ cần Nguyên Dực phản bội vào thời điểm mấu chốt, Tuần gia quân có thể công phá Lạc Thành dễ dàng.

“Con không bán đứng Tô gia!” Tô Lạc Tuyết kích động giải thích, nhưng đáp lại chỉ có ánh mắt nghi ngờ của phụ thân: “Con đã nói từ đầu, Nguyên Dực có cấu kết với Tuần gia, là mọi người không tin con, không tin con.”

“Tô Tường Vi, thật ra sau trận đánh ở Hoàn Thành, bà đã thua rồi. Bà nắm được triều đình nhưng Tuần gia mới là người nắm giữ dân tâm.” Tuần Dạ như vương giả chấp tay đứng đó lạnh lùng nhìn Tô Tường Vi luống cuống.

“Ta không thua! Ta còn có mười vạn đại quân của Tri Vân, ta còn tính mạng của người! Sao ta có thể thua!”

Đứng trên tường thành đón nhận những tiếng vang rung trời, những ánh lửa đỏ rực phía xa như dòng dung nham nóng chảy đang muốn nuốt trọn cả Hoàng Thành. Tô Tường Vi được mười mấy tên cao thủ đại nội bảo vệ bước lên tường thành, xung quanh vô cùng yên tĩnh, chỉ có mùi thuốc súng không ngừng thoảng trong không khí.

Tô Lạc Tuyết và Tuần Dạ bị người dùng đao khổng lồ chém, chỉ cần khẽ động dậy sẽ táng mệnh dưới đao.

Tô Tường Vi đứng trên tường thành ngắm nhìn Thần Võ Môn phía xa, dù là đêm khuya cũng không che giấu được những ánh lửa đầy mùi thuốc súng, cảnh tượng hoang tàn khắp nơi. Bà đã không còn kích động như lúc ở trong đại điện, bà đang bình tĩnh nhìn ngắm tất cả, trong mắt chỉ còn lại tuyệt vọng.

“Đế hậu, Thần Võ Môn đã bị phá!” Trương Đức vội vàng chạy tới, hoảng sợ báo tin.

“Mười vạn đại quân của Tri Vân cũng không bảo vệ nổi một Thần Võ Môn.” Nhận được tin tức, Tô Tường Vi cũng chỉ nhàn nhạt nói ra câu này, trong giọng nói còn có vẻ mơ hồ.

“Thần Võ Môn do cấm vệ quân dưới trướng Tần Vương canh giữ, không riêng Thần Võ Môn, các cửa quan trọng bốn phía đông tây nam bắc đều đã bị Tần Vương khống chế, cả bốn cửa kia đều không có cấm vệ quân canh giữ, Tuần gia quân đã chia thành bốn đường xông vào cung. . . .” Trương Đức run rẩy chỉ về phía sau, dưới ánh đèn lồng mơ hồ có thể thấy Tuần gia quân cầm trường thương xông vào các cung, mọi người trong Hoàng thành hoảng loạn chạy trốn khắp nơi.

“Nguyên Dực.” Tô Tường Vi lẩm bẩm cái tên này, trên mặt đột nhiên nở nụ cười tự giễu.

Trương Đức vốn đang nhìn về một phía, chỉ thấy con người hân trừng lớn lên, hoảng sợ hô lên: “Đế Quân!”

Một tiếng “Đế Quân” làm mọi người tập trung nhìn về nơi đó, chỉ thấy một người đàn ông mặc long bào đang được Vu phu nhân và Cửu điện hạ nâng đỡ bước trên thảm đỏ.

Sắc mặt Đế Quân nhợt nhạt không chút huyết sắc, bệnh tình của ông đã rất nghiêm trọng, hốc mắt lõm sâu xuống, ông không còn là Thần Vũ Đế Vương ngự giá thân chinh năm đó, ông chỉ là một ông lão đã có tuổi, mái tóc cũng điểm màu bạc trắng.

Tự bước lên tường thành, ánh mắt Đế Quân vẫn dán chặt vào người Tô Tường Vi, không có oán trách, không có hận, tất cả chỉ có áy náy.

Tô Tường Vi ngờ ngác nhìn Đế Quân đi cùng Vu phu nhân, vào lúc đó, trong mắt bà không còn sự tinh nhuệ và tinh táo, trong mắt bà chỉ có hận thù, ngoài hận cũng chỉ có hận.

“Tuồng Vi, buông tay thôi.” Giọng Đế Quân khàn khàn vô lực, than thở như nửa đời tang thương của ông.

“Buông tay? Nguyên Cẩm, đến lúc này ngươi mới bảo ta buông tay sao? Hai mươi lăm năm trước, lúc ta cầu xin ngươi buông tay, ngươi đã nói với ta thế nào?” Tô Tuồng Vi cười điên loạn, búi tóc đã sớm bị gió thổi nghiêng: “Ngươi nói, dù ta có hận ngươi thấu xương, ngươi cũng phải giữ ta lại bên cạnh ngươi, tuyệt đối không bao giờ buông tay.”

Nhìn bà cười, Đế Quân chỉ thấy khóe mắt cay cay: “Thì ra suốt 25 năm, trăm buông thả nàng, trăm cho nàng tất cả những thứ nàng muốn vẫn không không hóa giải được oán hận trong lòng nàng.”

Tô Tuồng Vi nghe tới đây, bà lắc đầu mạnh tới mũi phượng rơi xuống đất, những viên châu ngọc rực rỡ rơi xuống đất vỡ tan thành nhiều mảnh.

“Dù ngươi làm gì đi nữa cũng thể xóa bỏ sự hận thù của ta với ngươi.”

“Thế nên suốt hai mươi lăm năm qua bà luôn bỏ thuốc độc vào đồ ăn của Đế Quân, biến Đế Quân thành bộ dạng này! Bà không chế Đế Quân ba năm, năm triều chính ba năm, thậm chí còn muốn cướp cả giang sơn Thiên Triều. Tất cả chỉ vì sự oán hận kia sao?” Vu phu nhân tức giận nói.

“Vu phu nhân, ngươi vì Nguyên Cẩm mà nhẫn nhục bên cạnh ta bao năm, thật vất vả cho ngươi. Nhưng ngươi hy sinh vì hắn nhiều như vậy, hắn yêu ngươi sao? Người hắn yêu vẫn là bản cung, dù bản cung giam lỏng hắn ba năm, hắn cũng không oán trách ta.” Tô Tuồng Vi cất tiếng cười nhạo Vu phu nhân, như nghĩ tới điều gì đó lại tiếp tục nói: “Mười năm trước, Uyển Nhi và Cửu điện hạ ra đời cùng ngày, nhưng Nguyên Cẩm chỉ túc trực bên cạnh ta và Uyển Nhi, hoàn toàn không đặt chân tới Vu cung, trong lúc ngươi ngóng trông Nguyên Cẩm tới thì hắn lại nói với ta, trong mắt hắn, ngoài những đứa bé do ta sinh ra, những đứa bé của phi tần khác đều là cận bã, hắn sẽ dồn tất cả tình thương cho con của Tô Tuồng Vi ta”

Vu phu nhân nghe đến đó liền cảm thấy xấu hổ, bà quay đầu nhìn Đế Quân, nước mắt không nhịn được lăn xuống: “Ngài hãy nhìn đi. Đây chính là người phụ nữ trong lòng ngài, bà ta hành hạ ngài sống không bằng chết, cười nhạo tình yêu của ngài, từ đầu đến cuối bà ấy cũng không quý trọng tình cảm kia. Nữ nhân như vậy có đáng giá để ngài dùng cả Thiên Triều đánh đổi không? Có đáng giá không.”

Đế Quân rút tay mình ra khỏi tay Vu phu nhân, yếu ớt bước về phía Tô Tuồng Vi: “Là trăm phụ bạc nàng, trăm không trách nàng.”

“Nguyên Cẩm, ngươi nghĩ ngươi làm vậy ta sẽ cảm kích sao? Ngươi làm vậy chỉ khiến ta khinh thường ngươi.” Bà kích động hét lên.

“Tuồng Vi, từ khi nào nàng đã trở thành người máu lạnh như vậy?” Tiếng bước chân nặng nề của người mặc khôi giáp truyền tới, Tuần Viễn đã bước lên tường thành, đi từng bước về phía Tô Tuồng Vi.

Tô Tuồng Vi si ngốc nhìn Tuần Viễn, nhưng chỉ trong thoáng chốc, ánh mắt bà lại tràn đầy hận ý: “Ta máu lạnh như vậy do ai ép? Nguyên Cẩm, ngươi nghĩ ngươi dâng Thiên Triều này cho ta, ta sẽ thay thứ cho ngươi sao? Nhiều năm qua, ta nắm hơn nửa giang sơn thì sao, đứng trên vạn người thì sao, Tô Tuồng Vi ta chỉ muốn vứt bỏ gánh nặng trên lưng, vứt bỏ chiếc mũ phượng này để được ở cùng người ta yêu.”

“Đã nhiều năm như vậy, sao nàng vẫn chưa buông xuống được, những thứ Đế Quân làm chỉ nàng đã đủ từ lâu rồi!” Tuần Viễn trầm giọng nói: “Năm đó nàng lương thiện thế nào, hồn nhiên thế nào, nhưng hôm nay, nàng. Cũng chỉ là một đoạn tình cảm, buông tay khó khăn như vậy sao?”

Tô Tuồng Vi lắc đầu cười nói: “Chàng nghĩ ta không muốn buông tay sao? Nhưng ta buông bỏ được sao? Vì Nguyên Cẩm, vì hắn cho ta nhiều quyền lợi và sủng ái như vậy nên đã đẩy ta lên đỉnh cao nhất của quyền lực, gánh nặng với Tô gia đeo bám ta, ta cũng không muốn gánh, nhưng nếu ta buông tay, cửu tộc Tô gia biết phải làm sao? Đã bao đêm ta giật mình tỉnh lại trong mơ, ta cũng muốn giải thoát, nhưng ta không làm được. Thịnh cực tất suy, Tô gia đã sớm đi tới cực thịnh, mà ta không thể để gia tộc suy yếu, chỉ có đẩy con trai ta lên ngôi vị Đế Quân mới có thể bảo vệ Tô gia. Ta nghĩ, nếu con trai ta trở thành Đế Quân, ta cũng không cần gánh cái trách nhiệm nặng nề đó nữa, ta có thể yên tâm rời khỏi vòng xoáy quyền lực rồi, nhưng. . . . ta thua. vào bước cuối cùng, ta đã thua.”

“Bắt Tô hậu và Tô quốc cứu lại.” Giọng Nguyên Dực vang dội trên tường thành trống trải, vô số binh lính tràn lên tường thành, chiếm lĩnh gần hết diện tích.

Tô Tuồng Vi nhìn cảnh tượng trước mắt, bà biết bà đã thua thật rồi. Đưa tay đoạt lấy thanh kiếm của cao thủ đại nội đứng bên, bà chỉ về phía trước, cũng không cho ai tới gần: “Nguyên Dực, ta vẫn nghĩ kết thân có thể chiếm được lòng ngươi, nhưng không ngờ ngươi lại phản bội ta, ngươi thật lợi hại, giả vờ thành thân với Tô Phù Liễu, thậm chí còn liều mình cứu ta một mạng, ngươi để ta tin ngươi thật lòng với Tô gia rồi lại phản bội Tô gia.”

“Thiên hạ này là thiên hạ của Nguyên gia, ta họ Nguyên, sao ta có thể bỏ họ Nguyên theo họ Tô!” Nguyên Dực lạnh lùng nói.

Tô Tuồng Vi chỉ biết cười giễu cho sự hồ đồ của mình, bàn tay nắm chặt thành kiếm đã chuyển thành màu trắng bệch: “Cho tới bây giờ, ta vẫn là người cô đơn. Không, từ hai mươi lăm năm trước, ta đã không còn gì ngoài thân xác và một trái tim đã chết.”

Bà chọt xoay tay, dùng thanh kiếm sắc bén kia hung hăng đâm vào bụng mình.

Máu tươi nhuộm đỏ kiếm, những giọt máu đầy ma mị nhỏ xuống ướt đầm mặt đất.

“Tuồng Vi!” Đế Quân và Tuần Viễn đồng thanh kêu lên.

Tuần Viễn nhanh chóng chạy tới tiếp lấy cơ thể Tô Tuồng Vi, hai cánh tay run rẩy cảm nhận thân nhiệt của Tô Tuồng Vi trong lồng ngực.

Tựa vào lòng ông, gương mặt Tô Tuồng Vi không còn vẻ lạnh lẽo như băng, đó là một gương mặt với nụ cười thuần khiết, bà nhìn gương mặt Tuần Viễn

đang ở rất gần, đã hai mươi lăm năm, bà chưa được nhìn ông gần như vậy.

“Nếu hai mươi lăm năm trước ta cũng có can đảm rời bỏ nhân thế, có lẽ sẽ không có ngày hôm nay Nhưng ta sợ chết, ta sợ chết rồi sẽ không nhìn thấy chàng nữa, ta lưu luyến cuộc sống ảm áp, lưu luyến những kỷ niệm đẹp giữa chúng ta.” Tô Tường Vi nghẹn ngào, dường như bà đang muốn ghi nhớ thân nhiệt của ông, ghi nhớ gương mặt ông.

Tuần Viễn run rẩy nắm tay Tô Tường Vi, nghẹn ngào nói không nên lời.

“Viễn ca ca, Tường Vi làm nhiều chuyện sai lầm như vậy, chàng còn thích ta không?” Mắt bà đầm nước, nhưng bà không dám chớp mắt, bà không muốn khóc, bà không muốn khóc trước mặt Tuần Viễn.

Tuần Viễn gật đầu không chút do dự.

Nhận được câu trả lời của ông, Tô Tường Vi nở nụ cười, nụ cười làm nước mắt chảy xuống mặt: “Chàng có biết ta rất hận chàng không? Hận chàng năm đó nhường ta lại cho Nguyên Cẩm Thật ra ta không sợ chết, ta chỉ sợ người ta yêu bỏ lại ta. Ta hận chàng, hận Nguyên Cẩm, nhưng thời gian đã làm ta thông suốt hơn, chàng có Tuấn gia của chàng, ta có Tô gia của ta, chúng ta không thể ích kỷ như vậy, nếu chúng ta vì tình yêu mà chống lại Đế Quân, người nhà chúng ta biết phải làm sao. Đáng lẽ ta không nên oán, nhưng ta vẫn không vượt qua được”

Nước mắt Tuần Viễn không kiềm được rơi xuống vị trí hai bàn tay tiếp xúc: “Đã nhiều năm như vậy, chúng ta nên học được cách tha thứ.”

“Tường Vi, trăm xin lỗi nàng.” Đế Quân nhìn hai người đứng bên cạnh hẳn, nhìn hai người bị ông chia rẽ, thời gian hai mươi lăm năm đã hành hạ cả ba người họ quá lâu, bọn họ như bước vào trong một vòng tròn luẩn quẩn, càng đi càng lạc.

Tô Tường Vi dời mắt về phía Nguyên Cẩm, nở nụ cười nói: “Cho tới bây giờ, dù người có tốt với ta thế nào, người ta yêu cũng chỉ có Viễn ca ca, từ lần đầu tiên gặp Viễn ca ca năm mười tuổi, ta đã biết cả đời này ta chỉ có thể yêu một người là Viễn ca ca. Nguyên Cẩm, thật xin lỗi, xin hãy tha thứ cho lỗi lầm bao năm qua của Tường Vi. . . .”

“Trăm chưa bao giờ trách nàng. . . . Tất cả đều là trăm cam tâm tình nguyện.” Nguyên Cẩm kiên định nói, thật ra Tô Tường Vi không biết, cùng vào năm ông mười tuổi, khi ông còn là thái tử, lần đầu nhìn thấy ông đã thích cô bé ngồi ngâm bài thơ “lau sậy” bên bờ Thái Hồ, nụ cười ngây thơ của cô bé đó như làm cho hoàng cung lạnh lẽo này bừng sáng.

Nhưng nếu ông chỉ là một điện hạ không quyền không thế, Tô Đại Học Sĩ quyền khuynh thiên hạ sẽ không đồng ý gả ái nữ Tô Tường Vi cho ông, vì vậy, ông hao tổn tâm cơ trở thành Đế Vương cũng chỉ để thành thân với người trong lòng ông.

Nhưng đến cuối cùng, mọi chuyện ông làm chỉ mang tới bi kịch.

Nếu có thể lựa chọn, ông hi vọng không có ngày gặp gỡ ở Thái Hồ, cũng không gặp người con gái làm ông yêu hận cả đời.

Tô Tường Vi nghe thấy những lời này của Nguyên Cẩm, tâm kết bao năm qua cũng buông xuống, bà an tâm nhắm hai mắt lại, tựa vào lòng Tuần Viễn ní non: “Viễn ca ca, còn nhớ bài thơ chúng ta từng đọc dưới tàng cây năm đó không. . . . Tóc thiếp vừa che trán, ngắt hoa chơi trước nhà, chàng vờ cười ngửa trúc, đuổi nhau quanh ghế ngồi[2]” Giọng nói càng lúc càng thấp, cuối cùng không nghe thấy gì nữa.

[2] Đây là bài thơ “Trường Can Hành” của Lý Bạch, cũng là nguồn gốc của điển tích “Thanh mai trúc mã.”

Thiếp phát sơ phú ngạch

Chiết hoa môn tiền kịch.

Lang ký *trúc mã* lai

Nhiều sang lộng *thanh mai*

“Cách xa tới ngàn dặm, lưỡng tình không ngàn ngại. Mười bốn làm vợ vua, thẹn thùng khó mở lời. Cúi đầu hướng vách tường, ngàn lời không quay lại. Mười lăm chợt mở mắt, nguyện tan cùng cát bụi.” Tuần Viễn ngâm tới đây liền gào khóc thảm thiết, vòng tay ôm chặt lấy cơ thể lạnh lẽo vào lòng.

Tô Lạc Tuyết đứng nhìn bóng dáng bi thương của Nam Chiêu Hầu, dường như nàng có thể cảm nhận được nỗi đau thảm thiết trong lòng ông, Tuần Viễn hôm nay đã không còn là Nam Chiêu Hầu cao cao tại thượng nữa, ông cũng chỉ là một người đau lòng khi đánh mất tình cảm chân thành thôi.

Việc giữa cô cô, Nam Chiêu Hầu và Đế Quân của hai mươi lăm năm về trước cũng không phải bí mật gì, nhưng thời gian trôi qua lâu như vậy cũng không có ai dám mở miệng nói bừa nên nàng không biết, thì ra cách đây hai mươi lăm năm, cô cô và Nam Chiêu Hầu đã có một đoạn tình cảm sâu sắc như vậy, cũng hận Đế Quân tới vậy.

Đế Quân nhìn Tô Tường Vi nằm yên trong vòng tay Tuần Viễn, vừa muốn đưa tay cảm nhận chút hơi ấm cuối cùng thì đột ngột ho ra một búng máu.

Mọi người kinh hãi, Nguyên Dục xông tới đỡ Đế Quân đang lao đảo, tỏ vẻ nóng nảy nói: “Người đâu, mau truyền ngự y!”

Tường thành trở lại vẻ vắng lặng vốn có, cũng không còn ai để mắt tới Tuần Viễn đang khổ sở ôm lấy Tô Tường Vi. “Nam Chiêu Hầu!” Không biết đó là tiếng của ai, mọi người chỉ thấy Tuần Viễn đã rút bội kiếm bên hông, đặt vào cổ tự sát.

“Tường Vi. Nếu có kiếp sau, Viễn ca ca sẽ không phụ nàng.”

Tuần Viễn ngã xuống đất, máu tươi nhuộm đỏ tường thành.

Biến cố này làm tất cả sợ tới ngáy người, bọn họ không thể tin người luôn tinh táo như Nam Chiêu Hầu lại tự sát vì tình, nhất thời, cả Tuần gia quân trở nên hỗn loạn.

“Giết người Tô gia báo thù cho Hầu Gia!” Có tướng sĩ hô to, mọi người dùng ánh mắt căm tức nhìn Tô Thành Phong, đồng thời giờ cao mũi thương lao về phía ông.

Tô Thành Phong sợ hãi lùi lại phía sau, ông muốn chạy trốn, nhưng khắp nơi đều là cấm vệ quân với Tuần gia quân, ông không còn đường để chạy. Trong con khủng hoảng, ông lao đảo ngã xuống đất, có một cây trường thương mạnh mẽ đâm thẳng vào lưng, xuyên thủng trái tim.

Tô Thành Phong hét thảm một tiếng, vong mạng tại chỗ.

Tô Lạc Tuyết còn chưa kịp định thần sau cái chết của cô cô, giờ lại nhìn thấy phụ thân bị Tuần gia quân giết hại, trái tim nàng như bị lắng trĩ, đau tới mức không thể hét thành tiếng mà chỉ có thể trơ mắt nhìn.

Trước mắt chỉ có máu và màn sương mờ hồ, trong giây phút đó, nàng nhớ lại lúc mình còn nhỏ, phụ thân thường hay ôm nàng vào lòng, cung chiều nói với nàng: “Lạc Tuyết là nữ nhi phụ thân thương yêu nhất, con muốn cái gì cứ nói với phụ thân.”

“Phụ thân.” Nàng lao đảo lùi ra sau, dù phụ thân và cô cô bán đứng nàng, nhưng nàng chưa bao giờ trách ông, vì ông mang họ Tô, vì ông phải đứng cùng với Đế hậu, phúc họa cùng gánh.

Tô gia đã đến bờ diệt vong, Tô Lạc Tuyết nàng cũng phải giống như cô cô, dù có thua cũng không thể rơi vào tay địch, chịu hết cảnh lăng nhục, hành hạ.

Nàng quay người, tung mình nhảy khỏi tường thành.

Tường thành cổ kính cao hơn trăm trượng xuất hiện một bóng người màu đỏ, gió lớn thổi tung tóc và quần áo nàng, mắt thấy bản thân sắp đi tới ranh giới tử vong thì lại có một cánh tay tóm chặt lấy tay nàng.

Toàn thân Tô Lạc Tuyết va đập vào bức tường thành nham nhở, cảm giác đau đớn ép nàng mờ mắt ra, gương mặt tuyệt mỹ kia đang nổi gân xanh, dốc toàn lực tóm chặt lấy tay nàng, chỉ sợ mình hơi buông lỏng ra sẽ không giữ nổi nữa.

Tô Lạc Tuyết nhìn hấn, nở nụ cười thê lương: “Nhị thiếu gia, ta là Tô Lạc Tuyết.”

Tuần Lạc vẫn nắm chặt lấy tay nàng, mồ hôi trên trán bắt đầu rịn ra: “Ta biết.”

Nhìn Tuần Lạc không chịu buông tay, nước mắt Tô Lạc Tuyết theo gió bay ra ngoài, nàng đoán không sai, dù sự thật có thể nào, dù gặp lại nhau trong hoàn cảnh nào, Tuần Lạc cũng không cần nàng giải thích: “Giờ ta chỉ còn hai bàn tay trắng, hãy để ta đi theo phụ thân, ta không muốn rơi vào tay các người, ta không muốn chịu cảnh lăng nhục.”

Tuần Lạc có thể nhận ra Tô Lạc Tuyết đang cố thoát khỏi bàn tay hấn, nhưng hấn cũng chỉ bắt lực nhìn Tô Lạc Tuyết dần trượt khỏi bàn tay hấn.

Trong thời điểm chỉ mảnh treo chuông, chợt có một cánh tay tóm chặt lấy tay nàng, móng tay hung hăng đâm vào lòng bàn tay. Tuần Dạ dùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn Tô Lạc Tuyết: “Không có sự cho phép của ta, nàng không được chết.”

Tuần Lạc hoàn hồn, trong khoảnh khắc đó hấn đã nghĩ nàng đã rơi khỏi tường thành cao trăm trượng. Cũng may có Tuần Dạ kịp thời bắt được tay nàng, hấn và Tuần Dạ hợp sức mới có thể kéo người lên.

Sau khi nhặt lại được một cái mạng, Tô Lạc Tuyết kiệt sức ngã ngồi xuống đất.

Tuần Dạ lạnh lùng nhìn nàng một lúc rồi nhìn về phía Vu phu nhân: “Bệnh tình Đế Quân nguy kịch, phu nhân không mau đưa Cửu điện hạ qua đó xem còn đứng vững ở đây làm gì.”

Vu phu nhân giật mình tỉnh lại, thôi không nhìn Tô Tường Vi nữa, lập tức kéo Cửu điện hạ chạy xuống tường thành.

Tuần Dạ nhìn Vu phu nhân rời đi, ánh mắt lại nhìn vào hai bàn tay đang nắm chặt dưới đất, hấn nhếch môi cười lạnh, nhưng trong đáy mắt ẩn chứa nỗi bi thương.

“Đại thiếu gia, chúng ta nên đi xem Đế Quân.” Lý phó tướng luôn đi theo Tuần Dạ nhắc nhở.

Tuần Dạ gật đầu, hấn chỉ biết cố giấu bi thương, dẫn theo thân tín rời khỏi tường thành.

Ngoài điện Chính Đức, bách quan quỳ thành hàng, mỗi người một vẻ mặt, ai cũng bận tâm với suy nghĩ của riêng mình.

Cửu điện Chính Đức khép chặt, bên trong chỉ có ba ngự y hội chẩn, tổng quản thái giám Mã Toàn thay mặt Đế Quân tuyên Vu phu nhân và Cửu điện hạ

vào điện.

Chừng nửa canh giờ sau, cửa điện Chính Đức lại “kêu kẹt” mở ra, Mã Toàn đứng trên bậc cao, gương mặt đầy nước mắt, cao giọng nói: “Đế Quân băng hà.....”

“Đế Quân.....” các quan quỳ rạp xuống đất kêu lớn.

Tiếng la khóc vang dội cả Hoàng Thành, ngoài bi thương cũng chỉ có mùi thuốc súng nồng nặc, chỉ trong một đêm, Đế Quân, Đế Hậu, Hầu Gia, quốc cữu đều chết trong cung, đây đúng là lần đầu tiên trong lịch sử ba trăm năm lập quốc của Thiên Triều.

Trong tiếng khóc than thảm thiết, Mã Toàn giờ cao di chiếu của Đế Quân: “Trước lúc lâm chung, Đế Quân đã viết chiếu truyền ngôi cho Cữu điện hạ.”

Tiếng khóc than lập tức được thay thế bằng tiếng bàn luận rối rít, có người là dư đảng của Đế Hậu bức tức đứng dậy mắng mỏ: “Cầu nô tài, thái tử còn ở đây, có truyền ngôi cũng phải truyền lại cho thái tử, Đế Quân bị bệnh nên hồ đồ, chẳng lẽ mọi người cũng hồ đồ? Thiên hạ này sao có thể giao lại cho một đứa bé mười tuổi.”

“Cần rồi!” Tuần Dạ lạnh lùng bước tới bên cạnh Vu phu nhân, đứng trên cao nhìn xuống: “Đế hậu giam lỏng Đế Quân ba năm, mưu đồ cướp lấy Đế vị, thập ác bất xá[1], sao có thể cho con một kẻ tội đồ kế vị.”

[1]Thập ác bất xá: Mười điều ác không thể tha thứ ở thời phong kiến, bao gồm mưu phản, đại nghịch, mưu phạm (phản bội tổ quốc theo giặc), ác nghịch (mưu giết người thân), bắt đạo (giết người vô cớ), đại bất kính, bất hiếu, bất mục (mưu giết, hãm hại họ hàng), bất nghĩa, nội loạn (loạn luân)

Mọi người kinh hãi, không ngờ Đế hậu lại giam lỏng Đế Quân ba năm, nhìn lại cả Hoàng Thành đã bị Tuần gia quân khống chế, dư đảng của Đế Hậu có tức giận cũng không dám nói gì. Trong số đó cũng có người nhìn về phía Tần Vương đang quỳ trên đất, dường như chờ đợi điều gì đó, nhưng chờ mãi cũng không thấy Tần Vương có động tĩnh gì.

Tuần Dạ lạnh lùng đưa mắt nhìn bách quan, sau đó quay người quỳ xuống trước mặt Cữu điện hạ: “Thần tham kiến Đế Quân.”

“Tham kiến Đế Quân.” Các tướng lĩnh đi theo Tuần gian và các đại thần xoay chiều gió lập tức quỳ xuống, bái kiến Tần Đế Quân.

Dư đảng của Tô gia thấy đại thế đã qua, chỉ đành bất lực quỳ xuống bái lạy.

Một đêm kinh biến làm thiên hạ khiếp sợ, cờ trắng tung bay khắp Lạc Thành, trần ngập thương tiếc.

Cái chết của bốn người Đế Quân, Đế Hậu, Hầu Gia, quốc cữu mới chỉ là bắt đầu, những màn chém giết phía sau còn rất lâu mới kết thúc.

Vu phu nhân được tôn làm Thái hậu, chương quản lục cung.

Nam Chiêu Hầu hộ giá có công, vì nước hi sinh nên được truy phong là Cung thân vương, hậu táng cạnh lăng mộ tiên đế.

Tuần Dạ được phong làm tể tướng, ban thưởng cho tòa phủ đệ xa hoa phía Bắc Lạc Thành, phò tá ấu đế cai trị giang sơn.

Tô Tường Vi và Tô quốc cữu mưu đồ giam lỏng tiên đế, thập ác bất xá, không được lưu thi thể, nghiền xương thành tro.

Tô gia, tru di cửu tộc.

Phạm là quan viên có liên quan tới hành vi mưu phản của Tô Tường Vi, tru di cửu tộc.

Môn sinh của Tô gia, giết chết không tha.

Con của Tô Tường Vi – thái tử Nguyên Ảnh bị tước bỏ danh hiệu, tước bỏ họ Nguyên, cả đời không được bước chân vào Thiên Triều.

Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, số người bị liên lụy, giết chết đếm không xuể.

Ngày mùng tám tháng chín năm Nguyên Hoa thứ hai sáu, tân Đế Nguyên Hâm lên ngôi năm mười tuổi, đổi quốc hiệu là Nguyên Lộc.

Bạn đang đọc truyện *Đế Nghiệp Như Họa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 3: Quân dĩ mịch

Đêm trăng lạnh lẽo, hương hoa quanh quẩn.

Gió đêm xào xạc thổi, ánh trăng đậm bạc chiếu sáng một khi biệt viện, cánh cửa sổ khép hờ, mặt đất nhuốm đầy sương mỏng.

Tô Lạc Tuyết ngồi trên hành lang nhìn đàn kiến cần cù chuyên chở lương thực, nàng đã nhìn như vậy suốt mấy canh giờ, mãi tới đêm khuya vẫn chưa tỉnh lại, nàng nhìn đàn kiến, chăm chú như muốn nhìn ra điều gì đó.

Mãi tới khi một bóng người kéo dài ngăn cản ánh sáng trước mặt, nàng mới ngơ ngác ngược mắt nhìn người mới tới.

Nhưng chỉ một lát sau, nàng lại chậm rãi cúi đầu, tiếp tục ngắm đàn kiến chạy qua chạy lại.

Tuần Lạc ngồi xuống bên cạnh nàng, ngẩng đầu ngắm nhìn vầng trăng tròn rạng rỡ phía chân trời.

Bọn họ cứ như vậy, một ngẩng đầu, một cúi đầu trầm mặc hồi lâu.

Rốt cuộc vẫn là Tuần Lạc lên tiếng: “Ồ Tướng phủ mấy ngày nay có khỏe không?”

Tô Lạc Tuyết vẫn cúi đầu chăm chú nhìn đàn kiến qua lại, im lặng không nói.

Sau đêm cung biến, nàng không bị bắt vào Thiên Lao chờ xử trảm mà được bí mật đưa tới biệt viện hẻo lánh trong phủ Tướng quốc, cho dù là ai cũng không được tới gần.

“Sẽ không có chuyện gì đâu.” Nói đến đây, gương mặt Tuần Lạc xuất hiện vẻ tang thương, những sợi râu lún phún ở cằm cho thấy tình hình của hắn cũng không khá hơn là bao.

“Người đã sớm biết ta là Tô Lạc Tuyết.” Cuối cùng nàng cũng mở miệng hỏi, chỉ là giọng nói có phần khàn khàn.

Tuần Lạc miễn cưỡng cười với nàng: “Người có phải Tô Lạc Tuyết không, đối với ta cũng không phải chuyện quan trọng gì, quan trọng là người đang ngồi cạnh ta chính là tri kỷ của ta.”

“Tri kỷ, thật quá đơn giản.” Nàng như nhớ lại lần đầu gặp hắn: “Lần đầu gặp mặt ở phủ Nam Chiêu Hầu, người đã bỏ qua cho ta, lần thứ hai gặp ở thư phòng, người cũng bỏ qua ta. Khi người giữ ta lại làm tỳ nữ, người đã biết ta là Tô Lạc Tuyết, đó là lý do người thả ta đi. Nhưng sao người phải đối tốt với ta như vậy, rốt cuộc người có mục đích gì.”

Tuần Lạc thu hồi ánh mắt xa xăm, hắn nhìn thẳng vào mắt nàng, một ánh mắt hàm chứa sự giãy dụa, ần ần, cuối cùng chuyển hóa thành tiếng cười yếu ớt: “Ta nghĩ giữa chúng ta không cần phải hỏi.”

Tô Lạc Tuyết cứng họng, rũ mắt xuống, không hỏi nữa.

Không khí như đóng chặt thành băng, sau khi thân phận bại lộ, sự ăm ý giữa hai người họ đã biến mất, thay vào đó là sự trầm mặc cùng nghi kỵ.

Tuần Lạc thở dài: “Ta đã hận phụ thân mình rất nhiều năm, hận ông cho đại ca tất cả mà không để ý tới ta. Ta muốn tranh với Tuần Dạ, ta muốn đánh bại hắn, ta muốn phụ thân để ý tới ta, Tuần Lạc ta mới đứng là nhi tử ông coi trọng nhất. Nhưng lúc đứng trên tường thành, lúc nhìn phụ thân ôm Tô Tường Vi khóc lóc thảm thiết, nhìn phụ thân cầm kiếm tự sát Vào lúc đó, ta không hận được nữa, tâm kết trong lòng ta được giải phóng, thì ra người phụ thân yêu không phải mẹ con Tuần Dạ, cũng không phải mẹ con ta, người ông ấy yêu là Tô Tường Vi, tình cảm ông ấy dành cho Tuần Dạ cũng chỉ là biểu tượng thôi. Tuần Dạ cũng giống ta, cũng là đứa trẻ đáng thương không có tình yêu của phụ thân.”

Hắn nghẹn ngào nói, hai bàn tay nắm chặt cổ không cho mình rơi lệ, nhưng đến cuối cùng nước mắt vẫn không kiềm chế được mà rơi xuống, hắn nghĩ tới cảnh phụ thân mình tự sát, hắn không thể thốt được hai chữ “Phụ thân”, hắn chỉ biết lẳng lặng nhìn ông ngã xuống, nhìn ông thỏa mãn nắm tay Tô Tường Vi, mỉm cười.

Hắn chưa bao giờ nhìn thấy nụ cười chân thành tha thiết đó của phụ thân, có lẽ đó là thời khắc ông thấy mình được giải thoát, hoàn toàn đặt xuống tình cảm yêu hận suốt hai mươi lăm năm qua.

Là ông nói với Tô Tường Vi, hãy học cách tha thứ.

Câu nói đó cũng như dành cho hắn, hãy học cách tha thứ.

Nhìn Tuần Lạc khóc, những giọt nước đau thương trong lòng Tô Lạc Tuyết cũng là chỗ rơi xuống.

Khi phụ thân bị trường thương đâm chết, nàng không rơi lấy một giọt lệ, nàng muốn khóc nhưng không khóc nổi.

Đây là kết cục nàng dự đoán từ trước, nhưng lúc nó xảy ra, nàng vẫn thấy bàng hoàng, giống như nàng vừa rơi vào khoảnh khắc hủy diệt vậy.

Tô gia, tru di cửu tộc.

Môn sinh Tô gia, giết chết không tha.

Đây là tội nghiệt nặng tới mức nào, không chỉ có Tô gia diệt vong, ngay cả các môn sinh đi theo Tô gia cũng bị liên đới, tân Đế mới mười tuổi sao có thể tàn nhẫn như vậy.

Thật ra, trong lòng nàng cũng biết người đứng sau tân Đế là ai.

Nếu không phải có Tuần Dạ, Tô Lạc Tuyết nàng sao có thể bình an ở trong phủ Tướng quốc, bình an tránh được tội tru di cửu tộc.

“Ta muốn gặp Tuần Dạ.” Trầm mặc hồi lâu, nàng mới nghẹn ngào mở miệng.

Tuần Lạc nhắm nghiền hai mắt, làn gió đêm phảng phất lau khô những vệt nước trên mắt hần. Hần đột ngột đứng dậy, cảm giác choáng váng ập tới làm hần lao đảo.

Tô Lạc Tuyết định đưa tay ra đỡ thì thấy Tuần Lạc né tránh, hần đứng rất vững vàng, nghiêm túc nói với nàng: “Nhớ sinh thân của ta, người nói may mắn của cuộc đời này là cuộc sống bình thường không nhiễm khói lửa nhân gian. Nhưng người phải hiểu, chỉ khi đứng ở đỉnh cao nhất của quyền lực, người mới bảo vệ được người người muốn bảo vệ.”

Trước mắt nàng như tái hiện cảnh tuyết rơi, nàng, Tuần Lạc, Tuần Ngữ. Cảnh tượng tốt đẹp như vậy mới chỉ như ngày hôm qua.

“Ta đã hy vọng người giúp người là ta chứ không phải Tuần Dạ.”

Bóng dáng Tuần Lạc cũng như lời nói kia, cả hai cùng mờ mịt biến mất trong đêm tối.

Tuần Lạc chậm rãi bước đi trong Tướng phủ, cả phủ đệ to như vậy lại thiếu đi phần hoa lệ, khí phái của Hầu phủ Đồng Thành.

Đi qua mấy dãy hành lang mới tới thư phòng của Tuần Dạ, Từ Vũ đang đứng ngoài thư phòng, ánh mắt sắc bén nhìn quanh tỏ vẻ đề phòng.

“Nhị thiếu gia, tướng gia đang bàn luận với Hoa thiếu gia trong thư phòng.” Từ Vũ cung kính bẩm báo.

“Quan hệ giữa Hoa thiếu gia và Tuần Dạ thật tốt.” Tuần Lạc nhìn cửa thư phòng đóng chặt, bên trong chỉ có ánh nến mờ nhạt lọt qua.

“Phu nhân gả cho Tướng gia, đương nhiên quan hệ giữa hai người cũng tốt hơn xưa.”

Từ Vũ còn chưa nói xong đã nghe Tuần Lạc quát lớn: “Nói cái gì vậy, trong phủ chỉ có một phu nhân là Tô Lạc Tuyết, nếu Hoa Tuyết cũng là phu nhân, chẳng lẽ trong phủ có hai phu nhân Tướng quốc.”

Từ Vũ tái mặt nói: “Tô phu nhân vì việc Đế hậu mưu đồ làm phản nên bị tru di cửu tộc.”

“Dù có mang tội thì nàng cũng là phu nhân do kiêu tám người khiêng vào phủ, còn chưa hưu thê thì nàng vẫn là phu nhân Tướng quốc.” Tuần Lạc lạnh lùng nói.

Có tiếng cửa phòng mở ra, nhìn thấy Tuần Lạc lạnh lùng đầu mắt với Từ Vũ, Tuần Dạ liền bước ra hỏi: “Trễ như vậy còn chưa ngủ sao?”

“Không phải đại ca cũng vậy sao.” Tuần Lạc đưa mắt nhìn Hoa Tu đứng sau Tuần Dạ: “Xem ra Hoa thiếu đã chuyển vào ở trong phủ Tướng quốc rồi.”

Hoa Tu im lặng đứng một góc, Tuần Dạ đành chấm dứt màn nói chuyện vòng vo này: “Nhị đệ tìm ta có việc?”

Tuần Lạc nói: “Nhận ủy thác của người tới nói với đại ca một câu, nàng muốn gặp huynh.”

Ánh mắt Tuần Dạ âm trầm, hần đã biết người Tuần Lạc nói là ai.

“Nàng ở đó chờ huynh.” Tuần Lạc không chờ Tuần Dạ trả lời đã bỏ đi, để lại ba người đăm chiêu nhìn theo bóng lưng hần.

Ánh sáng chiếu rọi thư phòng, Tuần Dạ vẫn ngồi nhìn tấu chương trong tay, hồi lâu cũng không nói gì.

Từ Vũ đứng bên lại thấy sầu não, bàn tay nắm chặt cũng buông lỏng ra: “Gia, người có đi không?”

Người đang ngồi như pho tượng khẽ run lên, hơn nửa canh giờ sau mới gấp tấu chương lại nhìn Từ Vũ: “Ta có nên đi không?”

“Nàng muốn gặp người, tám chín phần là vì chuyện của Tô gia.” Cô hơi ngừng lại một lát mới nói tiếp: “Nếu gia không muốn nàng hận người thì hãy tới gặp mặt đi.”

“Hình như người rất quan tâm tới nàng.” Hần nặng nề đặt tấu chương xuống, giọng nói cũng có phần u ám hơn: “Nếu người đã sớm biết nàng là Tô Lạc Tuyết, sao lúc ở Hoàn Thành lại không bẩm báo.”

Từ Vũ lập tức quỳ xuống: “Nô tỳ muốn nàng tự mình nói cho người biết.”

“Là người sợ, người sợ nói ra rồi ta sẽ giết nàng.” Tuần Dạ vạch trần.

Bị nói trúng, Từ Vũ hơi ngẩn người: “Nô tỳ phụng mệnh giám thị nhất cử nhất động của nàng, tuy chỉ có ba tháng ngắn ngủi nhưng lại là những ngày Từ Vũ thấy bình yên nhất. Dù nàng là tiểu thư Tô gia nhưng không hề kiêu căng cao ngạo, cũng chưa bao giờ coi nô tỳ như hạ nhân. Trong ba tháng đó, nàng đã đọc rất sách, lần nào đọc xong cũng phát biểu rất nhiều câu cảm khái. Mỗi lần nghe được cảm nhận của nàng, nô tỳ lại lên đọc lại lần nữa, lúc đó nô tỳ mới nhận ra bao nhiêu năm đọc sách của mình chỉ là công dã tràng. Tính cách của nàng rất đa dạng, có lúc dịu dàng như cô nương vùng Giang Nam, cũng có lúc hào phóng như người miền Bắc, mỗi lần nhìn nàng, nô tỳ như nhìn thấy thời niên thiếu của mình, thời niên thiếu vô ưu vô lo.”

“Cần rõ! Ngươi nói nhiều như vậy chỉ để tố cáo bao năm qua Tuần phủ đã bạc đãi ngươi sao?”

“Nô tỳ không dám, nô tỳ chỉ nói ra suy nghĩ của mình.”

Tuần Dạ nhìn thấy ánh sáng trong mắt Từ Vũ, nàng đi theo hắn hơn mười hai năm, nhưng hắn chỉ nhìn thấy ánh sáng kia năm nàng tám tuổi, cũng vì ánh mắt đó, hắn mới quyết định cho nàng đi theo hắn.

“Ngươi lui xuống đi.” Hắn mệt mỏi phất tay, Từ Vũ liền đứng dậy lui xuống.

Nghe tiếng cửa thư phòng đóng lại, Tuần Dạ ngồi xuống bàn, tiếp tục mở những tấu chương chưa đọc ra.

Trong thư phòng chỉ có tiếng nền chảy thành giọt.

Thời điểm rạng sáng lạnh tới thấu xương, Tuần Dạ bước trên thảm cỏ xanh để đi tới biệt viện hẻo lánh nhất Tướng phủ, vừa bước vào hoa viên đã thấy Tô Lạc Tuyết ngồi ở thềm đá trước nhà, gương mặt tái nhợt đầy vẻ mệt mỏi, mái tóc đen nhánh bao phủ một lớp sương đêm, đứng là dáng vẻ cả đêm không ngủ.

Thấy nàng mắt hờn nhìn mãi về một phía, hắn cố để tiếng bước chân của mình vang vọng hơn, lúc này nàng mới nhận ra có người tới đây liền ngừng đầu, ngăn người nhìn hắn.

Tuần Dạ dừng bước trước mặt nàng, ánh mắt sắc bén như ưng chăm chú nhìn nàng từ từ đứng lên.

“Cám ơn ngài đã chịu tới gặp ta.” Giọng nói của Tô Lạc Tuyết yếu hơn bình thường, nàng chột dạ, nàng không dám nhìn thẳng vào mắt hắn.

“Ta vẫn nghĩ nàng là nữ nhân nhị đệ mang ở ngoài về, không ngờ, Tô Tam, Tô Tam chính là Tô tam tiểu thư Tô Lạc Tuyết.” Tuần Dạ giữu cột nàng, cũng như tự giữu cột mình.

“Ta muốn cầu xin ngài một chuyện.” Nàng làm như không nghe thấy sự giữu cột của hắn, vừa nói đã đi thẳng vào mục đích.

“Mạo hiểm xông vào doanh trại địch đốt lương thảo, bất chấp sống chết ở lại cùng các tướng sĩ, không ngờ phản khí phách làm người ta thương thức cũng chỉ là âm mưu tính toán. Nhưng người dám dùng tính mạng mình ra đặt cược cũng làm người ta thấy bội phục.”

“Ta muốn tới Thiên Lao gặp mẫu thân ta.”

“Tô Lạc Tuyết, nói cho ta biết, mọi việc nàng làm ở Hoàn Thành đều là âm mưu từ trước sao?” Hắn lạnh lùng hỏi.

“Vào đêm đốt lương thảo, ngài đã cho ta một lời hứa, ta muốn gặp mặt mẫu thân.” Nàng vẫn cúi đầu nói.

Tuần Dạ bật cười, trong tiếng cười mang đầy hận ý: “Tô Lạc Tuyết, ta đã nhìn nhầm nàng, thì ra nàng đã tính kế ta lâu như vậy.”

Nhìn nụ cười lạnh như băng kia, Tô Lạc Tuyết cũng chỉ biết cười nhạt: “Dạ, vào đêm đốt lương thảo đó, ta đã tính toán để lấy được một lời hứa từ ngài. Sau khi ngài cho ta gia nhập Tuần gia quân, ta định quên đi tất cả, nhưng Hoa Tu, hắn lại thức tỉnh ta.”

Tuần Dạ chợt giữ lấy cẳng nàng: “Cho tới bây giờ, nàng còn muốn ly gián ta với Hoa Tu.”

Cổ chịu cảm giác đau đớn, Tô Lạc Tuyết tiếp tục nói: “Hắn nói với ta, thời đại của Tô gia đã qua, nếu ta muốn tự bảo vệ mình thì nên ở lại Tuần gia quân, tranh thủ sự tin tưởng của ngài, thế nên ta mới lựa chọn mạo hiểm ở lại cùng ngài đêm đó. Đúng, ta đã dùng tính mạng mình để đặt cược, cuối cùng ta đã thành công rồi, không phải ta vẫn an nhàn sống trong phủ Tướng quốc để bàn điều kiện với ngài sao?”

“Nữ nhi Tô gia đều là người có thủ đoạn cao minh.” Tuần Dạ hất nàng ra, hắn dùng lực mạnh tới mức làm nàng ngã nhào xuống đất.

Nàng cố gắng chống vào cột trụ đứng lên: “Giờ ngài đã là Tướng quốc, ngài có thể phủ nhận chuyện xưa, còn ta, ta chỉ muốn gặp mặt mẫu thân mình.”

Hắn lạnh lùng nhìn nàng: “Ốc không mang nổi mình ốc còn muốn đặt điều kiện với ta.”

“Vào đêm trên tường thành, Tô Lạc Tuyết đã một lòng muốn chết, là Tướng gia nói không có sự cho phép của ngài, ta không được chết. Nhưng nếu không được gặp mẫu thân, cho dù ta muốn tìm tới cái chết lần nữa thì ngay cả ngài cũng không thể ngăn cản!”

Hắn nhìn dáng vẻ yếu ớt mà ương bướng của nàng, hai bàn tay nắm chặt cho thấy hắn đang rất tức giận.

“Nàng không còn là Tô Tam mà ta quen biết nữa!” Hắn phất tay áo rời đi: “Nàng muốn gặp mẫu thân, vậy ta thành toàn cho nàng. Nhưng nàng hãy nhớ, từ nay về sau, ta và nàng, không ai nợ ai!”

Tô Lạc Tuyết nhìn hần rồi đi không chút lưu luyến, trong miệng khẽ thì thầm: “Ta và ngài vốn không thiếu nợ nhau.”

Ban đêm tĩnh lạnh như nước, Tô Lạc Tuyết mặc nam trang theo sau Tuần Dạ bước vào Thiên Lao Hình bộ, đám thủ vệ nhìn thấy Tướng quốc đại nhân nên không chút nghi ngờ dẫn họ tới tầng thấp nhất Hình bộ. Đây là tầng chuyên giam giữ những tội phạm quan trọng số một cấp quốc gia, mà những người đang bị nhốt ở đây đều là những người có quan hệ huyết thống với Tô Tường Vi.

Càng đi sâu xuống dưới, mùi ẩm mốc, hôi thối ngập tràn khoang mũi, ánh đèn đuốc ảm đạm gắn hai bên tường miễn cưỡng soi sáng con đường phía trước.

“Tướng quốc đại nhân, bọn họ được nhốt ở đây.” Đội trưởng canh giữ Thiên lao chỉ vào trong.

“Ngươi có thể lui ra, ta có chuyện quan trọng muốn thăm vấn.” Tuần Dạ phát phát tay, tên đội trưởng khúm núm gật đầu rồi dẫn đám cai ngục rời đi.

Đội khi bọn họ đi khuất tầm mắt, Tô Lạc Tuyết mới bước vào trong, nhìn đám đông nhếch nhác thê thảm đang trầm mặc tựa vào vách tường.

Nàng bám chặt hai tay vào song cửa, đỏ mắt gọi: “Mẫu thân.”

Tô phu nhân đang ngẩn ngơ giật mình tỉnh lại, sau khi xác nhận người đứng ngoài là nữ nhi mình, bà lập tức chạy tới vươn hai tay ra chạm vào gương mặt nàng, trong giọng nói không che giấu được vẻ kích động: “Lạc Tuyết, đúng là con sao? Con vẫn còn sống.”

Cảm nhận bàn tay lạnh giá của mẫu thân, nước mắt không kìm được lăn xuống: “Mẫu thân, là Lạc Tuyết, Lạc Tuyết tới thăm người.”

Tô phu nhân vừa khóc vừa cười: “Con có thể bình an là tốt rồi, tốt rồi.” Bà nói xong liền nhìn sang người đứng sau lưng Tô Lạc Tuyết, nghi ngờ cất tiếng hỏi: “Hần là?”

Tô Lạc Tuyết biết mẫu thân hỏi ai, nàng hơi cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Hần là Tuần Dạ.”

Tô phu nhân ngẩn người, đang định nói gì đó thì thấy Tô Phù Liễu đột ngột lao tới la hét ầm ỹ: “Tô gia chúng ta không có người sợ chết như nó, nó vì mạng sống mà vứt bỏ danh dự nương tựa Tuần gia!”

“Phù Liễu, con đừng như vậy, sẽ động tới thai khí.” Tô phu nhân vội vàng đưa tay ra đỡ Tô Phù Liễu, sắc mặt nàng ta tái nhợt tới dọa người, nhưng nàng ta vẫn cố hết sức quát mắng Tô Lạc Tuyết.

Tô Lạc Tuyết kinh ngạc nhìn Tô Phù Liễu: “Đại tỷ mang thai?”

Tô Tĩnh Lan vẫn bình tĩnh ngồi dựa vào vách tường, thấp giọng nói: “Đã có thai ba tháng rồi.”

“Nhất định các người đang cười ta đi, phu quân mà ta yêu thương lại cấu kết với Tuần gia, hần bán đứng Tô gia, còn đẩy không ít môn sinh Tô gia vào con đường chết.” Tô Phù Liễu rành mạch nói: “Nhất là Tam muội yêu quý, muội tới Thiên Lao có phải để nhìn đại tỷ của muội thê thảm tới mức nào không? Giờ nhìn thấy rồi, muội đã vừa lòng chưa?”

“Lạc Tuyết không biết thành kiến của đại tỷ với muội sâu như thế, nếu chỉ vì chuyện đêm thất tịch ba năm trước, muội chỉ có thể nói một tiếng xin lỗi đại tỷ. Nhưng Lạc Tuyết chưa bao giờ có ý tranh giành với tỷ, dù chỉ là chút hy vọng xa vời cũng không có. Tỷ nói muội nương tựa Tuần gia, đúng, ban đầu muội chỉ muốn tranh thủ lòng tin của Tuần gia để bảo vệ bản thân, nhưng cuối cùng muội vẫn quay về cùng đứng mũi chịu sào với Tô gia. Nhưng khi muội về đến nhà, mọi người không tin muội, muội đã rất hận, muội hận đại tỷ thà tin Tân Vương chứ không tin thân muội muội của tỷ, nhưng muội biết, tất cả chỉ vì đại tỷ quá yêu Tân Vương.”

“Nhưng tỷ yêu hần, tín nhiệm hần, tỷ đã đổi lại được điều gì? Hần phản bội Tô gia, thậm chí còn ném một người đang mang thai là tỷ vào Thiên Lao chờ xử trảm, tỷ còn chưa tỉnh ra sao mà ở đó trách móc muội nương tựa Tuần gia?”

Tô Phù Liễu đỏ mắt kinh ngạc, từ trước đến nay cô luôn tự cho mình là đúng, cô luôn đắm chìm trong giấc mộng đẹp đẽ, nhưng tới hôm nay, cô cũng nên tỉnh mộng rồi.

Nhất thời, cả thiên lao trở nên im ắng, bi thương bao trùm.

“Mẫu thân cũng đã gặp, lời muốn nói cũng đã nói, giờ thì đi thôi.” Tuần Dạ trầm giọng nói.

Tô phu nhân hít một hơi thật sâu, bà quyết định quỳ xuống, nén lệ nói: “Ta cầu xin người, Phù Liễu đã có thai ba tháng, xin người tha cho nó.”

Tuần Dạ như nghe được truyện cười, khịt mũi nói: “Tô phu nhân đã quá coi trọng Tuần Dạ rồi, đây là tội tru di cử tộc.”

“Ngươi có thể cứu Lạc Tuyết thì cũng có thể cứu Phù Liễu, đứa bé trong bụng nó vô tội, dù gì đứa bé này cũng là máu mủ của Tân Vương. . .” Tô phu nhân vứt bỏ thân phận và tôn nghiêm của mình, không ngừng dập đầu trước mặt Tuần Dạ.

“Mẫu thân, đừng cầu xin hần.” Tô Phù Liễu khóc lóc ngăn cản: “Phù Liễu sẽ không vì tính mạng mình mà cầu xin kẻ thù của Tô gia!”

Còn Tuần Dạ vẫn thản nhiên đứng đó: “Nếu là máu mủ của Tân Vương thì hãy để Tân Vương tới cứu đi, hần cũng là công thần trong kế hoạch tiêu diệt

Tô hậu, nếu hần tới cầu xin Đế Quân, nói không chừng Đế Quân sẽ tha cho Tô Phù Liễu.”

Tô Lạc Tuyết nhìn đáng vẻ lãnh khốc của Tuần Dạ, lời nói cứng rắn đến miệng cũng phải nuốt xuống, nàng chỉ biết nhìn mẫu thân không ngừng dập đầu cầu xin cho đại tỷ.

Mẫu thân là nữ nhi nhà vương công quý tộc, tính cách đoan trang còn có chút kiêu ngạo, nhưng vì đại tỷ, bà không tiếc quỳ xuống cầu xin Tuần Dạ, cầu xin hiền tế danh nghĩa này.

Tô gia hưng thịnh một thời đã đi tới đường cùng.

Quyền lực đúng là một thứ đáng sợ.

Nếu thành, cả đời vinh hoa phú quý, nếu bại sẽ giống như Tô gia hiện giờ.

Hai mắt đỏ ửng, nàng đi theo Tuần Dạ rời khỏi Hình bộ.

Trên đường trở về phủ Tướng quốc, Tô Lạc Tuyết ngồi đối diện với Tuần Dạ trong xe, lắng nghe tiếng vó ngựa vang lên trong đêm tối.

“Lúc ở trong thiên lao, nàng có nhắc tới chuyện đêm thất tịch ba năm trước Đêm đó đã xảy ra chuyện gì?” Đường như Tuần Dạ đã nghĩ rất lâu mới thốt lên được câu này.

Tô Lạc Tuyết làm như không nghe thấy câu hỏi của Tuần Dạ, đoạn ký ức kia cũng đã sớm bị nàng niêm phong: “Tướng gia, cầu xin ngài cứu tỷ tỷ của ta. Ta nguyện dùng mạng đổi mạng.”

“Đúng là tỷ muội tình thâm” Tuần Dạ cười lạnh: “Ta rất ghét người bàn điều kiện với ta, nhất là người của Tô gia.”

“Vậy Tướng gia hãy đưa ta vào đại lao, Tô gia bị hủy, ta cũng không muốn làm người tham sống sợ chết.”

“Nàng đang uy hiếp ta?”

“Sao ngài phải giữ lại tính mạng của ta, ta và Tướng gia đã không còn nợ nần gì nữa.”

Tuần Dạ không có trả lời, hần đang nghiêng đầu nhìn màn đêm u tối ngoài cửa, im lặng hồi lâu mới tiếp tục nói: “Nàng không thể chết dễ dàng như vậy.”

Tô Lạc Tuyết ngẩng đầu, bật cười nhìn Tuần Dạ: “Không phải Tướng gia thích ta thật chứ?”

Tuần Dạ vẫn nhìn ra ngoài, gương mặt thản nhiên không chút bối rối.

“Tình cảm ở Hoàn Thành đều là giả. Vì ta là thê tử do Tô hậu ép buộc nên ngài chán ghét ta. Mà ngài cũng là hung thủ giết chết bằng hữu tốt nhất của ta, đáng lẽ ta nên hận ngài.”

Rốt cuộc Tuần Dạ xoay đầu lại cũng quay lại nhìn hận ý trong mắt nàng: “Ta giết chết bằng hữu tốt nhất của nàng?”

Tô Lạc Tuyết cười nhạt: “Đề lật đồ Đế hậu, tay ngài đã dính máu bao nhiêu người, sợ là ngay cả ngài cũng không nhớ nổi.”

Hần cũng không truy vấn mà nhếch môi cười lạnh: “Đúng, tay ta đã nhuộm rất nhiều máu, số người hận ta cũng đông không kể xiết, thêm một mình nàng cũng không tính là nhiều.”

Cách thời gian xử trăm năm ngày, Tô Lạc Tuyết bắt đầu ngã bệnh, ba ngày liền không uống được một giọt nước, các đại phu tới chẩn bệnh đều lắc đầu ngán ngẩm, đây là tâm bệnh, nếu nàng đã một lòng muốn chết thì có dùng nhân sâm ngàn năm cũng không cứu được.

Tuần Dạ cũng nghe được tin này, nhưng hần chỉ bảo Từ Vũ qua đó chăm sóc nàng.

Từ Vũ kiên trì trò chuyện với nàng, nhưng nàng nằm trên giường như người mất hồn, thỉnh thoảng lại mở mắt chăm chú nhìn vào đỉnh màn ngũ sắc, thỉnh thoảng lại nhắm mắt lại, cũng không biết có phải đang ngủ không.

Từ Vũ cố gắng bón com cho nàng, nhưng lần nào nàng cũng nôn hết ra, sắc mặt trắng bệch dọa người.

“Tô Lạc Tuyết, cô vì Tô gia mà từ bỏ cơ hội sống sao? Đúng, không còn người thân, cô sẽ thấy đau lòng, rất đau lòng, nhưng cô phải biết Tướng gia vất vả thế nào mới giữ được cô lại trong Tướng phủ, giữ lại tính mạng cô. Cô tự buông xuôi mà không thấy áy náy với Tướng gia sao?” Từ Vũ không nhận được quát rống lên, nhưng người trên giường vẫn nằm yên bất động, giống như nàng sắp rời khỏi thế giới này.

Nhìn nàng như vậy, nước mắt Từ Vũ không kiềm được rơi xuống, ký ức phong bế suốt mười hai năm như bị xé rách: “Nhà tan cửa nát cũng đâu chỉ có mình cô.”

“Mười hai năm trước, ta cũng là nữ nhi của Lại Bộ Thượng Thư, ta cũng là tiểu thư vô ưu vô lo, ta cũng có phụ thân, mẫu thân, cô cô, bá bá, ca ca, tỷ tỷ thương yêu. . . . Nhưng phụ thân ta bị gian thâm vu hãm, gia sản bị tịch thu, người thân bị giết hại, ta như người rơi xuống địa ngục vậy. Khi đó ta mới có tám tuổi, lúc quan binh tới phủ bắt người, mẫu thân đã giấu ta vào trong bình hoa lớn, bà nói ta phải quý trọng tính mạng mình, phải tiếp tục sống, phải

làm lại từ đầu.”

“Vì lời dặn dò của mẫu thân, ý chí sống sót bùng cháy trong lòng ta. Lúc quan binh phóng hỏa đốt phủ, ta đã chạy khỏi phủ theo đường chó chui. Lúc đó ta cũng cũng thấy đau không chịu nổi, ta mới có tám tuổi, đã không có chỗ nương tựa còn phải né tránh sự đuổi bắt của quan binh, lúc đó ta thật muốn chết, nhưng cuối cùng ta vẫn chống chọi để sống tiếp. Ta ăn cơm cặn canh thừa người khác bỏ đi, cũng có lúc ăn trộm bánh bao trên đường bị người ta đánh cho thừa sống thiếu chết, nhưng ta phải sống, ta nhất định phải sống.”

Rốt cuộc Tô Lạc Tuyết cũng mở mắt ra, nàng nghiêng đầu nhìn Từ Vũ bình tĩnh kể lại câu chuyện cuộc đời mình, cô cứ lẳng lặng ngồi trên ghế, ánh mắt mơ hồ như nhớ lại quãng thời gian tám tuổi đó.

“Vì chấp niệm muốn sống kia, ta đã gặp được Nam Chiêu Hầu, Nam Chiêu Hầu cứu ta, ông còn thanh toán tiền bánh bao cho ta. Ông không ngại ta bẩn thỉu mà xoa đầu ta hỏi cha mẹ ta đâu. Ta nói với ông ta chỉ còn có một mình, ta muốn sống, thế nên ta phải đi trộm đồ ăn. Nam Chiêu Hầu nghe vậy liền dẫn ta về Hầu phủ, từ đó mới có Từ Vũ của ngày hôm nay.”

Nói đến đây, cô quay lại nhìn Tô Lạc Tuyết: “Cô có biết ta hâm mộ cô nhiều lắm không? Ta chịu nhiều cực khổ vậy mà vẫn muốn sống, còn cô, có người muốn cô sống thì cô lại tự buông xuôi tính mạng mình.”

“Ta vẫn nghĩ cô gái dám một mình xông vào doanh trại địch đốt lương thảo, cô gái dám đứng kề vai chiến đấu với tướng gia là một cô gái kiên cường, nhưng ta thật không ngờ cô lại yếu đuối tới mức này.” Từ Vũ đứng dậy, khẽ đưa tay lau đi những vệt nước trên mặt: “Ta nói xong rồi, nếu cô vẫn còn muốn chết, Từ Vũ thật đã nhìn nhầm cô.”

Dứt lời cô liền mở cửa phòng, mới đi được mấy bước thì thấy Hoa Tu đứng chờ ngoài cửa, sau mấy giây sững sờ, Từ Vũ mới nhìn thấy vòng hoa Từ Đình Hương trong tay hắn.

“Hoa thiếu gia.” Nàng cũng không hỏi nhiều, chỉ cung kính chào hỏi rồi lướt đi.

Đợi Từ Vũ đi xa, Hoa Tu mới bước vào trong nhà, chỉ thấy Tô Lạc Tuyết vừa mới rời giường, đang đi giày thì thấy Hoa Tu chấp tay đứng ngoài cửa, nàng cũng ngừng động tác lại.

Hoa Tu thấy nàng bất động liền nhếch môi đi tới đặt vòng hoa trong tay lên đầu nàng, quan sát một hồi mới nói: “Không tệ, rất đẹp.”

Tô Lạc Tuyết cảm nhận sức nặng của vòng hoa trên đầu, ánh mắt nghi ngờ nhìn Hoa Tu.

Hoa Tu cúi người, cầm tay nàng đi ra ngoài.

Tô Lạc Tuyết vô lực, chỉ biết để mặc hắn kéo nàng ra ngoài cửa.

“Thời tiết đẹp như vậy cô lại ở trong nhà, thật không biết hưởng thụ cuộc sống.” Hoa Tu dẫn nàng bước xuống thềm đá, đi trên con đường mòn cảm nhận những cơn gió khẽ lướt qua thảm cỏ xanh, mang theo hương thơm dịu nhẹ.

Mùi hương này cũng giúp tinh thần nàng phấn chấn hơn.

Cảm nhận được bàn tay nàng ấm dần lên, Hoa Tu nhợt nhạt cười: “Khi còn ở Hoàn Thành ta đã nói, nếu có cơ hội gặp lại, ta sẽ kể cho cô nghe một câu chuyện xưa.”

Nàng chậm rãi đi theo hắn, lẳng lẽ chờ hắn nói tiếp.

“Cô biết lý do Tuần Dạ thích Hoa Tuyết không?” Hắn hỏi xong lại khẽ sờ nói tiếp: “Nói tới chuyện này phải ngược dòng về đêm thất tịch ba năm trước.

Bạn đang đọc truyện *Đế Nghiệp Như Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 4: Hiểu nhầm đêm thất tịch

Đêm thất tịch ba năm trước

Cứ tới đêm thất tịch, cả Lạc Thành lại giăng đầy hoa đăng, có rất nhiều người bán hàng rong ven đường phố rao bán hoa đăng và mặt nạ Ngưu Lang – Chức Nữ, còn có cả tượng đất hình người. Lễ hội này làm chốn Lạc Thành phần hoa càng tăng thêm sự hài hòa, ấm áp.

Đương nhiên, có một người trong Tô phủ không bao giờ bỏ qua đêm thất tịch, người đó chính là Tô Lạc Tuyết.

Khi còn bé nàng hay theo đại tỷ, nhị tỷ trốn ra khỏi phủ, lần nào về nhà cũng không tránh được việc bị phụ thân trách phạt.

Mãi tới năm mười một tuổi, khi nàng nhặt được Phong Ảnh trên đường, nàng không cần lút đi theo hai tỷ tỷ nữa, nàng có khinh công, còn có cả gương mặt do Phong Ảnh dịch dung cho nàng, đến năm mười ba tuổi nàng đã có thể tự do ra vào Tô phủ.

Đêm đó nàng mặc một chiếc váy dài màu trắng hòa mình vào đoàn người đông đúc trên đường, ánh sáng từ những ngọn hoa đăng tôn lên gò má đang ửng hồng.

Khi đi qua gian hàng bán mặt nạ, Tô Lạc Tuyết dừng bước, nàng chợt nhớ ra tỷ tỷ và Tân Vương đã thành hôn, Tân Vương sẽ dẫn tỷ tỷ dạo chơi đêm thất tịch, nàng cũng không thể trắng trợn đứng ở bờ bên này nhìn Tân Vương nữa rồi.

Nàng mua một chiếc mặt nạ Chức Nữ rồi đeo lên mặt, trên đường có không ít người đeo mặt nạ giống nàng. Nàng đeo mặt nạ, mang theo cảm xúc ngồn ngồn tới bờ hồ Lạc Thành.

Khi tới ven hồ, nàng mua một chiếc hoa đăng rồi đề thơ lên đó, nhìn hoa đăng xuôi theo dòng nước, cô khẽ nở nụ cười ngọt ngào. Nàng thả hoa đăng nhiều năm như vậy, nàng vẫn mong Tân Vương có thể nhìn thấy, có thể thấy nàng đang đứng ở bờ bên này.

Tô Phù Liễu ở bờ đối diện đã sớm nhận ra Tô Lạc Tuyết sau chiếc mặt nạ Chức Nữ, sao nha đầu này lại lén lút ra khỏi phủ rồi. Phù Liễu là người nhìn Lạc Tuyết lớn lên từ nhỏ, dù chỉ nhìn bóng lưng cũng có thể nhận ra, chỉ dựa vào một chiếc mặt nạ kia mà định lừa nàng sao?

Tô Phù Liễu lắc đầu cười cười, ánh mắt cũng chăm chú dõi theo chiếc hoa đăng trôi về phía này, không ngờ trên hoa đăng lại viết: kết tóc phu thê, một đôi ân ái.

Nàng sững sờ, nha đầu này học viết thơ tình từ khi nào vậy.

Xem ra phải đợi về nhà rồi truy cứu mới được.

Còn Tô Lạc Tuyết cũng sớm nhận ra Tô Phù Liễu đang nhìn về phía nàng, nàng vội vàng nhìn về phía khác, hai bàn tay không ngừng xoắn vào nhau như một đứa bé mắc lỗi.

Đại tỷ sẽ không nhận ra nàng chứ? Đại tỷ có nhìn thấy hoa đăng kia không? Đại tỷ sẽ không nghi ngờ nàng, đúng không?

Vô số ý nghĩ xuất hiện là mặt nàng nóng ran lên, lưng áo ướt đầm mồ hôi trổn vào đám người, mãi tới khi không nhìn thấy nữa.

Vòng vèo qua mấy con phố mới tách khỏi đám đông náo nhiệt, nàng chỉ muốn về phủ ngay lập tức, nàng cứ có cảm giác đại tỷ sẽ đuổi theo nàng, sẽ hỏi có phải nàng thích Tân Vương không.

Thì ra, trong lòng có bí mật sẽ rất hay chột dạ.

Từ sau khi đại tỷ thành thân với Tân Vương, nàng luôn có cảm giác mình như kẻ trộm, mỗi lần nhìn đại tỷ, nàng lại thấy áy náy, thậm chí còn không dám nhìn thẳng vào mắt đại tỷ.

Nàng đi vòng qua mấy con hẻm nhỏ, định quay về phủ theo lối cổng sau, khi đến khúc ngoặt cuối cùng nàng lại đá phải vật gì đó, vì không chú ý nên Tô Lạc Tuyết đã bị vấp ngã.

“Ai u.” Tiếng kêu đau của nàng trong hẻm nhỏ vô cùng vang dội, ngay sau đó đã có một thanh kiếm lạnh giá kẻ vào cổ nàng.

Nương theo ánh trăng nhàn nhạt, nàng có thể thấy một người áo đen đang nằm trên đất, hình như hắn đang bị thương.

Nàng chăm chú nhìn vào đôi mắt lạnh giá kia, nàng có thể nhận ánh mắt yếu ớt của hắn đang chứa đầy sát khí vô tận.

Tô Lạc Tuyết giữ nguyên tư thế té ngã trên mặt đất, nàng không dám động đậy, nàng sợ mình vừa cử động, thanh kiếm kia sẽ lấy mạng nàng.

Bọn họ cứ lẳng lặng độ mắt như vậy, mãi đến khi Tô Lạc Tuyết không duy trì nổi tư thế cứng ngắc kia nữa, nàng vừa định nhúc nhích lại phát hiện người mặc đồ đen rên rỉ, trường kiếm trong tay khẽ run rồi rơi xuống đất.

Tô Lạc Tuyết vội vàng đứng dậy, vừa phui quần áo vừa lầm bầm: “Còn tưởng phải bỏ mạng ở đây, không ngờ chỉ là một con mèo bệnh.”

Dứt lời, nàng định quay người bỏ đi, nhưng mới đi được vài bước, nàng lại dừng chân tự nhủ: “Hắn bị thương nặng như vậy, nếu mình mặc kệ hắn, hắn có thể chết ở đây không? Tính đi tính lại, mình vẫn là hung thủ giết người.”

Nhưng khi quay lại nhìn người nằm dưới đất, nàng lại nhíu mày nói: “Nếu hắn là người xấu, mình cứu hắn thì khác nào rước họa vào thân?”

Tô Lạc Tuyết do dự suy nghĩ, mà người nằm trên đất cũng nghe được nàng đang nói gì, sát ý trong mắt hắn thu bớt lại, còn nằm yên nghe nàng lầm bầm tiếp.

“Cứu hắn? Nếu cứu xong mà hắn quay lại giết mình thì sao?” Tô Lạc Tuyết vừa lầm bầm vừa lắc đầu, nàng quyết định không cứu.

Nhưng mới đi được vài bước nàng lại quay người: “Cứu hắn đi, ngộ nhờ hắn là người tốt, nếu hắn bị kẻ gian hãm hại, mình sẽ trở thành tội nhân.”

Người mặc áo đen không đủ sức chờ nàng ra quyết định nữa, chỉ nghe hần yếu ớt nói: “Tôi đây rút tên cho ta.”

Nghe được mệnh lệnh của hần, Tô Lạc Tuyết liền bày ra bộ mặt cảnh giác, hai chân đứng yên bất động.

“Nàng yên tâm, ta trúng tên độc, không có khả năng giết người. Nàng chỉ cần rút tên độc hộ ta là được.” Hần kiên nhẫn nói xong mới bổ sung thêm một câu: “Ta là người tốt.”

Cũng vì câu “Ta là người tốt” kia, nàng ngồi xuống kiểm tra mũi tên độc ghim trước ngực hần, lần đầu tiên làm việc này, tay nàng khẽ run, ngần ngừ mãi không rút ra được.

“Không sao đâu, nếu nàng rút ra, chất độc cũng không lan khắp toàn thân.” Hần còn chưa nói xong, Tô Lạc Tuyết đã dùng sức giật mạnh mũi tên ra, hần hít sâu một hơi, hai hàm răng cắn răng vào nhau, cổ không phát ra tiếng kêu đau đớn.

Sau đó, hần dùng chút sức cuối cùng chế trụ hai huyết đạo trước ngực cho máu không chảy ra ngoài, sau đó hần lấy ra một lọ Kim Sáng Dược đắp lên vết thương, hần đau tới toát mồ hôi, đau tới không ngất đi được.

Nhìn dáng vẻ của hần, Tô Lạc Tuyết lập tức xé một mảnh vải lụa ở váy, sau khi băng bó vết thương cho hần mới nói: “Ngươi còn cần ta làm gì nữa không?”

“Nàng có thể đi rồi.”

“Đi? Nhưng ngươi.”

“Không có độc.”

“Không có độc?” Nàng cao giọng lặp lại.

“Không nói có độc, nàng có chạy tới giúp ta không.” Hần nhìn gương mặt tức giận của nàng, thật không còn sức để nói.

Bị nói trúng tâm sự, Tô Lạc Tuyết cũng không tức giận nữa: “Không thể trách ta được, ta cũng phải bảo vệ mạng nhỏ của mình.”

Nghe nàng tiếp tục lẩm bẩm, trên môi hần khẽ nở nụ cười, đây là lần đầu tiên hần gặp một cô nương thú vị như vậy.

Có lẽ, hần có thể tin nàng.

“Nàng có thể giúp ta một chuyện không?” Giọng nói của hần đã hiền hòa hơn, cũng không còn vẻ ra lệnh như trước.

“Chỉ cần không phải chuyện giết người phóng hỏa, ta nhất định sẽ giúp ngươi.”

Nghe đến đó, khoe miệng giấu sau lớp vải đen lại khẽ cong lên: “Ta nói rồi, ta là người tốt, người tốt sao có thể giết người phóng hỏa.”

“Vậy ngươi nói đi.”

“Ta có một người bạn đang chờ ta ở mạn đông bờ hồ Lạc Thành, nàng tới thông báo cho hần để hần tới cứu ta.”

“Nhưng ta không biết người bạn kia của ngươi.”

Hần ngẫm nghĩ một chút mới nói: “Hần cao xấp xỉ ta, trang phục quý phái, chỉ cần nàng vừa nhìn sẽ bị sự cao quý của hần hấp dẫn. Âm hiệu giữa ta và hần là hai lạng thịt bò.”

Nàng cười khúc khích: “Hai lạng thịt bò? Âm hiệu cũng thật ngộ.” Nói xong, nàng liền gật đầu đồng ý: “Ta sẽ tìm người bạn kia giúp ngươi, ngươi nhớ chờ ở đây.”

Thấy nàng vội vã chạy đi, hần không kìm được cao giọng hỏi: “Nàng tên là gì?”

Nghe thấy câu này, nàng khẽ dừng bước dùng tay chỉ lên trời, cười nói: “Tên của ta xuất hiện vào mùa đông, chỉ cần mùa đông đến là ngươi có thể nhìn thấy ta.”

Nhìn bóng dáng nhỏ nhắn màu trắng đeo mặt nạ Chức Nữ trước mắt dần mờ hồ nhưng hần vẫn cố duy trì chút tỉnh táo cuối cùng, chậm rãi nói: “Tên của ta xuất hiện khi có ánh trăng, chỉ cần tới nơi có ánh trăng, nàng nhất định sẽ nhìn thấy ta.”

“Hai lạng thịt bò.”

Tô Lạc Tuyết không biết đây là lần thứ mấy nàng nói câu này, ven hồ Lạc Thành đông như vậy, những người có tầm vóc giống hần, dung mạo tuấn đạt, ăn mặc quý phái có rất nhiều, nàng đi dọc bờ hồ, cứ thấy người phù hợp lại thốt ra câu âm hiệu này, nhưng tất cả những người đó đều dùng ánh mắt quái dị nhìn nàng.

Dù vậy nàng vẫn phải tìm tiếp, hần đang bị thương, nếu không mau đưa người tới chỗ đại phu, e rằng tính mạng khó giữ.

Nếu không, nàng quay lại giúp hần tìm đại phu.

Nhưng nàng lập tức bác bỏ suy nghĩ này, người kia không muốn bại lộ hành tung nên mới nhờ nàng đi tìm bằng hữu của hần, nếu tự ý đi tìm đại phu, có lẽ tính mạng hần sẽ gặp nguy hiểm.

Đi mãi vẫn không có ai biết ám hiệu “hai lạng thịt bò”, nàng khẽ thở dài rồi tiếp tục chạy tới chạy lui như con thoi, ánh mắt đảo quanh tìm kiếm, cuối cùng nàng lại nhìn thấy một cô nương mặc váy trắng, đeo mặt nạ Chức Nữ giống nàng đứng ở mạn Bắc, cô nương kia vừa mới thả hoa đăng xuống hồ.

Nhìn thấy một người giống mình, nàng hiểu kỳ đi về phía đó.

Đi được vài bước mới phát hiện ra một nam nhân mặc trang phục hoa lệ màu tím đứng bên, đang thì thầm gì đó vào tai nàng.

Dù chiếc mặt nạ Ngưu Lang đã che khuất phân nửa gương mặt hần, nhưng vẫn không che được sự cao quý của hần, bên hông đeo ngọc bội Dương Chi Bạch Ngọc, ngón cái đeo nhẫn phi thủy, hơn nữa vóc người kia cũng không sai khác là bao.

Nàng vui mừng chạy tới: “Hai lạng thịt bò!”

Hai người đeo mặt nạ, một đứng một ngồi nhìn về phía nàng.

Nam nhân kia quan sát nàng hồi lâu rồi vung tay gỡ mặt nạ của nàng xuống, lạnh nhạt nói: “Ngươi là ai.”

Dựa vào hành vi gỡ mặt nạ ngang ngược của hần, lửa giận trong lòng Tô Lạc Tuyết bốc lên, nhưng nghĩ đến người bị thương, tính mạng như ngàn cân treo sợi tóc, nàng cố nén lửa giận, nghiêng răng nói: “Hai lạng thịt bò.”

“Hần ở đâu.” Giọng nói của người kia bắt đầu đông băng.

Tô Lạc Tuyết biết mình tìm đúng người rồi, đồng thời nàng cũng thầm oán trách người mặc đồ đen, rõ ràng người đứng ở mạn Bắc mà hần lại nói ở mạn Đông, làm hại nàng tốn hơi như vậy.

Nàng khẽ thấp giọng nói: “Hần bị trúng tên, hiện đang ở con ngõ nhỏ khu Tam Kim – thành Bắc, là hẻm nhỏ thứ hai dẫn tới Tô phủ.”

“Sao hần lại bảo ngươi truyền lời.” Hần tiến sát về phía nàng, trong mắt ẩn chứa sát khí vô tận.

Nàng khẽ giật mình lùi ra sau: “Trên đường về ta thấy hần bị thương nên giúp hần rút tên, băng bó. Sau đó hần nhờ ta đi tìm ngươi.”

“Vậy sao hần lại nói ám hiệu cho ngươi, ngươi có biết hần là ai không?” Hần tiến càng lúc càng gần hơn.

“Ta...ta làm sao biết hần là ai.” Bị khí thế của đối phương chèn ép tới khó thở, nàng liên tục lùi lại sau: “Ngươi đừng có hỏi nhiều thế, bằng hữu của ngươi sắp chết rồi, ngươi không mau đi cứu hần đi, còn ở đây mà chất vấn ta.”

“Ca ca, muội thấy cô ấy không giống người nói láo.” Cô nương bên cạnh hần lên tiếng.

Người nọ nghiêng đầu nhìn cô gái: “Tuyệt Nhi à, chúng ta không thể ở lại Lạc Thành rồi, muội mau về trước, đợi ta tìm được hần sẽ tập trung ở chỗ muội.”

“Vâng, ca ca nhớ phải cẩn thận, muội chờ hai người.” Dứt lời, nàng ta liền đứng lên, rời khỏi nơi này.

Tô Lạc Tuyết thầm tán thưởng, cô nương này thật có khí chất, thần nhiên lạnh lùng, cái miệng xinh đẹp kia còn biết giải vây cho nàng.

Chỉ là vị ca ca kia vẫn không chịu buông tha nàng: “Rất cuộc ngươi là ai.”

Nhìn dáng vẻ như sắp ăn tươi nuốt sống của hần, Tô Lạc Tuyết nghiêng răng nói: “Người qua đường Giáp.”

Người kia nghe được đáp án liền sùng sốt: “Người qua đường Giáp?”

Lúc này Tô Lạc Tuyết đã bị hần bức đến ven hồ, nàng không còn đường lui nữa, nàng đành cố nghiêng người né tránh việc tiếp xúc gần gũi với hần.

“Ngươi...ngươi muốn làm gì.” Nàng bắt đầu thấy sợ, lúc này nàng mới nhận ra việc mình làm tới nay nguy hiểm tới mức nào, nhưng giờ có hối hận cũng đã muộn.

Chợt người nọ nhìn sang bên phải, ánh mắt khẽ lóe lên, không nói thêm lời nào đã yên lặng rời đi.

Tô Lạc Tuyết nghi ngờ nhìn sang phải, vừa lúc nhìn thấy quân gia Toàn Đức dẫn theo hơn mười Đới đao thị vệ đi vừa phía này, bọn họ không ngừng nhìn quanh như đang tìm kiếm thứ gì.

Nàng cuống quýt quay mặt lại, chẳng lẽ phụ thân phát hiện nàng trốn khỏi phủ nên phái Toàn Đức đi tóm nàng về.

Cũng đúng lúc này, nàng trượt chân ngã về phía sau.

“Bùm!”

Một tiếng vang lớn gần bờ hồ Lạc Thành hấp dẫn tầm mắt đám đông.

Đồng thời, cảnh tượng này cũng hấp dẫn Tô Phù Liễu đang đứng cạnh Tân Vương.

Tô Lạc Tuyết bị sặc nước, tay chân không ngừng vùng vẫy, hô to: “Cứu, cứu mạng. Toàn gia gia. Cứu.”

Toàn Đức cũng phát hiện ra cảnh tượng náo nhiệt này, khi ông dẫn người xông tới đã thấy Lạc Tuyết không ngừng giãy giụa gọi tên ông. Ông hét lên “Tam tiểu thư!” rồi nhảy xuống hồ, ra sức kéo Tô Lạc Tuyết lên.

“Lạc Tuyết, muội làm sao vậy!” Tô Phù Liễu nhìn Tô Lạc Tuyết ướt đẫm nước, trong giọng nói tỏ vẻ trách cứ lẫn đau lòng.

Một cơn gió đêm thổi qua làm Tô Lạc Tuyết rùng mình, nàng cúi đầu như một đứa bé ăn vụng bị người ta bắt gặp: “Muội không cẩn thận nên bị ngã”

“Mau về phủ, đừng để bị cảm lạnh!” Tô Phù Liễu vội vàng cầm tay kéo nàng rời khỏi đây.

Mà dọc đường đi, Tô Lạc Tuyết cũng có thể cảm nhận Tân Vương trầm mặc theo sau.

Mà nàng cũng không dám nhìn hắn, nàng chỉ có thể lặng lẽ đứng cạnh tỷ tỷ, đây mới khoảng cách ngắn nhất giữa nàng và hắn.

Đêm đó, Tô Lạc Tuyết sốt cao không giảm, Tô Thành Phong nhìn nữ nhi bệnh nặng, lửa giận trong bụng tiêu tan, ông cũng không so đo chuyện nàng tự ý trốn ra ngoài, trong lòng chỉ mong nàng sớm khỏi bệnh.

Tô Phù Liễu ngồi bên trông chừng nàng khuyên mẫu thân đi nghỉ sớm, một mình nàng ngồi lại đắp khăn lên trán cho Tô Lạc Tuyết. Trong mắt đầy vẻ quan tâm dành cho muội muội mình yêu quý nhất.

Mãi tới nửa đêm, Tô Phù Liễu đang ngủ gật bị những lời ní non trong mộng của Lạc Tuyết đánh thức.

“Tỷ tỷ, thật xin lỗi.”

“Muội rất thích Nguyên Dục, thích từ rất lâu, rất lâu rồi.”

“Tỷ tỷ, muội không giành với tỷ, muội chỉ cần nhìn huynh ấy từ xa đã rất thỏa mãn.”

“Tỷ tỷ đừng trách muội.”

Tô Lạc Tuyết bị cơn ác mộng hành hạ tới run rẩy, nước mắt tràn ra ướt đẫm gối, gương mặt đầy vẻ tự trách lẫn đau lòng.

Còn Tô Phù Liễu sợ tới ngây người, nàng không ngờ người trong lòng tam muội lại là Nguyên Dục.

Nàng chậm rãi lùi về phía sau, lắc đầu cười tự giễu: “Tam muội à tam muội, không ngờ muội có thể che giấu tốt như vậy.”

“Sao muội không nói sớm, nếu muội nói ra, có lẽ người gả cho Nguyên Dục sẽ là muội. nhưng làm thế nào đây, tỷ tỷ cũng rất thích Nguyên Dục.”

Sáng hôm sau, cơn sốt đã được đẩy lui, Tô Lạc Tuyết đang ngồi uống thuốc thì nghe nha hoàn Hiểu Nhu kể chuyện đêm qua có thích khách đột nhập vào phủ, nghe nói thích khách kia còn bị trúng tên trước ngực.

Bàn tay đang cầm chén thuốc của Lạc Tuyết cứng đờ.

Đêm qua có thích khách xông vào Tô phủ, còn bị trúng một mũi tên trước ngực?

Nàng giật mình nhớ tới nam nhân trong hẻm nhỏ kia, nhớ hắn bình tĩnh nói với nàng: Ta là người tốt!

Chẳng lẽ người nàng cứu đêm qua là thích khách Tô phủ?

Nàng không dám nghĩ tiếp, nếu để phụ thân biết chuyện này, hậu quả khó lường.

Sau lần đó, trong lòng nàng có thêm một bí mật, mà bí mật này nàng cũng chưa bao giờ nói với ai, dần dần, bí mật đó cũng bị thời gian quên lãng.

Đêm thất tịch ba năm trước.

Đêm hôm ấy, Hoa Tu và Hoa Tuyết tới mạn Bắc bờ hồ Lạc Thành thả hoa đăng, ánh đèn tràn đầy sức sống lấp lánh trong mắt hắn.

Hoa Tuyết mặc một chiếc váy dài màu trắng, kết hợp với mặt nạ Chức Nữ càng tôn lên vẻ thần bí, tới Lạc Thành hơn một tháng mà chưa có cơ hội dạo chơi, nhân tới ngày thất tịch liền nấn nì ca ca tới bờ hồ Lạc Thành thả hoa đăng.

Hoa Tu chỉ còn Hoa Tuyết là người thân, trước giờ chưa từng từ chối nàng điều gì, hẳn đồng ý cho nàng ra ngoài với ba điều kiện: không được rời khỏi tầm mắt hắn, không được nói chuyện với người lạ, nhất định phải đeo mặt nạ đến khi về nhà.

Hoa Tuyết biết đại ca tới Lạc Thành có chuyện quan trọng, hành động của hắn cũng bị người khác giám sát nên ngoan ngoãn đồng ý, đêm đó, nàng đeo mặt nạ Chức Nữ tới mạn Bắc mua một chiếc hoa đăng, Hoa Tu còn hiếu kỳ ngó qua xem nàng viết gì.

Chỉ thấy trên hoa đăng có hàng chữ: mong người một lòng, bạc đầu chẳng xa.

“Tuyết Nhi động xuân tâm rồi à?” Hoa Tu cười chọc ghẹo.

Hoa Tuyết xấu hổ nói: “Ca ca không ước gì sao? Nghe người bán hoa đăng nói, ước nguyện vào đêm thất tịch sẽ rất linh thiêng.”

“Ca ca không tin mấy trò này.” Hoa Tu lắc đầu, tỏ vẻ không quan tâm.

Hắn không có hứng thưởng thức hoa đăng, hẳn đang chờ một người, bọn họ hẹn gặp ở mạn Bắc bờ hồ Lạc Thành, nhưng mãi chưa thấy người kia đến, hẳn bắt đầu lo lắng, có phải đã xảy ra chuyện gì không?

Hoa Tuyết thấy vậy liền chu môi thả hoa đăng xuống hồ, để mặc cho dòng nước cuốn đi xa.

“Hai lạng thịt bò!” Chợt có một giọng nói thanh thúy vang lên, Hoa Tu và Hoa Tuyết nghi ngờ nhìn cô nương mặc váy trắng, đeo mặt nạ Chức Nữ bên cạnh.

Hoa Tu thấy cách ăn mặc của hai người giống nhau liền hiếu kỳ lột mặt nạ nàng ra, một gương mặt trắng trẻo thanh tú xuất hiện, hình như nàng không ngờ hắn sẽ làm như vậy nên rất tức giận, ánh mắt khế trừng lên rồi lại cố nén xuống.

“Người là ai?” Hắn lạnh lùng hỏi một câu, ánh mắt bắt đầu quan sát nàng từ trên xuống dưới, dáng vóc và cách ăn mặc tương tự Hoa Tuyết, điểm khác duy nhất chỉ có đôi mắt thuần khiết, linh hoạt kia, trong mắt nàng không có vẻ giả dối, hắn chỉ cần nhìn vào mắt đã biết nàng đang nghĩ gì.

“Hai lạng thịt bò!” Nàng nghiêng răng nghiêng lợi lặp lại.

Trong lòng Hoa Tu thấy bất an, không phải hắn đã xảy ra chuyện nên nhờ tiểu cô nương này tới truyền tin chứ? Nghĩ vậy, hắn liền mở miệng dò xét: “Hắn ở đâu?”

Quả nhiên khi nghe được câu này, nàng liền vui vẻ nói một tràng dài, điều này càng giúp hắn khẳng định suy đoán của mình, đúng là người kia đã xảy ra chuyện!

Hắn bảo Hoa Tuyết đi trước, vốn định hỏi thăm thân phận nàng, nhưng lúc nhìn thấy đám quan binh dáo dác lưng sục, hắn biết bọn họ cũng đang tìm người.

Chẳng lẽ chuyện đã bị bại lộ!

Nghĩ đến đây, hắn cũng không có thời gian để ý tới nàng, chưa nói câu nào đã vội vàng bỏ đi.

Nhưng mới đi được mấy bước, hắn đã nghe thấy một tiếng “bùm” rất lớn, cô nương kia đã rơi xuống hồ, hai tay quơ loạn làm bọt nước tung tóe khắp nơi.

Nhìn thấy cảnh tượng đó, hắn khẽ nhếch môi cười rồi vội vàng đi tới địa chình nói.

Có một người mặc đồ đen nằm trong con hẻm nhỏ, trên người hắn phủ đầy rom rạ, nếu không có dụng ý tìm kiếm thì cũng khó nhận ra nơi này có người.

Hắn gạt đồng rom rạ nhìn người áo đen, vừa cúi xuống gọi lại phát hiện ra điểm không đúng, theo bản năng, hắn dùng tay kéo khăn che mặt kia xuống.

Ánh trăng nhàn nhạt hắt lên gương mặt tái nhợt, khi Hoa Tu nhìn thấy rõ gương mặt hắn liền kinh ngạc thốt lên: “Tuần Dạ?”

Lý trí mách bảo hắn phải rời khỏi đây, sau khi cúi người vác Tuần Dạ lên vai, hắn dùng khinh công, cố sức khiêng người về nhà.

Tối sáng hôm sau, trong sơn trang nghỉ mát của Hoa gia ở Lạc Thành, Hoa Tu đứng chấp tay trước thềm nhà, ánh mặt trời lấp lánh bao phủ một tầng sáng ấm áp quanh người hắn.

Hắn nhắm mắt nhìn về phương xa, đắm chìm vào suy nghĩ của riêng mình.

“Ca ca, người cứu về tối qua thế nào rồi?” Hoa Tuyết thao thức cả đêm, thấy trời vừa sáng đã vội vàng chạy tới.

“Mất máu quá nhiều dẫn tới hôn mê. May mà cầm máu kịp thời, nếu không, ngay cả Hoa Đà tái thể cũng không cứu nổi hắn.” Hoa Tu quay lại nhìn Hoa Tuyết.

“Vậy thì tốt, bao giờ chúng ta sẽ rời khỏi Lạc Thành?”

Hoa Tu không trả lời mà hỏi: “Muội có biết người nằm trong đó là ai không?”

“Không phải người “ca ca” muốn gặp ở Lạc Thành sao?” Hoa Tuyết đáp.

Hoa Tu lắc đầu: “Ban đầu ta cũng nghĩ vậy, nhưng khi tới nơi mới biết hẳn không phải người ta tìm.”

“Vậy sao ca ca còn cứu hẳn? Người không rõ lai lịch, ca ca không sợ rước họa vào thân sao?”

“Bởi vì hẳn là trưởng tử của Nam Chiêu Hầu, Tuần Dạ.”

Hoa Tuyết kinh ngạc: “Chính là Tuần Dạ mười tám tuổi đã theo Nam Chiêu Hầu cầm quân đánh giặc à? Sao hẳn không ở Đồng Thành mà chạy tới Lạc Thành làm gì?”

“Ta cũng rất tò mò nên mới cứu hẳn về. Thực giác nói cho ta biết, hẳn sẽ là người đưa Hoa gia chúng ta lên một tầm cao mới.”

Hoa Tuyết cúi đầu, trầm mặc hồi lâu mới nói: “Hoa gia là gia tộc giàu có nhất thiên hạ, tiền tiêu không hết, ca ca cần gì phải. . . .”

“Muội không hiểu rồi, ngay cả khi Hoa gia có nhiều tiền hơn nữa, nếu không có chỗ dựa, núi vàng núi bạc cũng dễ bị sụp đổ.”

“Cho nên ca ca đang tìm một chỗ dựa cường đại?” Hoa Tuyết hỏi.

“Không chỉ cường đại mà còn cần có đầu óc.”

“Ca ca định lôi kéo Tuần Dạ?” Hoa Tuyết đã nhìn thấu tâm sự của hẳn: “Nhưng Tuần gia luôn trung thành với triều đình, Đồng Thành cũng là giang sơn một cõi, bọn họ sẽ không cần Hoa gia chúng ta, việc lôi kéo kia hoàn toàn không có ý nghĩa.”

“Muội muội ngốc, việc gì cũng không nên nhìn về bề ngoài. Chỉ riêng chuyện Tuần Dạ bí mật tới Lạc Thành rồi bị thương cũng có thể thấy Tuần gia rất không an phận.” Hoa Tu cười cười: “Nhưng để lấy được lòng tin của Tuần gia cũng rất khó, ca ca sợ mình không thuyết phục nổi hẳn.”

Hoa Tuyết ngẫm nghĩ một chút mới nói: “Chắc không đâu, chúng ta cũng được coi là ân nhân cứu mạng của Tuần Dạ, chỉ dựa vào điểm này, việc tạo dựng lòng tin chỉ là việc sớm muộn.”

Dường như Hoa Tu nhớ ra chuyện gì đó liền nói: “Ân nhân cứu mạng. . . .”

Hoa Tuyết còn định nói thêm thì nghe thấy tiếng động trong phòng truyền ra, khi chạy vào phòng đã thấy Tuần Dạ quần băng nửa người bước xuống giường, vì động tới vết thương, máu bắt đầu thấm ướt lớp băng ngoài.

Lúc thấy hai người đẩy cửa vào, ánh mắt hẳn trở nên sắc bén như chim ưng, vẻ đề phòng kia hoàn toàn không giống người đang bị thương chút nào.

“Ngươi tỉnh là tốt rồi.” Hoa Tu bình tĩnh nhìn hẳn rồi nói với Hoa Tuyết: “Tuyết Nhi, muội ra ngoài đi.”

Hoa Tuyết đang mãi nhìn Tuần Dạ liền giật mình thu tầm mắt lại, nằng vội vãi gạt đầu rồi bước ra ngoài.

Mà Tuần Dạ vì một câu “Tuyết Nhi” kia mới nhìn về phía nàng, bóng người mặc váy dài màu trắng hiện lên trước mắt hẳn, còn có giọng nói ngọt ngào kia: Tên của ta xuất hiện vào mùa đông, chỉ cần mùa đông tới, ngươi sẽ nhìn thấy ta.

Tuyết.

Mà khi Hoa Tu nhìn thấy ánh mắt chăm chú của Tuần Dạ, trong đầu hẳn cũng đã hình thành một kế hoạch.

“Nàng là muội muội ta, Hoa Tuyết.” Hoa Tu chậm rãi ngồi xuống ghế.

Tuần Dạ quay lại nhìn Hoa Tu: “Người cứu ta đêm qua là nàng sao?”

Hoa Tu cười nhạt: “Đúng, đêm qua Tuyết nhi không tìm được bằng hữu của ngươi nên đã cầu xin ta cứu ngươi.”

Tuần Dạ loi lóe cảnh giác, tiếp tục hỏi: “Đây là nơi nào.”

“Son trang Hoa gia.”

“Hoa gia?” Tuần Dạ nghi ngờ: “Có phải. . . .Gia tộc giàu có nhất thiên hạ, Hoa gia?”

Hoa Tu gật đầu: “Ngươi chỉ cần lo tỉnh dưỡng, có chuyện gì đợi vết thương khỏi hẳn hãy nói.”

Mà đêm thất tịch đó, Tô Lạc Tuyết không biết nàng đã tìm nhầm người.

Lúc đó, người Hoa Tu muốn tìm không phải là Tuần Dạ.

Mà người Tuần Dạ muốn tìm cũng chẳng phải Hoa Tu.

Chỉ là một lần gặp gỡ sai lầm đã thúc đẩy sự hợp tác giữa Hoa gia và Tuần gia, cũng thúc đẩy Tô gia bị tiêu diệt nhanh hơn.

Bạn đang đọc truyện *Đế Nghiệp Như Họa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 5: Hoa trong gương

Cỏ biếc non tơ, xanh mơn mẫm trong ngày nắng hiếm hoi.

Tô Lạc Tuyết ngồi sánh vai với Hoa Tu trong bụi cỏ um tùm ở tiểu viện hoang vắng, ánh nắng ấm áp bao trùm lấy bọn họ, những cơn gió thổi qua làm tung taw tóc mái tóc họ, không gian mênh mông, yên tĩnh như một bức tranh thủy mặc.

Chỉ một câu thất tịch ba năm trước đã gọi lại đoạn ký ức bị gió bụi thời gian bao phủ, nàng còn nghĩ mình đã quên, mà nàng cũng không ngờ người gọi lại ký ức đó là Hoa Tu.

Tên của ta xuất hiện khi có ánh trăng, chỉ cần nàng tới nơi có ánh trăng, nàng nhất định sẽ nhìn thấy ta.

Dạ.

Thì ra người nàng cứu là Tuần Dạ.

Người hấn nhờ nàng tìm đúng là ở mạn Đông, nhưng do quá vội vàng, nàng lại bắt gặp Hoa Tu ở mạn Bắc.

Khi Hoa Tu kể xong mọi chuyện, người ngồi cạnh vẫn lặng im không nói, hấn đành phải thu hồi suy nghĩ đang bay xa, nghiêng đầu nhìn nàng.

Nàng đội vòng hoa trên đầu, lẳng lặng ngồi đón gió thổi qua, những sợi tóc rối lòa xòa trước trán che khuất đôi mắt nàng, nhưng nàng vẫn không có phản ứng, ánh mắt vô thức nhìn về phía chân trời.

Trầm mặc hồi lâu, nàng mới quay lại nhìn hấn. “Sao lại nói cho ta nghe chuyện này.”

“Ta muốn cho ngươi biết chân tướng.” Hoa Tu đáp.

“Đối với ta mà nói, cái gọi là chân tướng chẳng có ý nghĩa gì.” Nàng khẽ cười.

“Ta muốn ngươi ra đi thanh thản.” Hoa Tu nói xong, Tô Lạc Tuyết nghi hoặc nhìn hấn.

Khóe miệng Hoa Tu khẽ run run, ánh mắt nàng lúc này giống hệt đêm thất tịch ba năm trước, lần đầu gặp mặt, nàng cũng dùng ánh mắt chăm chú này nhìn hấn.

“Ai cũng nói ngươi hết thuốc chữa rồi, Hoa Đà có tái sinh cũng bó tay chịu trói, nên ta chỉ muốn ngươi ra đi thanh thản.” Những lời này của hấn giống như đang đùa, nhưng cũng rất nghiêm túc.

Nàng vẫn nhìn hấn, dường như nàng đang nổi giận, nhưng nàng lại không nói nên lời.

Hấn nhìn nàng, nụ cười châm chọc thay thế bằng vẻ mặt nghiêm túc: “Thật xin lỗi, Tô Lạc Tuyết.”

Nhìn gương mặt nặng nề kia, lửa giận trong lòng cũng tiêu tán không còn dấu vết: “Thật ra thì, có trách thì nên trách ta hấp tấp tìm nhầm người. Cuối cùng còn thúc đẩy các ngươi hợp tác.” Trong ngực như có một cỗ oán khí u uất nhưng không có cách giải tỏa.

“Thì ra, người đẩy Tô gia đến bờ diệt vong là ta.”

Gương mặt nàng chỉ có vẻ tự trách và hối hận.

Nàng cười tự giễu, nước mắt cũng theo nụ cười lăn xuống: “Đúng là ông trời trêu ngươi, ba năm trước ta ra tay cứu giúp kẻ thù, còn tạo cơ hội cho hấn hợp tác với Hoa gia. Ba năm sau, ta gả cho hấn, tính kế với hấn, cuối cùng còn bị hấn hấn thấu xương.”

Nghe nàng nói vậy, Hoa Tu lại chậm rãi tiếp lời: “Ba năm trước, ta đã nói Hoa Tuyết là ân nhân cứu mạng Tuần Dạ, nhưng dù hai người có vóc dáng tương tự, cùng mặc một chiếc váy dài màu trắng thì trong giọng nói vẫn có điểm bất đồng, thế nhưng Tuần Dạ lại tin. Về sau, nhờ Hoa Tuyết mà quan hệ hai nhà càng thêm gần gũi, chỉ là ta không dám khẳng định, Tuần Dạ tin thật hay giả tin.”

Nghe đến đây, trong đầu Lạc Tuyết tưởng nhớ lại câu nàng nói với hân đêm đó: Tên ta xuất hiện vào mùa đông, chỉ cần mùa đông tới, người có thể nhìn thấy ta.

Hoa Tuyết.

Tô Lạc Tuyết.

Có lẽ vì chữ Tuyết kia, Tuần Dạ mới không nảy sinh nghi ngờ.

“Sau đó ta cũng không quan tâm tới chuyện này nữa, dù hân tin thật hay giả tin, ân nhân cứu mạng hân chỉ có thể là Hoa Tuyết. Mà Hoa Tuyết cũng thật lòng với Tuần Dạ.” Hoa Tu nói đến đây liền ngừng lại: “Người có hiểu không?”

“Ta hiểu.” Hân đã nói rõ ràng như thế, sao nàng không hiểu cho được. Ba năm trôi qua, người cứu hân là ai không quan trọng, vì người cứu hân đêm đó chỉ có thể là Hoa Tuyết.

Chỉ có tài lực của Hoa gia mới giúp Tuần Dạ hoàn thành dã tâm, chỉ có tài lực của Hoa gia mới đưa hân lên vị trí cao nhất.

Mà Hoa gia cũng muốn dựa vào quyền lực của Tuần gia, vĩnh viễn trở thành gia tộc vinh quang nhất thiên hạ.

Khi Tô Lạc Tuyết hồi phục tinh thần, Hoa Tu ngồi cạnh nàng đã không còn tung tích, lúc này chỉ có mình nàng cô độc ngồi trong bụi cỏ.

Sau khi nói cho Lạc Tuyết nghe về thân thế của mình, Từ Vũ quay về thư phòng của Tuần Dạ, cô đã ở bên cạnh Tuần Dạ mười hai năm, lúc nào, ở đâu, đang làm gì, mọi chuyện của hân cô đều nắm rõ trong lòng bàn tay.

Quả nhiên cô đoán không sai, Tuần Dạ đang ở trong thư phòng nghe quân gia bẩm báo tình hình xảy ra trong thành, Từ Vũ vừa bước vào thư phòng, Tuần Dạ chỉ liếc nhìn cô một cái rồi bảo quân gia Lý Bách Thuận tiếp tục bẩm báo.

“Tin từ Khang quốc, đại tướng quân A Đạt Mộc khởi binh mưu phản, hai mươi vạn quân đội và phân nửa bá quan lên tiếng phê phán quốc quân Khang quốc đam mê tửu sắc, chuyên quyền tàn bạo.”

“A Đạt Mộc mưu phản rồi à?” Tuần Dạ khẽ cười, trong mắt cũng lóe lên ánh sáng tinh nhuệ.

“Tô hậu vừa hạ đài hân đã mưu phản, quả là một nước cờ tuyệt diệu, Thiên Triều mới lập Đế quân cũng không đủ sức quản tới chuyện Khang quốc mưu phản.” Lý Bách Thuận tán thưởng.

Tuần Dạ phát tay cười cười: “Tiếp tục phái người quan sát động tĩnh Khang quốc.”

Quân gia vừa lui ra, Tuần Dạ liền cầm tấu chương trên bàn lên, hỏi: “Nàng thế nào rồi?”

“Nếu muốn biết nàng thế nào, sao ngài không tự mình tới xem?” Từ Vũ lạnh nhạt nói.

“Chuyện vặt vãnh đó đâu cần ta đích thân đi.” Tuần Dạ chăm chú đọc nội dung trong tấu chương, một tay cầm bút viết chữ phê chuẩn.

“Giờ tướng gia đã đứng trên vạn người, ngay cả tiểu Đế Quân và Thái hậu cũng nằm trong lòng bàn tay, tất cả tấu chương đều tập trung ở đây cho ngài phê duyệt, ngài không phải Đế Quân nhưng còn hơn cả Đế Quân. Muốn cứu một Tô Phù Liễu ra khỏi lao cũng không khó khăn gì.”

“Sống chết của Tô Phù Liễu có liên quan gì tới ta?”

“Tô Phù Liễu sống, Tô Lạc Tuyết mới có thể sống tiếp.”

Bàn tay Tuần Dạ hơi ngừng lại, Từ Vũ phát hiện ra động tác này của hân liền tiếp tục nói: “Tô Lạc Tuyết đã không còn ý niệm sống, nếu cứu Tô Phù Liễu ra, trên đời này vẫn còn người thân chống đỡ cho nàng sống tiếp.”

Hân khẽ nhếch môi cười rồi tiếp tục hạ bút phê duyệt tấu chương: “Từ khi biết Tô Lạc Tuyết có ý giấu giếm thân phận để tiếp cận ta, sống chết của nàng đã không còn liên quan tới ta.”

“Già, đúng là ngài chẳng biết gì cả.” Bàn tay cô khẽ cuộn tròn lại, trầm mặc hồi lâu mới lấy bức thư trong túi ra đặt lên bàn.

Rốt cuộc Tuần Dạ cũng ngẩng đầu nhìn bức thư kia, phía ngoài thư có viết: Gửi phụ quân Tuần Dạ.

“Trước khi Tô Lạc Tuyết rời khỏi Hoàn Thành, nàng đã giao cho nô tỳ lá thư này, nhưng nô tỳ lại không đưa nó cho ngài.” Từ Vũ cười khổ: “Tha cho Từ Vũ đã tự ý quyết định, chỉ vì Từ Vũ sợ gia đọc xong lá thư này, ngài sẽ không còn kiên quyết đối phó với Tô gia nữa.”

Tuần Dạ lạnh lùng nhìn nàng, bàn tay cầm bút cũng âm thầm thắt chặt lại.

“Giờ nô tỳ muốn dùng lá thư này để cứu nàng. Từ Vũ không muốn nhìn một cô nương tốt như vậy chết đi, cũng không muốn nhìn gia hối hận cả đời.”

Từ Vũ còn chưa nói xong, Tuần Dạ đã đoạt lấy lá thư.

Đại thiếu gia, có lẽ giờ này ta nên gọi ngài một tiếng phu quân, khi ngài đọc được lá thư này, ta đã sớm rời khỏi đây.

Thành thân nửa năm chưa một lần gặp mặt, trời xui đất khiến, ta đã theo Tuần Lạc tới Hoàn Thành, khi mưu tính đốt kho lương thảo của địch lại vô tình gặp nhau, lúc đó, ta muốn dùng tính mạng mình để đổi lấy một lời hứa, đợi đến ngày ngài đánh vào Lạc Thành, hy vọng ngài có thể hạ thủ lưu tình với Tô gia. Thế nhưng chúng ta lại an toàn rồi khỏi đó, ta thật không biết mở miệng yêu cầu ngài thế nào.

Ngài bảo ta ở lại Tuần gia quân, ngài cam kết cho ta danh hiệu Nhị thiếu phu nhân, nhưng ngài lại không biết Tô huynh đệ kia chính là tân nương tử Tô Lạc Tuyết của ngài. Ta không thể nói ra sự thật, nếu ngài dùng tính mạng của ta để uy hiếp Tô gia, ta sẽ trở thành tội nhân thiên cổ. Ta muốn trốn chạy, nhưng nhờ Hoa Tu khuyên bảo, ta chỉ là một cô nương bình thường, ta cũng sợ chết, nhưng vì tương lai hai nhà Tô Tuần, ta lựa chọn gia nhập Tuần gia quân, lựa chọn theo ngài đánh giặc.

Người xưa từng nói: Có cái chết nhẹ tựa lông hồng, cũng có cái chết nặng tựa Thái Sơn. Tuy Tô Lạc Tuyết chỉ là thân nữ nhi, nhưng trên đường hành quân, nhìn ngài thân thiết xưng huynh gọi đệ với binh sĩ, nhìn ngài múa kiếm trong đêm trăng, ta đã không còn xem trọng sinh tử. Nếu phải hy sinh trên chiến trường, ta nguyện chết cùng ngài, bỏ qua hận thù hai nhà, ngài đúng là tướng quân tốt, đáng để người khác kính nể.

Ta viết lá thư này không phải xin ngài tha thứ cho ta, ta chỉ muốn thẳng thắn với người huynh đệ đã cùng vào sinh ra tử kia.

Lúc đặt chân vào ranh giới sinh tử, ta chỉ nhớ duy nhất một câu: Hãy để cho ta sống mãi trong tim.

Không biết do thuận miệng hay thật lòng nói ra câu này, nhưng ta vẫn cảm tạ ngài. Lúc đó, ta và ngài không có trở ngại thân phận mà chỉ có tình nghĩa huynh đệ.

Tô Lạc Tuyết sẽ vĩnh viễn ghi nhớ tám chữ này trong tim.

Đọc đến đây, Tuần Dạ vỗ mạnh xuống bàn khiến đồ vật rơi vỡ loảng xoảng.

“Từ Vũ, người nghĩ mình đi theo ta mười hai năm mà có thể tự ý quyết định sao, người nghĩ ta sẽ bỏ qua cho người sao?” Giọng nói của Tuần Dạ lạnh lẽo thấu xương.

Từ Vũ lập tức quỳ xuống: “Từ Vũ biết tội.”

Tuần Dạ nhìn cô, sau cùng vẫn phát tay áo bỏ đi, để mặc một mình Từ Vũ cô đơn quỳ ở đó.

Tuần Dạ ra khỏi thư phòng, đến khi bước tới gần bụi cây um tùm ngăn cản con đường vào sân viện, hắn nhìn thấy Hoa Tu.

Hoa Tu cũng nhìn thấy Tuần Dạ, sau vài phút trầm ngâm liền nhắc chân đi về phía hắn.

Hương thảo mọc thoảng trong không khí cũng không che được mùi vị nặng nề.

Hai người nhìn thẳng vào mắt nhau, trong mắt ai cũng hàm chứa vẻ lạnh lùng, Hoa Tu thân nhiên cười, nhưng trong giọng nói lại hàm chứa sự châm chọc: “Xem ra tướng gia rất quan tâm tới thể tử của mình.”

Tuần Dạ lạnh nhạt nói: “Như nhau thôi.”

Hoa Tu ngửa đầu nhìn những đám mây trắng lững thững trôi trên bầu trời, lúc đó trong đầu hắn hỗn loạn với đủ loại ý nghĩ, nhưng đến cuối cùng, hắn vẫn thu hồi tầm mắt nhìn Tuần Dạ: “Ta nghĩ người nên chán ghét nàng mới đúng, không phải nàng mang họ Tô sao?”

Tuần Dạ làm như không nghe thấy những lời này, hắn vừa định lướt qua thì Hoa Tu đã tóm chặt lấy tay hắn: “Tuần Dạ, ta chỉ có mình Hoa Tuyết là muội muội, nếu có người làm nó đau lòng, ta có dốc hết tài lực cũng phải kéo theo người đó thân bại danh liệt.”

Tuần Dạ bỏ tay Hoa Tu ra, lạnh lùng nhìn thẳng vào mắt hắn: “Người đang uy hiếp ta?”

“Ta chỉ nhắc nhở người, đừng có quên lời hứa của mình.”

Hoa Tu nói xong, cũng không chờ Tuần Dạ trả lời đã rời đi.

Tuần Dạ đi tiếp về phía trước, vòng qua con đường mòn, hắn thấy Lạc Tuyết đang ngồi bó gối trên thảm cỏ xanh, sắc mặt tái nhợt, ánh mắt mờ mịt, cũng không biết nàng đang suy nghĩ gì.

Tầm mắt hắn dời đến vòng hoa Tử Đình Hương trên đầu nàng, dưới ánh mặt trời, trông nàng giống như một đứa bé ngây thơ, chất phác.

Hắn đứng nhìn nàng rất lâu, trong mắt cũng hiện rõ vẻ phức tạp, bàn tay nắm chặt lại như cố nén áp lực trong lòng.

Nhưng cuối cùng hắn cũng không bước vào viện.

Hắn xoay người, rời đi.

Màn đêm lặng lẽ buông xuống, nhưng trong phủ Tướng quốc vẫn sáng đèn như cũ.

Tô Lạc Tuyết lần qua lộn lại trên giường, trần trọc mãi không ngủ được, trong đầu lại nhớ tới chuyện xảy ra vào đêm thất tịch ba năm trước.

Chỉ cần vừa nhắm mắt, bóng người màu đen với chất giọng lạnh nhạt kia lại quán lấy nàng. “Tên của ta xuất hiện khi có ánh trăng, chỉ cần đến nơi có ánh trăng, nàng nhất định sẽ nhìn thấy ta”, câu nói đó như bùa yểm bám chặt lấy tâm trí nàng, làm nàng không thể tĩnh tâm ngủ được.

Nàng không ngừng nghĩ, nếu ba năm trước đây nàng không tìm nhầm người, có lẽ, Tuần Dạ và Hoa Tu sẽ không có bất kỳ quan hệ gì.

Nếu ba năm trước đây, nếu nàng nói tên mình cho hắn biết, nếu nàng nói nàng tên là Tô Lạc Tuyết, có lẽ quan hệ giữa hai nhà Tô Tuần sẽ hòa hoãn hơn.

Nhưng trên đời này không có nếu như, có một số chuyện, bỏ qua cũng chính là bỏ lỡ.

“Cốc cốc cốc!”

Lúc Tô Lạc Tuyết không ngừng trần trọc, bên ngoài chột có tiếng gõ cửa truyền tới, nàng chậm rãi ngồi dậy, khàn giọng hỏi: “Ai thế?”

Không có tiếng trả lời mà chỉ có tiếng gõ cửa vang lên, nàng xò giày bước xuống giường, mơ hồ nhìn thấy bóng người ngoài cửa.

Cánh cửa mở ra, thứ đầu tiên lọt vào mắt nàng là Tô Phù Liễu toàn thân nhếch nhác.

“Đại tỷ?” Tô Lạc Tuyết sững sốt hồi lâu mới hô lên cái tên này.

Sắc mặt Tô Phù Liễu rất tệ, mấy hôm ở trong tù nàng bị mất ngủ, cứ ăn là nôn, sức khỏe cũng giảm sút nghiêm trọng.

Tô Phù Liễu khàn giọng nói: “Ta rời khỏi Thiên Lao chỉ vì đứa bé của ta.”

Tô Lạc Tuyết trấn tĩnh lại, vội hỏi: “Tỷ ra ngoài bằng cách nào?”

“Tuần Dạ mang theo thánh chỉ của Đế Quân đến đưa ta ra ngoài, thánh chỉ viết Tô Phù Liễu mang thai huyết mạch của hoàng thất, đặc xá cho ra khỏi Thiên Lao, đợi sinh nhi tử sẽ định tội sau.”

“Tuần Dạ?” Tô Lạc Tuyết không ngờ Tuần Dạ lại cứu Tô Phù Liễu ra, nhớ tới ánh mắt tuyệt tình đêm đó, rõ ràng không có vẻ dao động.

“Tuần Dạ nói hắn giữ lại mạng cho ta vì nể mặt muội, hắn muốn ta đến phủ Tướng quốc thăm muội. Hắn nói muội đã dùng tính mạng mình để đổi lấy tính mạng ta, tâm bệnh thành tật, không ăn không uống, sinh mạng giống như chỉ mảnh treo chuông.” Giọng nói trống trải xen thêm mấy phần thương hại.

Hai mắt Tô Lạc Tuyết ửng đỏ: “Nếu có thể dùng tính mạng mình đổi lấy mạng của mẹ con tỷ, dù phải chết, muội cũng cam lòng.”

Tô Phù Liễu chăm chú nhìn nàng: “Tại sao? Tại sao người cứu ta lại là muội. Ta đã hy vọng biết bao, hy vọng Nguyên Dực có thể tới thăm ta một lần, chẳng lẽ hắn hận Tô gia như vậy sao? Ngay cả con của chúng ta, cũng hận như vậy sao.”

Nước mắt lã chã rơi xuống, Tô Phù Liễu kích động bước tới vùi đầu vào vai Tô Lạc Tuyết: “Lạc Tuyết, thật xin lỗi, tỷ tỷ xin lỗi muội. Là ta đã trách nhầm muội. Nhưng việc muội muội ta yêu thương lại thích nam nhân của ta, ta không thể kiềm chế được. Là ta nhỏ mọn, là ta bị tình cảm che mắt, nếu ta tin tưởng muội, có lẽ bi kịch này sẽ không xảy ra.”

Cảm nhận được cơ thể lạnh giá của Tô Phù Liễu, Tô Lạc Tuyết không kìm được khóc lóc thảm thiết.

Đây là tỷ tỷ của nàng, là tỷ tỷ yêu thương nàng, che chở nàng từ nhỏ.

Đúng, có trách thì chỉ trách hai người họ yêu cùng một nam nhân.

“Tỷ tỷ, muội thật lòng xin lỗi tỷ, muội nên thành thật với tỷ chứ không nên che giấu nhiều năm như vậy.”

Cánh tay Tô Phù Liễu ôm nàng càng thêm chặt: “Lạc Tuyết, đồng ý với tỷ tỷ, muội phải tiếp tục sống, vì Tô gia. chỉ còn lại hai chúng ta.”

Tô Lạc Tuyết nghẹn ngào gật đầu: “Tỷ tỷ cũng phải tiếp tục sống, vì đứa bé trong bụng tỷ, vì Tô gia, cả hai chúng ta phải tiếp tục sống.”

Năm ngày sau, cửu tộc Tô gia bị xử tử ở cửa Nam, dân chúng Lạc Thành tụ tập rất đông, duy chỉ có Tô Lạc Tuyết và Tô Phù Liễu không đi. Họ biết đây là kết quả không thể thay đổi, họ không chịu nổi mùi máu tanh, càng không thể trơ mắt đứng nhìn người thân lần lượt chết đi.

Những ngày sau đó, Tô Phù Liễu không chỉ điều dưỡng thân thể mình mà còn lo lắng, chăm sóc cho Tô Lạc Tuyết, ép nàng ăn cơm, uống thuốc, nghỉ ngơi. Dần dần, Tô Lạc Tuyết dựa vào dược vật và ý chí, sức khỏe bắt đầu khôi phục, gương mặt trắng nhợt cũng thêm phần hồng hào.

Vào lúc nhà tan cửa nát, Tô Phù Liễu và Tô Lạc Tuyết đã tìm lại được thân tình hồi nhỏ, dù sao trên đời này cũng chỉ còn lại hai tỷ muội nương tựa lẫn nhau.

Thời gian trôi qua rất nhanh, thấm thoát đã trải qua mấy tháng, sức khỏe Tô Lạc Tuyết hoàn toàn bình phục, mà bụng của Tô Phù Liễu bắt đầu nhô lên, cả hai cũng vượt qua trong căn nhà nhỏ, không có người ngoài tới quấy rầy.

Tô Lạc Tuyết không thấy Hoa Tu, không thấy Tử Vũ, càng không thấy Tuần Dạ, Tuần Lạc.

Giống như bọn họ đã biến mất khỏi thế giới của nàng, năm mười bảy tuổi, lần đầu cách xa trần thế ồn ào, mới đầu còn không quen, dần dần lại thấy thoái mái.

Nàng biết thế gian này chỉ còn lại nàng và tỷ tỷ, họ không còn là Tô tiểu thư gì nữa, họ là nữ nhi tội thân, cũng là khâm phạm.

Từ khi cái bụng lớn dần lên, Tô Phù Liễu bắt đầu thích ngủ, nhiều khi đang nói chuyện với Tô Lạc Tuyết đã ngủ thiếp đi mất.

Tô Lạc Tuyết cẩn thận đắp chăn cho Tô Phù Liễu, khi bước ra đóng cửa liền rùng mình vì lạnh, thì ra tháng chạp đã tới, năm cũ cũng sắp qua.

Nàng dùng tay ôm chặt hai khuỷu tay, gió bắc rít gào thổi tóc nàng bay tán loạn, vừa định đóng cửa bước vào trong thì thấy một bóng người màu trắng xuất hiện trong tầm mắt.

“Mấy tháng tình dưỡng, xem ra ngươi đã khôi phục hoàn toàn.” Tuần Lạc bước trên thảm lá khô đi về phía nàng.

Tô Lạc Tuyết khẽ cười đáp lễ chứ không lên tiếng.

“Hơn nữa, tính cách càng thêm thành thực, chừng chặc.” Tuần Lạc đi tới trước mặt nàng.

“Con người rồi cũng sẽ trưởng thành.” Tô Lạc Tuyết vẫn cười nhàn nhạt như cũ, nhưng trong mắt nàng hoàn toàn không có ý cười.

Tuần Lạc khẽ đưa tay vuốt sợi tóc rơi trên vai nàng: “Đúng vậy, năm nay ngươi đã mười bảy rồi, cũng đã trở thành thiếu nữ.”

Tô Lạc Tuyết cảm nhận sự dịu dàng từ đầu ngón tay hắn, còn cả giọng nói yêu chiều kia, nàng không kháng cự, nàng chỉ cảm thấy những động tác đó tự nhiên giống như một người ca ca đang quan tâm tới muội muội mình.

“Thật ra ta rất hâm mộ Hoa Tuyết, cô ấy có một ca ca luôn yêu thương mình, dù bọn họ không còn phụ mẫu nhưng vẫn còn hai huynh muội nương tựa lẫn nhau.” Tô Lạc Tuyết cầm lấy bàn tay đang đùa nghịch tóc nàng, thấy bàn tay kia khẽ run lên, nàng chợt cười nói: “Giờ phút này, ta thấy nhị thiếu gia không đơn thuần là bằng hữu của ta, ngươi giống như ca ca của ta hơn.”

Tuần Lạc nắm tay nàng, trong mắt là ý cười chân thành: “Nha đầu ngọc, ta vẫn luôn là ca ca của ngươi.”

“Tốt quá, ta lại có thêm một người thân.” Cuối cùng, Tô Lạc Tuyết cũng có một nụ cười chân chính, nàng còn định nói nữa thì nghe thấy tiếng động nhỏ vang lên phía sau.

“Tô Tam, mới nửa năm không gặp, ngươi đã cướp mất ca ca của ta rồi.”

Tô Lạc Tuyết quay lại nhìn Tuần Ngữ trong bộ váy màu vàng nhạt đi về phía nàng, chiếc áo khoác lam từ lông chồn tung bay phất phơ trong gió.

Không ngờ gặp được Tuần Ngữ ở đây, Tô Lạc Tuyết vội chạy tới hoan nghênh: “Tam tiểu thư.”

Tuần Ngữ hào phóng ôm chầm lấy Tô Lạc Tuyết: “Hơn nửa năm rồi cũng không tìm được ai múa cùng ta dưới gốc cây anh đào.”

Cảm nhận vòng tay và lời nói ấm áp của Tuần Ngữ, khóe mắt Tô Lạc Tuyết cay xè, nàng cũng ôm lấy Tuần Ngữ, nhưng khi thấy người mặc trang phục màu đỏ đang đứng sau lưng Tuần Ngữ, nàng mờ to mắt, không dám tin nói: “Cô cô!”

Tuần Ngữ buông Tô Lạc Tuyết ra, lúc này Tuần Lạc cũng đi tới giới thiệu: “Bà là mẫu thân ta, Nguyễn Vân Ngọc.”

Nghe Tuần Lạc giới thiệu, Tô Lạc Tuyết mới hiểu lý do dân gian đồn đại Tuần Viễn sủng ái tiểu thiếp của ông vô cùng, thì ra thứ Tuần Viễn sủng ái không phải Nguyễn Vân Ngọc mà là gương mặt giống với gương mặt của Tô Tường Vi.

Tình cảm Tuần Viễn dành cho Tô Tường Vi thâm sâu như biển.

Điều này cũng có thể giải thích cho nguyên nhân Tuần Viễn sủng ái Nguyễn Vân Ngọc nhưng lại không sủng ái Tuần Lạc.

Giờ phút này, nàng không biết mình nên hâm mộ cô cô hay nên bất bình thay cho Nguyễn Vân Ngọc.

Đường như Nguyễn Vân Ngọc cũng hiểu Tô Lạc Tuyết đang nghĩ gì, bà cười hòa ái nói: “Có phải ta rất giống Tô Tường Vi không?”

Tô Lạc Tuyết lúng túng thu hồi tầm mắt, gật đầu.

“Thật ra ta cũng biết Hầu Gia sủng ái ta vì gương mặt này, nhưng ta cam tâm tình nguyện làm thế thân, chỉ vì ta yêu ông ấy.” Nguyễn Văn Ngọc chân thành nói, trong giọng nói cũng chỉ có thâm tình, hoàn toàn không có bi ai, oán hận.

Tô Lạc Tuyết nhìn bà hồi lâu, cũng không biết mình nên nói gì cho đúng.

Nguyễn Văn Ngọc đi tới cầm tay Tô Lạc Tuyết như một mẫu thân từ ái: “Con chính là Lạc Tuyết mà Lạc nhi hay nói với ta sao? Con là thê tử của Tuần Dạ sao?”

Bàn tay ấm áp của bà làm Lạc Tuyết nhớ tới mẫu thân mình, khóe mắt chưa xót lấp lánh lệ quang.

Nguyễn Văn Ngọc vỗ về bàn tay nàng: “Đứa nhỏ ngốc nghếch, con không chỉ có một mình, sau này, chúng ta chính là người thân của con.”

Một câu nói làm những giọt nước mắt cố nén của Tô Lạc Tuyết tràn ra như vỡ òa, Tuần Ngữ dùng tay lau nước mắt cho nàng: “Tô Tam, có phải lời của Nhị nương rất cảm động không? Nhớ năm đó, ta cũng bị Nhị nương chinh phục như vậy.”

“Tối nay ăn cơm cùng ba người chúng ta, được không?” Tuần Lạc cũng lên tiếng phá tan bầu không khí nặng nề.

Tô Lạc Tuyết nhấc tay áo lau khô nước mắt: “Nếu mọi người không ngại, ta sẽ trở tài một lần cho mọi người nếm thử tài nấu nướng của ta.”

“Một mình người có được không vậy?” Tuần Ngữ nghi ngờ.

“Ba tháng qua, ta luôn tự mình xuống bếp, tay nghề cũng tiến bộ hơn nhiều.” Tô Lạc Tuyết nói xong liền vui vẻ chạy về phía nhà bếp, vừa chạy vừa ngoái đầu lại nói: “Mọi người cứ ngồi trong nhà chờ đi, chỉ một lát là xong.”

Ba người phía sau mỉm cười nhìn theo bóng dáng nàng, Tuần Ngữ lặng lẽ đi tới kéo tay áo Tuần Lạc: “Nhị ca, huynh cũng vào đó giúp nàng đi.”

Tuần Lạc nghe vậy cũng không nói gì, chỉ có đôi chân kia đang rảo bước về phía Tô Lạc Tuyết vừa biến mất.

Trên mặt Nguyễn Văn Ngọc lộ rõ vẻ u sầu, ngoài miệng thăm than: “Sao ông trời không cho bọn chúng cơ hội, lại để Tô Lạc Tuyết làm tẩu tẩu của Lạc nhi.”

Khóe môi Tuần Ngữ giật giật: “Chỉ là đại tẩu hữu danh vô thực thôi. Nhị nương không thấy nhị ca rất thích nàng sao?”

“Nhưng ta nghe người trong phủ nói Tuần Dạ cũng để ý tới nàng, hẳn còn vì nàng mà cứu Tô Phù Liễu ra. Ta không muốn nhìn cảnh huynh đệ bọn họ vì một nữ nhân mà quay lưng lại với nhau.”

“Quay lưng?” Tuần Ngữ khịt mũi: “Bọn họ đã quay lưng lại với nhau từ nhiều năm trước rồi, sự bình tĩnh giả tạo này chỉ là vẻ bề ngoài thôi.”

Tô Lạc Tuyết vừa vào nhà bếp liền cho rau cải vào chậu, vừa định vén tay áo lên thì thấy Tuần Lạc đi tới làm nàng kinh ngạc một lúc mới nói: “Tối thật đúng lúc, mau giúp ta rửa rau.”

Nghe đến đây, Tuần Lạc tỏ vẻ giận dữ: “Người bắt ta rửa rau sao?”

“Vậy người tới đây làm gì?” Tô Lạc Tuyết không chịu yếu thế, giọng của nàng còn lấn át cả giọng hắn.

“Ta tới xem người nấu cơm.” Tuần Lạc thần nhiên nói.

“Xem ta? Sợ ta hạ độc sao?” Tô Lạc Tuyết tức giận, nhưng nghĩ tới hắn lạnh nhạt thiếu gia, từ nhỏ đã không phải chịu khổ, nàng đành phải tự ngồi xuống rửa rau.

Còn Tuần Lạc đứng đó cúi đầu nhìn nàng, không khí tĩnh lặng còn có phần áp lực.

Tô Lạc Tuyết đang định mở miệng thì nghe Tuần Lạc lên tiếng: “Người phải tự mình nấu cơm sao? Không có người hầu hạ sao?”

“Ừm, nhưng như vậy cũng tốt, chúng ta không muốn bị người ngoài quấy rầy.” Nàng cúi đầu rửa rau, giọng nói pha chút trầm buồn truyền tới.

“Mấy tháng nay, ta phải tới Đồng Thành an bài mấy chuyện vặt vãnh ở Hầu phủ, đồng thời đưa những vật phẩm quan trọng ở Hầu phủ tới Lạc Thành.” Tuần Lạc hơi dừng một chút mới nói tiếp: “Thật xin lỗi, lúc người cần một bằng hữu thì ta lại rời khỏi đây.”

Tô Lạc Tuyết ngược mắt, mỉm cười với Tuần Lạc: “Không cần giải thích, không cần giải thích đâu, ta hiểu mà. Như người nói đấy, giữa chúng ta không cần phải hỏi .”

Tuần Lạc nhìn nụ cười đơn thuần của nàng lại buông tiếng thở dài: “Lúc nào người cũng ngây thơ như vậy, người không sợ bị lừa sao?”

Tô Lạc Tuyết chăm chú nhìn hắn: “Người sẽ lừa gạt ta sao?”

Tuần Lạc không nghĩ nàng sẽ hỏi như vậy nên ngẩn người, trầm mặc trong giây lát mới nói: “Nếu ta lừa gạt người thì sao?”

Nàng nghiêng đầu tỏ vẻ suy nghĩ: “Chẳng lẽ người từng lừa gạt ta sao?”

Hắn ngồi xổm xuống, tầm mắt song song nhìn nàng: “Chỉ là thuận miệng thì thôi thôi.” Nói tới đây, hắn vươn tay rửa rau cùng nàng, nàng lập tức đẩy tay hắn ra: “Nhiều lắm, ta rửa xong rồi, đến giờ người mới nghĩ tới giúp ta rửa rau, ta thấy cảm động vô cùng.” Nàng nghiêng răng, nhấn mạnh câu cuối.

Thấy nàng tức giận như vậy, Tuần Lạc lại vui vẻ nói: “Mau làm cơm đi, để ta xem tay nghề người có tiến bộ hơn không?”

Tô Lạc Tuyết như nhớ tới chuyện gì đó liền thấp giọng hỏi: “Lúc . . . ở Hoàn Thành, canh gà ta hầm mặn như vậy, sao ngày nào người cũng uống hết?”

Tuần Lạc không ngờ nàng hỏi tới chuyện này, hắn ngẫm nghĩ một chút mới nói: “Bởi vì đó là canh người nấu cho ta.”

Tô Lạc Tuyết nắm chặt lá rau cải trong tay, vừa định mở miệng nói chuyện đã thấy Tuần Lạc nói trước: “Lúc còn ở Đồng Thành, có một vị quan tặng cây trầm ngọc này, ta không dùng được, nhưng ta thấy nó rất hợp với người.” Hắn vừa nói vừa lấy cây trầm trong tay áo ra, trên cây trầm có hai đóa hoa màu đỏ, lấp lánh, trong suốt.

“Đây là . . . hoa Bỉ Ngạn!” Nàng vừa nhìn đã nhận ra đó là hoa Bỉ Ngạn, sau giây phút kích động, nàng không nói thêm gì nữa.

Hoa Bỉ Ngạn gắn với một đoạn ký ức khắc cốt ghi tâm, ở nơi đó, người nàng thích tám năm và phu quân nàng đã sai người giết nàng, còn cả Phong Ảnh bầu bạn với nàng tám năm cũng táng mạng ở đó!

Tuần Lạc đi tới cái cây trầm lên tóc nàng: “Nhìn thấy hoa này cũng như nhìn thấy ta.”

“Món ăn tới rồi!” Trời nhá nhem tối, Tô Lạc Tuyết cẩn thận bùng thức ăn lên, nàng chỉ sợ mình không cẩn thận mà lãng phí mất nửa giờ tâm huyết.

Tuần Lạc trầm mặc theo sau nàng, khi tới bậc tam cấp liền bất động nhìn vào trong.

Trong phòng yên tĩnh khác thường, Tô Lạc Tuyết vừa định bước chân vào trong thì thấy Tuần Dạ trong bộ y phục màu đen, nổi bật đứng ở cửa.

Nàng không ngờ Tuần Dạ lại xuất hiện ở đây, sau giây phút kinh ngạc, nàng chỉ biết đứng yên nhìn bầu không khí trầm mặc.

“Sao đại ca lại tới đây.” Tuần Lạc phá tan sự yên lặng, thân nhiên cất bước đi vào nhà.

“Nghe quản gia nói đệ đã về tới Lạc Thành nhưng không thấy bóng dáng đâu, thì ra mọi người đều đang ở đây.” Tuần Dạ lạnh nhạt nói.

“Chỉ là một bữa cơm đoàn viên thôi.” Tuần Lạc quay lại nhận lấy khay thức ăn trong tay Lạc Tuyết.

“Nếu đại ca đã tới đây thì cũng ngồi xuống ăn cùng đi, cũng hơn nửa năm không ăn cùng nhau rồi.” Tuần Ngự mời mọc, nhưng trong giọng nói lại có vẻ xa cách, hoàn toàn không có sự thân thiện như khi ở cùng với Tuần Lạc.

“Nơi này đơn sơ, không có món gì ngon. . . .” Tô Lạc Tuyết chưa nói xong đã thấy Tuần Dạ ngồi xuống: “Không sao, đã lâu không ngồi cùng nhị đệ, tam muội, cũng chẳng mấy khi có cơ hội như hôm nay.”

Tuần Dạ ngồi xuống, mọi người cũng chia vị trí ngồi theo, Tô Phù Liễu im lặng không nói gì, nhưng từ ánh mắt nàng vẫn có thể nhận ra sự thù hận của nàng với Tuần gia.

Tuần Dạ chậm chạp chưa cầm đũa lên làm mọi người mắt to trừng mắt nhỏ, không khí yên tĩnh, nặng nề vô cùng.

“Từ khi Tô Lạc Tuyết gả vào phủ, quan hệ giữa nhị đệ với nàng cũng không tệ, có phải đã quen biết nàng từ lâu?” Cuối cùng Tuần Dạ cũng cầm đũa gắp gắp món trứng sốt cà chua, vừa gắp vừa nói.

“Từ khi Lạc Tuyết gả vào phủ đã bị đại ca lạnh nhạt, đệ thấy chương mắt nên mới quan tâm, chú ý tới nàng.” Lời Tuần Lạc nói nhẹ như nước chảy, nhưng cũng không che giấu được ý châm chọc.

Tuần Dạ vẫn tiếp tục chơi đùa với món trứng sốt cà chua, trái chọn phải chọn, dường như món ăn này làm hắn không hài lòng.

Tô Lạc Tuyết nhìn hắn, trên mặt lộ rõ vẻ không vui.

“Dẫn nàng rời khỏi Hầu phủ, đi tới Hoàn Thành đánh giặc cũng là giúp đỡ nàng sao?” Tuần Dạ thoi trò nghịch món trứng sốt cà chua kia, đôi đũa va chạm vào bát tạo ra tiếng vang thanh thúy.

Tuần Lạc còn chưa kịp nói gì đã thấy Nguyễn Vân Ngọc lên tiếng: “Đã lâu không ngồi ăn cơm cùng nhau, nói những chuyện vô nghĩa đó làm gì, mau ăn cơm đi, đây là đồ ăn Lạc Tuyết mất nửa canh giờ mới làm xong đó.”

“Nếu Nhi nương cũng ở đây, ta không ngại nói mấy câu này. Chưa nói chuyện những năm trước nhị đệ không ở nhà trợ giúp phụ thân, ngay cả về nhà rồi cũng không buồn tới tham gia tiệc chúc thọ của người, khi người chết cũng chỉ tới linh đường cúng bái một lần, một chút đạo hiếu cũng không có, hắn không xứng mang họ Tuần.” Tuy nói với Nguyễn Vân Ngọc, nhưng tầm mắt của Tuần Dạ vẫn lạnh lùng nhìn về phía Tuần Lạc như cũ.

Nguyễn Vân Ngọc đột nhiên đứng dậy quỳ xuống dưới chân Tuần Dạ: “Là Vân Ngọc không biết dạy con, mong Tướng gia thứ tội.”

Tuần Lạc đập mạnh xuống bàn, chiếc bàn rung lên có thể thấy lửa giận của hắn lớn tới mức nào, chỉ thấy hắn lạnh lùng nhìn Tuần Dạ: “Người sai là ta, người dựa vào cái gì mà làm khó mầu thân ta.”

“Lúc ngươi làm sai ngươi có nghĩ mình sẽ làm liên lụy tới mầu thân không? Nhiều năm như vậy, dù phụ thân có lạnh lùng với ngươi, ngươi cũng phải giữ tròn đạo hiếu.”

Tuần Lạc ngửa đầu cười to, trong tiếng cười hàm chứa sự cuồng ngạo: “Đại ca nói thật nhẹ nhàng, ngươi được phụ thân cưng chiều từ nhỏ, giờ đã lên chức Tướng quốc cao quý hơn người, cả đời này chưa từng chịu khổ. Nếu ngươi đứng ở vị trí của ta, thừa nhận những thứ ta phải chịu suốt bao năm qua, liệu ngươi có thể nói ra những lời đó!”

Tô Lạc Tuyết nhìn Tuần Dạ chậm rãi đứng dậy, gương mặt lạnh nhạt không đổi, duy chỉ có đôi mắt kia tràn ngập mùi thuốc súng.

“Chắc ngươi rất hận ta.” Tuần Dạ nhếch môi cười châm chọc: “Thế nên ngươi mới dẫn thê tử của ta tới Hoàn Thành, cho nàng cơ hội đến gần ta, ý đồ dùng nàng làm nhọc điểm của ta, sau này muốn đối phó với ta cũng dễ dàng hơn?”

Tô Lạc Tuyết quay lại nhìn Tuần Lạc, nàng cũng xác nhận những lời Tuần Dạ nói là thật hay giả.

Tô Phù Liễu thờ ơ nhìn về phía khác, giống như mọi chuyện đang xảy ra không có liên quan tới nàng.

“Xem ra, bữa cơm này ăn không nổi rồi.” Tuần Dạ chậm rãi đi tới gần Tuần Lạc, khẽ nói: “Ta có thể coi như chưa có chuyện gì xảy ra, nói cho cùng, ngươi vẫn là Nhị đệ của ta.”

Dứt lời, hắn liền quay lưng bỏ đi.

Tô Lạc Tuyết nhìn Nguyễn Văn Ngọc vẫn còn quỳ trên đất, nhìn bàn tay Tuần Lạc nắm chặt tới nổi đầy gân xanh, nàng lùi dần về phía sau, cuối cùng thì xoay người chạy ra khỏi phòng.

Bầu trời đêm u ám khiến tầm mắt trở nên mơ hồ, Tô Lạc Tuyết cũng không buồn để ý tới gió Bắc gào thét bên tai, nàng chỉ chăm chú đuổi theo Tuần Dạ.

“Tuần Dạ!”

Cách xa một trường nàng cất tiếng gọi hắn, giọng nói thanh thúy vang khắp sân viện.

Tuần Dạ dừng bước, quay lại nhìn Tô Lạc Tuyết.

Tô Lạc Tuyết còn chưa kịp dừng chân đã hỏi: “Lời ngươi mới nói có ý gì?”

“Nàng đuổi theo ta chỉ để hỏi chuyện này?” Tuần Dạ ngừng một lát mới nói: “Thật ra, chuyện này nàng nên hỏi Tuần Lạc thì tốt hơn.”

Tô Lạc Tuyết đan hai tay vào nhau, cúi đầu buồn bã nói: “Ngươi đừng giận Tuần Lạc, hắn cũng là người đáng thương. Mầu thân hắn được Hâu Gia sủng ái vì bà có diện mạo giống cô cô, tuổi thơ hắn cũng không được Hâu Gia sủng ái, ngươi bảo hắn phải kính trọng phụ thân hắn thế nào đây?”

“Thì ra nàng tới làm thuyết khách cho Tuần Lạc.” Tuần Dạ âm thầm nhìn bóng người đang cúi đầu nói: “Nàng nói không sai, vì Nguyễn Văn Ngọc có gương mặt giống Tô Tường Vi nên mới được phụ thân sủng ái, nhưng mầu thân của ta thì sao? Một chút quan tâm cũng không có, mọi sự sủng ái phụ thân đã dành hết cho Nguyễn Văn Ngọc.”

“Nhưng ngươi được Hâu Gia yêu thương, Tuần Lạc không được.”

“Phụ thân thương yêu ta sao?” Tuần Dạ hỏi nàng mà như tự hỏi mình: “Đúng vậy, trong mắt mọi người, người phụ thân thương yêu nhất là ta.”

“Vi mầu thân không được sủng ái, địa vị của bà luôn bị Nguyễn Văn Ngọc đe dọa, có lẽ trước mặt người, mầu thân ta là người cao quý điểm đậm, nhưng lúc bà lặng yên rơi lệ cũng chỉ có ta nhìn thấy. Khi đó ta đã hiểu rất rõ, nếu ta không có được sự sủng ái của phụ thân, mầu tử ta sẽ không có bất kỳ địa vị gì trong Hâu phủ. Thế năm năm mười tám tuổi ta mới chủ động đi theo phụ thân ra chiến trường, mỗi một trận chiến, ta đều dùng tính mạng ra đặt cược, bao nhiêu lần tìm đường sống trong chỗ chết, ta mới đổi được địa vị như ngày hôm nay.”

“Sự sủng ái của phụ thân dành cho ta không phải từ khi sinh ra đã có, đó là sự sủng ái do ta dùng thương tích đầy mình và máu tươi đổi lấy!” Tuần Dạ nói tới đây, trong giọng nói cũng lộ rõ vẻ kích động.

Tô Lạc Tuyết chậm rãi ngừng đầu nhìn Tuần Dạ, nàng chưa từng nghĩ tới Tuần Dạ phải trải qua một tuổi thơ gian khổ như vậy.

“Thật xin lỗi. . . .” Nàng khẽ thì thầm, nàng còn muốn nói nữa, nhưng thật sự không thể thốt lên thành lời.

Trước mắt nàng hiện lên cảnh tượng ba năm trước, hắn vì lên vào Tô phủ mà trúng tên tới suýt mất mạng, hình như lúc này nàng đã hiểu được lý do một Tuần đại thiếu gia như hắn phải lao mình vào nơi nguy hiểm, thì ra hắn luôn phải dùng tính mạng mình để đặt cược.

Giống như trận chiến ở Hoàn Thành, hắn để mặc cho A Đạt Mục bắt vào quân trưởng, lúc nào hắn cũng dùng tính mạng mình như tiền đặt cược vậy.

“Thay vì ở đây lo lắng cho Tuần Lạc, nàng nên lo cho mình thì hơn.” Tuần Dạ khôi phục gương mặt băng giá ngàn năm: “Tuần Lạc còn đáng sợ hơn nàng nghĩ nhiều.”

“Dù hấn có đáng sợ tới đâu, hấn vẫn vĩnh viễn là bằng hữu của ta.” Tô Lạc Tuyết kiên quyết nói.

Tuần Dạ khịt mũi cười: “Bằng hữu? Sau này nàng sẽ biết hấn lừa gạt nàng nhiều thế nào, hấn lợi dụng nàng nhiều thế nào.”

Dứt lời, hấn liền khoát tay áo bỏ đi.

Tô Lạc Tuyết ngây người đứng đó rất lâu, đầu óc nàng trống rỗng, dường như nàng đang nghĩ rất nhiều chuyện, nhưng cũng lại giống như nàng không nghĩ tới chuyện gì cả.

Lúc nàng hoàn hồn, sắc trời đã tối đen như mực, bầu trời không trăng không sao, nàng chỉ đành mò mẫm trở về trong bóng tối.

Nàng hoảng hốt ngồi xuống bàn trang điểm rồi đưa mắt nhìn cây trâm Tuần Lạc cài lên tóc nàng, một đóa hoa Bì Ngạn kiều diễm làm nổi bật đáng vẻ quyến rũ.

Đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve đóa hoa kia, trong đầu không ngừng lặp lại câu nói của Tuần Lạc: Nhìn thấy hoa này cũng như nhìn thấy ta.

Nàng khẽ lắc đầu thì thầm: “Không đâu, Tuần Lạc sẽ không như lời hấn nói .

Bạn đang đọc truyện *Đế Nghiệp Như Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 6: Tuyết rơi lệ

Một đêm gió bắc trăm hoa tàn, tuyết lạnh thấu xương trắng xóa trời.

Lúc Tô Lạc Tuyết đẩy cửa sổ ra liền nhìn thấy cảnh tượng đẹp đẽ đó, nàng mỉm cười hít hà mùi thơm của tuyết rồi vội vàng chạy ra hành lang, một hàng dấu chân nho nhỏ in trên tuyết vô cùng rõ ràng.

Tuyết vẫn không ngừng rơi, nàng mang theo nụ cười vui vẻ chạy tới phòng đại tỳ, vừa chạy vừa vui sướng kêu lên: “Đại tỳ, tuyết rơi rồi, tuyết rơi rồi. . . .”

Chất giọng trong trẻo vang vọng trong biệt viện thê lương dường như cũng làm cho nơi này trở nên ấm áp hơn.

Còn chưa chạy đến cửa phòng Tô Phù Liễu, Tô Lạc Tuyết đột nhiên dừng bước nhìn hai người che ô đi về phía này.

Đợi khi bọn họ bước vào sân, Tô Lạc Tuyết mới nhận ra đó là Nguyên Dực và Tuần Dạ.

Giờ phút này, khi nhìn thấy Nguyên Dực, trong lòng Tô Lạc Tuyết không còn sự xấu hổ và áy náy của năm đó nữa, trong lòng nàng chỉ có lạnh lẽo và phẫn hận.

“Kêu kệt—” tiếng cửa mở vang vọng trong không gian yên tĩnh, chỉ nghe thấy giọng nói dịu dàng của Tô Phù Liễu truyền ra: “Không ngờ mới chỉ có vài bông tuyết rơi đã làm muội kích động. . . .” Giọng nói im bặt, Tô Phù Liễu vừa bước ra liền ngây người nhìn bóng người đứng trong tuyết.

Tuần Dạ dừng bước, chỉ có Nguyên Dực tiếp tục đi về phía Tô Phù Liễu, nhưng Tô Lạc Tuyết chợt giơ tay ngăn hấn lại, lạnh nhạt nói: “Ngươi còn tới đây làm gì?”

“Đón nàng về.” Nguyên Dực nói.

Tô Lạc Tuyết nghe thế bật cười: “Người phản bội Tô gia là ngươi, người tịch biên gia sản, hành quyết Tô gia là ngươi nhưng người cứu tỷ tỷ lại là Tuần Dạ, ngươi là trượng phu của tỷ tỷ nhưng ngươi đã làm được gì? Sao ngươi dám tới đây đón tỷ tỷ về.”

“Nàng có đứa bé của ta.” Nguyên Dực nghiêng đầu, lạnh lùng chống lại lửa giận của nàng.

“Nói thật đi, ngươi đón tỷ tỷ về chỉ vì đứa bé sao?”

Nguyên Dực không nói gì, ngược lại chỉ thấy Tô Phù Liễu chậm rãi bước xuống thêm đá, đi tới trước mặt hấn, còn cánh tay của Tô Lạc Tuyết vẫn thủy chung chắn trước ngực Nguyên Dực, không cho phép hấn tiến lên một bước.

Bọn họ cứ lẳng lặng đứng yên tới khi tuyết che kín người.

“Ta theo chàng về.” Tô Phù Liễu chăm chú nhìn Nguyên Dực, bàn tay khẽ vuốt ve phần bụng đã nhô lên.

Tô Lạc Tuyết nắm chặt tay, đôi mắt đỏ ửng nhìn tỷ tỷ: “Tỷ vẫn muốn đi theo hấn sao? Tỷ đã quên những chuyện hấn làm với Tô gia sao?”

“Không phải muội cũng đang ở Tuần gia sao?” Tô Phù Liễu ghen ngào: “Ồ lại Tuần gia còn không bằng theo hấn về. Dù sao, trong bụng ta còn có một đứa bé, ta không thể để đứa bé vừa sinh ra mà không có phụ thân.”

Tô Lạc Tuyết há hốc miệng, nhưng cuối cùng nàng cũng không nói nổi thành lời, Tô Phù Liễu nói rất đúng, ở phủ Tướng quốc hay ở phủ Tân Vương, đó đều là nhà của kẻ thù, ở nơi nào cũng giống hệt nhau.

Tô Phù Liễu cười dịu dàng rồi vươn bàn tay lạnh lẽo vuốt ve gò má Tô Lạc Tuyết: “Lạc Tuyết, phải chăm sóc bản thân cho tốt, ta muốn thấy đáng về bướng bỉnh hồn nhiên như xưa của muội.”

Đứt lời, Tô Phù Liễu buông tay nhìn về phía Nguyên Dực, ánh mắt vẫn hàm chứa sự dịu dàng chưa dứt: “Đi thôi.”

Tô Lạc Tuyết nhìn bóng dáng Tô Phù Liễu và Nguyên Dực càng lúc càng xa, nàng cố nuốt xuống cảm giác ghen ngào, ngoài miệng khẽ thì thào, lầm bầm “Nguyên Dực, thì ra ta luôn nhìn lầm người.”

Băng tuyết lạnh lẽo bao phủ lấy nàng, nhưng nàng không cảm thấy lạnh, nàng chỉ cảm thấy buồn, tới tận lúc này mà đại tỷ vẫn lựa chọn đi theo Nguyên Dực, tất cả chỉ vì một đứa bé.

Vì làm nữ nhân nên phải thừa nhận, vì làm nữ nhân mà không được lựa chọn hay sao?

Cảm giác Tuần Dạ tiến lại gần, nàng mờ mịt ngược mắt nhìn Tuần Dạ đứng che ô cho nàng, vì nàng mà chặn lại những bông tuyết lạnh lẽo.

Tuần Dạ cúi đầu nhìn Tô Lạc Tuyết, trong mắt nàng đọng đầy nước mắt, nhưng nàng vẫn kiên cường không cho chúng chảy xuống. Cố gắng bao lâu cũng chỉ vì một cơn gió thổi qua, khóe mắt cay xè làm những giọt nước mắt lăn ra ngoài.

Hắn hỏi: “Nàng khóc cái gì?”

Nàng nói: “Ta thấy ảm ức thay cho tỷ tỷ, vì một đứa bé mà phải vứt bỏ tôn nghiêm bản thân.”

Hắn nhếch môi cười: “Có lẽ không chỉ vì đứa bé, vẫn là tỷ tỷ nàng thích hấn ta thôi.”

Nàng nhàu mày nói: “Không thể nào, Nguyên Dực không chỉ bán đứng Tô gia mà còn tố cáo tỷ tỷ vào lao ngục không buồn quan tâm, đáng lẽ tỷ tỷ phải hận hấn, sao tỷ tỷ có thể tiếp tục thích hấn được.”

“Nàng không hiểu tình yêu.” Hắn thở dài nói: “Nếu nàng thật lòng yêu một người, nàng có thể vứt bỏ toàn bộ tôn nghiêm và kiêu ngạo để tha thứ cho hấn. Dù trong lòng hận hấn thì cũng không khác chế nỗi tình yêu.”

Nàng lắc đầu: “Tình yêu như vậy thật quá hèn mọn.”

Hắn không nói gì nữa, ánh mắt mơ hồ nhìn những bông tuyết đang bay lượn phía xa, một lát sau hắn mới thu hồi ý nghĩ của mình, đồng thời chuyển ô sang tay nàng: “Nhớ chăm sóc mình cho tốt.”

Cán ô vẫn lưu lại nhiệt độ của hấn, trong lòng thoáng cảm thấy thư thái, nàng thấp giọng nói: “Cám ơn người đã cứu đại tỷ ta.”

Hắn cười nhạt: “Người ta muốn cứu không phải cô ta.”

Bàn tay cầm ô căng thẳng, nàng chỉ biết im lặng nghe hắn nói tiếp: “Thật may mắn khi đọc được lá thư kia, lúc đó ta mới hiểu, người cùng sánh vai với ta trên sa trường là một Tô Tam chân thật.”

Bàn tay của nàng vì nắm quá chặt mà chuyển sang màu trắng bệch, nàng chợt hiểu ra nguyên nhân Tuần Dạ thay đổi chủ ý cứu Tô Phù Liễu, thì ra hấn đã đọc được lá thư nàng để lại.

Hắn bước ra khỏi ô, bước chân không nặng không nhẹ giẫm trên lớp tuyết dày, còn nàng cầm ô đứng đó, ánh mắt dõi theo bóng dáng cô đơn bị gió tuyết bao phủ, chỉ có bóng lưng màu đen kia trở nên nổi bật hơn bao giờ hết.

Tâm trạng lại rơi vào trạng thái mâu thuẫn, trốn tránh cũng không thoát.

Một tháng sau

Phía Bắc truyền tin tới, Quốc quân Khang quốc hạ đài, A Đạt Mục thuận theo ý dân ý kế thừa vương vị.

Quả nhiên đây đúng là tin tốt với phủ Tướng quốc, Hoa Tu vừa nhận được tin liền tới phủ tướng quốc tìm Tuần Dạ, lò hương lượn lờ trong thư phòng, cánh cửa sổ rộng mở mời gọi cơn gió mùa đông tới khiến người ta run lên vì lạnh.

Tuần Dạ chấp tay đứng bên tủ sách như đang tìm kiếm gì đó, còn Hoa Tu thản nhiên ngồi dựa vào ghế, những ngón tay linh hoạt gõ trên mặt bàn phát ra

những tiếng vang thanh thúy.

“Thời cơ đã đến.” Hoa Tu suy tính hồi lâu mới thốt lên.

“Ngươi nhìn thấy gì?” Ánh mắt Tuần Dạ vẫn chăm chú nhìn vào hàng sách, làm như vô tình hỏi.

“Khang quốc đổi chủ là nhờ có chúng ta ủng hộ hần. Mà khi lật đổ Tô hậu, giải cứu Đế Quân, thuận theo thánh chỉ lập Nguyên Hâm làm Đế, danh vọng của Tuần gia đã áp đảo Đế quân từ lâu, đây chính là thời cơ động thủ.” Hoa Tu thấp giọng nói.

“Nhìn qua có vẻ thời cơ đã tới, nhưng ngươi lại để lọt một người.” Cuối cùng Tuần Dạ cũng tìm được quyền Tư trị Thông giám kia, hần cầm lấy quyền sách đi về phía bàn.

“Ai?”

“Nguyên Dực.” Đặt quyền sách xuống, ánh mắt Tuần Dạ lóe lên vẻ sắc bén.

“Nguyên Dực? Hần là đồng minh của chúng ta mà.”

“Lúc Tô hậu rút đài, có lẽ hần vẫn là đồng minh của chúng ta, nhưng hiện tại, khó có thể nói hần không có dị tâm.” Tuần Dạ ngừng một chút mới nói tiếp: “Đừng quên, Nguyên Dực vì lật đổ Tô hậu mới kết minh cùng chúng ta. Nhưng vì sao hần phải lật đổ Tô hậu?”

Hoa Tu búng tỉnh: “Vì vậy thiên hạ này mang họ Nguyên chứ không mang họ Tô.”

“Còn hiện tại, thiên hạ này vẫn mang họ Nguyên, chứ không phải họ Tuần.”

“Chắc không đâu, có mấy lần ta dò xét giọng điệu của hần, hình như hần cũng rất bất mãn với Nguyên Hâm, cho một đứa bé mười tuổi xưng Đế, dù là ai cũng không tin phục nổi.”

“Dù hần có bất mãn với Nguyên Hâm nhưng hần vẫn mang họ Nguyên. Trong tay hần có cấm vệ quân không chế cửu môn, cũng là người có danh vọng cao nhất trong các vương gia, nếu hần phản bội vào thời điểm mấu chốt sẽ rất khó giải quyết.” Tuần Dạ bình tĩnh nói.

“Những chuyện này chỉ là suy đoán thôi, phải tìm một cơ hội dò xét thử.” Hoa Tu còn chưa nói xong đã thấy Từ Vũ đẩy cửa xông vào, khi nhìn thấy hai người, cô lại ngập ngừng không biết nói sao.

“Có chuyện gì mà hốt hoảng như vậy?” Tuần Dạ trầm giọng hỏi.

“Người dưới truyền tin, Hoa Tuyết phu nhân đang đi về phía Nam viện.” Từ Vũ cẩn thận nói: “Nô tỳ đoán là đi.”

Không đợi Từ Vũ nói xong, Tuần Dạ đã buông Tư trị Thông giám trong tay xuống, lập tức đứng dậy bỏ đi.

Hoa Tu cứ lẳng lặng nhìn theo bóng dáng Tuần Dạ, hần nhắm mắt vào rồi lại mở mắt ra, sắc bén nhìn về phía Từ Vũ: “Ngươi rất quan tâm tới Tô Lạc Tuyết.”

“Cả đời nô tỳ làm việc cho tướng gia, đương nhiên cũng phải báo cáo chuyện này cho tướng gia.” Từ Vũ cung kính đáp.

“Đã biết mình là thân nô tỳ, vậy ta nói cho ngươi biết, việc nhà của tướng gia không phải việc một nô tỳ như ngươi có thể nhúng tay.” Hoa Tu lạnh lùng cảnh cáo rồi đứng dậy rời khỏi thư phòng.

Trong tiểu viện đơn sơ, cây cối khô héo, lá rụng thưa thớt, thứ còn sót lại chỉ có lớp tuyết màu trắng nhạt của mấy ngày trước, nhưng điều này cũng chỉ khiến tiểu viện càng thêm xơ xác, vắng lặng.

Hoa Tuyết khoác áo lông chồn bước vào tiểu viện vắng lặng, gió Bắc thổi qua tà áo càng tôn lên vẻ ung dung cao quý, giữa hai hàng chân mày còn ẩn chứa mấy phần lạnh lùng.

Đi dọc dãy hành lang lát đá, Hoa Tuyết thấy một cô nương mảnh mai đang chăm chú cúi đầu đọc sách.

Hoa Tuyết cứ lặng lẽ đi về phía nàng, mà Tô Lạc Tuyết đang chăm chú vào quyền sách cũng không cảm nhận được có người đến, mãi tới khi bóng người kia che mất tầm mắt nàng.

Tô Lạc Tuyết ngẩng đầu, sững sờ nhìn Hoa Tuyết đang quan sát nàng.

Khi nhìn thấy Tô Lạc Tuyết, Hoa Tuyết cũng sững sờ một chút mới nói: “Thì ra cô chính là Tô Lạc Tuyết.”

Tô Lạc Tuyết đặt quyền sách trong tay xuống rồi đứng dậy, nàng thật không ngờ Hoa Tuyết sẽ đi tới chỗ này.

“Ban đầu ta còn không hiểu lý do một người thống hận Tô gia như Tuần Dạ nỗ lực đứng ra bảo vệ Tô Lạc Tuyết trước mặt bá quan, giờ thì ta đã hiểu.” Hoa Tuyết khẽ cười rồi nhìn nàng chằm chằm như muốn tìm ra thứ gì đó: “Một người từng kẻ vai chiến đấu với hần, một người từng vào sinh ra tử với hần, đúng là rất khó quên.”

Tô Lạc Tuyết chỉ im lặng lắng nghe.

“Tuần Dạ sẽ không chịu bó buộc trong phủ Tướng quốc, thế nên ta chưa bao giờ nghĩ mình có thể độc chiếm một mình hần, ta chỉ cầu hần có thể dành một góc nhỏ trong tim cho ta. Nhưng khi thấy hần đối xử với cô đặc biệt như vậy, ta không nén nổi lòng hiếu kỳ, ta muốn xem người đó có gì đặc biệt mà khiến Tuần Dạ động lòng như vậy.” Hoa Tuyết cười nhạt, dù là con gió Bắc thê lương cũng không che giấu được dáng vẻ phong hoa tuyết đại của cô: “Nhưng khi vừa thấy cô, ta đã hiểu ra rồi, nếu ta là nam nhi, chỉ e ta cũng phải tỏ lòng kính trọng cô.”

“Hoa cô nương.” Tô Lạc Tuyết nhìn cô, thấp giọng nói: “Ta cũng biết việc ban hôn hai năm trước khiến cô đau lòng. Cô cũng nói hần sẽ không chịu bó buộc trong phủ Tướng quốc, còn Tô Lạc Tuyết chỉ là một tướng quốc phu nhân hữu danh vô thực, người cô phải đối mặt là những cô nương có dung mạo tuyệt sắc chứ không phải là một nữ nhi tội thân như ta, ta thật sự không muốn tranh giành gì với cô.”

Hoa Tuyết nhìn nàng, trong lòng cô, ngoài cảm giác lo lắng còn có cảm giác chua xót.

“Huống chi, cô chính là ân nhân cứu mạng của Tuần Dạ, cô không cần phải lo lắng.”

Khi Hoa Tuyết nghe thấy bốn chữ “Ân nhân cứu mạng” liền ngăn người ra, cố nén cảm giác chột dạ cười nhạt. Chỉ là ánh mắt cô chăm chú nhìn về một phía, nơi đó có một nam tử mặc áo đen đang rào bước đi tới.

Tô Lạc Tuyết cũng nhận ra Tuần Dạ, còn cả Hoa Tu đang theo sát phía sau. Nàng chỉ thấy bất đắc dĩ, hôm nay cũng quá nóng lòng rồi.

“Nàng tới đây làm gì?” Tuần Dạ vừa bước tới đã hỏi.

“Thiếp vào phủ hơn nửa năm nhưng chưa được gặp qua phu nhân, hôm nay mạo muội tới thăm viếng. Chỉ không ngờ còn dẫn được nhiều người tới như vậy.” Hoa Tuyết thân nhiên cười, chỉ là trong giọng nói bộc lộ vẻ sắc sảo.

“Thăm hỏi xong rồi chứ?” Hần nhìn lướt qua Tô Lạc Tuyết rồi ra hiệu tiễn khách.

“Cũng nhờ buổi thăm viếng hôm nay mới biết Tô Lạc Tuyết chính là Tô Tam cùng chàng ra chiến trường ở Hoàn Thành, đúng là duyên phận. Khó trách, chàng mặc cho bá quan văn võ phản đối cũng phải bảo vệ cho Tô Lạc Tuyết.” Hoa Tuyết không có ý rời đi, ai đứng ở đây cũng nhận ra sự ám chỉ trong giọng nói của nàng.

“Tuyết Nhi, chúng ta về thôi.” Hoa Tu đi lại gần Hoa Tuyết, hần có thể nhận ra tâm trạng Hoa Tuyết đang rất rối loạn, hoàn toàn không giống vẻ thanh cao, lạnh nhạt biểu hiện bên ngoài.

Một cơn gió lạnh thổi qua, sự lạnh lẽo như đè ép lửa giận trong lòng Hoa Tuyết, cô hít sâu một hơi mới quay lại cười với Tô Lạc Tuyết: “Hôm nay, cảm ơn cô đã nhắc nhở.” Dứt lời, cô liền dứt khoát quay người rời đi.

Hoa Tu nhìn Tô Lạc Tuyết rồi lại đưa mắt nhìn Tuần Dạ: “Ta không ngại Tuần đại thiếu gia phong lưu, nhưng hy vọng người đừng làm tổn thương muội muội ta.”

“Thật ra khi nãy” Tô Lạc Tuyết thấy Tuần Dạ không nói gì, vừa định nói rõ thì bị Hoa Tu găm giọng cắt ngang: “Đủ rồi!”

Lần đầu tiên thấy Hoa Tu tức giận đến vậy, Tô Lạc Tuyết giật mình nhìn Hoa Tu, dường như nàng bắt đầu hiểu địa vị của Hoa Tuyết trong lòng Hoa Tu cao tới mức nào.

Nghĩ tới buổi nói chuyện trên thảm cỏ xanh, thì ra, trong câu chuyện của hần còn ngầm có sự đe dọa nguy hiểm.

Chờ Hoa Tu phát tay áo bỏ đi, Tuần Dạ vẫn không nói năng gì, hần chỉ lặng lẽ ngồi xuống chiếc ghế đá ngoài hành lang, với tay cầm lấy quyền sách đặt trên ghế: “Nàng thật biết cách giết thời gian, nàng đọc có hiểu không?”

Tô Lạc Tuyết nghe hần châm chọc liền vùng tay đoạt sách lại: “Đương nhiên là hiểu hơn người.”

Tuần Dạ cười nhạt: “Hoa Tuyết đã nói gì với nàng?”

Nắm chặt quyền trong tay, nàng cười nói: “Chỉ là tán dóc vài câu, ta nghĩ người nên đuổi theo nàng thì hơn.”

“Tính của nàng ấy, chỉ cần đợi tới mai sẽ tốt thôi.” Hần thân nhiên nói.

Tô Lạc Tuyết há miệng, nhưng vẫn đành nuốt những lời muốn nói xuống.

Tuần Dạ nhìn thấy cũng không tiếp tục truy vấn: “Ta bảo quản gia thu dọn Lan Đình Hiên, ngày mai hãy dời qua đó.”

“Ta cảm thấy nơi này rất tốt.”

“Nàng là Tướng quốc phu nhân, sao có thể bắt nàng ở một nơi đơn sơ thế này.”

“Cũng ở được mấy tháng còn gì.” Nàng nhỏ giọng lầm bầm.

“Ta để nàng ở tạm đây mấy tháng, một là vì thân phận của nàng còn gây nhiều tranh cãi, ở đây tránh cho người khác dị nghị. Hai là nàng và Tô Phù Liễu cần một nơi thanh tịnh để dưỡng bệnh.” Hấn giải thích qua.

“Thế giờ thân phận ta không còn gây tranh cãi nữa sao?”

“Sao lúc nào nàng cũng có tinh thần truy hỏi rõ ràng mọi chuyện thế?” Tuần Dạ không muốn dây dưa tiếp đề tài này: “Ta bảo nàng chuyển qua đó thì nàng cứ chuyển đi.”

“Nếu ta không đi thì sao?” Nàng tiếp tục so đo với hấn.

“Nhớ kỹ thân phận của nàng, tước quốc phu nhân!”

Sáng hôm sau, Tô Lạc Tuyết dùng xong điểm tâm thì thấy Lý Bách Thuận dẫn theo đám người hầu vào thu dọn đồ đạc của mình.

Tô Lạc Tuyết bất đắc dĩ đứng cạnh Lý Bách Thuận, trong lòng thầm thở dài: Tuần Dạ đúng là người nói được làm được, nhanh như vậy đã sai người tới khuân đồ rồi.

Ở Lan Đình Hiên có bốn tỳ nữ và bốn thị vệ, nàng vừa nhìn đã nhận ra Từ Vũ cũng nằm trong số đó. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại vẫn thấy kỳ quái, Từ Vũ không phải tỳ nữ thân cận của Tuần Dạ sao, ban đầu Từ Vũ đi theo nàng để giám sát nhất cử nhất động của nàng, còn bây giờ, Tuần Dạ vẫn muốn giám thị nàng?

“Phu nhân, đây là đồ do Nhị thiếu sai người đưa tới, nói là đồ dùng của phu nhân ở phủ Nam Chiêu Hầu.” Một nô bộc vác túi lớn đi vào, cẩn thận đặt ở trên bàn.

Tô Lạc Tuyết đi tới mở chiếc túi kia ra, bên trong có vài bộ quần áo nàng từng mặc ở Hầu phủ, mê hương nàng sử dụng để ru ngủ Từ Vũ, ngoài ra còn có một chiếc mặt nạ da người mỏng.

Mặt nàng nóng bừng lên, những thứ này không phải do Tuần Dạ thu dọn giúp nàng chứ? Nếu là hấn thu dọn hộ nàng, nàng biết giải thích thế nào đây.

Đầu ngón tay vuốt ve chiếc mặt nạ da người mỏng kia, nàng chợt nhớ tới người có vết sẹo lớn trên mặt, người luôn ở bên bảo vệ nàng Phong Ảnh, nhất thời, nàng lại thấy ghen ngào.

“Phong Ảnh, tha thứ cho ta không có năng lực báo thù, tha thứ cho ta bất lực. Tuần Dạ, hấn đã cứu tỷ tỷ, đã cứu ta. Mà Nguyên Dục, thật sự ta cũng không xuống tay được.”

Bàn tay khẽ run lên rồi đột ngột siết chặt lấy tấm mặt nạ da người.

Mãi lâu sau tâm trạng mới khôi phục lại, nàng bỏ mặt nạ và mê hương vào một chiếc hộp nhỏ, cẩn thận đặt xuống dưới giường.

Chợt có tiếng động ngoài cửa, Tô Lạc Tuyết cả kinh vội vàng chạy tới mở cửa ra, nhưng ngoài cửa trống rỗng, chỉ có bầu trời đêm vắng vạc ánh trăng.

Chợt nàng thấy một bóng đen lướt qua trên mái hiên, nàng lập tức phi thân đuổi theo, dù dốc hết sức vẫn luôn cách bóng đen kia tới mười mét.

Bất tri bất giác, nàng đã theo hấn chạy ra khỏi phủ, bước vào một con hẻm nhỏ, vắng vẻ vắng vọng tiếng bước chân.

Bóng đen kia bắt đầu giảm tốc độ, nàng nhân cơ hội này đề khí đan điền xông tới, dùng một chiêu tập kích hấn nhưng không thành.

Chỉ khẽ nghiêng người kia, tay trái của hấn đã tóm chặt lấy cổ tay nàng.

Cảnh tượng này làm nàng nhớ tới lần đầu do thám thư phòng của Nam Chiêu Hầu, cảnh tượng nàng dây dưa với một người mặc đồ đen, chỉ là đối địa điểm, đổi thời gian.

Khi thấy rõ người trước mắt, Tô Lạc Tuyết liền kinh ngạc thốt lên: “Tuần Lạc?”

Trong mắt Tuần Lạc thoáng hiện ý cười, bàn tay đang nắm chặt cũng thu bớt lực.

“Đêm khuya còn giả thân giả quý.” Tô Lạc Tuyết vỗ ngực nhìn hấn.

“Hôm nay là tết Nguyên Tiêu.”

“Tết Nguyên Tiêu.” Tô Lạc Tuyết lặp lại một lần, sau đó chợt hiểu cười thành tiếng, thì ra tối nay là tết Nguyên Tiêu, khó trách đám người ở Lan Đình Hiên thu dọn đồ cho nàng xong liền biến mất không còn dấu vết.

“Từ ngày ở phủ Tướng quốc cũng không được ra ngoài chơi, dựa vào tính cách của ngươi có thể nhịn nổi không?” Tuần Lạc vừa nói vừa bước ra khỏi con hẻm nhỏ.

“Nói vậy ta phải cảm tạ ngươi, nhớ có ngươi ta mới được ra ngoài chơi tết Nguyên Tiêu.” Nàng vừa cười vừa nói: “Không ngờ sau khi phụ mẫu ta qua

đòi, ta lại trải qua tết Nguyên Tiêu đầu tiên với người.”

Nhận ra sự bi thương trong giọng nói của nàng, Tuần Lạc chỉ hơi nhếch môi chứ không nói gì, hần cứ đi về phía trước, dần dần dẫn nàng gia nhập vào dòng người náo nhiệt.

Trên đường có rất nhiều đứa bé đang mãi ngắm pháo hoa, gương mặt tươi cười, miệng còn lẩm bẩm đọc đồng dao.

Tô Lạc Tuyết nhìn những đứa bé hồn nhiên kia, trong lòng cũng thấy vui vẻ không nhịn được cười.

Tuần Lạc nghiêng đầu nhìn Tô Lạc Tuyết, tầm mắt hần nhìn vào cây trám hình hoa Bỉ Ngạn cài trên tóc nàng, dưới ánh sáng của pháo hoa và đèn lồng, cây trám tỏa ra ánh sáng lấp lánh đầy sức sống.

Hần khẽ đưa tay vuốt tóc nàng, khi đầu ngón tay chạm đến cây trám lạnh lẽo kia, trong mắt hần hiện rõ vẻ không đành lòng.

Nàng cũng nhận ra sự khác thường của hần, nàng nghiêng đầu nhìn vào mắt hần, trái tim như có người nện vào, cảm giác đau tới nghẹn lại.

“Tuần Lạc.”

“Đồng ý với ta, vĩnh viễn mang theo nó.”

Nàng né tránh ánh mắt nóng bỏng của hần: “Ta luôn coi người là bằng hữu tốt nhất.”

“Ta biết.” Hần gạt mình bật cười, nụ cười tươi đẹp như làn vạn vật biến sắc.

Nàng cúi đầu yên lặng trong giây lát, đến khi cảm thấy bầu không khí quá nặng nề, nàng đưa tay chỉ về phía trước: “Người xem đi, ở đó có bán mặt nạ quý.” Sau đó, nàng liền mượn cơ hội này chạy đi.

Hần trầm mặc nhìn nàng trong giây lát rồi mới đuổi theo.

Nàng đứng trước một quán bán mặt nạ quý, hai tay hai chiếc mặt nạ, trái thử phải thử rồi hỏi hần: “Cái nào đẹp hơn?”

“Đều là mặt nạ quý, phải hỏi là cái nào xấu hơn.” Hần bất đắc dĩ trả lời.

“Vậy cái nào xấu hơn?” Không chờ hần trả lời, nàng liền úp mặt nạ quý ở tay phải vào mặt hần: “Người cũng thử xem.”

Hần đứng yên để nàng đeo mặt nạ lên mặt.

“Nam nhân xinh đẹp như người, đeo cái này nên, không biết.” Đột nhiên nàng không nói gì nữa, nàng đang ngẩng người nhìn Tuần Lạc, trong mắt có vẻ mê man, kinh ngạc, giây giữa.

Nàng run rẩy vươn tay vuốt ve chiếc mặt nạ quý lạnh lẽo, lúc này, nàng chỉ thấy chiếc mặt đó nặng tựa ngàn cân, nàng đã rất tốn sức mới tháo được chiếc mặt nạ đó xuống.

Khi lấy được tấm mặt nạ quý kia xuống, gương mặt tuấn mỹ của Tuần Lạc hiện ra trước mắt nàng, trái tim như treo vọt lên cổ họng quay về vị trí cũ, thật sự nàng không muốn nghĩ tiếp nữa.

Ánh mắt chán nản, còn có phần tự giễu.

“Sao vậy?” Tuần Lạc nghi ngờ hỏi.

“Không sao.” Tô Lạc Tuyết lắc đầu rồi trả hai chiếc mặt nạ kia lại: “Chỉ là thấy người mang mặt nạ quý trông rất giống một người quen của ta. Mới vừa rồi, ta còn nhận nhầm người là hần.”

“Lạc Tuyết.” Tuần Lạc mấp máy môi, còn định nói gì nữa đã thấy Tô Lạc Tuyết xông vào đám đông hò hét: “Người xem này, bên kia có múa sư tử. . . .”

Tuần Lạc đứng tại chỗ, chỉ có ánh mắt vẫn đuổi theo bóng dáng nhỏ bé của Tô Lạc Tuyết, dường như nàng đang cố tỏ ra vui vẻ, vì bóng dáng kia ẩn chứa sự cô đơn và áp lực nặng nề.

Có lẽ, nàng đã phát hiện ra rồi.

Bàn tay Tuần Lạc khẽ nắm chặt thành quyền.

Khi hần tỉnh lại, bóng dáng Tô Lạc Tuyết đã tan biến khỏi tầm mắt, tan biến trong biển người mờ mịt.

Tết Nguyên Tiêu, trong phủ vô cùng náo nhiệt, giăng đèn kết hoa, tiệc rượu đầy bàn, nhưng Tuần Dạ lại không tới chính sảnh hưởng thụ bữa tiệc xa hoa kia, hần kiểm soát rời khỏi nơi ồn ào đó, bước chân nặng nề dẫm trên những cành khô rụng trong tuyết, bất tri bất giác đi tới Lan Đình Hiên.

Trong Lan Đình Hiến hoàn toàn không có không khí của tết Nguyên Tiêu, con đường kia chỉ có mùi tuyết lạnh và những con gió cô đơn ủa về.

Bất ngờ nhất, hần phát hiện phòng nàng không sáng đèn, bên trong là một khoảng không đen kịt.

Hần chậm rãi bước tới nhìn cánh cửa khép hờ.

Ánh mắt trở nên buồn bã, gương mặt cũng nguội lạnh.

Ngày đầu tới Lan Đình Hiến đã chơi trò mất tích? Tết Nguyên Tiêu không ở trong phủ, chẳng lẽ nàng ham chơi trốn ra ngoài?

“Tướng gia.” Quân gia Lý Bách Thuận vội vàng cầm thư do bồ câu đưa tới: “Tướng gia, ngài làm cho nô tài tìm mãi.”

“Chuyện gì mà hốt hoảng như vậy.”

“Chuyện ngài nhờ nô tài điều tra đã có đầu mối.” Lý Bách Thuận cung kính dâng thư cho Tuần Dạ.

Tuần Dạ nhận lấy lá thư, mượn ánh sáng heo hắt từ mấy chiếc đèn lồng ngoài sân, khi đọc xong lá thư, hần cuộn chặt tay, lá thư kia cũng tan thành mảnh nhỏ.

Ánh mắt hần, lạnh tới dọa người.

Chờ Hoa Tu phát tay áo bỏ đi, Tuần Dạ vẫn không nói năng gì, hần chỉ lẳng lặng ngồi xuống chiếc ghế đá ngoài hành lang, với tay cầm lấy quyển sách đặt trên ghế: “Nàng thật biết cách giết thời gian, nàng đọc có hiểu không?”

Tô Lạc Tuyết nghe hần châm chọc liền vung tay đoạt sách lại: “Đương nhiên là hiểu hơn người.”

Tuần Dạ cười nhạt: “Hoa Tuyết đã nói gì với nàng?”

Nắm chặt quyển trong tay, nàng cười nói: “Chỉ là tán dóc vài câu, ta nghĩ người nên đuổi theo nàng thì hơn.”

“Tính của nàng ấy, chỉ cần đợi tới mai sẽ tốt thôi.” Hần thần nhiên nói.

Tô Lạc Tuyết há miệng, nhưng vẫn đành nuốt những lời muốn nói xuống.

Tuần Dạ nhìn thấy cũng không tiếp tục truy vấn: “Ta bảo quân gia thu dọn Lan Đình Hiến, ngày mai hãy dời qua đó.”

“Ta cảm thấy nơi này rất tốt.”

“Nàng là Tướng quốc phu nhân, sao có thể bắt nàng ở một nơi đơn sơ thế này.”

“Cũng ở được mấy tháng còn gì.” Nàng nhỏ giọng lẩm bẩm.

“Ta để nàng ở tạm đây mấy tháng, một là vì thân phận của nàng còn gây nhiều tranh cãi, ở đây tránh cho người khác dị nghị. Hai là nàng và Tô Phù Liễu cần một nơi thanh tịnh để dưỡng bệnh.” Hần giải thích qua.

“Thế giờ thân phận ta không còn gây tranh cãi nữa sao?”

“Sao lúc nào nàng cũng có tinh thần truy hỏi rõ ràng mọi chuyện thế?” Tuần Dạ không muốn dây dưa tiếp đề tài này: “Ta bảo nàng chuyển qua đó thì nàng cứ chuyển đi.”

“Nếu ta không đi thì sao?” Nàng tiếp tục so đo với hần.

“Nhớ kỹ thân phận của nàng, tướng quốc phu nhân!”

Sáng hôm sau, Tô Lạc Tuyết dùng xong điểm tâm thì thấy Lý Bách Thuận dẫn theo đám người hầu vào thu dọn đồ đạc của mình.

Tô Lạc Tuyết bất đắc dĩ đứng cạnh Lý Bách Thuận, trong lòng thầm thở dài: Tuần Dạ đúng là người nói được làm được, nhanh như vậy đã sai người tới khuôn đồ rồi.

Ở Lan Đình Hiến có bốn tỷ nữ và bốn thị vệ, nàng vừa nhìn đã nhận ra Từ Vũ cũng nằm trong số đó. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại vẫn thấy kỳ quái, Từ Vũ không phải tỷ nữ thân cận của Tuần Dạ sao, ban đầu Từ Vũ đi theo nàng để giám sát nhất cử nhất động của nàng, còn bây giờ, Tuần Dạ vẫn muốn giám thị nàng?

“Phu nhân, đây là đồ do Nhị thiếu sai người đưa tới, nói là đồ dùng của phu nhân ở phủ Nam Chiêu Hầu.” Một nô bộc vác túi lớn đi vào, cẩn thận đặt ở trên bàn.

Tô Lạc Tuyết đi tới mở chiếc túi kia ra, bên trong có vài bộ quần áo nàng từng mặc ở Hầu phủ, mê hương nàng sử dụng để ru ngủ Từ Vũ, ngoài ra còn có một chiếc mặt nạ da người mỏng.

Mặt nàng nóng bừng lên, những thứ này không phải do Tuần Lạc thu dọn giúp nàng chứ? Nếu là hấn thu dọn hộ nàng, nàng biết giải thích thế nào đây.

Đầu ngón tay vuốt ve chiếc mặt nạ da người mỏng kia, nàng chợt nhớ tới người có vết sẹo lớn trên mặt, người luôn ở bên bảo vệ nàng Phong Ảnh, nhất thời, nàng lại thấy ghen ngào.

“Phong Ảnh, tha thứ cho ta không có năng lực báo thù, tha thứ cho ta bất lực. Tuần Dạ, hấn đã cứu tỷ tỷ, đã cứu ta. Mà Nguyên Dục, thật sự ta cũng không xuống tay được.”

Bàn tay khẽ run lên rồi đột ngột siết chặt lấy tấm mặt nạ da người.

Mãi lâu sau tâm trạng mới khôi phục lại, nàng bỏ mặt nạ và mê hương vào một chiếc hộp nhỏ, cẩn thận đặt xuống dưới giường.

Chợt có tiếng động ngoài cửa, Tô Lạc Tuyết cả kinh vội vàng chạy tới mở cửa ra, nhưng ngoài cửa trống rỗng, chỉ có bầu trời đêm vắng vạc ánh trăng.

Chợt nàng thấy một bóng đen lướt qua trên mái hiên, nàng lập tức phi thân đuổi theo, dù dốc hết sức vẫn luôn cách bóng đen kia tới mười mét.

Bất tri bất giác, nàng đã theo hấn chạy ra khỏi phủ, bước vào một con hẻm nhỏ, vắng vẻ vang vọng tiếng bước chân.

Bóng đen kia bắt đầu giảm tốc độ, nàng nhân cơ hội này đề khí đan điền xông tới, dùng một chiêu tập kích hấn nhưng không thành.

Chỉ khẽ nghiêng người, tay trái của hấn đã tóm chặt lấy cổ tay nàng.

Cảnh tượng này làm nàng nhớ tới lần đầu do thám thư phòng của Nam Chiêu Hầu, cảnh tượng nàng dây dưa với một người mặc đồ đen, chỉ là đối địa điểm, đổi thời gian.

Khi thấy rõ người trước mắt, Tô Lạc Tuyết liền kinh ngạc thốt lên: “Tuần Lạc?”

Trong mắt Tuần Lạc thoáng hiện ý cười, bàn tay đang nắm chặt cũng thu bớt lực.

“Đêm khuya còn giả thần giả quỷ.” Tô Lạc Tuyết vỗ ngực nhìn hấn.

“Hôm nay là tết Nguyên Tiêu.”

“Tết Nguyên Tiêu.” Tô Lạc Tuyết lặp lại một lần, sau đó chợt hiểu cười thành tiếng, thì ra tối nay là tết Nguyên Tiêu, khó trách đám người ở Lan Đình Hiền thu dọn đồ cho nàng xong liền biến mất không còn dấu vết.

“Từ ngày ở phủ Tướng quốc cũng không được ra ngoài chơi, dựa vào tính cách của ngươi có thể nhịn nổi không?” Tuần Lạc vừa nói vừa bước ra khỏi con hẻm nhỏ.

“Nói vậy ta phải cảm tạ ngươi, nhớ có ngươi ta mới được ra ngoài chơi tết Nguyên Tiêu.” Nàng vừa cười vừa nói: “Không ngờ sau khi phụ mẫu ta qua đời, ta lại trải qua tết Nguyên Tiêu đầu tiên với ngươi.”

Nhận ra sự bi thương trong giọng nói của nàng, Tuần Lạc chỉ hơi nhếch môi chứ không nói gì, hấn cứ đi về phía trước, dần dần dẫn nàng gia nhập vào dòng người náo nhiệt.

Trên đường có rất nhiều đứa bé đang mãi ngắm pháo hoa, gương mặt tươi cười, miệng còn lẩm bẩm đọc đồng dao.

Tô Lạc Tuyết nhìn những đứa bé hồn nhiên kia, trong lòng cũng thấy vui vẻ không nhịn được cười.

Tuần Lạc nghiêng đầu nhìn Tô Lạc Tuyết, tầm mắt hấn nhìn vào cây trâm hình hoa Bỉ Ngạn cài trên tóc nàng, dưới ánh sáng của pháo hoa và đèn lồng, cây trâm tỏa ra ánh sáng lấp lánh đầy sức sống.

Hấn khẽ đưa tay vuốt tóc nàng, khi đầu ngón tay chạm đến cây trâm lạnh lẽo kia, trong mắt hấn hiện rõ vẻ không đành lòng.

Nàng cũng nhận ra sự khác thường của hấn, nàng nghiêng đầu nhìn vào mắt hấn, trái tim như có người nện vào, cảm giác đau tới ghen ngào.

“Tuần Lạc.”

“Đồng ý với ta, vĩnh viễn mang theo nó.”

Nàng né tránh ánh mắt nóng bỏng của hấn: “Ta luôn coi ngươi là bằng hữu tốt nhất.”

“Ta biết.” Hấn giật mình bật cười, nụ cười tươi đẹp như làm vạn vật biến sắc.

Nàng cúi đầu yên lặng trong giây lát, đến khi cảm thấy bầu không khí quá nặng nề, nàng đưa tay chỉ về phía trước: “Ngươi xem đi, ở đó có bán mặt nạ quỷ.” Sau đó, nàng liền mượn cơ hội này chạy đi.

Hắn trầm mặc nhìn nàng trong giây lát rồi mới đuổi theo.

Nàng đứng trước một quán bán mặt nạ quý, hai tay hai chiếc mặt nạ, trái thử phải thử rồi hỏi hắn: “Cái nào đẹp hơn?”

“Đều là mặt nạ quý, phải hỏi là cái nào xấu hơn.” Hắn bắt đầu đi trả lời.

“Vậy cái nào xấu hơn?” Không chờ hắn trả lời, nàng liền úp mặt nạ quý ở tay phải vào mặt hắn: “Người cũng thử xem.”

Hắn đứng yên để nàng đeo mặt nạ lên mặt.

“Nam nhân xinh đẹp như người, đeo cái này nên, không biết.” Đột nhiên nàng không nói gì nữa, nàng đang ngẩng người nhìn Tuấn Lạc, trong mắt có vẻ mê man, kinh ngạc, giây giụa.

Nàng run rẩy vươn tay vuốt ve chiếc mặt nạ quý lạnh lẽo, lúc này, nàng chỉ thấy chiếc mặt đó nặng tựa ngàn cân, nàng đã rất tốn sức mới tháo được chiếc mặt nạ đó xuống.

Khi lấy được tấm mặt nạ kia xuống, gương mặt tuấn mỹ của Tuấn Lạc hiện ra trước mắt nàng, trái tim như treo vọt lên cổ họng quay về vị trí cũ, thật sự nàng không muốn nghĩ tiếp nữa.

Ánh mắt chán nản, còn có phần tự giễu.

“Sao vậy?” Tuấn Lạc nghi ngờ hỏi.

“Không sao.” Tô Lạc Tuyết lắc đầu rồi trả hai chiếc mặt nạ kia lại: “Chỉ là thấy người mang mặt nạ quý trông rất giống một người quen của ta. Mới vừa rồi, ta còn nhận nhầm người là hắn.”

“Lạc Tuyết.” Tuấn Lạc mấp máy môi, còn định nói gì nữa đã thấy Tô Lạc Tuyết xông vào đám đông hò hét: “Người xem này, bên kia có múa sư tử. . . .”

Tuấn Lạc đứng tại chỗ, chỉ có ánh mắt vẫn đuổi theo bóng dáng nhỏ bé của Tô Lạc Tuyết, dường như nàng đang cố tỏ ra vui vẻ, vì bóng dáng kia ẩn chứa sự cô đơn và áp lực nặng nề.

Có lẽ, nàng đã phát hiện ra rồi.

Bàn tay Tuấn Lạc khẽ nắm chặt thành quyền.

Khi hắn tỉnh lại, bóng dáng Tô Lạc Tuyết đã tan biến khỏi tầm mắt, tan biến trong biển người mờ mịt.

Tết Nguyên Tiêu, trong phủ vô cùng náo nhiệt, giăng đèn kết hoa, tiệc rượu đầy bàn, nhưng Tuấn Dạ lại không tới chính sảnh hưởng thụ bữa tiệc xa hoa kia, hắn kiếm có rồi khỏi nơi ồn ào đó, bước chân nặng nề dẫm trên những cành khô rụng trong tuyết, bất tri bất giác đi tới Lan Đình Hiên.

Trong Lan Đình Hiên hoàn toàn không có không khí của tết Nguyên Tiêu, con đường kia chỉ có mùi tuyết lạnh và những cơn gió cô đơn ulla về.

Bất ngờ nhất, hắn phát hiện phòng nàng không sáng đèn, bên trong là một khoảng không đen kịt.

Hắn chậm rãi bước tới nhìn cánh cửa khép hờ.

Ánh mắt trở nên buồn bã, gương mặt cũng nguội lạnh.

Ngày đầu tới Lan Đình Hiên đã chơi trò mất tích? Tết Nguyên Tiêu không ở trong phủ, chẳng lẽ nàng ham chơi trốn ra ngoài?

“Tướng gia.” Quân gia Lý Bách Thuận vội vàng cầm thư do bồ câu đưa tới: “Tướng gia, ngài làm cho nô tài tìm mãi.”

“Chuyện gì mà hốt hoảng như vậy.”

“Chuyện ngài nhờ nô tài điều tra đã có đầu mối.” Lý Bách Thuận cung kính dâng thư cho Tuấn Dạ.

Tuấn Dạ nhận lấy lá thư, mượn ánh sáng heo hắt từ mấy chiếc đèn lồng ngoài sân, khi đọc xong lá thư, hắn cuộn chặt tay, lá thư kia cũng tan thành mảnh nhỏ.

Ánh mắt hắn, lạnh tới dọa người.

Lý Bách Thuận bị hắn dọa tới giật mình, hắn cũng không dám lớn tiếng, chỉ đành thận trọng thăm dò: “Gia.”

“Tuấn Lạc không có ở trong phủ?” Thanh âm của Tuấn Dạ lạnh lẽo thấu xương.

“Hình như không có ở đây.” Lý Bách Thuận còn chưa nói xong đã thấy Tuấn Dạ chạy ra ngoài, trên gương mặt lạnh giá lộ rõ vẻ kinh hãi.

Lý Bách Thuận kinh ngạc đứng nhìn theo, đây là lần đầu tiên hắn thấy tướng gia để ý tới nữ nhân như vậy.

Tuần Dạ chen lấn trong biển người, ánh sáng pháo hoa phản chiếu chói mắt, tiếng cười tràn ngập khắp nơi.

Nhưng gương mặt Tuần Dạ đang rất lo lắng, ánh mắt không ngừng tìm kiếm xung quanh, nhưng thủy chung vẫn không tìm được người muốn tìm kia.

Mồ hôi bắt đầu lấm tấm trên trán, tiếng pháo hoa như muốn xé tan màng nhĩ hắn, khung cảnh náo nhiệt xung quanh như chẳng liên quan tới hắn, hắn chỉ muốn nhìn thấy người kia.

Chợt hắn chạm mặt một nam tử phía đối diện, người kia cũng đang lo lắng nhìn quanh.

Tuần Dạ lạnh lùng nhìn nam tử kia, sát ý tràn đầy trong mắt, sau đó chỉ thấy hắn vội vàng chạy tới kéo tay người kia: “Tuần Lạc!”

Không ngờ lại gặp được Tuần Dạ ở đây, Tuần Lạc khẽ ngăn người cười lạnh: “Đại ca cũng rất quan tâm tới nàng đúng không, nhưng sao thời gian qua phải giả bộ vô tình, không quan tâm vậy?”

Tuần Dạ nắm chặt lấy tay Tuần Lạc, ánh mắt sắc lạnh như muốn róc thịt lột xương người đối diện: “Ta hỏi ngươi, Tô Lạc Tuyết đang ở đâu?”

Tuần Lạc thấy vậy cũng chỉ nhếch môi cười lạnh.

Tuần Dạ dần tỉnh táo lại, hắn buông tay Tuần Lạc ra rồi trầm giọng nói: “Ngươi có thể sống giả dối bao nhiêu năm như vậy, đúng là đã làm khó ngươi.”

Tuần Lạc biến sắc, bàn tay nắm chặt thành quyền, hung hăng nhìn thẳng vào mắt hắn.

“Nếu không phải Tô Lạc Tuyết trong lúc vô tình nói ra một câu, ta cũng không biết nhị đệ đã bí mật nuôi dưỡng được một thể lực ám sát lớn như vậy, mà phụ thân. . . .đến chết cũng không biết nhị tử có ông còn có thù đoạn lợi hại này.” Tuần Dạ nhìn thẳng vào đôi mắt tràn ngập sát khí kia, đây là lần đầu tiên hắn cảm nhận được thù hận trên người Tuần Lạc rõ ràng tới vậy.

“Đại ca cũng thật bản lĩnh, chỉ một câu nói mà có thể tra ra nhiều chuyện như vậy, thể lực tình báo của đại ca e cũng không kém Tô hậu năm đó là bao.”

“Tướng gia. . . .” Xa xa truyền tới tiếng của nam tử trung niên, chỉ thấy Lý Bách Thuận vội vã chạy tới ghé vào tai Tuần Dạ nói nhỏ mấy câu, sắc mặt Tuần Dạ càng lúc càng lạnh, hắn cũng không quản tới Tuần Lạc đã dẫn Lý Bách Thuận rời đi.

Tuần Lạc cũng đuổi theo sau, nhưng chưa chạy được mấy bước lại dừng chân để mặc cho Tuần Dạ chạy càng lúc càng xa, tới khi bóng dáng hắn biến mất trong biển người.

Bàn tay nắm chặt lặng lẽ buông ra, có một số việc, cuối cùng cũng phải giải quyết.

Nơi đồng hoang đầy cỏ khô, gió bắc thổi mãnh liệt, Tô Lạc Tuyết áo trắng đang giao đấu với ba gã hán tử mặc áo đen ngoài khu rừng hoang thành Bắc, rõ ràng Tô Lạc Tuyết đã ứng phó rất lâu, thể lực cũng rơi vào thế hạ phong, mấy lần nàng định dựa vào khinh công chạy trốn, nhưng võ công ba người kia cũng không kém, lúc nào cũng có thể nắm vững nàng trong lòng bàn tay.

Cuối cùng, Tô Lạc Tuyết lão đạo lui về phía sau rồi ngã nhào xuống đất, mùi máu tanh ngọt trào ra ngoài, một người áo đen hung ác vung tay lên, sát khí dốc hết vào chưởng này tạo thành một chưởng chí mạng.

Lúc Tô Lạc Tuyết tuyệt vọng nhắm mắt lại, một bóng đen xẹt qua nhanh như gió, cánh tay mạnh mẽ đẩy nàng tránh khỏi một chưởng kia.

Ba gã áo đen thấy tình hình bất ổn liền đưa mắt nhìn nhau, vừa định quay người rời đi thì thấy Lý Bách Thuận dẫn đám thị vệ đuổi theo.

Tô Lạc Tuyết mở mắt, sắc mặt trắng bệch nhìn Tuần Dạ che khuất ánh trăng, nàng cố nuốt mùi tanh kia xuống rồi khàn giọng nói: “Tuần Dạ, ta. . . . lại thiếu ngươi một mạng rồi, ta phải làm thế nào đây.”

Tuần Dạ nhìn Tô Lạc Tuyết tựa vào lòng mình, khoe miệng vẫn còn vương lại vết máu, nhưng ánh mắt nàng lại vô cùng bình tĩnh.

“Tô Lạc Tuyết, nàng có biết khi nãy nguy hiểm thế nào không, nếu không phải ta kịp thời chạy tới, nàng đã sớm thành vong hồn dưới tay bọn họ rồi. Sao nàng không thể ngoan ngoãn chờ ở phủ Tướng quốc, sao nàng cứ phải chạy ra ngoài, nàng có biết.” Từng câu từng chữ của Tuần Dạ chất chứa sự giận dữ vô tận.

Tô Lạc Tuyết về mặt giận dữ của hắn, đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy vẻ mặt khác ngoài vẻ lạnh lẽo cố hữu của Tuần Dạ, thì ra hắn cũng chỉ là một người bình thường, hắn cũng có thất tình lục dục, hắn cũng biết tức giận.

“Một mình ở trong Tướng phủ rất cô đơn. Ta chỉ định cùng Tuần Lạc ra ngoài đón tết Nguyên Tiêu, ai ngờ ta lại lạc mất hắn.”

“Lạc mất?” Tuần Dạ cười lạnh: “Lạc người sao có thể lạc tới tận rừng hoang thành Bắc?”

Tô Lạc Tuyết chợt dạ né tránh ánh mắt hắn, sau đó nàng giả vờ định thoát khỏi lòng hắn ra ngoài.

Tuần Dạ nhìn theo bóng lưng nàng rồi trầm giọng nói: “Ta nhớ nàng từng nói, nàng hận ta vì ta đã giết chết bằng hữu tốt nhất của nàng. Là Phong Ảnh,

đúng không?”

Tô Lạc Tuyết dừng bước, nàng không ngờ tới Tuần Dạ lại biết người kia là Phong Ảnh.

“Trên đường xuống Hoàng Tuyền, người có thể khiến Phong Ảnh liều chết bảo vệ, cũng chỉ có ân nhân của Phong Ảnh, Tô tam tiểu thư Tô Lạc Tuyết.”

Tô Lạc Tuyết không nói gì, nàng chỉ biết đưa lưng về phía hắn, cam chịu.

“Phong Ảnh vì bảo vệ nàng mà chết đã khiến nàng cảm động tới vậy, nhưng nàng đã bao giờ nghĩ tới, vì sao Phong Ảnh lại xuất hiện ở suối Hoàng Tuyền, vì sao hắn lại thân thông tới mức nhìn thấu kế hoạch của Nguyên Dực và ta. Mà mạng của nàng thật sự lớn như vậy sao, có thể tìm được đường sống trong cõi chết từ vực sâu vạn trượng. Còn chưa rời khỏi núi đã có người của Tô phủ tới tiếp ứng, những chuyện này chỉ là trùng hợp, thật sự chỉ là trùng hợp sao?”

Tô Lạc Tuyết cười châm chọc: “Tuồng gia thật là lợi hại, những việc này mà cũng có thể tra ra được.”

“Đã bao nhiêu lần nàng tin tưởng Tuần Lạc vô điều kiện, vì sao nàng lại tin tưởng hắn tới vậy, vì sao nàng chỉ tin tưởng hắn.”

Sức ép từ Tuần Dạ làm gương mặt nàng trắng bệch: “Tin tưởng chính là tin tưởng, hoàn toàn không cần lý do gì hết.”

Nàng không muốn nghe, nàng muốn rời khỏi đây, nhưng hắn không cho nàng toại nguyện, hắn kéo tay nàng, ép nàng quay người lại đối mặt với hắn: “Không cần lý do gì? Tiếp xúc với Tuần Lạc bao lâu mà nàng không có cảm giác quen thuộc gì sao? Nàng không có cảm giác đã từng quen biết sao?”

Tô Lạc Tuyết sửng sốt trong giây lát mới kích động gầm lên với Tuần Dạ: “Ta không biết người đang nói gì!”

“Ở cùng nhau năm năm, sao nàng không hiểu ta đang nói gì được.” Tuần Dạ siết chặt lấy cánh tay nàng.

Cảm giác đau đớn ở tay truyền tới, một đoạn trí nhớ ép buộc kéo dài trong đầu Tô Lạc Tuyết, nó đang buộc nàng phải đối mặt với thực tế.

Trong thoáng chốc, nàng như nhớ lại năm mình mười một tuổi, trên con đường phủ tuyết trắng xóa, một thiếu niên có gương mặt dữ tợn đuổi theo xe nàng, ngoài miệng còn không ngừng la lên: “Ân nhân, ân nhân, người đã cứu ta, ta nguyện làm trâu làm ngựa trả nợ người.”

Câu chuyện xưa hiển thị rõ ràng trước mắt, một đoạn ký ức thuần khiết của tuổi thơ, nhưng nó đã sớm bị nhúng chìm bởi những âm mưu xấu xí được ấp ủ từ lâu.

Bạn đang đọc truyện *Đế Nghiệp Như Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 7: Trâm ngọc đứt đoạn

Đêm đông, những giọt mưa to tròn như châu ngọc mang theo mùi hương lạnh lẽo.

Mùi hương lạnh lẽo quanh quẩn kia cũng không giấu được những giọt mưa tí tách rơi ở Lan Đình Hiên, bệ cửa sổ bị nước mưa thấm ướt, từng giọt từng giọt nước trong suốt theo vách tường nhỏ xuống mặt đất.

Thương thế của Tô Lạc Tuyết vẫn chưa lành, sắc mặt nàng có phần ảm đạm ngồi dựa vào giường nhìn ánh nến hắt ra ngoài cửa sổ, mãi đến khi ánh nến ảm đạm rồi biến mất.

Dường như nàng đã đưa ra được quyết định, chỉ thấy nàng ngồi dậy xỏ giày, khoác áo, động tác chậm chạp, nặng nề.

Nàng lẳng lặng ngồi xuống bàn trang điểm, cây trâm ngọc màu đỏ có cánh hoa Bi Ngạn Hoa kiều điểm đang chớm nở, lấp lánh dưới ánh nến.

Cũng không biết nàng đang nghĩ gì, nàng cầm lấy cây trâm đỏ rất lâu mới bước ra ngoài cửa, tiếng mưa rơi tí tách vang lên trong màn đêm, bước chân của nàng càng lúc càng nhanh, sâu trong hành lang tối tăm cũng chỉ có tiếng bước chân nàng vọng lại.

Ra khỏi Lan Đình Hiên, nàng cũng không mang theo ô mà đi thẳng vào màn mưa.

Một cơn gió lạnh thổi qua làm nàng rùng mình thức tỉnh.

Nàng đột ngột dừng bước nhìn cây trâm ngọc được nước mưa cọ rửa trong lòng bàn tay, nàng nhớ tới hôm trong nhà bếp, nhớ lúc Tuần Lạc cài cây trâm này lên tóc nàng.

Nhìn hoa này cũng như nhìn thấy ta.

Nhìn thấy hoa Bì Ngạn này cũng như nhìn thấy hân.

“Thì ra, hân đã nói với ta.” Nàng khàn giọng nói, nói rồi lại cười.

Nàng kiệt sức buông tay xuống, nhưng tâm trí đã khôi phục hơn nhiều, có lẽ nước mưa lạnh lẽo kia đã làm nàng tỉnh lại, nàng tiếp tục chậm rãi đi về phía trước, hận ý và kích động trong mắt đã biến mất không còn bóng dáng.

“Cốc cốc cốc”

Tiếng gõ cửa kèm tiếng mưa rơi tí tách vang lên, trong không gian yên tĩnh càng thêm vang vọng, rõ ràng.

Tuần Lạc đang thấp đèn đọc sách vội đặt quyển sách trên tay xuống, vừa mở cửa, hình ảnh đầu tiên xông vào mắt là Tô Lạc Tuyết ướt đầm toàn thân, chỉ có đôi mắt kia đầy vẻ kiên định nhìn hân.

Hân sững sờ trong giây lát rồi vội vàng kéo tay nàng vào trong phòng: “Thương thế còn chưa lành, sao lại để dính mưa thế này?”

Nàng lập tức hất tay hân ra, ánh mắt vẫn lạnh lùng đứng ngoài cửa phòng nhìn hân.

Tuần Lạc nhìn vào đôi mắt kia, dường như nàng đang dùng ánh mắt mình để bóc trần con người hân: “Người làm sao vậy?”

“Người có ý dẫn ta ra ngoài hôm tết Nguyên Tiêu vì muốn giết chết ta?” Âm thanh chất vấn của Tô Lạc Tuyết cực kỳ vang dội trong đêm.

“Vì sao ta phải giết người?” Tuần Lạc còn chưa nói xong, Tô Lạc Tuyết đã cướp lời: “Người sợ giữ lại tính mạng ta sẽ làm hỏng chuyện của người, người muốn đưa ta cho Tuần Dạ, người muốn giết hân, đúng không!”

Ánh mắt Tuần Lạc từ lạnh nhạt chuyển dần sang lạnh lẽo: “Là Tuần Dạ nói cho người?”

“Chẳng lẽ không đúng sao? Tết Nguyên Tiêu, người không phải ở cùng người nhà qua lại dụ ta ra khỏi phủ, để ta lạc mất người trong đám đông náo nhiệt, mà lúc ta đi tới thành Bắc lại gặp được ba gã áo đen muốn giết hại ta. Bọn họ luôn miệng nói ta sẽ làm hỏng chuyện, nhất định phải nhổ cỏ tận gốc.” Tô Lạc Tuyết vừa cười vừa nói, nước mưa đọng trên quần áo tí tách chảy xuống tạo thành vũng nước lớn.

“Chỉ dựa vào những điều này, người đã nghĩ là ta phái người giết người?” Tuần Lạc nghiêng răng hỏi.

Tô Lạc Tuyết như không nghe thấy Tuần Lạc đang nói gì, nàng chỉ lẳng lặng nhìn hân hồi lâu, hình như có rất nhiều ý nghĩ thoáng qua trong đầu, nhưng cuối cùng nàng lại quay người lao ra ngoài hành lang.

Nhìn Tô Lạc Tuyết chạy vào trong màn mưa, Tuần Lạc cũng không dám chặn chừ, hân đuổi theo nắm chặt lấy cánh tay nàng.

“Tô Lạc Tuyết, thì ra niềm tin giữa hai chúng ta chỉ có một chút xíu vậy sao?”

“Trong mắt người, ta là một người có thể vì quyền lực mà đi giết người sao?”

“Nếu đã gặp lại thì không cần hỏi. Nhưng đến cuối cùng, chúng ta vẫn phải chất vấn nhau thế này sao?”

Ba câu hỏi liên tiếp được đưa ra, Tô Lạc Tuyết cách màn mưa nhìn Tuần Lạc, bàn tay đang nắm chặt cây trâm ngọc kia khẽ run rẩy, dường như nàng đang cố hết sức nắm lấy nó, nàng chỉ sợ mình buông lỏng một chút, cây trâm kia sẽ lập tức rơi xuống đất.

Tô Lạc Tuyết lắc đầu bật cười, nước mắt cũng theo mưa rơi xuống, nàng thấy rất lạnh, nhưng cảm giác cơ thể lạnh lẽo này cũng chẳng sánh nổi với một phần cái lạnh trong tim nàng.

“Tôi tận lúc này, người bảo ta phải tin người thế nào đây.” Nàng dừng lại một chút mới thê lương gọi: “Phong Ảnh.”

Tuần Lạc ngây người, bàn tay đang nắm chặt cũng chậm rãi rơi lỏng ra.

“Thật ra người đã sớm dùng cây trâm gắn hoa Bì Ngạn nói cho ta biết thân phận của người, nhưng lúc người tặng ta, ta chỉ nghĩ đây là món quà từ bằng hữu tốt nhất, ta sẽ nâng niu trân trọng nó, nhưng ta lại không biết người muốn dùng cây trâm này để nói với ta thân phận của người. Là ta ngu, là ta không hiểu ý của người.”

Hân chỉ biết đứng trong mưa, để mặc cho cuồng phong mang theo mưa lớn phủ ướt người hân, hân không nhúc nhích, cũng không lên tiếng trả lời.

“Lần đầu gặp người trong Hầu phủ, ta đã thấy người rất quen thuộc, nhưng người có vẻ ngoài xinh đẹp như vậy, xinh đẹp khiến người ta cảm thấy mờ mắt, xinh đẹp làm ta bỏ qua cảm giác quen thuộc kia. Lần thứ hai gặp nhau trong thư phòng, ta đã cảm thấy thân thủ người rất quen thuộc, nhưng người là nhị thiếu gia của Nam Chiêu Hầu nên ta không có lý do nghi ngờ. Lúc người nói người sẽ thả ta đi, lúc đó ta đã coi người như bằng hữu của mình, ta cảm kích người đã thả ta rời khỏi vùng đất thị phi này. Vậy nên lúc quay lại Hầu phủ, việc đầu tiên ta làm là tới thăm người, ta đã nghĩ chúng ta sẽ là tri kỷ, nhưng từ đầu tới cuối đều chỉ là mưu kế của người.”

Càng nói, Tô Lạc Tuyết càng kích động, cây trâm ngọc siết chặt vào tay đau đớn.

“Ta đào hôn, có mấy người ăn xin chặn đường đòi tiền ta ở Đồng Thành, bọn họ còn hiếp kẻ cho ta vào trong Hầu phủ trộm đồ, bọn họ có khả năng đó sao, bọn họ có năng lực kiếm được bản đồ Hầu phủ sao. Đây là kế hoạch nguoi đã an bài cho ta, đúng không?”

“Vào Hầu phủ, thuận lợi để ta làm tỳ nữ bên cạnh nguoi, thả ta đi lúc Tuần Dạ đang gặt gao truy lùng gian tế, tất cả để Tuần Dạ không còn chú ý tới nguoi. Tất cả là để chuẩn bị cho một màn ở suối Hoàng tuyền kia, đúng không?”

“Nguoi đã sớm biết Tuần Dạ mai phục để bắt gọn người nằm vùng cho Tô hậu ở Đồng Thành, nguoi theo dõi ta, nguoi đặt bẫy ta rồi mới dùng thân phận Phong Ảnh xuất hiện, dùng mạng đổi mạng cứu ta. Nguoi muốn cái chết của nguoi để khơi dậy lòng thù hận của ta với Tuần Dạ, đúng không?”

“Ta gả vào Hầu phủ, nguoi làm như không biết thân phận của ta, nguoi dẫn ta tới Hoàn Thành vì muốn ta gần gũi với Tuần Dạ, muốn ta giữ chặt Tuần Dạ. Lợi dụng thù hận của ta với Tuần Dạ để giúp nguoi đạt được mục đích, đúng không?”

Chân tướng cứ thế theo miệng nàng bật thốt ra, đồng thời cũng kéo cả bi thương mãnh liệt trong lòng nàng.

“Nghĩ lại cũng thật nực cười, bảy năm trước, ta cứu nguoi một mạng, nguoi nói cho ta biết nguoi có võ công, nguoi biết dịch dung, nguoi muốn báo đáp ơn cứu mạng của ta, sao ta lại ngu như vậy, sao ta không nghĩ ra, nguoi có võ công lợi hại như nguoi sao có thể bị mấy đứa trẻ đầu đường xó chợ ức hiếp.” Nàng bật cười: “Từ đầu đến cuối nguoi chỉ lợi dụng ta, suốt bảy năm qua, chưa có một phút một giây nào nguoi quên lợi dụng ta!”

Dứt lời, không gian xung quanh yên ắng trở lại, Tuần Lạc vẫn chăm chú nhìn nàng, từ đầu đến cuối hần chỉ lẳng lặng nghe, hần không nói, cũng không giải thích bất kỳ điều gì.

Tô Lạc Tuyết im lặng, có lẽ. . . . nàng đang chờ hần giải thích.

Nhưng đến khi trời đất chỉ còn lại tiếng mưa rơi, Tuần Lạc vẫn bảo trì sự trầm mặc, chỉ có đôi mắt kia, đôi mắt ẩn chứa quá nhiều nhẫn nhục và bi thương.

Nàng hận, cuối cùng nàng cũng không chịu nổi nữa, cây trâm trong tay rơi xuống, tiếng ngọc vỡ vang vọng trong đêm khuya.

Nàng vung tay lau sạch vết nước mưa hòa lẫn nước mắt: “Cuối cùng ta vẫn nhìn lầm nguoi.”

Nàng xoay người bỏ chạy.

Trâm ngọc gãy làm đôi, trâm mặc nằm trong màn mưa rơi.

Nhưng lần này Tuần Lạc không đuổi theo, hần cúi xuống nhặt hai mảnh trâm gãy, nước mưa tí tách rơi xuống nụ hoa Bỉ Ngạn đang chớm nở kia.

Tô Lạc Tuyết vừa chạy khỏi Lạc các thì gặp Tuần Dạ cầm ô đứng trong mưa.

Vạt áo Tuần Dạ ướt đẫm, có thể thấy hần đã chờ nàng rất lâu.

Hần đi tới dùng ô chặn lại màn mưa xối xả rơi xuống đầu nàng.

Nàng đứng trước mặt hần, toàn thân lạnh tới run lên, nhưng nàng vẫn cắn chặt răng nhìn Tuần Dạ, không chỉ có xa cách, trong mắt nàng còn có sự đề phòng.

“Chúc mừng nguoi. Giờ ta mới biết chuyện ta vì Phong Ảnh mà hận nguoi nực cười tới mức nào, mà ta, bị người khác lợi dụng suốt bảy năm mà vẫn ngây thơ tin tưởng hần.”

“Ta chỉ muốn cho nàng biết chân tướng.” Giọng nói của Tuần Dạ mơ hồ theo cơn mưa truyền tới.

Nàng dùng sức gạt chiếc ô che trên đầu mình, chiếc ô thuận thế rơi xuống đất, sau khi lăn mấy vòng mới dừng lại.

“Chân tướng hay là muốn mượn tay ta đối phó với Tuần Lạc? Rốt cuộc Tô Lạc Tuyết ta đóng vai trò gì trên bàn cờ của nguoi?” Giọng nói của nàng kích động vô cùng.

Từ sau khi nhà tan cửa nát, nàng luôn cắn răng chịu đựng mọi cảm giác tức giận, kích động, đau đớn.

Nhưng tới tối nay, tâm trạng nàng hoàn toàn bộc phát, bao cảm xúc tích tụ tuôn trào ra.

Nàng không muốn nhìn nữa, ngay cả khi nàng chỉ là một nhi nữ tội thần, nàng cũng có tư cách tức giận.

Tuần Dạ ôm chặt nàng vào lòng, hần mặc kệ nàng có gãy dựa tới mức nào, hần chỉ bình tĩnh nói: “Trong ván cờ của ta chưa bao giờ có nàng.”

Tô Lạc Tuyết không phân biệt được chất lỏng trên mặt mình là mưa hay nước mắt, nàng chỉ biết khi bị hần giam trong lòng, khi nghe thấy lời nói kia, cảm giác lạnh lẽo của băng tuyết như xuất hiện thêm một chiếc lò sưởi ấm áp.

Nhưng nàng không dám, nàng không dám tin ai nữa.

“Tại sao lại nói cho ta biết chân tướng? Người biết không, người đã phá hủy giấc mộng đẹp suốt bảy năm của ta, dù là Phong Ảnh hay Tuần Lạc, họ đều là người ta tin tưởng nhất. Nhưng hôm nay, ngay cả bọn họ cũng lừa dối ta, ta còn có thể tin vào cái gì.”

“Nàng đã không còn là Tô tam tiểu thư nữa rồi, nàng phải học cách trưởng thành, nàng phải học cách đối mặt chứ không phải cách lừa mình dối người!”

Ôm nàng, có thể cảm thấy nàng đang run rẩy, cũng có thể cảm nhận được nàng đang khổ sở thế nào.

Tô Lạc Tuyết hiện giờ đã không còn là Tô Tam ở Hoàn Thành năm đó nữa rồi.

Tô Tam phóng khoáng, cởi mở, trên gương mặt luôn xuất hiện nụ cười, dù ngay sau đó phải đối mặt với tử thần, nàng vẫn có thể mỉm cười, kiên cường đối diện với tất cả.

Còn giờ, khổ sở, bị thương, không còn ai có thể thấy nụ cười ngây thơ, phóng khoáng của nàng, toàn thân nàng chỉ còn lại vẻ lạnh lùng, xa cách, cũng không thể tin tưởng bất kỳ ai.

Dần dần, nàng không giấy dựa nữa, trong lòng hấn bắt đầu vang lên tiếng nước vỡ thảm thiết.

Nếu phải trả một giá đắt như vậy để trưởng thành, nàng tình nguyện quay về làm một Tô tam tiểu thư vô ưu vô lo trước đây, mỗi ngày chỉ nghĩ cách chuồn ra khỏi phủ tìm thú vui, ngày ngày dịch dung trên chóc người khác.

Nhưng giấc mộng thanh xuân kia đã bị người của Tuần gia phá hủy.

Cách đó không xa, Hoa Tuyết mặc váy trắng cầm ô đứng trong mưa, cách lớp mưa dày ngăn dăm nhìn hai người đang ôm nhau trong đêm tối, bàn tay vì dùng sức quá mạnh mà chuyển sang màu trắng bệch.

Hoa Tu đứng ngay cạnh Hoa Tuyết, ánh mắt thâm trầm nhìn bóng người trong mưa, không ngờ bọn họ đột ngột tới tìm Tuần Dạ lại bắt gặp tình cảnh này.

“Ca ca, Tuần Dạ thật lòng yêu nàng sao?” Hoa Tuyết hỏi hấn, nhưng lại giống như đang tự hỏi mình hơn: “Muội quen chàng đã năm năm, nhưng muội chưa bao giờ nhìn thấy một Tuần Dạ thế này.”

“Tuyết Nhi, Tuần Dạ sẽ trở thành Đế Vương, bên cạnh hấn sẽ có rất nhiều nữ nhân.”

“Chàng đối với muội luôn nhân nhật như vậy, cứ thân mật rồi lại xa cách, giữa bọn muội luôn có một hố sâu không thể lấp đầy cũng không thể vượt qua được. Có lẽ, chàng đối với muội chỉ có tương kính chứ chưa bao giờ có tình yêu.Dù chàng chán ghét Tô gia, nhưng chàng luôn lo lắng cho nàng ta, chàng vì nàng ta mà tức giận. Đó mới là tình yêu thật sự.”

“Muội đừng nghĩ nhiều như vậy, sau này, người có thể sánh vai với hấn ở ngôi cửu ngũ sẽ chỉ có mình muội.”

“Không có tình yêu, hư danh đâu có ích gì!” Hoa Tuyết kích động, đôi mắt ửng hồng, nước mắt tràn khắp gương mặt.

“Muội nghĩ trong hậu cung ba ngàn giai nhân, hấn có thể yêu mỗi một người tới trăm tuổi sao?” Hoa Tu thần nhiên nói: “Ta đã từng nói muội, muội đừng nên yêu Tuần Dạ, hấn nhất định sẽ làm tổn thương muội.”

Hoa Tuyết quay người lại, nàng quyết định không nhìn hai người đang ôm nhau trong màn mưa kia nữa.

Nước mắt nóng bỏng lăn dọc theo gò má, cảm giác bỏng rát tới đau đớn.

“Nếu có một ngày ca ca tìm được người mình yêu thương, ca ca sẽ biết. . . .yêu hay không yêu, thứ dễ phân biệt nhất chính là lý trí của mình.”

Màu váy trắng biến mất trong màn đêm hắc ám, trong màn đêm chỉ còn đọng lại tiếng gạ kêu trong mưa đầy thê lương.

Dường như nàng đã ngủ rất lâu, đến lúc mở mắt ra, cổ họng bỏng rát, đôi mắt tràn ngập sương mù nhìn tấm màn che màu xanh phía trên, cảm giác choáng váng đột ngột ủa tới khiến nàng chỉ muốn ngất đi.

“Phu nhân tỉnh rồi.” Từ Vũ vừa bung chậu nước nóng vào, thấy Tô Lạc Tuyết tỉnh dậy liền vui vẻ chạy tới.

Tô Lạc Tuyết nghiêng đầu nhìn Từ Vũ ngồi bên giường, nhất thời nàng không nhớ được chuyện gì đã xảy ra, tại sao nàng lại nằm trên giường.

Nhận ra sự mê man trong mắt nàng, Từ Vũ lên tiếng nhắc nhở: “Phu nhân sốt cao không giảm, đã hôn mê ba ngày bốn đêm.” Nói tới đây liền đặt tay lên trán nàng: “Hạ sốt rồi, không uống công tống gia thức suốt ba ngày ba đêm chăm sóc người.”

“Tuần Dạ?” Tô Lạc Tuyết lẩm bẩm nhắc lại hai chữ, vì cổ họng khô rát, giọng nói cũng trở nên khó nghe.

Từ Vũ lập tức chạy đi rót cho nàng một chén trà, sau khi đỡ nàng ngồi dậy liền từ từ bón cho nàng uống.

“Đêm hôm ấy, tướng gia ướt sũng ôm lấy phu nhân đã hôn mê bất tỉnh trở về làm bọn nô tỳ vô cùng sợ hãi. Trời lạnh thế này, phu nhân còn đang bị nội thương. Tướng gia vừa về đã lập tức cho gọi tới mấy đại phu tới khám, bọn họ đều nói nội thương của phu nhân vẫn chưa lành, nếu vẫn còn sốt cao rất dễ ảnh hưởng tới tính mạng.”

Tô Lạc Tuyết vừa nghe Từ Vũ kể lại vừa uống nước, dòng nước ảm chảy vào khiến nàng dễ chịu hơn, cùng nhờ đó, ký ức về buổi tối mấy hôm trước bắt đầu ủa về.

“Tướng gia lo lắng cho phu nhân, vì ở bên chăm sóc phu nhân mà mấy ngày liền không chợp mắt. Mấy canh giờ trước, nhị thiếu gia đến thăm phu nhân nhưng bị tướng gia cản lại, hình như bọn họ còn cãi nhau. . . . Nhưng người làm kẻ dưới như chúng ta cũng không dám nghe lén, sau lại nhị thiếu gia rời đi, tướng gia cũng rời đi.”

Tô Lạc Tuyết nghe xong cũng chỉ cười nhạt: “Vậy sao.”

“Từ Vũ đi theo tướng gia mười hai năm, đây là lần đầu tiên thấy tướng gia để ý tới một cô nương như vậy.” Từ Vũ đi tới rót thêm một chén.

“Ngươi đừng nói nữa, dù ta nợ hán một mạng thì hán vẫn mãi là kẻ thù của ta.”

Từ Vũ khẽ cười, chỉ là trong tiếng cười mang theo tiếng thở dài, cô cũng không nói thêm gì nữa, chỉ yên lặng giúp nàng uống trà.

Uống trà xong, Từ Vũ vội vàng đi ra bẩm báo Tuần Dạ, đồng thời cũng bảo nhà bếp chuẩn bị đồ ăn.

Trong phòng chỉ còn lại Tô Lạc Tuyết dựa vào giường, cúi đầu trầm tư.

Những câu Từ Vũ nói không ngừng lặp lại bên tai, nói không đề ý là giả, những việc Tuần Dạ làm, những câu Tuần Dạ nói đã sớm khắc vào trái tim nàng.

Nhưng nàng chỉ có xem như không biết, đúng như lời nàng nói, Tuần Dạ vĩnh viễn chỉ là kẻ thù của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Đế Nghiệp Như Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 8: Đế nghiệp tình

Mấy ngày sau đó, Tô Lạc Tuyết yên tĩnh ở trong phòng dưỡng bệnh, Tuần Dạ và Tuần Lạc không thấy tới thăm nàng mà lại thấy Nguyễn Văn Ngọc đi cùng Tuần Ngừ qua thăm, hôm đó Tuần Ngừ kể lại rất nhiều chuyện xưa lý thú ở Đồng Thành, còn cả chuyện cười giúp tâm trạng Tô Lạc Tuyết khá lên nhiều.

“Dù ta không biết ngươi với nhị ca đã xảy ra chuyện gì, nhưng ta chỉ nói cho ngươi biết, nhị ca không hề muốn làm tổn thương ngươi.” Yên lặng trong giây lát, Tuần Ngừ đột nhiên chuyển đề tài sang Tuần Lạc.

Sau khi nghe Tuần Ngừ nói, nụ cười trên mặt Tô Lạc Tuyết chuyển thành vẻ giễu cợt: “Không muốn sao? Tuần Ngừ, chúng sống nhiều năm như vậy, ngươi có thực sự hiểu rõ con người Tuần Lạc không?”

“Từ nhỏ, quan hệ giữa ta với nhị ca đã rất tốt, phụ thân không chú ý tới nhị ca, mà nhị ca cũng luôn lưu lạc bên ngoài. Người trong phủ chỉ cảm thấy nhị ca vô cùng thần bí, nhưng người luôn tiếp xúc với nhị ca như ta lại phát hiện nội tâm huynh ấy rất tịch mịch, có nhiều lần ta muốn tìm tới chỗ huynh ấy tâm sự, nhưng ta chưa bao giờ hiểu được huynh ấy đang nghĩ gì, huynh ấy đã trải qua những chuyện gì.” Tuần Ngừ thở dài rồi khẽ cười với Tô Lạc Tuyết: “Trong lòng ai cũng có bí mật, nhị ca cũng không ngoại lệ, trực giác mách bảo ta, trong lòng huynh ấy có một bí mật rất lớn, nhưng ta không hỏi, đơn giản vì ta có hỏi huynh ấy cũng sẽ không trả lời. Trong lòng ai cũng có bí mật không thể chia sẻ, trong lòng ai cũng có nỗi khổ tâm.”

“Có nỗi khổ tâm thì có thể bắt chấp thủ đoạn làm tổn thương người khác sao?”

Tuần Ngừ thấy nàng kích động như vậy cũng đoán được mấy phần: “Vậy ngươi có cho huynh ấy cơ hội giải thích không?”

“Ta đã cho hán cơ hội, thế nhưng hán lại gạt đầu chấp nhận.”

Nàng cũng đã hi vọng, đêm đó, hán có thể lên tiếng giải thích, chỉ cần hán giải thích, nàng nhất định sẽ tin hán.

Nhưng đến cuối cùng, hán vẫn lựa chọn trầm mặc.

“Có lẽ huynh ấy thật sự có nỗi khổ tâm, nhưng ta có thể nhìn ra, huynh ấy thật lòng với ngươi.”

“Phu nhân, tướng gia tới.” Tử Vũ đứng ngoài phòng bẩm báo .

Hai người đang ngồi đối diện liền đứng dậy, Tô Lạc Tuyết vừa bước ra mở cửa liền nhìn thấy Tuần Dạ đang đi tới.

Áo choàng đen thêu kim tuyến trở nên chói mắt trong một ngày nắng ấm.

“Mấy ngày mưa liên tiếp, vất vả lắm mới có một hôm nắng đẹp, đại ca không dẫn Hoa Tuyết đi đập thanh mà lại tới Lan Đình hiên.” Tuần Ngữ cũng bước ra, một con gió khẽ lướt qua bộ quần áo màu vàng nhạt, dưới ánh mặt trời lấp lánh càng tôn lên vẻ yếu điệu.

“Tam muội cũng ở đây sao.” Tuần Dạ nhìn thấy Tuần Ngữ liền thần nhiên hỏi.

“Nghe nói đại tẩu ốm nặng nên tới thăm.” Tuần Ngữ lấy tay quần sợi tóc rũ xuống ngực, tươi cười.

Tuần Dạ không để ý tới Tuần Ngữ, mà đưa mắt nhìn Tô Lạc Tuyết: “Đi thôi.”

“Đi?” Tô Lạc Tuyết nghi ngờ.

“Tránh được trận ốm thập tử nhất sinh, chẳng lẽ không nên ra ngoài bái lạy Bồ Tát sao?” Tuần Dạ nói xong đã quay người bước ra ngoài.

Tô Lạc Tuyết do dự trong chốc lát mới bước ra nói với Tuần Ngữ: “Mai nói chuyện tiếp.”

“Đi đi.” Tuần Ngữ âm thầm nhìn nàng đuổi theo Tuần Dạ.

Bầu trời trong xanh như nước.

Tiếng lá khô xào xạc phủ trên con đường đá quanh co.

Tô Lạc Tuyết chậm rãi theo Tuần Dạ bước lên dãy thềm đá kia, dù tiết trời còn se lạnh, nhưng trán nàng đã lấm tấm mồ hôi.

Người đi đập thanh rất đông, chẳng mấy chốc Tuần Dạ và Tô Lạc Tuyết đã bị chôn vùi trong biển người, không khí xung quanh cũng rất náo nhiệt, nhưng Tô Lạc Tuyết không có cảm giác kích động vui sướng khi được ra khỏi phủ, nàng chỉ lẳng lặng theo sau hắn mà không nói lời nào.

Tuần Dạ cũng không nói chuyện, hắn chỉ tập trung dẫn Tô Lạc Tuyết bước từng bước lên đỉnh núi, không khí giữa hai người trầm mặc mà đè nén.

Đi tầm nửa canh giờ mới lên được đỉnh Hương Sơn, tiến vào trong tự miếu.

Trong miếu thờ phật Di Lặc, thân thể mập mạp phối hợp với nụ cười ái giúp những người vừa trải qua con đường dài thấy vững lòng. Tô Lạc Tuyết quỳ xuống bô đoàn, hai tay chấp lại, nhắm mắt tĩnh tu.

Tuần Dạ không bái Phật, hắn chỉ đứng cạnh Tô Lạc Tuyết, ánh mắt chăm chú nhìn vào phật Di Lặc, thật không biết hắn đang nghĩ gì.

Suốt một nén nhang, Tô Lạc Tuyết chỉ nhắm mắt cầu nguyện cho người của Tô gia đang ở dưới suối vàng.

Khấn cầu xong, nàng xin một que xăm, là que số 26.

Nàng cầm xăm đi tìm cao tăng giải đáp, lúc vừa ngồi xuống, nàng như nhớ ra chuyện gì đó mà nghiêng đầu nhìn Tuần Dạ đứng bên cạnh nàng, trang phục màu đen, hai tay đứng lại sau lưng, ánh mắt lạnh nhạt rất ra dáng thân bảo vệ.

Lúc đó, nàng chợt nhớ tới chuyện xưa, nàng cũng từng ở ngôi miếu cổ này, đứng phía xa nhìn đại tỷ và Nguyên Dục giải que xăm.

“Sao vậy?” Tuần Dạ nghi ngờ hỏi.

Nàng lúng túng cúi đầu: “Không có gì.”

“Thê số 26, thê Nãi Phật.” Vị cao tăng kia khẽ vuốt chòm râu hoa râm, buông tiếng thờ dài: “Phu nhân rất có duyên với nhà Phật.”

“Hữu duyên với Phật?” Tô Lạc Tuyết kinh ngạc hỏi.

“Hoàng thất vinh hiển, nhà lâu mái ngói không phải là may mắn của phu nhân, nếu muốn độ kiếp, chỉ có thể quy y cửa Phật.”

Cao tăng kia còn chưa nói xong đã thấy Tuần Dạ vỗ mạnh xuống bàn: “Đúng là thầy chùa, chỉ biết ăn nói bậy bạ.”

Dứt lời, hắn liền kéo Tô Lạc Tuyết đi ra ngoài.

Rời khỏi cổ miếu, Tô Lạc Tuyết phải dốc hết sức mới đuổi kịp bước chân Tuần Dạ, khi tới gần hắn, nàng lại bắt gặp màu đen có thần kia, nàng chỉ thấy lưng hắn trông thật giống lưng của Nguyên Dục.

Nàng chợt nhớ tới đêm thất tịch ba năm trước, Tuần Dạ bảo nàng dùng ám hiệu hai lạng thịt bò tới mạn Đông hồ Lạc Thành tìm người có vóc dáng

tương tự với hần, chẳng lẽ người kia chính là Nguyên Dực!

Đêm đó, Nguyên Dực và đại tỷ cũng thả hoa đăng ở mạn Đông Lạc Thành!

Nàng ngây người, thì ra Tuần Dạ đã hợp tác với Nguyên Dực từ lúc đó, vậy người mà Hoa Tu chờ là ai?

Tô Lạc Tuyết vung tay thoát khỏi tay Tuần Dạ, nàng không đi nữa mà đứng lại nhìn hần: “Người làm gì vậy, đại sư còn đang giải quẻ xăm cho ta.”

“Đọc đường đi còn thấy nàng rất yên tĩnh, thì ra bây giờ mới bộc lộ bản tính.” Tuần Dạ cũng không đi nữa mà phần nộ nói: “Quả nhiên Tô Tam vẫn còn là Tô Tam.”

Tô Lạc Tuyết không để ý tới hần, nàng chỉ nói: “Thật ra tướng gia không cần hao phí tâm tư với ta, Tô Lạc Tuyết giờ chỉ là con gái tội thân, muốn bảo vệ được tính mạng còn phải nhờ tướng gia che chở, có thể dùng danh phận phu nhân tướng gia để bảo toàn mạng sống, ta thật không dám mưu cầu thêm điều gì nữa. Ta chỉ muốn an ổn sống hết kiếp này trong Tướng phủ.”

Tuần Dạ vẫn im lặng chờ nàng nói tiếp.

“Cám ơn người đã cứu tỷ tỷ ta, đã cứu ta, nhưng Tuần gia các người vẫn mãi là kẻ thù của Tô gia, ta với người, cũng chỉ có thể là kẻ thù. Thay vì hao tổn tâm tư vào ta, tướng gia nên đối xử tốt với Hoa Tuyết cô nương, nàng đối với người tình sâu nghĩa trọng, người nên quý trọng đoạn tình cảm này.”

Nghe vậy, Tuần Dạ khẽ nhếch môi cười châm chọc.

“Nếu người đang đứng trước mặt nàng là Tuần Lạc, liệu nàng có thể coi hần như kẻ thù không?”

Nhắc tới Tuần Lạc, Tô Lạc Tuyết chán nản nói: “Hần không giống người.”

“Nó giống ta, nó cũng mang họ Tuần.” Hần nhắc nhở.

Nàng định mở miệng phản bác nhưng cuối cùng vẫn phải nuốt lại: “Ta không muốn nhắc tới hần.”

Hần thô cười, hai tay chấp lại chậm rãi bước về phía trước, mãi tới khi đứng trên vách núi Hương Sơn hần mới dừng lại, neho mắt nhìn ráng trời chiều đỏ rực đang dần chìm xuống.

“Lúc rời khỏi Hoàn Thành, nàng đã để lại cho ta một lá thư, nàng nói thời khắc đó, giữa chúng ta không có trở ngại thân phận mà chỉ có tình nghĩa huynh đệ. Giờ ta muốn nói cho nàng biết, sống nhiều năm như vậy, người con gái làm ta tán thưởng nhất chỉ có nàng. Sự khí phách và gan dạ sáng suốt của nàng không giống những người ta từng gặp, ta muốn giữ nàng bên cạnh, ta muốn nàng cùng ta khai sáng đế nghiệp Thiên Triều.” Áo choàng của Tuần Dạ tung bay trong gió, giờ phút này, hần đã bộc lộ tất cả dã tâm của mình, hần cũng không cần che giấu Tô Lạc Tuyết.

Tô Lạc Tuyết đứng sau lưng hần, giờ phút này, nhìn hần đứng đón gió trên vách núi, nhìn phần khí phách kia phối hợp với ánh chiều tà đỏ rực, nhìn hần bề ngoài chẳng khác gì vương giả trong thiên hạ.

“Lúc bị A Đạt Mộc bắt vào quân trường, ta không dám chắc mình có thể tìm được đường sống trong cõi chết, cũng không dám chắc A Đạt Mộc sẽ tin tưởng ta. Những lời ta nói khi đó đều là lời thật lòng.”

Để bóng hình ta, sống mãi trong tim. Câu nói đó của Tuần Dạ đã sớm trở thành tâm kết trong lòng nàng.

“Đó chẳng qua là cảm xúc hỗn loạn khi đứng bên bờ vực sống chết.” Nàng bình tĩnh đáp lời hần.

“Nàng sai rồi, tình cảm khi đứng bên bờ sống chết mới là tình cảm chân thật nhất, sạch sẽ nhất. Thế nên, dù ta kéo cả thiên hạ vào bàn cờ, ta cũng chưa bao giờ nghĩ tới việc lợi dụng nàng.” Khi nói ra những lời này, hần cảm thấy mình như được giải thoát: “Dù sau đó ta mới biết nàng là Tô Lạc Tuyết.”

Khi nghe những lời này, nàng chỉ thấy căng thẳng: “Vậy còn Hoa Tuyết?”

Hần quay lại chống ráng chiều tà sau lưng, ánh mắt chăm chú nhìn thẳng vào mắt nàng: “Hoa Tuyết không giống nàng, muốn xây dựng đế nghiệp, ta cần phải lợi dụng tài lực Hoa gia.”

Nàng kinh ngạc nhìn hần hồi lâu, nhưng nàng không nhìn thấu hần, thứ duy nhất nàng có thể cảm nhận lúc này chính là sự chân thành trong mắt hần.

Nàng lặng lẽ quay đầu đi, cười cười: “Thế nên Hoa Tuyết mới là lựa chọn tốt nhất, mà Tô Lạc Tuyết, hoàn toàn không có giá trị lợi dụng nào.”

Nhưng hần lại cố chấp nắm chặt tay nàng, trầm giọng nói: “Lạc Tuyết, ở lại bên cạnh ta.”

Cảm nhận nhiệt độ từ bàn tay hần, nàng không muốn thu tay lại, cũng không muốn rời xa, nàng chỉ muốn để mặc cho hần cầm tay nàng xuống núi.

Nhưng nàng không thể.

Nàng cũng không nên có ý nghĩ này.

“Ta sẽ ở lại bên cạnh ngươi, vì ta là thể tử do ngươi cưới hỏi đàng hoàng.” Nàng rút tay ra, lòng bàn tay mát đi hơi ẩm mà mát mát, nhưng nàng không bộc lộ ra ngoài: “Ta không thể giúp được gì cho giấc mộng đế nghiệp của ngươi, nhưng Hoa gia lại có khả năng này, tâm ý của tướng gia vẫn lên đặt vào Hoa Tuyết thì hơn.”

Dứt lời, nàng liền hòa vào dòng người náo nhiệt, ngồi xuống nghe vị cao tăng giải tiếp quẻ số 26.

Còn Tuần Dạ chỉ đứng yên tại chỗ, ánh mắt đuổi theo bóng dáng Tô Lạc Tuyết khuất sau miếu cổ, ánh mắt u ám mà thâm trầm, nhìn qua thật không biết hẳn đang nghĩ gì.

Đôi lời nhắn nhủ: Mình xin được nói trước về bộ truyện này. Truyện ngược tâm và ngược nữ là chủ yếu. Nếu bạn nào đa sầu đa cảm thì có thể khóc hu hu khi đọc hết câu chuyện này. Mình chọn edit bộ này vì văn phong của nó khá hay, cả câu truyện là nỗi buồn man mác, tình tiết đủ nhanh và lời cuốn để kéo các bạn đọc tiếp chương sau nhưng dàn nhân vật nam thì không phải soái ca, cũng không thâm tình như các mô típ truyện thường đọc. Những bạn nào cảm thấy trái tim mỏng manh dễ vỡ thì mình khuyên bạn nên DROP ngay cho kịp :)))

Mình chưa xem Khuynh Thế Hoàng Phi, nhưng nghe spoil thì có vẻ nam chính được xây dựng khá giống nhân vật do Nghiêm Khoan đóng, vì ngôi cửu ngũ mà có thể hy sinh tất cả, yêu là yêu còn nghiệp là nghiệp. Mấy anh này tính táo lăm và có yêu đến đâu cũng có thể “bát nước hắt đi”

Anyway, lăm nhăm hơi nhiều, nhưng thật sự bạn nào không đủ sức thì đừng nên nhảy :v Mình edit vì vui thôi, mà thực ra số like và comt của bộ này cũng khá khiêm tốn, nên cũng không cần các bạn vì yêu quý quá mà cố ủng hộ Tà :x Mỗi người có một sở thích riêng và mình cũng không bắt bẻ các bạn phải thích hết truyện của mình edit ^.^

Đợt này xảy ra hơi nhiều chuyện làm mình bị stress ==’ thông cảm nếu đoạn lải nhải này dài quá mức quy định.

Quay về phủ, Tô Lạc Tuyết phân phó người làm ở Lan Đình Hiền dọn ra một gian phòng trống rồi bảo quản gia đưa tới một tượng phật Di Lặc, cung phụng ngay trong gian phòng trống đó. Gian phòng được bài trí gần giống với Phật đường, tuy người dưới nghĩ ngờ không hiểu nàng định làm gì, nhưng họ cũng dám làm trái lời nàng.

Lúc người làm đang bận rộn sắp xếp, Từ Vũ lại nghiêm túc đi tới nói vào tai Tô Lạc Tuyết: “Lão phu nhân tới.”

Tô Lạc Tuyết kinh ngạc nhìn Từ Vũ, còn chưa kịp hỏi thăm đã nghe thấy một giọng nói uy nghiêm truyền tới: “Ở đây có chuyện gì mà náo động như vậy.”

Tô Lạc Tuyết nhìn lại, chỉ thấy một người phụ nữ trung niên được đám tùy tùng hộ tống đang đi về phía này, trang phục xa hoa cao quý, ánh mắt sắc bén đủ khí thế áp đảo người khác. Thì ra đây chính là chính thê của Nam Chiêu Hầu – Chu Lệ Uyển, ngay cả Tô Lạc Tuyết vừa nhìn thấy bà, trái tim không khỏi đập lộp nhộp.

“Thưa lão phu nhân, phu nhân đang dựng Phật Đường để thờ phụng phật Di Lặc.” Từ Vũ cung kính đáp.

Nhìn dáng vẻ trấn tĩnh của Tô Lạc Tuyết, Chu Lệ Uyển khẽ nhếch môi cười: “Cũng có chút thiện tâm.” Dứt lời, bà liền dùng ánh mắt sắc bén kia ra hiệu cho Từ Vũ lui ra.

Từ Vũ hiểu ý vội vàng mang theo đám người làm rời khỏi Phật Đường.

Trời đất mờ mịt còn có phần âm trầm, trong không khí như mang theo hơi thở của bùn đất, Tô Lạc Tuyết cảm nhận được Chu Lệ Uyển vẫn đang chăm chú quan sát nàng. Còn nàng chỉ biết cố giữ bình tĩnh, trực giác mách bảo Chu Lệ Uyển có địch ý với nàng.

“Ngươi gả vào Tuần gia đã lâu, nhưng hôm nay mới là lần đầu ta nhìn thấy cô con dâu này, dáng vẻ thuần khiết thanh tú, vừa nhìn đã khiến người khác yêu thích.” Chu Lệ Uyển vẫn luôn ôn hòa, nhưng nàng không nhận ra được ý “Thích” nào trong giọng nói ôn hòa kia.

“Lúc Tô gia các ngươi quyền khuynh thiên hạ, ta vẫn chưa thấy Tuần Dạ tỏ vẻ quan tâm tới ngươi, nhưng lúc Tô gia bị tịch biên gia sản, tru di cửu tộc, Tuần Dạ lại đứng ra bảo vệ ngươi trước mặt bá quan trong triều, điều này làm ta thấy bất ngờ. Ngươi không có dung mạo cũng không thùy mị như Hoa Tuyết, ngay cả gia thế cũng không sánh được mà còn vọng tưởng tranh giành ngôi vị chính thất với Hoa Tuyết, ngươi làm vậy mà không thấy nhục cười sao.” Nói đến đây, giọng điệu của Chu Lệ Uyển trở nên cay nghiệt: “Dù gia thế của ngươi từng hiển hách cỡ nào, nhưng bây giờ ngươi chỉ là một tội nhân đề tiện, ngươi đừng vọng tưởng mình sẽ phá hủy được danh dự của Tuần gia như con tiện nhân Tô Tường Vi kia, bá nghiệp của Tuần Dạ càng không thể vì ngươi mà tự hủy hoại!”

“Lão phu nhân.” Tô Lạc Tuyết vẫn luôn trầm mặc đã mở miệng ngắt lời Chu Lệ Uyển.

“Tô Lạc Tuyết vốn là người mang tội, được tướng gia trọng nghĩa ra tay cứu giúp, Lạc Tuyết rất cảm kích, nhưng việc đó cũng không đại biểu con cháu Tô gia chúng ta thấp hèn đề tiện. Phu nhân nói ta đừng mong phá hủy bá nghiệp của Tuần Dạ, nhưng ta tự nhận mình không có bản lĩnh đó.” Tô Lạc Tuyết không hề yếu thế nhìn thẳng vào mắt Chu Lệ Uyển: “Thứ duy nhất ta muốn chỉ là một đời bình an, sau khi sửa sang căn phòng này thành Phật Đường, ta sẽ ở trong đó tụng kinh an ủi những linh hồn mạng khổ của Tô gia.”

Chu Lệ Uyển nhìn Tô Lạc Tuyết hồi lâu, mới cười lạnh nói: “Thì ra là một đứa trẻ có hiếu, nhưng chỉ tụng kinh niệm Phật không khó bộc lộ được thành ý, chỉ bằng ngày mai ta sẽ đưa kinh thư tới cho ngươi từ từ nghiên cứu.”

Tô Lạc Tuyết thân nhiên cười nói: “Đa tạ lão phu nhân.”

Chu Lệ Uyên không nói gì, lúc chuẩn bị quay người rời đi mới nhắc nhở: “Ngươi là một cô gái thông minh, ngươi nên hiểu, phu nhân tướng gia chỉ là danh phận, người con dâu Tuần gia thừa nhận chỉ có mình Hoa Tuyết. Luận dung mạo, học thức, gia thế, tính tình cũng cao hơn ngươi một bậc, chỉ có nó mới đủ tư cách sánh vai với Dạ nhi đứng trên đỉnh giang sơn.”

Tô Lạc Tuyết vẫn bảo trì nụ cười hờ hững, ánh mắt nhìn thẳng về phía trước, không kiêu ngạo, không tự ti.

Chu Lệ Uyên thấy vậy cũng không nói gì nữa mà quay đầu rời đi.

Theo bóng người đi càng lúc càng xa, Tô Lạc Tuyết chán nản thu hồi nụ cười trên mặt.

Nàng quay lại nhìn tượng phật Di Lạc trong nội đường, lẳng lặng nhìn tới mắt hờn.

Hôm sau, lão phu nhân thật sự sai người đưa kinh văn tới, khi thấy rương lớn rương nhỏ toàn kinh văn đặt trước Phật Đường, Từ Vũ há hốc miệng nói: “Hôm qua hai người đã nói chuyện gì vậy?”

Tô Lạc Tuyết vẫn thân nhiên nhìn rương hòm chất kín Phật Đường, lạnh nhạt nói: “Lão phu nhân thấy ta một lòng hướng Phật nên đưa kinh văn tới cho ta sao chép.”

“Nhiều như vậy, chép đến khi nào mới hết?” Từ Vũ kêu lên.

“Ta cũng đang rảnh rồi, sao chép kinh văn là cách giết thời gian tốt nhất, mà ta cũng muốn làm chút việc để siêu độ cho những tội nghiệt Tô gia phạm phải.” Sắc mặt Tô Lạc Tuyết âm trầm, nhớ tới câu Chu Lệ Uyên nói trước lúc rời đi, dù nàng biết mình chỉ là phu nhân danh nghĩa, nhưng khi nghe chính miệng Chu Lệ Uyên nói như vậy, trong lòng nàng lại xuất hiện cảm giác đau đớn mơ hồ.

Nhớ tới lúc ở miếu Hương Sơn, những lời Tuần Dạ nói đã khiến nàng động lòng, đã khiến nàng muốn vứt bỏ tất cả mà đón nhận, khiến nàng muốn giữ mãi hơi ấm trong lòng bàn tay.

Nhưng nàng không thể, mà nàng cũng không dám.

“Từ Vũ, sau này ta ở đây sao chép kinh văn, ta không muốn gặp bất kỳ ai.”

“Không gặp bất kỳ ai? Phu nhân, ý của người là?” Từ Vũ kinh ngạc.

“Ta thấy ngươi đã hiểu rồi.” Tô Lạc Tuyết cười cười rồi bước vào trong Phật Đường, bỏ lại một mình Từ Vũ khẽ thở dài rồi quay người rời đi.

Sắc trời tối mờ, bên trong Phật Đường chỉ có một ngọn nến đang cháy, nguồn sáng nhỏ bằng hạt đậu kia hắt lên gương mặt đang nghiêm túc mà nặng nề sao chép kinh văn của nàng.

Nàng bỏ mặc cả bữa tối, tay mãi sao chép kinh văn, lòng thầm khẩn cầu Tô gia trên trời có linh thiêng sẽ mau được siêu thoát.

Chợt gió Bắc thổi tung cánh cửa đóng không chặt, gió Bắc mạnh mẽ cuốn vào Phật Đường, không chỉ thổi tắt ánh nến mà còn thổi tung cả đồng kinh văn bay khắp phòng.

Tô Lạc Tuyết nắm chặt bút lông trong tay, nhìn những tờ giấy Tuyên Thành bay múa trong bóng tối, tay nàng chợt run lên, chiếc bút trong tay cũng rơi xuống đất.

Rốt cuộc nàng đã hiểu ra, vì sao nàng sao chép kinh văn cả ngày nhưng vẫn không thể yên lòng.

Vì trong lòng nàng có hình bóng một người, thỉnh thoảng bước tới, thỉnh thoảng rời đi.

Dựa vào trục gác, nàng chậm rãi mò mẫm trong bóng tối, chậm rãi chấp tay quỳ xuống trước mặt phật Di Lạc.

“Ta thích một người, vốn đây là chuyện rất bình thường, nhưng hẳn lại là kẻ thù của ta.”

“Ta không thể, ta không dám, ta chỉ có thể trốn tránh đến Phật Đường vắng vẻ này, nhưng ta vẫn không thể quên được.”

“Xin đức Phật chỉ lối, ta phải làm thế nào đây?”

Trong Phật đường chỉ có tiếng gió Bắc rít gào bên tai.

“Phu nhân, tướng gia tới.” Tiếng của Từ Vũ vọng từ ngoài cửa vào, từng câu từng chữ rõ ràng bên tai.

“Ta nói rồi, ta không muốn gặp ai hết.” Tô Lạc Tuyết lạnh lùng nói.

Bên ngoài yên lặng trong giây lát mới nghe Từ Vũ nói tiếp: “Tướng gia nói tới nay nhất định phải nhìn thấy ngươi, nếu không, tướng gia sẽ không rời đi.”

“Vậy cứ để hần đứng chờ đi.” Tô Lạc Tuyết cố tạo cho giọng nói mình vẻ thần nhiên, nhưng chỉ có nàng mới biết lòng nàng đang chao đảo cỡ nào, nàng chỉ muốn đứng đây, muốn bước ra cửa gặp Tuần Dạ, dù nàng không biết phải nói gì với hần, nhưng nàng biết nàng muốn nhìn thấy hần.

Nhưng nàng vẫn cố nén cảm giác kích động trong lòng, nàng nhắm mắt lại, tiếp tục quỳ gối trước phật Di Lặc, miệng lầm lầm đọc lại kinh Phật.

Nhưng càng đọc, tâm tư nàng càng loạn.

Khi đầu gối đau tới không chịu nổi, khi nàng nghĩ mọi chuyện đã chấm dứt thì lại nghe thấy tiếng Từ Vũ nói: “Phu nhân, tướng gia vẫn đứng ngoài chờ người, có một số việc, gấp mặt nói rõ vẫn thỏa đáng hơn.”

Tô Lạc Tuyết mở mắt ra, nàng nhìn vào bóng đêm rất lâu mới nhấc đôi chân tê dại bước ra khỏi Phật đường.

Đêm khuya, một vầng trăng sáng nhô cao, gió bắc xào xạc kéo những sợi tóc của nàng cùng nhảy múa.

Tuần Dạ đứng dưới vầng trăng sáng kia, mái tóc đã sớm bị gió thổi tung, ánh mắt sắc bén thường ngày cũng bị bầu không khí lạnh lẽo kia che khuất.

Từ Vũ yên lặng nhìn một người đứng trên bậc thang, một người đứng dưới bậc thang, cô không biết làm gì ngoài yên lặng, trong lòng thoáng có cảm giác khổ sở, chán nản bỏ đi.

Bước chân vô cùng nặng nề.

Như quay về ngày đầu tới Hầu phủ, quay về ngày đầu nhìn thấy Tuần Dạ, lúc Nam Chiêu Hầu đưa cô tới làm nha hoàn cho Tuần Dạ, Tuần Dạ chỉ lạnh nhạt đưa mắt nhìn xuống nói: “Sau này người chính là người của ta, người chỉ có thể nghe lệnh một mình ta.”

Vào thời điểm đó, cô biết người thiếu niên trước mắt chính là chủ nhân của cô, mà cô cũng giao phó tất cả những thứ của cô cho hần.

Nhiều năm như vậy, cô luôn giữ vững thân phận chủ tớ, không dám có chút ý nghĩ quá phận nào.

Nhưng vào đêm nay, lúc nhìn Tuần Dạ im lặng đứng chờ đợi trong gió rét, cô mới thấy đau lòng, cô mới thấy chua xót.

Chủ nhân, chút hy vọng bé nhỏ xa vời của nàng cũng vì hần mà tan thành mây khói.

Nghĩ tới đây, bước chân Từ Vũ càng thêm nhanh, nước mắt không kiềm được lăn chã rơi xuống.

Gió bắc xào xạc.

Ánh trăng mờ nhạt mang phủ lên người họ một tầng sương mỏng.

Tuần Dạ mím chặt đôi môi mỏng, trầm giọng nói: “Nghe nói mẫu thân ta tới tìm nàng.”

“Vâng.” Tô Lạc Tuyết bình tĩnh đáp.

“Mẫu thân nói gì với nàng?”

“Bà ấy nói gì không quan trọng, quan trọng là ta chỉ muốn yên tĩnh ở đây, ta không muốn bị người khác quấy rầy.”

“Nàng đang trốn tránh ta.”

Nghe tới đây, Tô Lạc Tuyết ngẩng cao đầu cười: “Sao ta phải trốn tránh người?”

“Nàng đang sợ.”

“Tôi tận lúc này, Tô Lạc Tuyết chỉ là một người cô đơn, đến cái chết ta còn không sợ, liệu trên đời này đáng còn gì để ta vương vấn. Lúc ở miếu Hương Sơn, ta đã nói rõ với tướng gia, trong bức tranh giang sơn đế nghiệp của người, ta hoàn toàn không có giá trị lợi dụng.” Nói đến đây, nàng kích động tới không dám nhìn thẳng vào mắt hần: “Nói đến đây thôi, hi vọng sau này tướng gia đừng tới quấy rầy ta.”

Dứt lời, nàng định quay trở lại Phật Đường.

“Nếu ta có thể cho nàng một đế nghiệp như họa, nàng có nguyện ý cùng ta sánh vai chinh chiến thiên hạ?”

Câu nói kia theo gió bay tới làm Tô Lạc Tuyết dừng bước, bàn tay đang nắm chặt của nàng đã sớm ướt mồ hôi.

Trong một góc u ám của Phật Đường, nội tâm nàng không ngừng mâu thuẫn hỏi:

Ta có thể sao? Ta có thể cùng hần sánh vai chinh chiến thiên hạ, để hần cho ta một đế nghiệp như họa sao?

Ta họ Tô, hần họ Tuần, hai người vốn là kẻ thù, ta có thể sao?

Ta có thể vứt bỏ lương tâm, vứt bỏ mọi thứ đi theo hấn sao?

Phụ thân, mẫu thân. Tô Lạc Tuyết có thể đánh cược không?

Gió bắc vẫn gào thét thổi tung quần áo họ, nhưng giữa họ chỉ có một bức trầm mặc thật dày.

Tuần Dạ đi tới bên cạnh nàng, ánh mắt nhìn vào gương mặt của nàng, giọng nói phá vỡ bức tường trầm mặc kia: “Nàng có bằng lòng không?”

Tô Lạc Tuyết quay lại nghiêm túc nhìn hấn: “Đề nghị như họa, hy vọng chàng sẽ không quên lời hứa hẹn của mình.”

Ngay sau đó, Tuần Dạ ôm chặt lấy nàng, mấp máy thì thầm vào tai nàng: “Đề nghị như họa, đây là lời hứa của ta dành cho nàng.”

Tô Lạc Tuyết cười khỏ rồi vòng tay đáp lại hấn, giờ phút này, nàng chỉ thấy ngực hấn thật thật ấm áp, nàng chỉ muốn vĩnh viễn ôm lấy hấn đi hết con đường này.

Hôm ấy, lời hứa trong đêm gió rét đã trở thành truyền kỳ mỹ lệ, mỹ lệ mà thê lương.

Bạn đang đọc truyện *Đề Nghị Như Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 9: Máu hòa nước mắt

Mùa thu năm Nguyên Lộc thứ hai

Ba đội quân Đột Quyết tấn công Hoàn Thành, chém giết Thành chủ, triều đình phản nộ, tướng quốc Tuần Dạ chủ động xin được lãnh binh giết giặc.

Đề Quân ban cho Tuần Dạ làm Thiên hạ binh mã Đại nguyên soái, thống lĩnh mười vạn đại quân trấn áp Hoàn Thành.

Gió thu một thoáng qua mau, băng tuyết lạnh lẽo ủa tới.

Khói từ thuốc súng, bụi đất cuộn cuộn, từng đồng lửa lớn cháy sáng cả trời đêm.

Mấy vị tướng trong quân doanh không ngừng đi lại, than thở.

Tuần Dạ lạnh lùng ngồi trên ghế chủ soái, chân mày nhíu chặt, trong ánh khê lóe lên vẻ sắc bén.

“Nguyên soái, là thuộc hạ đưa ra quyết sách sai lầm, cũng không ngờ đám mọi rợ Đột Quyết còn có trò này, vì phát giác được quân ta mai phục ở Vân Cốc, nên mới chia thành bốn đường vây đánh quân ta tan tác. Tô huynh đệ chiến đấu hăng hái như vậy cũng bị thất thủ, chỉ sợ sẽ bị đám Đột Quyết mọi rợ lăng nhục. Nguyên soái, việc lần này là lỗi của mặt tướng, mặt tướng nguyện lấy công chuộc tội, lãnh binh đi cứu Tô huynh đệ!” Lý Tuấn tự trách, từ khi tấn công Đột Quyết tới nay, tin thắng trận vẫn liên tiếp báo về, bọn họ đã ép được quân Đột Quyết lui về mấy trăm dặm, nhưng không ngờ lại thảm bại ở trận Vân Cốc.

Trận này, hấn là tướng tiên phong chịu trách nhiệm mai phục đội quân Đột Quyết nhưng lại bị Đột Quyết mai phục, toàn quân tan tác, ngay cả vị huynh đệ tên Tô Tam cũng bị bắt sống.

Hấn biết Tô Tam từng kề vai tác chiến với Nguyên soái ở Hoàn Thành, giờ thấy Tô Tam theo ra trận cũng có thể thấy Nguyên soái coi trọng Tô Tam thế nào. Mà trong suốt thời gian hành quân, hấn cũng mơ hồ nhận ra quan hệ giữa hai người thật rất không bình thường.

Từng có lời đồn, Tô Tam chính là thê tử của Nguyên soái, Tô Lạc Tuyết.

Nhưng chuyện này chỉ là suy đoán, biết tính cách của Nguyên soái, cũng không có ai dám vuốt râu hùm để chứng thực.

“Lý tướng quân không cần tự trách, hành động mai phục lần này do nội gián truyền tin, hoàn toàn không phải lỗi tại ngươi.” Rốt cuộc Tuần Dạ cũng lên tiếng, “Tạm thời Tô Tam sẽ không xảy ra chuyện gì, quân Đột Quyết không giết hấn mà đưa hấn về trại, nhất định trong lòng bọn chúng đã có tính toán.”

“Sao lại như vậy, dù gì Tô huynh đệ cũng chỉ là một viên tiểu tướng, sao người Đột Quyết có thể nghĩ tới cách bắt Tô Tam đi?” Lý Tuấn khó hiểu hỏi.

“Quân ta có mật thám. Nếu không trận Vân Cốc này cũng đủ đánh cho quân Đột Quyết tan tác, mà việc bọn họ bắt giữ Tô huynh đệ cũng cho thấy tên mật thám kia đã biết mối quan hệ khác thường giữa Tô huynh đệ với Nguyên soái.” Tướng quân Trần Hạo lên tiếng.

“Chuyện gian tế tạm gác qua một bên, chúng ta chỉ đành chờ đợi tin từ Đột Quyết gửi tới.” Tuần Dạ hít sâu một hơi, hấn vừa nói xong thì thấy một tiểu

tướng chạy vào, quỹ xuống nâng cao một lá thư.

“Nguyên soái, Đột Quyết sai người đưa thư tới, mời Nguyên soái tự mình xem qua!”

Tuần Dạ lập tức đứng dậy nhận thư, chỉ thấy trong thư có mấy dòng chữ lưu loát: “Tuần đại nguyên soái, trưa mai hãy đi một mình tới doanh trại Đột Quyết, nếu không, người hãy đưa quân tới nhận thủ cấp Tô Tam.”

Đọc xong, Tuần Dạ vỗ mạnh xuống bàn, ánh mắt đầy vẻ khát máu làm các tướng kinh hãi: “Nguyên soái, trong thư viết gì vậy?”

Tuần Dạ bình tĩnh lại rồi đưa thư cho bọn Lý Tuấn xem.

“Bọn chó Đột Quyết này đúng là đang mơ giữa ban ngày, muốn Nguyên soái đi một mình tới quân doanh mặc cho bọn chúng chém giết sao?” Các tướng tức giận mắng chửi.

“Là nàng . . . đi theo ta.” Giọng nói có phần vắng lặng, hần chợt nhớ tới đêm nhận thánh mệnh mấy tháng trước, lúc hần và Tô Lạc Tuyết đang yên tĩnh ngồi trong Thạch Đình thưởng trà, nàng đã mỉm cười hỏi: Nguyên soái có muốn ta theo ngài tới Hoàn Thành giết địch không? Nghĩ lại, dù sao Hoàn Thành cũng là nơi kết duyên của chúng ta.

Lúc ấy, hần đã trầm mặc rất lâu mới nói: Không được, trận đánh với Đột Quyết không đơn giản như nàng nghĩ đâu, khả năng mất mạng rất cao, nàng không thể đi.

Nàng cúi xuống nhấp một ngụm trà, mới cười nói: Không phải chúng ta cũng suýt mất mạng trong quân doanh Khang quốc sao? Huống chi, ta từng nói sẽ cùng chàng đi chinh chiến thiên hạ, chàng không được phép đổi ý.

Nhìn ánh mắt nàng lộ rõ vẻ nóng vội, trong lòng hần lại cảm thấy ám áp, thế nên hần đã gạt đầu đồng ý. Dù biết cuộc chiến này rất nguy hiểm, nhưng hần vẫn quyết định mạng nàng theo, cảm giác như có nàng bên cạnh, hần mới có thể an tâm.

“Nguyên soái, tuyệt đối không được, Đột Quyết muốn ngài đi một mình tới quân doanh để dồn ngài vào chỗ chết, ngài là Thống soái, ngài không thể xảy ra chuyện. Càng không thể vì một tiểu tướng mà bất chấp an nguy bản thân!” Thấy Nguyên soái có ý thỏa hiệp, mọi người rồi rút quỹ xuống thỉnh cầu.

Tuần Dạ phát tay nói: “Bản soái tự có chủ trương, các người lui hết ra đi.”

“Nguyên soái!” Mọi người vẫn chưa từ bỏ ý định, hô lớn.

“Lui ra!” Tuần Dạ lạnh lùng nhìn bọn họ, lúc này các tướng mới giật mình lui ra.

“Lý Tuấn, người ở lại.” Lúc mọi người rời đi, Tuần Dạ chỉ để lại mình Lý Tuấn bàn bạc suốt đêm.

Sương mù bao phủ khắp nơi, gió bắc mãnh liệt thổi làm trời đất biến sắc.

Tuần Dạ cười trên một con ngựa màu nâu, ngoài mặc khôi giáp lạnh lùng đứng trong cơn gió Bắc đang gào thét điên cuồng.

Có chừng một ngàn người theo sau hần, Lý Tuấn theo sát không rời, bàn tay nắm chặt dây cương chuyển sang màu trắng bệch, trong mắt là vẻ nghiêm trọng trước nay chưa từng có.

Quân doanh Đột Quyết canh gác nghiêm mật, đám binh sĩ ào ào bao vây xung quanh, người cầm đầu cất cao giọng nói hùng hậu: “Các người lui hết ra, đại soái có lệnh chỉ cho một mình Tuần Dạ vào trong.”

Tuần Dạ nhảy xuống ngựa, vừa định đi vào thì bị viên tướng kia chặn đường đoạt lấy bảo kiếm.

Lý Tuấn tức giận gầm lên: “Đừng có vô lễ!”

“Các người chờ ở đây.” Tuần Dạ phát tay bảo Lý Tuấn ngừng lại.

“Nguyên soái, nhớ phải cẩn thận!” Lý Tuấn vẫn rất lo lắng, dù đêm qua Nguyên soái đã bày bố ổn thỏa, nhưng đây vẫn là quân doanh của người Đột Quyết, nguy hiểm trùng trùng, có thể bỏ mạng bất kỳ lúc nào.

Tuần Dạ không quay đầu lại, vững vàng bước theo viên tướng kia vào trong quân doanh, lúc Lý Tuấn nhìn thấy hình bóng hần khuất xa liền cúi đầu nói nhỏ vào tai binh sĩ, lệnh cho tên đó nhanh chóng rời đi.

Trên đường đi vào quân doanh, Tuần Dạ có thể cảm nhận được ánh mắt đầy sát ý của các binh sĩ Đột Quyết, nhưng không ai dám bước ra gây chuyện, bọn họ chỉ có thể mặc cho hần bước vào trại soái.

Trước trại soái có một khoảng đất trống, thị vệ cầm đao không ngừng qua lại, canh gác sâm nghiêm.

Còn hần chỉ vừa liếc mắt đã nhận ra người bị trói trên cọc gỗ, nàng vẫn còn mặc khôi giáp, búi tóc đã sớm rối bù, xộc xệch bay theo gió, che khuất những vết máu lấm tẩm trên mặt nàng.

Lúc nhìn thấy hắn, gương mặt trắng bệch thoáng hiện vẻ kinh ngạc. Nhưng nàng vẫn kiên cường nhìn vào mắt hắn, dường như hắn đang nói nàng hãy yên tâm

Tuần Dạ vì nàng mà đến đây sao?

Nhìn hắn bước gần vào trong trại soái, sự ám áp trong lòng xông thẳng lên mắt.

Bước vào trong trại liền thấy đại soái Đột Quyết đang ừng ực uống cạn số rượu trong bình, khi nhìn thấy Tuần Dạ, hắn nâng tay áo lên lau vết rượu thấm vào râu, bật cười ha ha nói: “Nguyên soái đối với thuộc hạ của mình tình thâm ý trọng, còn có can đảm đi một mình tới đây.”

Tuần Dạ lạnh lùng nhìn hắn: “Nói trắng ra đi.”

Sí Liệt cười vang rồi đẩy một quyển sổ trên bàn sang chỗ Tuần Dạ: “Chỉ cần ngươi đồng ý những điều kiện này, ngươi và tên ngoài kia có thể an toàn rời khỏi đây.”

Tuần Dạ tiếp nhận lấy quyển sổ kia, nội dung bên trong là Thiên Triều hòa hảo với Đột Quyết mười năm, mỗi năm tiến cống Đột Quyết một trăm vạn lượng hoàng kim, đồng thời cắt tám tòa thành dâng cho Đột Quyết.

Tuần Dạ nhếch môi cười lạnh rồi đóng quyển sổ lại: “Nếu ta không đồng ý thì sao?”

“Thì hôm nay chính là ngày giỗ của ngươi và hắn.” Sí Liệt vẫn cười ha ha: “Nguyên soái nắm giữ quân đội trong tay, địa vị ở Thiên Triều dưới một người trên vạn người, ngươi hoàn toàn có thể làm chủ cho số yêu cầu nhỏ bé này. Chỉ là tổn thất vài tòa thành với chút xiu hoàng kim, việc mua bán này vẫn rất lời.”

Sau khi nghe xong, Tuần Dạ lại giễu cợt nói: “Đột Quyết các ngươi thật có dã tâm, nhưng tình thế hiện giờ cho phép ngươi ngồi đó đặt điều kiện với Thiên Triều sao?”

Sí Liệt sửng sò, đương nhiên hắn không hiểu rõ ý của Tuần Dạ.

Tuần Dạ vứt quyển sổ kia xuống đất: “Dù Tuần Dạ ta có bỏ mạng ở đây, ta cũng không đồng ý với những điều kiện hoang đường này, huống chi mười vạn đại quân của ngươi đã sớm là cá nằm trong chậu.”

Dứt lời, một tên lính lo lắng xông thẳng vào trong: “Đại soái, không hay rồi, đại quân phía Đông bị phục kích, không còn ai sống sót.”

“Cái gì?” Sí Liệt đứng phắt dậy, đang định hỏi cho rõ ràng lại thấy một tên khác xông tới: “Quân tiên phong do Hốt Tước quân chỉ huy đã bị vây trong khe sâu, tình huống nguy cấp.”

Nghe liền mấy tin cấp báo, Sí Liệt choáng váng hồi lâu mới nói: “Không phải mật báo năm vạn đại quân Thiên triều bí mật đi theo Tuần Dạ tới đây sao, không phải bọn chúng mai phục bên ngoài để quan sát tình huống sao . . . Quân ta, sao lại thế này. . . .”

“Cho nên đại soái nghĩ ta chỉ để lại năm vạn quân ở lại nên phái đại quân tới tập kích quân ta, ý đồ lấy nhiều thắng ít, một lưới bắt hết đúng không?” Tuần Dạ cười lạnh nói tiếp.

Nghe đến đây, Sí Liệt hung ác vỗ bàn, chỉ tay vào Tuần Dạ: “Tuần Dạ! Ngươi giờ trò quỷ!”

“Đại soái có thể cho người nằm vùng trong Thiên Triều ta, vậy ta cũng có thể lợi dụng mật thám mang tin tới cho đại soái! Ngươi nghĩ Tuần Dạ là người ham sống sợ chết, vì an nguy bản thân mà kéo năm vạn đại quân đi bảo vệ mình sao? Tám vạn đại quân của ta đã sớm chia thành bốn đường, tiêu diệt những nhánh quân lớn của ngươi.”

Sí Liệt nghe tới đây liền hoảng hốt ngã xuống ghế, hắn không thể tiếp nhận được biến cố lần này.

“Đại soái nghĩ có người biết đặt mật thám nằm vùng trong Thiên Triều còn chúng ta không biết sao? Trong quân Đột Quyết cũng có không ít mật thám của Thiên Triều ta!”

“Hay, hay, hay lắm!” Sí Liệt hung ác nhìn Tuần Dạ: “Tuần Dạ thật không hổ là Tuần Dạ, chỉ có ngươi mới dám dùng tính mạng mình ra đánh cuộc trận này, nếu ngươi đã muốn tiêu diệt toàn quân ta, ta nhất định phải chôn ngươi theo cùng!” Lời còn chưa dứt, bàn tay đã tạo thế Hồ Trảo Công tập kích tới trước ngực Tuần Dạ.

Tuần Dạ nhẹ nhàng lùi lại tránh một trảo kia.

Người còn chưa vững, các tướng sĩ đứng bên đã cầm đao xông tới hung hăng chém vào người Tuần Dạ.

Tuần Dạ xoay tròn lên trên, bàn tay rút nhuyễn kiếm quanh hông, ánh sáng lấp lánh lóa mắt, vừa chạm xuống đất đã giết chết mấy tên tướng sĩ.

Sí Liệt đàng đàng sát khí nhìn binh lính vây đưa với Tuần Dạ, chợt hắn sải bước ra khỏi trại soái, hét to: “Người đâu, châm lửa.”

Tuần Dạ nghe vậy liền dốc toàn lực thoát khỏi vòng vây binh lính, phi thân bay ra ngoài.

Sí Liệt chặn hấn lại, cơ thể run rẩy không cho phép hấn tới gần cọc gỗ.

Các tướng sĩ tuân lệnh cầm đuốc vút xuống cọc gỗ, nhất thời, ánh lửa nổi khắp bốn phía.

“Tuần Dạ, hôm nay ta sẽ giúp các ngươi thành đôi uyên ương bạc mệnh!” Sí Liệt điên cuồng tấn công hấn, có thể thấy nỗi hận giữa hấn và Tuần Dạ sâu sắc thế nào.

Số binh sĩ ủa tới đây càng lúc càng đông, vô số ánh đao tấn công vào chỗ yếu hại để lấy mạng hấn.

Tuần Dạ vừa phải né tránh sức ép từ Sí Liệt, vừa phải né tránh vòng vây chém giết của binh sĩ, nhưng chiêu thức của hấn không hề rối loạn, ánh mắt thảnh thơi lại nhìn đốm lửa nhỏ biến lớn, lửa rừng rực sắp cháy tới người buộc trên cọc gỗ.

Thấy tình cảnh này, lòng hấn bắt đầu rối loạn, hấn dùng chiêu kiếm hư ảo như quý mị xông thẳng vào Sí Liệt, Sí Liệt cả kinh vội vàng tránh ra tạo cho Tuần Dạ một con đường thoát.

Hấn phi thân dùng trường kiếm hất tung đồng cùi gỗ đang bốc cháy, những tia lửa hất vào đám binh sĩ ngăn cản hấn, nhưng tiếng kêu thảm không ngừng vang lên.

“Chàng mặc kệ ta, mau đi đi!” Tô Lạc Tuyết lo lắng nói.

“Ta tới đây chỉ để cứu nàng ra ngoài. Nếu không cứu được nàng, ta tới đây còn ý nghĩa gì nữa!” Tuần Dạ cắt đứt dây trói, kéo nàng ra khỏi cọc gỗ.

Tô Lạc Tuyết như người ngã nhào xuống đất, Tuần Dạ lập tức ôm nàng lùi về phía sau, đồng thời cũng né tránh mấy đao bổ xuống.

Tô Lạc Tuyết suy yếu dựa vào lòng hấn, nhìn dáng vẻ kiên nghị của hấn, trên môi nàng chợt xuất hiện nụ cười ngọt ngào.

Hấn, thật sự vì nàng.

Giờ phút này, nàng mới cảm nhận được lựa chọn đêm đó của nàng không hề sai, có thể cùng một nam tử như vậy sánh vai nơi sa trường, cái chết còn có gì đáng sợ?

Trong lúc đó, Lý Tuấn và một ngàn lính tinh nhuệ đang chém giết bên ngoài quân trường, bọn họ đang cố sức phá vòng vây tới cứu Tuần Dạ.

Sí Liệt thấy vậy càng thêm tức giận: “Chỉ dựa vào các ngươi mà muốn phá vòng vây? Tuần Dạ, nhất định ta phải chém chết ngươi, nhất định ta phải rửa sạch nỗi nhục hôm nay.” Hấn đoạt lấy thanh đao của binh sĩ đứng gần đó rồi chém về phía Tuần Dạ, lúc lưỡi đao đang ép sát tới Tuần Dạ, hấn lại chuyển hướng về phía Tô Lạc Tuyết.

Tuần Dạ vội vàng đẩy Tô Lạc Tuyết trong lòng ra: “Đi!”

Tô Lạc Tuyết lao đảo va đập vào một khúc cùi lớn, cảm giác đau đớn từ sau lưng ập tới, còn Sí Liệt, hấn thừa dịp tấn công chém vào tay trái Tuần Dạ.

“Đi theo Lý Tuấn! Ta tự có biện pháp thoát thân!” Đường như Tuần Dạ không cảm giác được sự đau đớn từ cánh tay truyền tới, hấn cao giọng hét lớn đuổi Tô Lạc Tuyết.

Nhìn thấy cảnh này, Tô Lạc Tuyết như nhận được quân lệnh, lập tức xoay người nhảy lên nóc trại.

“Muốn đi sao? Hôm nay đến một người cũng đừng mong ra khỏi đây! BẮN TÊN!” Dù đang giao đấu với Tuần Dạ, Sí Liệt vẫn đủ sức hét lớn.

Tô Lạc Tuyết đứng trên nóc trại nhìn Lý Tuấn cầm quân chém giết phía xa, lúc đang định rời đi, nàng chợt quay lại nhìn một tốp binh sĩ áp sát vào Tuần Dạ. Mà vết thương trên cánh tay trái hấn đang không ngừng rỉ máu, màu đỏ kia trông thật ghê người.

Không thể đi, nàng không thể đi!

Nàng không nghĩ thêm được gì, nàng nhảy xuống cướp lấy một thanh trường đao, giúp Tuần Dạ cản lại sự tấn công của đám binh sĩ kia.

Nhìn thấy nàng đi rồi mà còn quay lại, Tuần Dạ kích động gầm lên: “Tô Lạc Tuyết!”

Nàng cố nén nước mắt hét lên: “Có đi cùng đi. Có chết cùng chết!”

Lửa giận trong lòng Tuần Dạ cũng vì câu nói này mà dập tắt, hấn không nói thêm gì nữa mà ra sức chém giết thoát khỏi vòng vây.

Tô Lạc Tuyết cũng không đủ sức để ý tới hấn, thanh đao trong tay nàng tung hoành khắp nơi, không biết bao nhiêu máu tươi văng tung tóe vào người, đây là lần đầu tiên nàng giết nhiều người như vậy.

Càng về sau, bọn họ đổ mắt chém giết, hơn trăm tên binh sĩ Đột Quyết nằm xuống không gượng dậy nổi. Nhìn đồng thi thể la liệt trên mặt đất, có không ít binh sĩ sợ hãi, thậm chí còn có tên núp phía sau đồng bọn, không dám tiến lên.

Sí Liệt cũng nhận ra tình cảnh này gầm lên: “Một lũ ăn hại! Lên cho ta!” Để cổ động tinh thần binh sĩ, Sí Liệt tiên phong cầm đao xông lên.

“Bất tướng!” Chợt có tiếng nói truyền vào tai Tô Lạc Tuyết, vừa nghe hai chữ này, nàng lập tức hiểu được ý nghĩa.

Lúc Sí Liệt liều mạng xông tới, nàng phi thân lướt qua đầu hắn, Sí Liệt cả kinh, vội vàng né tránh về phía Tuần Dạ.

Thấy Sí Liệt xông về phía mình, Tuần Dạ cũng không né tránh, mắt thấy cây đao kia sắp đâm vào ngực, hắn dốc toàn bộ nội lực vào lòng bàn tay để bắt lấy thanh đao kia.

Sí Liệt vận vẹo nhìn Tuần Dạ, hét lớn: “Ai lấy được đầu Tuần Dạ, ban thưởng vạn lượng Hoàng Kim.”

Đám binh sĩ nghe vậy liền lấy lại tinh thần, mắt thấy Tuần Dạ sắp rơi vào thế hạ phong, cả đám đông dõng dõng tiến lên muốn lấy đầu Tuần Dạ.

Còn Tô Lạc Tuyết, tuy đã đứng ngay sau Sí Liệt, nhưng có không ít binh sĩ xông lên quán lấy tay nàng, trong lúc giao chiến, nàng nhìn thấy sợ thùng vừa dùng để trói mình rơi trên đất, trong đầu cũng chợt hiện lên một con đường sống.

Nàng vừa đánh vừa tiến lại gần sợi dây, khi nắm được sợi dây trong tay, nàng đột nhiên quay đầu nhìn Tuần Dạ, sau lưng hắn không còn đường lui nữa!

Nàng vút thanh đao nhuộm đầy máu tươi, dựa vào khinh công thoát khỏi đám binh sĩ, sợi dây buộc thành thòng lọng thắt chặt cổ Sí Liệt, dùng hết sức của bản thân nắm chặt lại.

Sí Liệt hít thở không thông, vào thời khắc nguy cấp, hắn vút cả thanh đao dùng để tấn công Tuần Dạ, bàn tay cố sức nắm lấy sợi dây để thoát ra ngoài.

Tô Lạc Tuyết cảm nhận được sức mạnh bộc phát của hắn, bàn tay nàng vì dùng sức quá mạnh mà bị dây thừng cứa tới bật máu.

Nhưng lúc Tô Lạc Tuyết chặn mất đường lui của Sí Liệt, nàng cũng đã tự chặn đường lui của mình.

Có binh sĩ nhìn thấy cảnh này lập tức cảm thương đâm vào lưng Tô Lạc Tuyết.

Cảm giác đau đớn truyền từ lưng đi khắp toàn thân, lực tay Tô Lạc Tuyết cũng yếu đi mấy phần, nhưng nàng vẫn cố giữ chặt lấy nó: “Mau giết hắn!”

Dù đang bị vô số binh sĩ vây quanh, Tuần Dạ vẫn nhìn thấy cảnh tượng kia, khi nghe thấy tiếng hét lớn của Tô Lạc Tuyết, mắt hắn vẫn rõ tia máu, nổi giận gầm lên “A ——”, một đao chém đứt số trường thương đang đâm về phía hắn, hắn bất chấp nguy hiểm từ phía xung, xông thẳng lên chém đứt đầu Sí Liệt.

Cùng lúc đó, Lý Tuấn đã dẫn theo một ngàn quân xông vào vòng chém giết.

Tiếng chém giết truyền khắp núi hoang, cảnh tượng trước mắt Tô Lạc Tuyết dần trở nên mơ hồ, hai tay nắm chặt sợi dây không hề buông lỏng ra, nàng vẫn nắm thật chặt, thật chặt.

Sức lực đã sớm cạn kiệt, sau khi chém chết Sí Liệt, Tuần Dạ cũng không chống đỡ nổi nữa, ánh mắt hắn chăm chú nhìn Tô Lạc Tuyết nhuộm đầy máu phía trước, trên môi nở nụ cười, nhưng giữa hai hàng chân mày lại lộ rõ vẻ mệt mỏi.

Nhìn thấy nụ cười của hắn, rốt cuộc Tô Lạc Tuyết cũng buông lỏng sợi dây thừng trong tay, nàng đi từng bước về phía Tuần Dạ, lúc ngã vào lòng hắn, vết máu trên mặt hòa theo nước mắt lặng lẽ rơi xuống.

Tuần Dạ ôm nàng thì thầm: “Không sao, không sao!” Nhưng ánh mắt hắn đang dán chặt vào vết thương không ngừng rỉ máu sau lưng Tô Lạc Tuyết, cánh tay đang ôm lấy nàng cũng vô thức siết chặt hơn.

“Ở cùng với chàng, nơi đâu cũng có câu chuyện truyền kỳ.” Nàng khàn giọng nói, nước mắt không ngừng rơi, may mà nàng không nghe lời hắn bỏ đi, nếu không, nàng không thể nhìn thấy hắn nữa.

“Nha đầu ngốc!” Tuần Dạ run rẩy vuốt tóc nàng.

Qua nhiều năm như vậy, hắn đã quên mất cảm giác sợ hãi.

Nhưng vào lúc nhìn trường thương đâm sâu vào lưng nàng, hắn đã rất sợ hãi.

Hắn sợ hắn sẽ đánh mất nàng!

Vào lúc đó, khóe mắt hắn cũng cảm thấy chua xót.

Toàn thân Lý Tuấn dính đầy máu tươi, hắn cũng đang đứng ngoài vòng vây nhìn hai người ôm chặt lấy nhau.

Quyết định hy sinh an nguy bản thân để tới quân doanh Đột Quyết cứu người là một quyết định sáng suốt, Tô Tam đúng là một huynh đệ. . . đáng giá.

Tô Lạc Tuyết nằm hôn mê bất tỉnh trên giường suốt ba ngày liền bị cảm giác bỏng rát ở lưng làm cho thức tỉnh, lúc vừa mở ra mắt, trong mắt nàng đầy vẻ hốt hoảng, nàng nghĩ mình còn đang chém giết trong doanh trại kẻ địch, mãi đến khi cảm nhận được bầu không khí yên tĩnh lúc này, nàng mới thu hồi về sợ hãi.

“Nàng tỉnh rồi.” Giọng nói của Tuần Dạ như sợi tơ mềm mại truyền tới tai nàng, nàng nằm nghiêng đầu trên gối nhìn Tuần Dạ ngồi bên cạnh bôi thuốc cho nàng, mà chiếc áo nàng mặc đã rút đi hơn một nửa.

Nhận ra tình cảnh của mình, nàng đỏ mặt ấp úng nói: “Sao không tìm người khác tới bôi thuốc cho ta!”

“Chúng ta đang hành quân, trong quân doanh toàn là nam nhân, kể cả quân y cũng vậy. Sao ta có thể để nam nhân khác nhìn thấy cơ thể nàng, ta không nghĩ được cách nào khác ngoài tự mình bôi thuốc cho nàng.” Trong giọng nói thản nhiên không có chút tạp niệm nào.

Tô Lạc Tuyết nghe Tuần Dạ nói xong liền vùi sâu đầu vào gối, nàng không biết phải nói gì, nàng chỉ đành để mặc hắn bôi thuốc cho mình.

Tuần Dạ khẽ cười khi chứng kiến dáng vẻ kia của nàng, nhưng lúc nhìn thấy vết thương trên lưng nàng, ánh mắt hắn bắt đầu âm ảm: “Sau này không thể dẫn nàng đi nữa, trận Hoàn Thành nàng bị trúng tên vào vai, đến giờ vẫn còn để lại vết sẹo. Còn vết thương ở lưng, chi e cũng sẽ để lại sẹo.”

Nhận ra hắn đang tự trách, nàng lập tức nói: “So với vết thương trên người Nguyên soái, mấy vết thương nhỏ này có tính là cái gì.”

“Về sau.sẽ không bị thương nữa.” Tuần Dạ dùng đầu ngón tay mon trón dọc theo sống lưng nàng.

Cảm nhận nhiệt độ từ đầu ngón tay hắn truyền tới, nàng thoáng run rẩy hỏi lại: “Ý của chàng là?”

“Đại thắng Đột Quyết, thời cơ rút cuộc đã tới.”

Tô Lạc Tuyết hiểu hắn đang nói gì, Tuần gia đã sớm khống chế cả triều đình, danh vọng trong lòng dân chúng vô cùng cao, việc Tuần Dạ một mình xông vào quân doanh Đột Quyết chém đứt đầu đại soái càng khiến dân chúng coi hắn như thần đề tín ngưỡng.

Còn tiểu hoàng đế mười một tuổi Nguyên Hâm, từ khi kế vị tới nay cũng chigiống như một đứa bé, hắn mặc kệ chuyện triều đình, cả ngày chỉ lo vui chơi, thiên hạ này cũng nên tới thời điểm đổi chủ.

“Chàng làm nhiều chuyện như vậy cũng chỉ để tìm ra một lý do danh chính ngôn thuận, vậy chàng đã tìm ra chưa? Lý do đủ mạnh khiến dân chúng và bá quan tin phục.” Tô Lạc Tuyết khẽ hỏi.

“Chỉ là lý do thôi, dù họ phục hay không, thiên hạ này cũng đã tới thời điểm đổi chủ.” Tuần Dạ bình tĩnh nói, nhưng trong giọng nói lại bộc lộ rõ khí phách, hắn cẩn thận kéo áo lên che khuất phần cơ thể lộ ra ngoài của nàng: “Yên tâm dưỡng thương, mấy ngày nữa chúng ta sẽ lên đường trở về Lạc Thành.”

Tô Lạc Tuyết cảm lấy tay Tuần Dạ áp vào gương mặt mình rồi nhắm mắt khẽ nói: “So với Lạc Thành, ta thích cảm giác được kẻ vai với chàng nơi sa trường hơn. . . . Chỉ khi đó, ta mới đơn thuần là Tô huynh đệ của chàng.”

Cảm nhận sự dựa dẫm của nàng, cảm nhận sự bi thương chân thật, Tuần Dạ lên tiếng trấn an: “Tất cả đã có ta.”

Nghe được câu nói này, Tô Lạc Tuyết chỉ khẽ nhếch môi cười, nàng không muốn nghĩ thêm gì nữa, nàng chỉ muốn dựa vào bàn tay hắn, an ổn ngủ thêm một giấc.

Ngày quay về Lạc Thành, những bông tuyết thừa thớt phủ trắng mặt đất.

Dù có tuyết rơi, dân chúng Lạc Thành vẫn hân hoan đón tuyết đứng chật hai bên đường, kích động hô vang. “Tuần Nguyên soái!”.

Tô Lạc Tuyết cười ngửa theo sau Tuần Dạ, nhìn dáng vẻ sùng kính của dân chúng trăm họ, trong lòng nàng cũng cảm thấy vui vẻ.

Nàng vui thay cho Tuần Dạ.

Không ai đủ khả năng phủ nhận những gì hắn làm cho Thiên Triều.

Hắn có dã tâm, nhưng tâm hắn hướng về thiên hạ, hắn thông minh cơ trí, nhưng cũng là nam nhân trọng tình trọng nghĩa.

Nếu hắn có thể trở thành quân chủ, hắn sẽ trở thành một Đế Quân tốt.

Đó là điểm nàng chưa bao giờ hoài nghi.

Nhìn hắn cách mực tiêu càng lúc càng gần, mơ hồ có thể vươn tay là chạm tới, trong lòng nàng lại thoáng có cảm giác sợ hãi.

Nếu hắn thật sự trở thành Vương giả thiên hạ, vậy hắn sẽ trở thành Tuần Dạ của cả thiên hạ chứ không phải Tuần Dạ của một mình nàng.

Còn nàng chưa bao giờ dám hy vọng xa vời, hy vọng Tuần Dạ sẽ trở thành Tuần Dạ của một mình nàng.

Các tướng sĩ hộ tống Tuần Dạ đến tận phủ Tướng quốc, cách xa tiếng hô vang náo nhiệt của dân chúng, tiếng vó ngựa nện xuống mặt đất càng thêm rung động lòng người.

Đã có rất đông người đứng ngoài cổng Tướng phủ nghênh đón, từ xa, Tô Lạc Tuyết đã nhìn thấy Hoa Tuyết dung nhan tú lệ, ánh mắt nàng ta đang chăm chú nhìn vào Tuần Dạ.

Lúc tới cổng Tướng phủ, mọi người đồng loạt nhảy xuống ngựa, lão phu nhân Chu Lệ Uyển nhìn nhi tử bình an trở về, bà cố nén xúc động nắm chặt tay hân: “Mẫu thân nghe nói con một mình xông vào quân doanh chặt đứt thủ cấp đại soái Đột Quyết, sao con lại bất chấp tính mạng như vậy, người không nghĩ tới mẫu thân và Tuyết Nhi đang ở nhà chờ con sao?”

“Lão phu nhân, không phải Tướng gia đã bình an trở về sao.” Lý Tuấn đi tới hòa giải.

Chu Lệ Uyển nén lệ cảm khái: “Về là tốt rồi, về là tốt rồi.”

“Lần này cũng nhờ có Tô huynh đệ kề vai chiến đấu với Tướng gia, hợp lực chém giết đại soái Đột Quyết hạ thấp tinh thần quân địch nên chúng ta mới có thể lấy ít thắng nhiều. Tướng gia anh dũng, chỉ một mình đã chém chết mấy trăm người.” Lý Tuấn đang thao thao bất tuyệt về sự tích anh dũng của Tuần Dạ thì bị hân ngắt lời: “Lý Tuấn, người đi thu xếp cho các tướng sĩ, tối nay hoàng thượng thiết yến ban thưởng, bảo họ không cần bày tiệc.”

Lúc này, Lý Tuấn mới vội vã cáo từ rồi dẫn mọi người rời đi.

Chu Lệ Uyển nhìn Tô Lạc Tuyết mặc nam trang đứng sau Tuần Dạ, hừ lạnh khinh bỉ: “Xuất đầu lộ diện, còn kết bạn với đám tướng sĩ thô lỗ kia, đúng là mất hết mặt mũi của Tuần gia chúng ta.”

“Mẫu thân, lần này Lạc Tuyết là công thần, nếu không có nàng, cũng không có Tuần Dạ đứng trước mặt người hôm nay.” Tuần Dạ lạnh lùng ngắt lời Chu Lệ Uyển lời nói, từng câu từng chữ âm vang có lực.

Lần đầu thấy Tuần Dạ nói chuyện với mình như vậy, Chu Lệ Uyển sững sờ ngây người.

Còn Tuần Dạ, hân đang kéo tay Tô Lạc Tuyết, sai bước đi vào trong phủ.

Đến khi lấy lại tinh thần, Chu Lệ Uyển lạnh lùng nhìn theo hướng bọn họ rời đi: “Hò ly tính!”

Hoa Tuyết nghe vậy cũng chỉ im lặng không nói, nàng lẳng lặng nhìn hai người họ đi càng lúc càng xa, dường như lần này quay về, khoảng cách giữa nàng và Tuần Dạ càng thêm xa.

Tô Lạc Tuyết vừa bước vào phòng liền cởi bỏ khôi giáp, thoải mái ngâm mình trong chậu tắm.

Từ Vũ đứng bên rắc cánh hoa vào nước, nhìn thấy nàng nhắm mắt dựa vào thành chậu cũng chỉ cười nói: “Mấy tháng nay, chắc phu nhân mệt muốn chết rồi.”

Tô Lạc Tuyết mở mắt ra nói: “Đúng vậy, dù hành quân đánh giặc rất khổ cực, nhưng cũng rất vui vẻ, bởi vì ta đang dốc sức cho dân chúng, cho thiên hạ. Chỉ là ở chung với một đám binh lính cũng không dễ dàng gì, ngay cả tắm cũng phải lén lút, chỉ sợ bị ai đó phát hiện ta là nữ cải trang nam.”

Từ Vũ cười nói: “Ta sớm nghe nói phu nhân đã lập công lớn, còn cùng tướng gia chặt đứt thủ cấp đại soái Đột Quyết, khắp nơi trong thành đã có tin đồn Tô Tam chính là phu nhân tướng gia Tô Lạc Tuyết.”

Tô Lạc Tuyết cả kinh ngồi bật dậy hỏi Từ Vũ: “Người nghe được tin đồn này ở đâu?”

“Phu nhân đừng lo, đa số đều là suy đoán không bằng chứng, nhưng dân chúng ai cũng khen phu nhân bậc cán quốc không thua đấng mày râu, đúng là nữ trung hào kiệt.” Từ Vũ tỏ vẻ khâm phục, ánh mắt cũng nhanh chóng nhìn thấy vết thương mới liền của nàng: “Vết sẹo này là chỗ bị thương khi đó sao?”

Tô Lạc Tuyết khẽ phát tay nói: “Không sao đâu, vết sẹo có sâu hơn nữa thì cũng sẽ nhạt đi.”

“Nhưng vết sẹo sâu như vậy, sau này sẽ ảnh hưởng tới làn da trắng nõn.”

“Sẹo ở trên lưng, không dễ thấy như ở trên mặt.” Tô Lạc Tuyết lại chìm xuống chậu nước, nhắm mắt lại hưởng thụ cảm giác khổ sở suốt mấy tháng qua.

Đến khi tắm xong trời cũng đã tối, Tô Lạc Tuyết dùng bữa xong liền mệt mỏi trèo lên giường đắp chăn ngủ.

Tuyết roi trắng xóa, bao trùm cả phủ Tướng quốc.

Cánh cửa khẽ mở ra mang theo con gió lạnh cuốn tung lớp màn che bằng lụa mỏng, đồng thời khiến cả căn phòng trở nên hỗn loạn.

Trong cơn mê ngủ, Tô Lạc Tuyết mơ hồ mở mắt ra, cách mấy lớp màn che, nàng nhìn thấy một nam nhân mặc áo choàng đen đang đi dần về phía này.

Đợi hân đến gần, nàng mới nhận ra hân là Tuần Dạ.

Cảm nhận được làn gió lạnh lẽo và mùi men say nồng đưa tới, nàng ngồi dậy nhìn Tuần Dạ ngồi xuống giường, ánh mắt mê men, hai gò má phồng hồng.

“Chàng uống rượu sao?” Tô Lạc Tuyết khẽ hỏi.

“Đêm nay, nhìn các tướng sĩ vui vẻ như vậy, ta có uống nhiều thêm mấy chén.” Tuần Dạ vững vàng nói, nhưng hấn cũng đã hơi say.

“Uống nhiều như vậy còn không về phòng nghỉ ngơi, ngày mai còn phải lên triều sớm đấy.” Nói đến đây, Tô Lạc Tuyết khẽ né tránh ánh mắt nóng bỏng của Tuần Dạ.

“Ta, chỉ muốn tới thăm nàng một chút.” Hấn dùng ngón tay mon trón gương mặt nàng.

Cảm nhận hơi thở ấm áp của hấn quanh quần trước mắt. Đầu ngón tay lạnh lẽo lại kích thích ra một loại cảm giác vi diệu.

Thấy hấn tiến sát lại, trái tim như bị hạ cổ đập nhanh tới mức chóng mặt, không thể khống chế, giống như.....không bao giờ thuộc về mình nữa.

“Tuần Dạ.” Nàng mới mở miệng đã bị môi hấn ngậm chặt, nụ hôn của hấn không kích động, cuồng dã, đó chỉ là một nụ hôn dịu dàng, giống như đang thử dò xét.

Nụ hôn bất ngờ khiến nàng ngây dại trong chốc lát, hoảng hốt, rồi lại lặng lẽ buông xuống, hấn là phu quân của nàng, hấn là nam nhân cùng vào sinh ra tử với nàng, hấn là người trong trái tim nàng.

Nàng cười yếu ớt rồi đưa tay vuốt dọc theo khuôn ngực hấn, ôm lấy cổ đáp trả nụ hôn của hấn.

Thấy nàng đáp trả, nụ hôn của hấn càng day dứt triền miên, bàn tay ôm lấy eo đẩy nàng ngã sâu vào trong giường, rút đi mảnh lụa cuối cùng trên người nàng.

Nhất thời, mái tóc dài rũ xuống hai vai.

Sương mờ ấm áp bao phủ căn phòng, trời đất rung chuyển, hòa hợp gắn bó, mê muội như chìm vào giấc mộng.

Hồng la trướng ảnh xuân tiêu tụy, thanh lệ đào sắc yểm nguyệt hạ.[1]

[1]: Vẫn chưa tìm được câu thuần Việt tương đương, xin hạ hồi phân giải ở các chap sau :))

Bạn đang đọc truyện *Đế Nghiệp Như Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 10: Kinh biến

Hôm sau, Tô Lạc Tuyết bị tiếng cửa mở “Ken két” đánh thức, nàng có thể mơ hồ thấy Từ Vũ xách một xô nước nóng nghỉ ngơi bước vào, mà chỗ bên cạnh nàng sớm đã không còn ai, trong lòng không khỏi thấy mất mát.

“Phu nhân tỉnh rồi.” Từ Vũ đều đều nói, dù ngoài mặt tỏ ra vui vẻ, nhưng sâu trong đáy mắt lại không có ý cười.

Nàng cố chống thân thể đau nhức ngồi dậy nhìn Từ Vũ đổ nước trong xô vào bồn tắm, nghĩ tới cảnh kích tình đêm qua, còn cả những dấu hôn giăng kín người, nàng chợt cảm thấy ngượng ngùng.

“Tướng gia đã vào triều từ sớm, trước lúc đi còn dặn nô tỳ không được quấy rầy phu nhân. Nô tỳ đã chuẩn bị xong nước tắm, đồ ăn sáng cũng đã chuẩn bị xong.” Từ Vũ không nhìn nàng mà quay lưng lại nói.

Thực giác mách bảo nàng Từ Vũ có gì đó không đúng, nhưng nàng cũng không có hỏi nhiều, nàng thả lỏng người bước vào bồn tắm, rửa sạch những dấu kích thích đêm qua.

Làn khói ấm áp bao phủ quanh gương mặt nàng, Tô Lạc Tuyết đột nhiên hỏi: “Tuyết còn roi không?”

“Còn roi lớn hơn cả đêm qua.”

Tô Lạc Tuyết nhớ tới thời gian này năm ngoái, Nguyên Dực đã tới Tướng phủ đón Tô Phù Liễu mang thai bốn tháng về phủ, chắc giờ đứa bé cũng đã hơn sáu tháng tuổi, mà cũng đã lâu nàng không nghe được tin tức gì của đại tỷ.

Nghĩ đến đây, nàng nắm chặt tay lại, nàng không biết đại tỷ sống ở Tân Vương phủ có tốt không.

“Dùng bữa sáng xong, ta muốn tới Tân Vương phủ.”

“Phu nhân đi Tân Vương phủ?” Từ Vũ kinh ngạc hỏi.

“Đã một năm không gặp đại tỷ rồi. Trên đời này, ta chỉ còn tỷ ấy là người thân.” Nàng nghẹn ngào nói.

“Phu nhân thật hạnh phúc, ít ra phu nhân vẫn còn có người thân.” Từ Vũ cũng bị tâm trạng của nàng ảnh hưởng, khóe mắt hơi cay cay.

Tô Lạc Tuyết im lặng nhắm nghiền hai mắt, trong đầu như nhớ lại đoạn thời gian vô ưu vô lo của ba tỷ muội ở Tô phủ, cùng nhau bắt bướm bướm, cùng nhau trốn khỏi phủ, cùng ngủ chung, cùng làm người tuyết.

Nhưng tất cả đều đã trở thành chuyện xưa, cả đời này, cũng chỉ có khoảng thời gian đó là thời gian vui vẻ nhất, hạnh phúc nhất.

Họ, vĩnh viễn không thể tìm lại được.

Dùng xong bữa sáng, Từ Vũ thông báo cho quân gia chuẩn bị xe ngựa, rồi hộ tống Tô Lạc Tuyết tới Tân Vương phủ.

Đọc đường đi, bánh xe chậm chạp lún sâu vào nền tuyết dày, Tô Lạc Tuyết vén rèm che nhìn bầu trời đầy tuyết bay, cảnh sắc hai bên đường, càng nhìn càng cảm thấy quen thuộc.

Nhớ lúc còn bé, vì muốn lên nhìn Nguyên Dục mà phải nấp ngoài Tân Vương phủ mấy giờ liền, giờ nghĩ lại mới thấy nàng thật ngây thơ.

Khi đó nàng còn nghĩ, chỉ cần đứng nhìn hắt từ xa, nàng đã cảm thấy thỏa mãn.

“Phu nhân, tới nơi rồi.” Phu xe cung kính cắt đứt dòng hồi tưởng của nàng, ánh mắt dời lên tấm biển lớn có ba chữ dát vàng. “Tân Vương phủ”.

Từ Vũ đỡ nàng xuống xe ngựa, áo khoác lông chồn bị gió tuyết thổi tung lên, Từ Vũ nắm chặt ô che tuyết cho nàng.

“Người tới là ai?” Thủ vệ lạnh lùng hỏi.

Từ Vũ lấy lệnh bài trong tay áo ra: “Phu nhân Tướng quốc tới, mau đi bẩm báo Vương phi.”

Sau khi xác nhận lệnh bài, một người chạy vào phủ bẩm báo, người còn lại kính cẩn dẫn Tô Lạc Tuyết vào phủ.

Ai ở Tân Vương phủ cũng biết quan hệ giữa vương phi và phu nhân tướng quốc, dù hai bọn họ đều là nữ nhi tội thần, nhưng vương phi đã sinh được trưởng tử cho vương gia, địa vị chỉ có tăng chứ không giảm. Ngoài ra, bên ngoài có tin đồn vị phu nhân này rất được Tướng quốc sủng ái, đương nhiên bọn họ càng không dám khinh thường.

Dẫn Tô Lạc Tuyết đi thẳng tới trang viên, tên thị vệ kia mới lui ra.

Tô Lạc Tuyết đi trên lớp tuyết dày ngắm nhìn trang viên hoa lệ, xem ra đại tỷ ở Tân Vương phủ cũng không bạc.

“Quả là mẹ quý nhờ con.” Từ Vũ khẽ nói.

Tô Lạc Tuyết chỉ cười nghe Từ Vũ nói tiếp: “Nếu phu nhân cũng có thể sinh một đứa con cho tướng gia, Hoa Tuyết.”

Nghe đến đây, Tô Lạc Tuyết lập tức ngắt lời: “Ta không muốn tranh với nàng ta.”

“Phu nhân không muốn tranh không có nghĩa người khác không muốn tranh, dù sao người cũng là chính thất, nếu có ngày Tướng gia đăng cơ làm Đế Quân.”

“Từ Vũ, người nghĩ đơn giản quá rồi.” Tô Lạc Tuyết còn chưa nói xong đã thấy Tô Phù Liễu đẩy cửa bước ra, áo choàng màu đỏ, những sợi tóc mai rủ xuống hai bên càng tôn lên vẻ phong nhã.

“Lạc Tuyết.” Tô Phù Liễu dịu dàng cất tiếng gọi.

“Đại tỷ, gần đây có khỏe không?” Tô Phù Liễu dắt tay Tô Lạc Tuyết vào trong nhà, độ ẩm từ lò sưởi phát ra đủ để xua đi khí lạnh trên người nàng.

“Vẫn tốt, chỉ là bị Thừa nhi nhõng nhẽo.” Nhắc đến nhi tử, Tô Phù Liễu nở nụ cười đầy yêu thương.

“Thừa nhi? Nó tên là Nguyên Thừa sao?”

“Người làm đi út như muội vẫn chưa gặp Thừa nhi nhỉ?” Tô Phù Liễu dẫn nàng tới gần chiếc nôi, chỉ thấy một đứa bé trắng trẻo mập mạp đang mở to mắt nhìn Tô Lạc Tuyết, thỉnh thoảng còn quơ chân múa tay, ra vẻ rất hưng phấn.

Tô Lạc Tuyết cúi xuống vuốt ve gương mặt nó: “Thừa nhi thật dễ thương, tương lai chắc sẽ kế thừa đủ ưu điểm của Tân Vương và đại tỷ, sẽ trở thành một tiểu tử thông minh anh tuấn.”

Tô Phù Liễu cười cười: “Ta có có nghe nói chuyện của muội với Tuấn Dạ.”

Nghe Tô Phù Liễu nói đến đây, Tô Lạc Tuyết chỉ trầm mặc im lặng.

“Mọi người đều nói muội cùng Tuần Dạ liên thủ đánh bại Đột Quyết, chắc hẳn đó là một cuộc ác chiến, trong lòng tỷ tỷ rất hâm mộ muội, có thể cùng người trong lòng cùng sống cùng chết. Không giống ta, chỉ là một Tần Vương phi hư danh, có một nhi tử làm bia đỡ đạn.” Tô Phù Liễu cười khổ: “Dù biết trong lòng Nguyên Dục không có ta, nhưng ta vẫn thương hắn, hắn là phu quân của ta, là phụ thân của Thừa nhi.”

“Muội biết.” Tô Lạc Tuyết có thể hiểu được tâm trạng hiện giờ của đại tỷ, cũng giống như nàng, vì tình yêu mà buông bỏ thù hận.

“Đại tỷ hy sinh cho Nguyên Dục nhiều như vậy, rồi sẽ có một ngày, chân tình của đại tỷ làm huynh ấy cảm động.”

Tô Phù Liễu chán nản nắm chặt hai tay: “Chàng sẽ không biết đâu, bởi vì trong lòng chàng luôn ẩn giấu hình bóng một người”

Thấy Tô Phù Liễu nghiêm túc như vậy, Tô Lạc Tuyết cũng kinh ngạc hỏi: “Là ai?”

Tô Phù Liễu thở dài: “Ta cũng không biết đó là ai, ta chỉ biết chàng đã yêu người này từ rất lâu. Ta nghĩ, cả đời này ta cũng không có cách bước vào trái tim chàng.”

Tô Lạc Tuyết còn định nói thêm thì bị tiếng động lạ ngắt lời: “Vương phi, Vương gia tới.”

Hai người cùng nhìn Nguyên Dục mặc triều phục dính tuyết bước vào cửa, Tô Phù Liễu nhanh chân bước ra nghênh đón: “Vương Gia.”

Nguyên Dục nhàn nhạt nói: “Ừ.” Còn ánh mắt thì u ám nhìn Tô Lạc Tuyết đứng sau lưng Tô Phù Liễu.

“Lạc Tuyết tới thăm Thừa nhi.” Tô Phù Liễu giải thích.

“Vương Gia.” Tô Lạc Tuyết lên tiếng chào hỏi.

Nguyên Dục khẽ gật đầu rồi đi lướt qua nhìn đứa bé nằm trong nôi: “Hôm nay Thừa nhi không khóc cũng không quấy.”

“Đúng vậy, hôm nay Thừa nhi rất ngoan.”

Tô Lạc Tuyết nhìn nhà ba người quây quần bên nhau, cảm giác như mình là người ngoài nên nói: “Vương gia, vương phi, hôm nay mạo muội tới quấy rầy, nhìn vương phi và Thừa nhi mạnh khỏe như vậy ta cũng vậy liền yên tâm, Lạc Tuyết xin được cáo từ.”

“Sắp tới giờ ăn trưa rồi, ở lại dùng bữa luôn đi.” Tô Phù Liễu giữ người.

“Không cần đâu, muội chưa xin phép tướng gia đã ra khỏi phủ, thật không tiện ở lại lâu.” Tô Lạc Tuyết nhã nhặn từ chối, Tô Phù Liễu cũng không nài nỉ thêm nữa.

“Vương gia, chàng thay ta tiễn Lạc Tuyết xuất phủ đi.” Tô Phù Liễu cười cười ôm Nguyên Thừa trong nôi ra, cũng không buồn nhìn Tô Lạc Tuyết nữa.

Gió tuyết vẫn lạnh lẽo như cũ.

Tô Lạc Tuyết và Nguyên Dục sóng vai bước ra khỏi phủ, tuy chỉ có một đoạn đường ngắn, nhưng nàng lại cảm thấy con đường này rất dài, giống như đi mãi cũng không hết.

Dọc đường đi, cả hai người đều im lặng không nói.

Cuối cùng, nàng hít sâu một hơi nói: “Một nữ nhân chịu buông tha thù hận để yêu huynh, thậm chí còn vì huynh mà sinh con dưỡng cái, huynh nên quý trọng phần ân tình này.”

Nguyên Dục không nói, hắn vẫn chậm rãi nhìn về phía trước như không nghe thấy nàng nói gì.

“Dù trong lòng huynh có ai đi chăng nữa thì những gì đại tỷ hy sinh vì huynh đều đáng quý trọng, dù huynh không thương tỷ ấy, nhưng tỷ tỷ cũng là thê tử danh chính ngôn thuận của huynh, là mẫu thân của con huynh.”

Nguyên Dục dừng bước nhìn Tô Lạc Tuyết.

Không ngờ hắn đột ngột dừng lại, Tô Lạc Tuyết đi vượt mất bước chân mới quay lại nhìn Nguyên Dục.

Nhìn nét mặt của Nguyên Dục, Tô Lạc Tuyết phát hiện thì ra đại tỷ nói thật, đúng là trong lòng Nguyên Dục có hình bóng một ai đó.

Nàng âm thầm thích Nguyên Dục nhiều năm như vậy cũng không biết Nguyên Dục đã có người trong lòng, đúng là một đoạn tình cảm hài hước, chung quy nàng cũng không yêu hắn sâu sắc như đại tỷ, cũng không hiểu hắn bằng đại tỷ.

“Đây là việc nhà của ta.” Nguyên Dục lạnh lùng nói.

“Tô Phù Liễu là người thân duy nhất của ta.” Tô Lạc Tuyết cũng lạnh lùng đáp lại.

Nguyên Dực cười khan, dường như hắn muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng cũng không mở miệng.

Tô Lạc Tuyết tiếp tục nói: “Những lời ta muốn nói với Vương gia cũng chỉ có chừng đó, hi vọng sau này chúng ta không phải gặp lại nhau nữa.” Dứt lời, nàng không chờ Nguyên Dực đã đi về phía trước, để lại một mình Nguyên Dực ngạo nghễ đứng trong tuyết.

Tiếng bánh xe trần trọc đưa họ tới trước cổng chính, nhìn thấy Tuần Dạ đang định dắt ngựa ra ngoài, Từ Vũ vội nhảy xuống xe ngựa cung kính gọi: “Trống gia.”

Tuần Dạ đứng nhìn Tô Lạc Tuyết chậm rãi bước xuống xe ngựa hỏi: “Sao lại đi một mình tới Tân Vương phủ?”

“Ta tới thăm tỷ tỷ và Thừa nhi, còn chàng định đi đâu?” Tô Lạc Tuyết nghi ngờ hỏi.

“Trống gia đang chuẩn bị tới Tân Vương phủ đón phu nhân về.” Quản gia Lý Bách Thuận lên tiếng.

“Sau này ít đi Tân Vương phủ thôi.” Tuần Dạ lạnh lùng nói.

Lúc này Tô Lạc Tuyết mới chú ý tới dáng vẻ lạnh lẽo của Tuần Dạ, chẳng lẽ hắn đang lo lắng cho nàng? Không phải hắn và Nguyên Dực vẫn luôn là đồng minh sao?

“Chàng đừng lo lắng, Tân Vương là tỷ phu của ta.”

Tuần Dạ không nói thêm gì nữa mà nắm lấy tay nàng: “Trời lạnh như vậy, còn không mau vào nhà.”

Bàn tay lạnh lẽo được sự ấm áp của Tuần Dạ bao phủ, nàng mỉm cười nắm chặt lấy tay hắn: “Hôm nay ta đã thấy Thừa nhi, nó rất đáng yêu.”

“Chúng ta cũng sinh một đứa đi.” Tuần Dạ nhẹ nhàng nói lại làm Tô Lạc Tuyết đỏ mặt nhớ tới cảnh tượng đêm qua.

Tuần Dạ cũng nắm chặt lấy tay nàng, im lặng dẫn nàng quay trở về Lan Đình Hiên.

Hai đầu chân, một sâu một cạn, bình an mà thanh thản.

Từ Vũ đứng xa cười thầm, vốn còn cảm thấy đồ ky, nhưng lúc này, tâm kết như được cởi bỏ.

Người làm thuộc hạ như nàng chỉ có thể chúc phúc.

Mười tám tháng tư năm Nguyên Lộc thứ ba.

Đế Quân Nguyên Hâm mười ba tuổi viết “Chiếu nhận tội” kể ra mười tội lớn trong ba năm làm Đế, dân chúng trong thiên hạ lập tức xôn xao.

Mùng chín tháng sáu năm Nguyên Lộc thứ ba

Đế Quân hai tháng không thượng triều, cửa Kiền Hoa cung đóng chặt cả ngày, chỉ đồng ý gặp mỗi tướng quốc Tuần Dạ.

Vu Thái hậu buông rèm nhiếp chính, Tuần Dạ phụng hoàng mệnh giám quốc, nhất thời, lòng dân hoang mang, triều đình rung chuyển.

Hai mươi tháng tám năm Nguyên Lộc thứ ba.

Đế Quân Nguyên Hâm viết chiếu thư nhường ngôi cho tướng quốc Tuần Dạ, đồng thời chiếu cáo thiên hạ.

Chiếu thư nhường ngôi vừa xuất hiện, Thái Sư Trương Tiệp dẫn đầu hai mươi tám vị quan dâng chiếu ngăn cản hành động hoang đường của ấu Đế.

Triều đình chia làm ba phe, một phe phản đối hành động nhường ngôi, một phe ủng hộ nhường ngôi, một phe thì ngồi nhìn đám người Trương Tiệp liên tiếp bị chèn ép, khí thế càng lúc càng yếu.

Hai mươi lăm tháng tám năm Nguyên Lộc thứ ba.

Thái Sư Trương Tiệp viết huyết thư, treo cổ tự vẫn trong phủ.

Huyết thư viết: “Thiên triều thịnh thế, loạn thần tặc tử đây đã tâm bức ấu Đế viết chiếu nhận tội, chiếu nhường ngôi, lòng lang dạ thú, . . . Thân làm tặc tử mà nắm giữ quyền binh, lôi kéo lòng dân trong thiên hạ, ý đồ mưu nghịch đã rõ, trời xanh có mắt, hãy để tội danh này vĩnh viễn sống cùng sử ký. . . .”

Tô Lạc Tuyết ngồi trong phòng nhìn bát nước ô mai ướp lạnh trước mắt, trong vòng nửa năm ngắn ngủi, ở Lạc Thành đã xảy ra quá nhiều chuyện khiến người ta không ngờ nổi.

Chiếu nhận tội, chiếu nhường ngôi, huyết thư của Trương Tiệp

“Phu nhân?” Từ Vũ gọi liên tiếp mấy câu mới làm Tô Lạc Tuyết giật mình tỉnh lại.

“Người đang lo lắng cho Tướng gia?” Từ Vũ hỏi.

Tô Lạc Tuyết chán nản cầm lấy bát nước ô mai đã tan hết băng kia, chân mày nhíu chặt: “Hiện giờ, người trong thiên hạ đều đang nhìn chăm chăm vào Tuần Dạ, nhưng khi Đế Quân viết chiếu nhận tội, chàng đã không có hành động gì, giờ thêm cả huyết thư của Trương Tiệp, chàng vẫn im lặng như vậy, ta sợ.”

“Tướng gia sẽ không đánh nếu không nắm chắc trận chiến, nếu không, tướng gia đã mưu đoạt giang sơn ngay từ lúc tiên đế băng hà.” Từ Vũ lên tiếng an ủi.

“Ta biết Tuần Dạ không muốn mang tiếng cướp ngôi soán vị, nhưng chiếu nhận tội, chiếu nhường ngôi và bức huyết thư kia đủ để mọi người nghi ngờ tất cả là vở kịch do Tuần Dạ tự biên tự diễn, vì đây là thiên hạ của Nguyên gia, dù Đế Quân muốn nhường ngôi thật cũng phải nhường ngôi lại cho người họ Nguyên với hợp với lễ pháp.”

“Đó mới là lựa chọn sáng suốt, nếu Đế Quân thật sự nhường ngôi cho con cháu họ Nguyên sẽ khó tránh việc tướng gia nắm giữ binh quyền tạo phản, đến lúc đó, số người chết sẽ còn nhiều hơn. Nhưng nếu truyền ngôi cho tướng gia, người nắm giữ lòng dân, chiến công hiển hách, không làm thiên hạ đại loạn. Ấu Đế vẫn còn là đứa trẻ ngu ngốc, suốt ba năm chỉ cầu hưởng lạc, mọi chuyện trong triều đều do tướng gia xử lý, tướng gia có muốn làm phản cũng chỉ cần một câu nói.” Xem ra Từ Vũ hiểu rất rõ những việc Tuần Dạ trong mấy năm gần đây.

“Nhưng tướng gia không muốn Tuần gia mang tiếng phản nghịch, cũng không muốn chảy máu thành sông nên mới bảo Đế Quân tự mình viết chiếu nhận tội và chiếu nhường ngôi, chỉ có như vậy mới giữ được tính mạng của Đế Quân, duy trì danh tiếng của Tuần gia. Còn lão già kia quá ngoan cố, đã không thấu tình đạt lý còn đi tự sát, viết huyết thư, thật quá ngu xuẩn.”

Nghe được Từ Vũ nói tới đây, Tô Lạc Tuyết nói tiếp: “Nhưng ép buộc Đế Quân viết chiếu nhường ngôi cũng là hành động phản nghịch.”

“Chúng có đâu? Ai có thể chứng minh tướng gia ép Đế Quân viết chiếu nhường ngôi, giống như nô tỳ có thể nói Đế Quân đã nghĩ thông suốt nên tự nguyện viết ra.” Từ Vũ nói xong liền thở dài: “Phu nhân lo lắng quá nhiều, những chuyện này đã sớm nằm gọn trong tay tướng gia rồi, vất vả nhiều năm như vậy cũng chỉ vì giờ phút này.”

Tô Lạc Tuyết không nói gì nữa, nàng cúi đầu uống một hớp nước ô mai, chỉ cảm thấy miệng rất chua, chua thẳng vào trái tim.

Từ Vũ nói không sai, vất vả nhiều năm như vậy, không thể nào bị hủy trong chốc lát.

Giống như đêm trên tường thành, cô cô cầm quyền suốt hai mươi lăm năm đã bị Tuần gia đánh cho tan rã, Tô gia quyền khuynh thiên hạ cũng đi tới kết quả như vậy.

Đột nhiên, nàng nhớ tới câu Tuần Dạ nói cách đây nửa năm trước. “Về sau ít đi Tân Vương phủ thôi.” Thì ra giữa hần và Tân Vương đã có chướng ngại từ khi đó.

Dù sao Tân Vương cũng mang họ Nguyên, dù giữa bọn họ từng có giao dịch gì, thiên hạ này vẫn là thiên hạ của nhà họ Nguyên, sao hần có thể chấp tay nhường lại cho người khác.

Như vậy, người nắm giữ toàn bộ cầm quân triều đình như Tân Vương có ngăn cản Tuần Dạ không, nếu Tân Vương đứng ra.

Còn Tuần Lạc nữa, thời gian mưu đồ của hần hoàn toàn không thua kém Tuần Dạ, lần thay đổi triều đại này, liệu Tuần Lạc có thể nắm đúng thời cơ không.

Nghĩ tới đây, nàng không dám nghĩ tiếp nữa, nàng sợ dù kết quả cuối cùng có là gì, đó cũng là kết quả mà nàng không muốn nhìn thấy.

Nàng không muốn nhìn Tân Vương xảy ra chuyện, cũng không muốn nhìn Tuần Lạc xảy ra chuyện, lại càng không mong thấy Tuần Dạ xảy ra chuyện chuyện.

Nàng chỉ mong trận kinh biến này sớm qua đi, chỉ cần không có chém giết, không có máu chảy là tốt rồi.

Trầm hương lượn lờ, không gian yên tĩnh cũng không giúp nàng bình tâm được.

Sau bức huyết thư của Trương Tiệp, mọi người đều đưa mắt quan sát Tân Vương Nguyên Dực.

Mười hai tháng chín năm Nguyên Lộc thứ ba, Đế Quân Nguyên Hâm tuyên bố thoái vị.

Mười ba tháng chín năm Nguyên Lộc thứ ba, Tướng quốc Tuần Dạ chọn ngày hai mươi tám tháng chín đăng cơ xưng đế ở Chiêu Hòa Điện.

Ngày qua ngày, Nguyên Dực vẫn giống như bình thường, sáng sớm vào triều, hoàn toàn không có biểu hiện gì.

Trong triều, vô cùng yên lặng.

Tất cả mọi người đều thầm đoán, chắc trước lúc Tuần Dạ lên ngôi, Nguyên Dực sẽ khởi binh bảo vệ thiên hạ Nguyên gia.

Chờ đợi, tất cả mọi người đều đang chờ đợi.

Hai mươi tám tháng chín năm Nguyên Lộc thứ ba.

Tân quân Tuần Dạ tiến hành đại điển đăng cơ xưng đế, bảo vệ quốc hiệu “Nguyên Thịnh” họ Nguyên.

Nguyên Dực mặc triều phục, cùng với bách quan trong triều ăn mừng tân Quân đăng cơ.

Mọi thứ, yên tĩnh tới quý dị.

Tân Quân kế vị thuận lợi như vậy khiến người ta cảm thấy đây như một giấc mộng.

Hai mươi chín tháng ba năm Nguyên thịnh đầu tiên.

Tôn Tuần thị Chu Lệ Uyển làm Thái hậu, phong Tuần thị Hoa Tuyết làm Đế Hậu, làm chủ Đông cung.

Phong Tuần Lạc làm Thân Vương, ban danh hiệu “An”, ban thưởng phủ An Thân Vương.

Phong Tuần Ngừ làm trưởng công chúa, ban danh hiệu “Thái bình”, ban thưởng ở trong Thái Bình Cung.

Mùng bảy tháng mười năm Nguyên Thịnh đầu tiên

Đế Quân Tuần Dạ và Quốc quân Khang quốc A Đạt Mục ký hiệp nghị, đình chiến hai mươi năm, hai nước hòa thân.

Mười tám tháng mười năm Nguyên Thịnh đầu tiên.

Đế Quân Tuần Dạ và công chúa Khang quốc Sách Hi Á đại hôn, Sách Hi Á được phong làm Quý Phi, ban danh “Lệ”, làm chủ Tây Cung.

Bạn đang đọc truyện *Đế Nghiệp Như Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 1: Đêm âm trầm

Đêm khuya, gió mát như nước.

Đèn lồng màu đỏ chớp chồn trong gió, ánh sáng lúc đậm lúc nhạt chiếu lên bức tường cao màu đỏ thẫm, một màu đỏ đầy ma mị.

Trong Bạch Lan Hiên vô cùng yên tĩnh, Tô Lạc Tuyết khoác áo đứng ngoài hành lang, Từ Vũ lặng lẽ đứng bên cạnh nàng, cứ đứng yên như vậy hơn hai canh giờ.

“Phu nhân, đêm đã khuya, nên vào trong nghỉ ngơi thôi.” Cuối cùng Từ Vũ cũng không nhịn được lên tiếng nhắc nhở.

“Hôm nay Tây Cung thật náo nhiệt, dù là chốn hoang vu hẻo lánh nhất Tây Cung cũng có thể cảm nhận được bầu không khí này.” Tô Lạc Tuyết bình tĩnh nói, không nhìn rõ tâm trạng đang buồn hay đang vui.

“Nô tỳ nghe nói hôm nay là đại hôn của Lệ Quý Phi và Đế Quân, đương nhiên đêm nay Tây Cung sẽ rất náo nhiệt. Nhưng nghĩ tới chuyện nửa tháng nay chưa gặp Đế quân, có lẽ do đăng cơ chưa lâu nên còn nhiều chuyện phải hạn chế.”

Nghe Từ Vũ nói vậy, Tô Lạc Tuyết khẽ cười: “Từ Vũ, người thấy ta đang khổ sở sao?”

Từ Vũ im lặng không nói.

“Đáng lẽ ta nên thấy khổ sở, ta vốn là chính thất danh chính ngôn thuận nhưng không được sắc phong, mà hơn nửa tháng rồi cũng không thấy Đế Quân tới Bạch Lan Hiên, chàng chỉ sắp xếp cho ta ở đây mà chẳng quan tâm.” Tô Lạc Tuyết nói tới đây liền cười bất đắc dĩ: “Nhưng người sai rồi, ta chỉ lo Tuần Dạ vì chuyện của ta mà khó xử. Ta là dư nghiệt của Tô gia, giữ được tính mạng đã phúc khi tu từ kiếp trước, lúc Tuần Dạ còn là tướng quốc, ta vẫn có thể làm chính thất của hắn. Nhưng hôm nay Tuần Dạ đã trở thành vua một nước, thân phận của chàng đã không còn như xưa, một kẻ tội đồ như ta sao có thể bước chân vào gia đình Đế vương, sao có thể được sắc phong đây.”

“Phu nhân nói không sai, nhưng Từ Vũ tin Đế Quân sẽ tìm ra cách vẹn cả đôi đường, chúng ta cứ yên tâm chờ đợi là được.” Từ Vũ an ủi.

“Kết quả là gì không quan trọng, dù Tô Lạc Tuyết ta không có phong hào hay không thể ở trong cung, ta đều không trách chàng, ta chỉ lo chàng vì ta. . .” Nói tới đây, Tô Lạc Tuyết im lặng kéo lại áo choàng.

Từ Vũ không biết nói gì thêm, đang định khuyên nàng quay vào nghỉ ngơi thì thấy một bóng đen tiến dần vào trong viện.

Khi thấy rõ người mới tới, Từ Vũ buông lỏng cảnh giác quỳ xuống: “Nô tỳ tham kiến An Thân Vương.”

Tuần Lạc phát tay ra hiệu cho Từ Vũ đứng dậy, ánh mắt hần lờ đang nhìn về phía Tô Lạc Tuyết đang đứng bất động phía xa, ánh mắt của nàng, lạnh lẽo như đang nhìn người xa lạ.

“An Thân Vương, nơi này là cấm địa hậu cung, để tránh xảy ra những lời đồn đại linh tinh, mời ngài về cho.” Tô Lạc Tuyết lạnh lùng nói.

“Đêm nay là đại hôn của Đế Quân và Lệ Quý Phi, tất cả nô tài đều đang tập trung ở Tây Cung, người ở Bạch Lan Hiên vắng vẻ, sợ có chết cũng chẳng ai biết. Còn bản vương, tới Tây Cung dự lễ lại vô thức đi tới nơi này.” Tuần Lạc không chút kiêng dè đi lại gần Tô Lạc Tuyết.

“Từ Vũ, chuẩn bị chút rượu và thức ăn, bản vương muốn uống cùng phu nhân mấy ly.” Tuần Lạc nhàn nhạt nói.

Từ Vũ do dự đưa mắt nhìn Tô Lạc Tuyết.

“Không nghe bản vương nói gì sao?” Giọng nói dịu dàng trong thoáng chốc trở nên sắc nhọn.

“Từ Vũ, đi đi.” Tô Lạc Tuyết biết Tuần Lạc không cho phép từ chối, nàng liền gạt đầu bảo Từ Vũ lui xuống.

Từ Vũ vừa đi, trong sân chỉ còn hai bóng dáng đơn độc, Tuần Lạc và Tô Lạc Tuyết.

Hai người chậm rãi đi tới thạch đình, ngồi đối diện nhau nhưng cũng không có ai lên tiếng, mãi tới khi Từ Vũ bưng lên một bầu rượu và hai đĩa thức ăn tiến vào mới phá vỡ không gian yên ắng này.

“Vương Gia, phu nhân, rượu và thức ăn đã chuẩn bị xong.” Sau khi Từ Vũ đặt các thứ lên bàn, Tuần Lạc khẽ nói: “Người lui ra đi.”

“Vâng.”

Từ Vũ bước ra, Tuần Lạc tự nhắc bầu rượu lên rót cho mình một ly, mà lúc này, Tô Lạc Tuyết cũng lên tiếng: “Rót cuộc Vương Gia muốn nói gì, đêm đã khuya, ta cũng mệt rồi.”

“Chúng ta không phải bằng hữu sao? Sao giờ lại đi tới mức này?” Hần cũng không rót rượu cho nàng.

“Sao lại đi tới mức này, Vương Gia không phải người rõ ràng nhất sao?” Nụ cười của nàng, lạnh giá mà pha chút đau thương.

“Ta nhớ mấy năm trước, ta, người, còn có cả Tuần Ngữ cùng nhau nâng cốc nói cười trong một đêm thanh bình, biết bao tâm tình buồn vui, đêm đó đẹp tựa như mộng, chỉ là hôm nay đã tỉnh mộng. . . .”

“Đừng nói nữa.” Tô Lạc Tuyết lạnh lùng ngắt lời hắn: “Đêm hôm ấy, ta thật lòng kết giao với người, nhưng từ đầu đến cuối người chỉ lợi dụng ta, coi ta như một quân cờ để đi tranh đoạt thiên hạ.”

Tuần Lạc cười cười, sau khi uống cạn số rượu trong ly, hắn nặng nề đặt ly rượu xuống.

“Đúng, ban đầu ta chỉ coi người như một con cờ, một quân cờ tình báo của Tô gia.”

Tô Lạc Tuyết cũng biết điều đó, nhưng khi nghe chính miệng hắn nói ra, trong lòng nàng vẫn cảm thấy đau xót, nhất thời, nàng thấy những việc mình từng làm thật quá ngu xuẩn.

“Từ nhỏ, phụ thân đã mời vị sư phụ giỏi nhất về dạy võ cho ta cùng Tuần Dạ, ông hi vọng hai người chúng ta có thể luyện giỏi võ công, tương lai có thể trở thành vây cánh của ông. Trước mặt phụ thân, sư phụ thường khen ta có tư chất học võ, đợi thêm một thời gian, võ công của ta sẽ nổi danh thiên hạ. Ta cũng muốn được theo phụ thân đi chinh chiến sa trường, muốn được dân chúng trong thiên hạ ca tụng, thế nên ta đã rất cố gắng. Cùng phụ thân chinh chiến sa trường vẫn luôn là ước mơ đẹp nhất của ta, nhưng vào năm ta mười ba tuổi, ông ấy đã tự tay phá hủy giấc mộng đó.”

“Trời sinh ta đã có một gương mặt âm nhu tuyệt mỹ, càng lớn càng bộc lộ rõ ràng, người trong phủ bắt đầu sợ hãi than thở, ngay cả Đồng Thành cũng bắt đầu đồn đãi về diện mạo của ta, cũng vì gương mặt này, phụ thân không cho ta tập võ nữa, ông mời một cao thủ tới dạy ta thuật dịch dung. Sau khi ta học thành tài liền giao cho ta một nhiệm vụ trọng đại tới mức buồn cười, ông bảo ta trà trộn vào Tô phủ giám thị nhất cử nhất động của Tô gia, chuyện này không có ai biết, kể cả người được ông ấy thương yêu nhất là Tuần Dạ cũng không biết.”

Tô Lạc Tuyết nghe đến đây, bàn tay siết chặt ly rượu dốc cạn, cổ họng nghẹn ngào, khóe mắt cay xè.

Còn Tuần Lạc như đang chìm đắm trong suy nghĩ của riêng mình, ánh mắt chăm chú nhìn vào ly rượu rỗng trước mặt nói tiếp.

“Ta không phục, vì dung mạo của ta mà không cho ta ra trận giết địch, ta từ chối nhiệm vụ của phụ thân nhưng ông lại nói, mấy năm gần đây Tô gia quyền thế rung trời, thân là đại tướng quân, ông có trách nhiệm bảo vệ thiên hạ của Nguyên gia, hàng năm ông đều ở ngoài đánh giặc, giết địch, ông cần

một thân tín giúp ông quan sát động tĩnh của Tô gia để ngăn ngừa hậu họa sau này. Phụ thân đã nói như vậy, ta biết mình chỉ có thể lựa chọn phục tùng.”

“Ta đã dùng rất nhiều dụng mạo trà trộn vào Tô phủ nhưng cũng không chiếm được lòng tin của Tô Thành Phong, vì vậy ta đã đặt ý tưởng lên ba nữ nhi của ông ta. Muốn tìm một người không có lòng phòng bị, lại dễ tin người thì chỉ có thể chọn người nhỏ tuổi nhất. Năm ấy người mới có mười một tuổi, vẫn chỉ là đứa bé, đúng là không có chút đề phòng nào, sau trận tuyết trên đường năm đó, người bắt đầu thu dụng ta. Người quá ngây thơ, chỉ cần tốt với người một, người sẽ tốt với ta mười, hơn nữa người còn rất tin tưởng ta. Năm năm sau, ta liền thân phận thị vệ tùy thân của Tam tiểu thư để thăm dò tin tức ở Tô phủ, đồng thời cũng nuôi dưỡng thế lực thuộc về riêng ta.”

Tô Lạc Tuyết cười mà đôi mắt ngấn lệ: “Đúng, ta quá ngu ngốc, sống chung nhiều năm như vậy mà ta không phát hiện ra người đang lợi dụng ta.”

Nàng tự rót rượu cho mình rồi nâng ly lên nói: “Ly này ta mời người, cảm ơn người đã cho ta biết thế gian này hiểm ác thế nào, ngay cả người người nghĩ mình có thể tin tưởng nhất cũng không tin được.”

Tuần Lạc nhìn người trước mặt nâng cao ly, trầm mặc hồi lâu mới rót rượu, tiếng va chạm thanh thúy vang lên trong màn đêm yên tĩnh khiến Từ Vũ hiếu kỳ nhìn lại.

Chân mày khẽ nhíu lại, có phải khoảng cách giữa phu nhân và An Thân Vương đang gần quá không.

Lúc ở Tương phủ thì không nói, nhưng nơi này là hoàng cung, mọi hành động đều có thể bị người khác ghiệp pha, người bắt lợi cuối cùng vẫn là phu nhân.

Tuần Lạc đặt ly rượu xuống, lẳng lặng nhìn gò má Tô Lạc Tuyết đang ửng đỏ vì rượu, còn cả đôi mắt mơ hồ ngấn nước kia.

“Lúc người đào hôn, ta liền mất tích cùng người, biết người đi Hoàn Thành, ta đã mua chuộc mấy tên ăn xin ở Đồng Thành dụ người vào phủ trộm cắp. Ta muốn người gặp Tuần Dạ, sau khi cho người tìm hiểu được một số tin tức, ta liền thả người đi. Không sai, là ta mật báo cho Tuần Dạ để hắn tới suối Hoàng Tuyền giết người, mà ta cũng mượn cơ hội này để Phong Ảnh mãi mãi biến mất khỏi thế giới này.”

“Ta có thể tìm được đường sống trong chỗ chết, là do người đã bố trí đường ra, là do người đã báo cho người của Tô phủ tới suối Hoàng Tuyền cứu ta.” Tô Lạc Tuyết tiếp lời hắn.

“Đúng là con đường rời khỏi đó là do ta an bài, nhưng ta không hề báo cho Tô gia tới cứu người, ta không thể đánh rắm động cỏ rồi.”

“Không phải người?” Tô Lạc Tuyết chột cao giọng, rốt cuộc là ai đã báo cho Tô gia tới nàng, nhưng ngoài Tuần Lạc ra, thật sự nàng không nghĩ được ai khác.

Tuần Lạc cười châm chọc: “Cánh ở suối Hoàng Tuyền chỉ để người hận Tuần Dạ, chỉ để mượn người nói ra chuyện Tuần gia mưu đồ lật đổ Tô hậu.”

“Vương Gia thật độc ác, đừng quên, người cũng mang họ Tuần.”

“Phụ thân chưa từng coi ta như con cháu họ Tuần, ông ấy chỉ xem ta như một quân cờ, trong lòng ông ấy chỉ có đứa con trai duy nhất là Tuần Dạ. Nhiều năm như vậy, ông ấy chẳng quan tâm ta ở Lạc Thành tốt hay xấu, ông ấy chưa bao giờ làm tròn trách nhiệm của một phụ thân. Ta biết, ta không thể dựa vào ông ấy, ta chỉ có thể dựa vào bản thân, chỉ có bản thân trở nên mạnh mẽ thì mới đoạt được thứ mình mong muốn.”

Tô Lạc Tuyết lắc đầu nhìn Tuần Lạc: “Vì muốn lấy được thứ người muốn nên người đã dùng tới hai thân phận lợi dụng ta, lừa gạt ta sao?”

“Đúng, lần thứ hai là ta cố ý dẫn người tới Hoàn Thành, không phải người phụng mệnh gả cho Tuần Dạ để làm mật thám sao? Ta cho người cơ hội, ta để người tới gần Tuần Dạ, để người vạch trần việc Tuần gia muốn mượn trận Hoàn Thành để lật đổ Tô hậu.” Tuần Lạc cười nhạt.

“Ta thấy Vương Gia muốn làm ngư ông đắc lợi thì đúng hơn. Tô gia và Tuần gia đấu đá tổn hại, người có thể đứng ngoài thu lợi, nhưng người đã tính lầm ta, ta đã không đưa thư báo tin cho Tô hậu.”

“Tô Lạc Tuyết vẫn đúng là Tô Lạc Tuyết ngây thơ năm đó, vì dân chúng Hoàn Thành mà không truyền tin ra ngoài, vẫn là ta là tính sót.” Tuần Lạc uống liền ba ly, trong mắt như vẩn lên tia máu.

“Sau khi cuộc chiến Hoàn Thành kết thúc, Tô Lạc Tuyết ta đã không còn giá trị lợi dụng, nhưng sao người vẫn tốt với ta như vậy, còn hao tổn tâm cơ đến gần ta!”

“Tết Nguyên Tiêu năm đó, người dẫn ta ra ngoài là muốn giết ta sao?”

Tuần Lạc chậm rãi đứng dậy, cúi người nhìn Tô Lạc Tuyết, một loạt tiếng chất vắn như đâm thẳng vào tai.

Cuối cùng, hắn chỉ thở dài, không cười cũng không nói.

Tô Lạc Tuyết không nhận được câu trả lời của hắn liền đứng dậy cố ép nước mắt vào trong: “Bị lợi dụng hai lần đã là quá đủ, sẽ không còn lần thứ ba nữa. Cảm ơn người đã giải thích cho ta biết chân tướng.”

“Là ta phải cảm ơn người đã chịu nghe ta nói nhiều như vậy, mấy năm nay, rốt cuộc ta cũng có thể đem những vướng mắc tích tụ trong lòng nói ra ngoài. Đầu có một ngày phải bước vào địa ngục, ta cũng không còn tiếc nuối.” Tuần Lạc nói xong liền cười cười bước ra khỏi đình.

Hắn đi quá nhanh, tà áo đón gió bay phấp phật.

Tô Lạc Tuyết nhìn theo bóng lưng hắn, trong lòng không kìm được mà bước lên: “Tuần Lạc!”

Tuần Lạc nghe thấy giọng nói của nàng, hắn dừng bước nhưng không quay người, chất giọng nhàn nhạt như theo gió thì thầm bên tai nàng: “Trần quy trần, thổ quy thổ, tận cùng phồn hoa chỉ còn lại một nắm cát mịn. Mà ta, ta chỉ muốn lấy được thứ ta muốn.”

Dứt lời, không đợi nàng nói gì thêm, hắn đã sai bước rồi đi.

Từ Vũ nhìn Tuần Lạc bước ra khỏi đình liền đi tới nghênh đón, chợt cô ngừng bước, kinh ngạc nhìn vệt nước lấp lánh trong mắt hắn.

“Nô tỳ cung tiền An Thân Vương.” Từ Vũ khôi phục tinh thần, cúi người hành lễ.

Nhưng hắn không vì vậy mà dừng lại, khi hắn đi lướt qua, trong không khí còn mang theo một làn gió lạnh.

Tô Lạc Tuyết cứ ngơ ngác đứng trong đình nhìn bóng dáng Tuần Lạc khuất càng lúc càng xa, mãi đến khi biến mất không thấy gì nữa, nàng mới thấp giọng hỏi: “Thứ ngươi muốn, so với tính mạng còn quan trọng hơn sao?”

Sau khi Tuần Lạc rời đi, Tô Lạc Tuyết ngồi một mình ngẩn ngơ nhìn đĩa thức ăn dần nguội lạnh, mà Từ Vũ cũng không dám đi tới, cô đứng phía xa chờ đợi. Ánh trăng mờ mờ chiếu rọi khắp Bạch Lan Hiên, tĩnh mịch mà thê lương.

Từ Vũ không biết phu nhân và An Thân Vương đã nói về chuyện gì, nhưng cô thấy cả hai đều rất bình tĩnh, bình tĩnh tới thê lương.

Nhất là lúc An Thân Vương rời đi, rõ ràng trong mắt còn ẩn chứa lệ quang, ngoài ra còn có phu nhân đang ngẩn ngơ ngồi trong thạch đình.

Cô không biết quan hệ giữa phu nhân và An Thân Vương đã sâu sắc tới mức nào, chẳng lẽ giữa bọn họ chỉ có tình bằng hữu đơn giản như vậy sao?

Từ Vũ đang mãi suy nghĩ thì nghe thấy tiếng bước chân rất nhỏ truyền tới, cô lập tức quay người lại, khi thấy rõ người tới là ai, cô sững sờ trong giây lát mới quỳ xuống nói: “Nô tỳ tham kiến Đế Quân.”

Tuần Dạ phát phát tay, gương mặt thoáng hiện lên vẻ mệt mỏi, ánh mắt chăm chú nhìn vào Tô Lạc Tuyết đang ngồi trong đình, chậm rãi đi về phía nàng.

Tô Lạc Tuyết đang mãi chìm đắm trong suy nghĩ của mình nên không nhận ra có người đến gần, mãi khi chiếc bóng đen bao trùm phía trước, nàng mới giật mình ngẩng đầu nhìn người mới tới, ánh mắt mê mẩn có vẻ sợ hãi nhưng vẫn nhanh chóng đứng lên thi lễ: “Tham kiến Đế Quân.”

Tuần Dạ đỡ nàng dậy rồi kéo nàng ngồi xuống phía đối diện: Đồng thời, ánh mắt hắn cũng thoáng lướt qua hai ly rượu rỗng trên mặt bàn đá.

Tô Lạc Tuyết chậm rãi ngồi xuống, đã hơn nửa tháng không gặp, trông hắn tiêu tụy đi nhiều, nhìn quảng thâm dưới mắt cũng thấy đã lâu hắn không có được giấc ngủ ngon.

“Đêm nay là đại hôn của Đế Quân, người nên ở trong tâm cung của Lệ Quý Phi thì hơn.”

“Cả không gian màu đỏ khiến ta nhớ đến nàng. . . nhớ tới hôm chúng ta thành thân, ta nợ nàng một đêm tân hôn.”

Tô Lạc Tuyết để ý tới cách nói chuyện của hắn, vẫn xưng “ta” chứ không hề xưng “trẫm”, trong lòng ngổn ngang chỉ biết cười nói: “Thế nên đêm nay chàng định nợ Lệ Quý Phi một đêm tân hôn sao?”

“Trẫm và nàng ta chỉ là kết thân chính trị thôi.” Tuần Dạ nhìn nàng cười cười, trong mắt cũng lộ rõ vẻ mệt mỏi.

“Ta đoán, năm chúng ta bị quốc quân Khang quốc bắt giữ, chàng và A Đạt Mục đã đạt thành hiệp nghị kết thân, tương lai chàng sẽ thành thân với Sách Hi Á.” Tô Lạc Tuyết khẳng định.

“Quả nhiên không thể lừa được nàng.” Chân mày đang cau chặt của Tuần Dạ thả lỏng hơn, bàn tay cầm lấy một chiếc ly rỗng đùa nghịch: “Đêm khuya mà vẫn ở đây uống rượu sao?”

Nghe hắn hỏi, Tô Lạc Tuyết cũng không thể giấu diếm: “An Thân Vương vừa mới tới.”

“Vậy sao?” Bàn tay hắn thoáng run lên: “Nàng đã uống rượu rồi.”

“Hàn huyền chút chuyện cũ nên có uống mấy ly.”

Tuần Dạ trầm mặc trong giây lát rồi đứng dậy đi tới bên cạnh kéo tay nàng, nàng nương theo lực tay của hắn mà đứng lên, đồng thời cũng cảm nhận được mùi rượu tỏa ra từ cơ thể hắn.

Nàng còn nghĩ Tuần Dạ sẽ hỏi bọn họ đã nói gì, thế nhưng hắn lại chỉ dẫn nàng quay về phòng: “Đêm khuya rồi, mau đi nghỉ ngơi thôi.”

Cảm nhận bàn tay đang siết chặt của hắn, nàng cũng dùng sức nắm chặt lại rồi yên lặng theo hắn quay về phòng.

“Nàng có biết lý do ta không sắc phong nàng không?” Bước chân của Tuần Dạ hơi chậm lại.

“Biết.”

Ngừng một lúc nàng mới nói tiếp: “Phong hào, danh phận đều chỉ là hư danh, ta không muốn làm chàng khó xử.”

“Sắc phong chỉ là chuyện sớm muộn.” Giọng hắn trở nên kiên quyết lạ thường: “Triều đình vẫn chưa ổn định, đợi thêm chút thời gian nữa”

“Tuần Dạ, chàng có lòng là được, còn những hư danh kia, đối với ta mà nói thật sự không quan trọng. Chi cần. . . . trong lòng chàng có ta là được.”

Nghe tới đây, hắn chợt quay lại nhìn thẳng vào mắt nàng: “Ta đã hứa sẽ cho nàng một đế nghiệp như họa, nhất định ta sẽ không nuốt lời.”

Nàng nhìn thấy sự chân thành trong mắt hắn, trầm mặc hồi lâu mới nặng nề gật đầu: “Ta tin chàng.”

Tây Cung

Những tiếng đồ vỡ vang vọng khắp tẩm cung, đám nô tài đứng ngoài rồi rít đẩy cửa bước vào, chỉ thấy Lệ Quý Phi trong bộ giá y màu đỏ đang đập loạn những thứ có trong phòng, còn các cung nữ bên trong đã sớm quỳ rạp xuống đất.

“Nurong nurong bót giận, nurong nurong bót giận.” Chúng cung nhân nhìn Lệ Quý Phi bực phát cơn giận mà không ngừng quỳ xuống khuyên can, không có ai dám bước lên ngăn cản gánh tai ương về mình.

“Bót giận? Đêm tân hôn nhưng Đế Quân không bước vào tẩm cung một bước, đã vậy còn biến mất không rõ tung tích, các người muốn ta bót giận thế nào đây?” Sách Hi Á dứt lời liền đập vỡ khay ngọc trên bàn, gương mặt tức giận tới đỏ bừng lên.

“Nurong nurong làm vậy chỉ khiến Đông cung chê cười thôi.” Một giọng nói già nua đầy khôn khéo vang lên thu hút tầm mắt mọi người.

Sách Hi Á thu bót lửa giận: “Người là ai?”

“Bẩm nurong nurong, nô tỳ là cung nữ chủ sự của Tây cung, An Nhiên.” Bà ta thản nhiên nói, không kiêu ngạo cũng không nịnh hót.

Sách Hi Á nhìn bà ta rồi đi quanh một vòng quan sát từ trên xuống dưới, sau đó nàng khẽ cười thành tiếng: “Người nói đúng, dù tối nay bản cung có thảm hại thế nào cũng không thể tạo cớ cho Đông cung chê cười.”

“Nurong nurong là người thông minh.” An Nhiên cất tiếng tán thưởng.

Giờ phút này, sự tinh nhuệ và sắc bén đã thay thế vẻ giận dữ trong mắt Sách Hi Á: “Mau điều tra cho bản cung, rốt cuộc đêm nay Đế Quân đã đi đâu.”

“Dạ, nurong nurong.”

“Nurong nurong, nô tài điều tra đêm nay Đế Quân không ngủ ở chỗ Lệ Quý Phi.” Tổng quản thái giám Đông cung – Phúc công công vội vàng chạy vào trong điện bẩm báo.

Hoa Tuyết mặc Mặc Chính Hoàng sắc phi la Cửu Phụng quần áo, ung dung dựa vào phượng ý, hai mắt khép hờ như đang rất mệt mỏi.

Nhận được tin báo, Hoa Tuyết cũng không mở mắt mà chỉ thấp giọng hỏi: “Đêm nay là đêm động phòng của Đế Quân với Lệ Quý Phi, sao người có thể không ngủ ở đó?”

“Bẩm nurong nurong, người ở cung đó kẻ Lệ Quý Phi giận tới đập vỡ gần hết đồ đạc trong phòng. Sau đó còn sai người tra xem Đế Quân đang ở nơi nào.”

Nghe tới đây, Hoa Tuyết khẽ nhếch môi cười nhạt. “Vậy Đế Quân đã đi đâu?”

“Nô tài thăm dò khắp nơi, cuối cùng mới nghe An công công ở bên cạnh Đế Quân nói, sau lễ bái đường, Đế Quân rời đi một mình, cũng không cho phép ai theo sau.”

“Vậy không có ai biết Đế Quân đã đi đâu?” Rốt cuộc Hoa Tuyết cũng mở mắt ra, trong đôi mắt mơ hồ thoáng xuất hiện vẻ lạnh lẽo.

“Cũng không hẳn.” Nói tới đây, Phúc công công cũng hạ thấp giọng xuống: “Nô tài phải bám dính vào An công công hồi lâu mới nghe được tin Đế Quân đi về phía Bạch Lan Hiên.”

“Bạch Lan Hiên?” Hoa Tuyết nghe địa danh này có phần quen tai, nhưng cũng không nhớ nổi đó là nơi nào.

Phúc công công nhắc nhở: “Là chỗ của Tô Lạc Tuyết.”

Lúc này, Hoa Tuyết mới nhớ ra, lúc Tô Lạc Tuyết mới vào cung, không những không được sắc phong mà còn bị đẩy tới ở trong Bạch Lan Hiên đơn sơ hẻo lánh, suốt nửa tháng liền không có người tới hỏi thăm, nàng còn nghĩ mình có thể quên đi sự tồn tại của người này. Nhưng tới hôm nay, Tuần Dạ lại bỏ mặc Sách Hi Á mà đi tới Bạch Lan Hiên, rốt cuộc hắn muốn làm chi? Chẳng lẽ hắn muốn sắc phong cho Tô Lạc Tuyết sao?

Sau khi sắc phong Đế Hậu, cũng đã hơn nửa tháng Tuần Dạ không tới Đông cung, hần luôn lấy có quốc sự bận rộn mà qua đêm trong Ngự Thư Phòng. Đám cung nhân cũng lén lút chê cười Đế hậu không được Đế Quân sủng ái, mới sắc phong có nửa tháng đã bị lạnh nhạt như vậy, thực chất nàng cũng chỉ là một Đế hậu hư danh thôi.

Lúc ở Tướng phủ, thỉnh thoảng Tuần Dạ còn dẫn nàng ra ngoài du ngoạn, nhưng khi đã trở thành Đế Quân, hần lại lạnh nhạt với nàng. Vì hần đã trở thành Đế Quân nên không cần nàng nữa sao? Từ đầu đến cuối hần chỉ lợi dụng thân phận của nàng sao?

Hoa Tuyết nàng đã bao giờ phải chịu nhục như vậy.

Nghĩ tới đây, bàn tay Hoa Tuyết khẽ nắm chặt lại.

“Chuyện Đế Quân đi Bạch Lan Hiên còn ai khác biết không?”

“An công công này rất kín mồm kín miệng, nếu không phải nô tài dựa vào uy tín của Đế hậu nương nương, chỉ e An công công sẽ không tiết lộ mảy may. Thế nên nô tài nghĩ, người mới vào cung như Lệ Quý Phi khó có thể thăm dò được tung tích Đế Quân.”

Hoa Tuyết ngồi thẳng dậy, trầm tư trong giây lát mới ra lệnh: “Ngươi truyền ít tin sang Tây Cung, nói đêm nay Đế Quân đi Bạch Lan Hiên.”

“Vâng, nương nương.” Phúc công công còn chưa kịp rời đi cũng bị Hoa Tuyết gọi lại: “Đợi chút, phía bên Thái hậu, cũng thả luôn tin tức sang đó đi.”

Phúc công công có phần do dự nhắc nhở: “Nương nương, nếu làm kinh động tới Thái hậu, Đế Quân bị Thái hậu chỉ trích sẽ truy cứu chuyện này tới cùng, nếu liên lụy tới nương nương, chỉ e sẽ làm ảnh hưởng tới tình cảm giữa người và Đế Quân.”

“Ngươi nghĩ khi Thái hậu và Lệ Quý Phi biết được tin này, Đế Quân còn đủ sức truy cứu xem ai truyền tin ra ngoài sao? Chỉ e hần phải tập trung tinh thần bảo vệ Tô Lạc Tuyết. Mà dù có truy cứu đến chỗ bản cung thì sao, tình cảm giữa bản cung và hần” Nói đến hai chữ “Tình cảm”, Hoa Tuyết lộ ra nụ cười trào phúng rồi cho Phúc công công lui ra.

Đợi Phúc công công đi rồi, Hoa Tuyết mới chậm rãi đứng dậy, bàn chân trần bước trên nền đá lạnh lẽo đi về phía án thư, cây nến đỏ và chiếc đèn rực rỡ bao trùm lấy nàng nhưng lại toát lên vẻ cô tịch, thê lương.

Nàng đứng nhìn tờ giấy Tuyên Thành trắng như tuyết trên mặt bàn, ngoài miệng thì thảo nói: “Giữa ta và hần còn có tình cảm sao? Tâm tư của hần, tất cả đã đặt lên người Tô Lạc Tuyết, tất cả đã đặt lên người cô ta!” Nàng nghiêng răng nhấn mạnh từng chữ.

Nhắc bút lên, viết thẳng một mạch không ngừng.

“Ta không muốn tranh, không muốn tranh. . . .” Nàng nhìn bốn chữ “Thân gửi Hoa Tu” đang nhảy múa trước mắt: “Tất cả là do ngươi ép buộc ta!”

Lại một đêm hoa rơi tàn lụi, đồng hồ cát chảy từng giọt tới sáng.

Cả đêm nay Tô Lạc Tuyết không chớp mắt, cũng không biết đang nghĩ chuyện gì, nhưng nàng có thể cảm nhận Tuần Dạ đang ngủ rất say.

Hần ôm nàng ngủ suốt cả đêm, vừa mới đặt lưng đã ngủ say như vậy có thể thấy mấy ngày qua hần không được nghỉ ngơi từ tể, nàng không dám động dậy tránh làm hần thức, nàng chỉ có thể yên tĩnh nằm đó ngắm nhìn gương mặt hần.

Nàng muốn ngủ, nhưng nàng không thấy buồn ngủ.

Hình như, khi con người đã bước chân vào hoàng cung sẽ không kim được mà cảm thấy bị thương.

Hoàng cung này sẽ làm thay đổi con người, giống như Tuần Dạ vậy, giờ trông hần còn lạnh lùng và uy nghiêm hơn trước, đồng thời cũng cự tuyệt người khác tiến lại gần hần.

Ngay cả nàng cũng không dám nói nhiều trước mặt hần, nàng chỉ sợ nàng nói sai, làm sai.

Nếu còn ở Tướng phủ, nàng sẽ chủ động kể lại chuyện Tuần Lạc tới chỗ nàng hàn huyên, nhưng hôm nay không giống vậy, người nằm bên cạnh nàng lúc này chính là Đế Quân Thiên Triều, chỉ cần nói sai một câu cũng có thể mang tới tai họa ngập đầu, nàng không dám đem tính mạng Tuần Lạc đi đánh cược.

Cho dù trước giờ Tuần Lạc luôn lợi dụng nàng thì nàng cũng không muốn Tuần Lạc gặp chuyện không may.

Trời còn chưa sáng, Tuần Dạ đã tỉnh lại, Tô Lạc Tuyết lập tức nhắm mắt giả như đang ngủ say.

Trong gian phòng yên tĩnh, nàng có thể nghe tiếng Tuần Dạ cẩn thận bước xuống giường, nghe tiếng thay quần áo, chắc đã đến lúc lâm triều.

Đợi Tuần Dạ rời đi, nàng mới lần mở mắt ra nhìn màn che trên đỉnh đầu, tấm màn kia như ngọn núi nặng nề đè ép khiến nàng không thở nổi, linh cảnh như có chuyện gì đó sắp xảy ra.

Dù Nguyên Dực từng là đồng minh của Tuần Dạ, nhưng hần cũng không thể mặc cho thiên hạ của Nguyên gia đổi sang họ Tuần, hần án binh bất động

như vậy cũng không chứng minh sau lưng hắn không mưu tính chuyện gì.

Thêm vào những lời kỳ quái Tuần Lạc nói đêm qua, trần quy trần, thổ quy thổ, mấy câu đó, càng nghe càng thấy giống di ngôn từ biệt.

Nghĩ tới đây, Tô Lạc Tuyết khẽ rung mình lấy chân trùm kín người, nàng không dám nghĩ tiếp mà chìm dần vào giấc ngủ.

Trong ngự hoa viên tràn ngập không khí vui mừng, các cung nhân đứng thành hai hàng, làn váy lay động trong làn gió thu chẳng khác nào một bức Thu Cảnh đồ.

Tuần Ngự đi ngắm cảnh cùng với mấy cung nhân, từ xa nhìn lại đã thấy phía Đông ngự hoa viên vô cùng náo nhiệt làm nàng hiếu kỳ đi về nơi đó.

“Sao Ngự Hoa Viên lại náo nhiệt như vậy?” Vừa tới gần, nàng liền lên tiếng hỏi thăm các cung nhân.

“Bẩm trưởng công chúa, là họa sĩ Vương đang họa chân dung thái hậu trong đó.”

“Họa sĩ Vương?” Tuần Ngự nhíu mày đi về phía trước: “Thái hậu có hài lòng không?”

“Họa sĩ Vương chưa bị chê bao giờ, các bức họa của hắn chỉ giúp người được vẽ càng thêm đẹp, càng thêm sinh động, bức họa Thái hậu trẻ hơn hai mươi tuổi, nhưng vừa nhìn vẫn có thể nhận ra đây là Thái hậu nương nương, Thái hậu rất thích hắn, mỗi lần tâm trạng vui vẻ sẽ cho gọi họa sĩ Vương về liên tục mấy tuần” Nhắc tới họa sĩ Vương, cung nhân kia không ngừng khen ngợi.

“Vậy sao, bản công chúa rất muốn xem hắn tài tới mức nào.” Dứt lời, nàng đã bước đến chỗ có đám đông náo nhiệt, hai hàng cung nhân nhìn thấy trưởng công chúa lập tức cúi người thi lễ: “Tham kiến trưởng công chúa.”

Âm thanh này cũng kinh động tới hai người đang ngồi họa chân dung, Thái hậu vẫn thản nhiên ngồi thẳng, mắt không chớp như cũ, còn bàn tay họa sĩ Vương lại khẽ run lên làm hỏng một bức họa sắp hoàn thành.

“Thần đáng chết.” Chỉ thấy họa sĩ Vương quỳ xuống nhận tội.

Chu Lệ Uyển nhìn Tuần Ngự tỏ vẻ không vui: “Không phải ai gia đã dặn dò, khi họa sĩ Vương vẽ tranh cho ai gia thì không được kẻ nào tới quấy nhiễu sao?”

“Hóng một bức, vẽ lại bức khác là được.” Tuần Ngự làm như không thấy đáng vẻ bất mãn kia, nàng đi thẳng tới chỗ Thái hậu, ánh mắt quét qua vị họa sĩ Vương đang quỳ trên mặt đất: “Hoàng gia luôn lấy nhân nghĩa trị thiên hạ, chỉ là một bức tranh thôi, Thái hậu sẽ không trách tội người, mau đứng lên đi.”

Họa sĩ Vương không thấy Thái hậu lên tiếng nên cũng không dám đứng dậy, nhất thời, bầu không khí trở nên nặng nề, cứng ngắt.

Chu Lệ Uyển nhìn Tuần Ngự hồi lâu mới thở dài nói: “Đứng lên đi.”

“Tạ thái hậu nương nương, tạ trưởng công chúa.” Lúc này họa sĩ Vương mới đứng dậy.

Trong khoảnh khắc họa sĩ Vương kia đứng lên, Tuần Ngự vẫn đang nhìn chăm chăm vào hắn giật mình dường như không dám tin: “Vương Kiếm Đăng?”

“Các người quen nhau sau?” Chu Lệ Uyển nghe Tuần Ngự nhắc tới cái tên này, rõ ràng rất quen tai, nhưng lại không nhớ mình từng nghe ở đâu.

“Không quen, nhi thần chỉ tình cờ nghe cung nhân nhắc tới.” Gương mặt Tuần Ngự có phần cứng ngắt, ngay cả nụ cười cũng trở nên miễn cưỡng: “Nghe nói họa sĩ Vương là thần bút đệ nhất thiên hạ, không biết bản công chúa có may mắn được người vẽ cho một bức Đan Thanh[1]?”

[1]: Đan Thanh: tranh màu.

“Chỉ cần công chúa tin tưởng vì thần.” Hắn còn chưa nói xong đã bị Tuần Ngự ngắt lời: “Vậy thì tốt, đợi vẽ xong cho mẫu hậu, người cũng vẽ cho ta một bức.”

“Vâng, trưởng công chúa.” Hắn cung kính cúi đầu, dáng vẻ bình tĩnh không bộc lộ điểm gì khác thường.

Lúc này một cung nhân vội vã tới bẩm báo: “Thái hậu nương nương, Tây Cung truyền tin đến nói đêm qua Đế Quân không ở trong tâm cung của Lệ Quý Phi, Lệ Quý Phi tức giận tới đập vỡ đồ đạc.”

“Không ở trong tâm cung? Dạ nhi làm vậy còn ra thể thống gì?” Chu Lệ Uyển buồn bực hỏi: “Vậy nó đã đi đâu?”

“Nô tài cũng không rõ, nô tài chỉ biết Lệ Quý Phi vừa đi Bạch Lan Hiên.”

Chu Lệ Uyển hỏi lại: “Bạch Lan Hiên?”

“Là chỗ của Tô Lạc Tuyết.” Hắn lập tức nhắc nhở: “Thái hậu nương nương có cần ra mặt không, nô tài lo Lệ Quý Phi sẽ làm lớn chuyện.”

“Nữ nhân trong hậu cung tranh giành tình cảm đời nào chả có, chẳng lẽ lần nào cũng bắt ai gia ra mặt giải quyết sao? Kệ họ đi, Họa sĩ Vương, người hãy

về cho ai gia một bức Đan Thanh.”

Nhưng nghe đến đây, Tuần Ngừ lại bối rối nói: “Vây mẩu hậu từ từ về, nhi thần xin được cáo lui trước.” Cũng không đợi Thái hậu lên tiếng, nàng đã tự động rời đi.

Chu Lệ Uyển buồn bã nhìn theo bóng dáng Tuần Ngừ.

Tỳ nữ Trạ Lam đi theo Chu Lệ Uyển nhiều năm lên tiếng: “Sao Thái hậu lại để trưởng công chúa phóng túng như vậy? Dù sao nơi này cũng là hoàng cung, không phải Tướng phủ, trưởng công chúa nên có chừng mực.”

“Kệ nó đi, là ai gia nợ nó quá nhiều.” Chu Lệ Uyển buông tiếng thở dài.

Họa sĩ Vương mới nâng bút chuẩn bị vẽ cũng ngừng lại, trong mắt thoáng xuất hiện vẻ đau đớn, nhưng cũng thu lại rất nhanh.

Bạn đang đọc truyện *Đế Nghiệp Như Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 2: Phong phi

“Đêm qua Đế Quân ngủ ở chỗ ngời sao?” Giọng nói sắc bén vang vọng trong phòng.

Từ lúc tới Bạch Lan Hiên, Sách Hi Á luôn dùng ánh mắt khinh thường nhìn Tô Lạc Tuyết vẫn chưa tỉnh táo hẳn, viền mắt thâm quầng, tóc chưa kịp chau chuốt tí mĩ, trang phục đơn giản, không hề có màu mè sắc sỡ lóa mắt.

“Bẩm nương nương, đúng vậy.” Tô Lạc Tuyết thấp giọng nói, nàng ngủ chưa được bao lâu đã bị Từ Vũ đánh thức, nói là Lệ Quý Phi giá lâm, còn dặn nàng phải cẩn thận.

Nàng uể oải tới không còn sức, mí mắt như muốn dính chặt vào nhau, nhưng nàng cũng biết Lệ Quý Phi này đang tới cửa hỏi tội.

Đêm động phòng, Đế Quân vốn phải ở trong tấm cung của nàng ta lại đi tới Bạch Lan Hiên, đổi lại là nàng, nàng cũng sẽ tức giận.

“Thật kỳ lạ, một nữ nhân đến cả phong hào không có mà dám câu dẫn Đế Quân ở lại qua đêm, là ai cho cô lá gan này?” Sách Hi Á cũng không nói lòng vòng, lửa giận bốc cao lập tức chèn ép Tô Lạc Tuyết.

Tô Lạc Tuyết đứng trong phòng khách, dù tinh thần không tốt nhưng cũng không bị khí thế của Sách Hi Á áp đảo: “Đêm qua Đế Quân quá mệt nên mới tới Bạch Lan Hiên nghỉ ngơi.”

“Khá lắm, Đế Quân quá mệt, nhưng ngời có biết đêm qua là đêm động phòng của bản cung và Đế Quân không? Dám dùng thủ đoạn giữ Đế Quân ở lại nơi này, ngời đáng bị tội gì?” Sách Hi Á càng nói càng tức giận.

“Là Đế Quân muốn ở lại Bạch Lan Hiên, việc này đâu có thể oán trách phu nhân.” Từ Vũ lên tiếng.

“Cầu nô tài, khi nào đến phiên ngời nói chuyện với bản cung, người đầu, và miệng cho ta!” Sách Hi Á sai hai tên thái giám tùy thân bắt lấy Từ Vũ, Tô Lạc Tuyết vừa định lên tiếng đã thấy Từ Vũ linh hoạt né tránh, đồng thời còn vòng chân ra sau đá ngã hai tên thái giám xuống mặt đất: “Dù phu nhân chưa được sắc phong nhưng cũng không phải người có thể bắt nạt, ai dám bắt kính với phu nhân, Từ Vũ tuyệt không tha thứ.”

“Khá khen cho cầu nô tài trung thành, nghĩ có chút võ công mà can rờ trước mặt bản cung sao?” Sách Hi Á tức tới trắng bệch.

“Nói thế nào phu nhân cũng là thê tử của Đế Quân, chỉ vì thời cơ chưa tới nên chưa được phong. Chỉ dựa vào việc đêm qua Đế Quân tới Bạch Lan Hiên cũng đủ biết địa vị của phu nhân trong lòng Đế Quân, nếu nương nương dám động tới phu nhân, nhất định Đế Quân sẽ không tha thứ cho nương nương.” Từ Vũ một lòng bảo vệ chủ, trước mặt Lệ Quý Phi cũng không có chút kiêng dè nào.

Sách Hi Á giận quá hóa cười: “Được, đã vậy bản cung nhất định phải động tới Tô Lạc Tuyết, ta rất muốn xem, Đế Quân sẽ không tha thứ cho ta như thế nào.” Dứt lời, bản tay đang âm thầm tụ nội lực lại nghe thấy tiếng cười thần nhiên từ bên ngoài truyền tới.

“Mới đến cửa Bạch Lan Hiên đã thấy náo nhiệt.” Tuần Ngừ tươi cười, mỗi một cử chỉ đều quyến rũ đầy phong tình.

“Tham kiến trưởng công chúa.” Chúng nô tài trong sân lập tức quỳ xuống thỉnh an.

“Đứng lên đi.” Tuần Ngừ khẽ vung tay lên rồi đưa mắt nhìn về phía Sách Hi Á: “Đây là công chúa Sách Hi Á đến từ Khang quốc sao, quả giống như trong truyền thuyết, xinh đẹp động lòng người.”

Sách Hi Á thu hồi nội lực, đưa mắt nhìn Tuần Ngữ: “Cô là trưởng công chúa Thái Bình.”

Tuần Ngữ gật đầu rồi bước đến gần Sách Hi Á: “Vừa rồi nhìn như Quý Phi như đang muốn tỷ thí với Từ Vũ? Quý phi cũng thật có mắt nhìn người, Từ Vũ là thị vệ tùy thân đi theo hoàng huynh từ nhỏ, ít ra cũng học được một nửa bản lĩnh của hoàng huynh. Nhưng dù sao đây cũng là hậu cung Thiên Triều, không thể so với Khang quốc, công chúa Sách Hi Á có thể là nữ nhi được Khang vương sủng ái nhất, nhưng hậu cung lại do Đế hậu cầm quyền. Nếu chuyện hai người động thủ truyền tới Đông cung, việc này khác gì giờ nhục điểm cho người ta nắm.”

“Vậy thì sao? Nàng ta có thể làm gì ta?” Sách Hi Á khinh thường nói.

“Có lẽ Lệ Quý Phi ở Khang quốc đã quen muốn gì làm đó, nhưng đây là Thiên Triều, phụ vương của Quý Phi cũng không có ở đây. Mà Đế hậu nương nương, thân ca ca của nàng là đệ nhất phú hào, giờ còn được phong làm nhất phẩm Đại Học Sĩ, Đế Quân có thể đáng cơ, công lao của hân hoàn toàn không nhỏ.” Tuần Ngữ thần nhiên thông báo.

Sách Hi Á hiểu huyền cơ trong lời Tuần Ngữ nhưng vẫn không chịu xuống nước: “Dù vậy, bản cung cũng không thể cho một cậu nô tài lên nước.”

Tuần Ngữ nhìn sang phía Từ Vũ: “Từ Vũ, còn không mau quỳ xuống nhận lỗi với nương nương?”

Từ Vũ không tình nguyện, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt Tuần Ngữ, đành phải miễn cưỡng quỳ xuống, lạnh nhạt nói: “Từ Vũ xin Quý Phi nương nương thứ tội.”

Sách Hi Á lạnh lùng nhìn Từ Vũ, dường như trong lòng vẫn chưa hết giận.

“Lệ Quý Phi là người thông minh, đừng nên để người khác kích thích mới đúng.” Tuần Ngữ tiếp tục nói.

“Kích thích?” Sách Hi Á không hiểu.

“Từ xưa tới nay, Đông Tây thủy hỏa bất dung, Lệ Quý Phi là người mới tới Thiên Triều, người cứ ngậy thơ chạy tới Bạch Lan Hiên làm loạn cho kẻ đứng ngoài cười khẩy. Mà Đế Quân cũng không hề thích chuyện hậu cung tranh đấu, nhất là khi có người xuống tay với nữ nhân của ngài, đúng là Đế Quân không thể làm gì nương nương, nhưng nếu đánh mất lòng tin của Đế Quân, nương nương định sống cả đời trong Tây Cung vắng vẻ, lạnh lẽo sao?”

Những lời này làm Sách Hi Á bừng tỉnh, rõ ràng đêm qua An Nhiên bẩm báo nói không biết Đế Quân đã đi đâu, nhưng tới sáng nay lại có tin đồn Đế Quân qua đêm ở Bạch Lan Hiên, nghĩ lại đúng là do người ngoài có ý thả tin đồn, muốn mượn tay nàng để đạt được mục đích.

Sách Hi Á đã không còn tức giận: “Sao lại nói với ta những chuyện này?”

“Ta thích cá tính thẳng thắn của Quý Phi, cũng cảm thấy Quý Phi là một người đáng để kết giao làm bằng hữu.”

Sách Hi Á không nói gì, hết đưa mắt nhìn Từ Vũ rồi lại nhìn Tô Lạc Tuyết: “Bản cung mệt rồi, hồi cung thôi.” Sách Hi Á đi được vài bước vẫn quay lại cười nói: “Cám ơn trưởng công chúa chỉ điểm, trưởng công chúa đúng là một bằng hữu đáng kết giao.”

Tuần Ngữ thấy Sách Hi Á đi khuất mới thở phào nhìn Từ Vũ đang quỳ dưới đất: “Mang tiếng người ở bên cạnh Tuần Dạ lâu như vậy mà cũng phân rõ nặng nhẹ.”

“Rõ ràng Lệ Quý Phi không có ý tốt, chúng ta cũng không phải loại người dễ bắt nạt như vậy.” Từ Vũ không phục nói.

“Lệ Quý Phi cũng không phải người dễ bị bắt nạt, chưa nói nàng ta là công chúa được Khang vương sủng ái nhất mà còn là người đứng đầu Tây Cung. Người nghĩ mấy động tác mèo quào của mình có thể so được với người lớn lên trong quân doanh như nàng ta sao. Cũng may tuy nàng ta có chút điều ngoa, cuồng ngạo nhưng cũng là một cô nương thẳng thắn, không có tâm kế, nếu không, chỉ dựa vào mấy câu của bản công chúa mà có thể hóa giải chuyện này sao?”

“Được rồi, trưởng công chúa, Từ Vũ cũng vì muốn giúp ta, đừng trách Từ Vũ nữa.” Tô Lạc Tuyết ra hiệu bảo Từ Vũ đứng dậy.

Tuần Ngữ nhìn qua Từ Vũ: “Được rồi, người lui xuống trước đi.”

Đợi Từ Vũ đi rồi, Tô Lạc Tuyết mới mệt mỏi ngã vào ghế dựa.

“Mệt như vậy? Là đêm qua ngủ không ngon hay do hoàng huynh chà đạp tới hông rồi.” Nói đến đây, Tuần Ngữ cười đầy ám muội.

Tô Lạc Tuyết lườm Tuần Ngữ: “Nếu không nhờ người tới giải vây, không biết sẽ gặp phải rắc rối gì nữa.”

“Đều do Tuần Dạ, chọn lúc nào không chọn lại chọn đêm động phòng tới chỗ người, huống chi người còn chưa được sắc phong.” Tuần Ngữ bất mãn nói.

“Chàng cũng có chỗ khó xử, ta không trách chàng.”

Tuần Ngữ nghe vậy, trong mắt thoáng hiện vẻ khổ sở nhưng đã bị Tô Lạc Tuyết nhanh chóng bắt được: “Người làm sao vậy?”

Tuần Ngừ thờ dài, ngập ngừng nói: “Ta. . . . ở Ngự Hoa Viên, ta nhìn thấy. . . .”

“Nhìn thấy ai?” Lần đầu thấy Tuần Ngừ ấp a ấp úng như vậy, Tô Lạc Tuyết hiểu kỳ ngòai thẳng dậy hỏi.

Tuần Ngừ hít một hơi thật sâu mới nói: “Có nhớ chuyện ta từng kể, ta và một tên họa sĩ nghèo yêu nhau, cuối cùng lại bị phụ thân cứng rắn chia rẽ chưa?”

“Nhớ, chẳng lẽ ngươi đã nhìn thấy hắn?” Tô Lạc Tuyết cả kinh.

“Đúng, vừa rồi ra đã nhìn thấy hắn trong ngự hoa viên. Không biết có phải ý trời trời ngươi không, lúc ta nghĩ mình không còn cơ hội gặp lại hắn, hắn lại dùng thân phận họa sĩ ngự tiền xuất hiện trước mặt ta. . . . Nhưng ta biết, ta không được tỏ ra quen biết hắn, làm như vậy chính là hại hắn.” Trong mắt Tuần Ngừ tràn đầy đau thương.

Tô Lạc Tuyết gật đầu, dường như cả hai đều cùng đắm chìm trong cảm giác đau thương: “Ban đầu vì thân phận khác biệt mà không thể ở cùng một chỗ thì đến bây giờ càng không thể, ngươi là trưởng công chúa cao quý, chỉ có đám vương công quý tộc mới xứng với thân phận của ngươi.”

Tuần Ngừ cười châm chọc, nước mắt cũng bắt đầu tràn mi: “Môn đăng hộ đối, lúc nào cũng phải môn đăng hộ đối, chẳng lẽ ở trong hoàng cung này sẽ không có quyền lựa chọn người mình yêu sao?”

“Tuần Ngừ. . . .” Tô Lạc Tuyết không biết nên khuyên cô như thế nào mà còn cảm thấy nỗi bi thương đang trào dâng trong lòng: “Ban đầu ta gả cho Tuần Dạ cũng là vì môn đăng hộ đối, ta nghĩ, nếu không có lần gặp nhau ở Hoàn Thành, giữa ta và hắn cũng không có tình cảm với nhau. Giờ đây ta đã là nữ nhi tội thân, muốn sắc phong ta còn khó hơn cả lên trời, nói đi nói lại cũng vẫn là môn đăng hộ đối thôi.”

“Nhưng ít ra hai người có thể ở bên nhau, mà ta với hắn, gặp lại nhau cũng chỉ có thể xem như người lạ.”

“Có một loại tình yêu không nhất định phải ở gần bên nhau, chỉ cần trong lòng có nhau đã là đủ rồi.”

“Ta hiểu, thật ra ta đã hiểu từ rất lâu, suốt mấy năm nay ta cũng chưa bao giờ dám hy vọng xa vời, chỉ cần hắn bình an, ta sẽ không tới quấy rầy cuộc sống của hắn. . . .” Nói đến đây, nước mắt Tuần Ngừ đã chảy rơi xuống: “Ta nghe các quan trong triều nói, Tuần Dạ muốn ban hôn cho ta và Tuần Lạc, năm nay ta cũng đã hai mươi một, lớn như vậy cũng nên xuất giá rồi. Gả cho con cháu quý tộc có quyền có thế, củng cố quyền lực hoàng gia, có lẽ, ta sẽ quên được hắn.”

Tô Lạc Tuyết đứng dậy ôm chặt Tuần Ngừ: “Nỗi đau có lớn hơn nữa rồi cũng sẽ qua đi.”

Hoa Tu mặc triều phục cùng các đại thần cung kính đứng trong đại điện chờ Đế Quân lâm triều, từ sau khi nhận được thư của Hoa Tuyết, hắn vẫn do dự không biết làm sao cho đúng.

Dường như Hoa Tuyết đã thay đổi rồi.

Từng câu từng chữ đầy phẫn hận, hận Tuần Dạ, hận Tô Lạc Tuyết.

Trong thư, Hoa Tuyết muốn hắn dùng mọi cách ngăn cản Tuần Dạ sắc phong Tô Lạc Tuyết, muốn hắn củng cố quyền thế trong triều, bảo vệ địa vị Hoa gia.

Có một câu trong bức thư hắn thấy ấn tượng nhất: nếu không giữ được trái tim của Tuần Dạ thì cũng phải giữ được thân xác hắn, khiến hắn vĩnh viễn cũng không thể rời bỏ Hoa Tuyết.

Những lời này làm hắn nhớ tới Tô Tường Vi, chẳng lẽ Hoa Tuyết muốn trở thành một Tô Tường Vi thứ hai, muốn Hoa gia quyền khuynh thiên hạ sao?

Nhưng Hoa Tuyết sai rồi, năm đó, Tô Tường Vi có thể hoành hành như vậy vì bà ta có được tình yêu của tiên đế, còn Hoa Tuyết, nàng không có được sự sủng ái của Tuần Dạ.

Nếu Tuần Dạ biết người cứu hắn năm đó là Tô Lạc Tuyết, Hoa Tuyết sẽ chẳng còn địa vị gì trong lòng hắn.

Tuy nói Tuần Dạ vẫn phải dựa vào tài lực của Hoa gia, nhưng Hoa gia cũng chẳng thể tách rời quyền lực của Thiên Triều, chỉ cần một ngày Hoa Tu hắn còn đứng vững, Hoa Tuyết sẽ mãi là Đế hậu của Tuần Dạ, nhưng nếu Hoa gia có dị tâm, thế cờ bị loạn, kết cục của Hoa gia sẽ chẳng khác gì Tô gia năm đó.

Hoa Tuyết không hiểu điều này, hắn không trách, dù sao cũng là do hận thù che mắt, xem ra hắn phải tìm cơ hội tới thăm Hoa Tuyết một chuyến.

“Đế Quân lâm triều.” Giọng nói cao vút của An công công ngắt mạch suy nghĩ của Hoa Tu, vắn vớ bá quan quỳ xuống hô vang: Đế Quân vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!

“Các ái khanh bình thân.” Tuần Dạ mặc triều phục cử long ngòai xuống long ý, ánh mắt thần nhiên nhìn xuống bá quan: “Hôm nay trẫm muốn tuyên bố ba chuyện, chuyện thứ nhất là hôn sự của Thái Bình công chúa, trưởng tử Chúc Lam của Định An Hầu tướng mạo đường hoàng, là một nhân tài hiếm có, rất xứng đôi với trưởng công chúa, trẫm đã sai bộ Lễ chọn ngày hoàng đạo tổ chức đại hôn.”

“Vi thần thay mặt Chúc Lam tạ chủ long ân.” Định An Hầu lập tức bước lên tạ ơn.

“Chuyện thứ hai là hôn sự của An Thân Vương”

“Đế Quân, vi thần chưa tính đến chuyện lập gia thất.” Tuần Lạc đứng trong đám người bước ra, ngắt ngang lời của Tuần Dạ.

“Năm nay An Thân Vương đã hai mươi sáu rồi.” Tuần Dạ không cho phép từ chối.

“Tạ Đế Quân, nhưng thần còn chưa lập nghiệp nên không muốn thành gia.” Tuần Lạc kiên định nói.

“An Thân Vương từ chối như vậy có phải do đã có ý trung nhân? Nếu không ngại nói ra, trẫm sẽ làm chủ cho người.”

Tuần Lạc trầm mặc một lúc mới nói: “Đúng là thần có ý trung nhân, nhưng trái tim của nàng không dành cho vi thần, nhưng vi thần vẫn đang cố gắng, tin tưởng nàng sẽ bị sự chân thành làm cho cảm động.”

Ánh mắt Tuần Dạ trở nên lạnh lẽo vô cùng: “Cô nương kia cũng thật may mắn, An Thân Vương tốn nhiều công sức như vậy, nhưng nếu trái tim của người ta không dành cho người, dù người cố gắng đến mấy cũng chỉ nhận được sự cảm động chứ không phải tình yêu.”

“Sẽ có một ngày, sự cảm động kia sẽ chuyển hóa thành tình yêu.”

Sắc mặt Tuần Dạ càng lúc càng lạnh: “Được, nếu An Thân Vương không muốn thành gia, chuyện này tạm thời gác xuống. Chuyện thứ ba, đó là việc sắc phong chính thê Tô Lạc Tuyết của trẫm làm Hoa phi nhất phẩm.”

Tuần Dạ vừa nói xong, hơn phân nửa số quan viên đồng loạt quỳ xuống, các đại thần khác thấy vậy cũng lập tức quỳ xuống, nhất thời, bá quan văn võ đã quỳ đầy đất.

Binh Bộ Thượng Thư Đồng Thụy nói: “Đế Quân, vạn lần không được, tuy Tô Lạc Tuyết là chính thê của Đế Quân, nhưng cô ta cũng là con cháu của tội nhân Tô Tường Vi, Tô Tường Vi hại vua đoạt ngôi, hậu nhân của bà ta sao có thể sắc phong làm Phi.”

Hộ Bộ Thị Lang Trương Phạm Hạo lập tức nói theo: “Đồng đại nhân nói rất đúng, chẳng lẽ Đế Quân đã quên mất đêm cung biến trên tường thành năm nào, chính ngài là người đã thống lĩnh Tuần gia tiêu diệt Tô gia, biết đâu Tô Lạc Tuyết kia đã ghi hận trong lòng nên muốn vào cung trả thù.”

“Đế Quân, mấy vị đại nhân nói đúng, Đế Quân thân là đương kim cửu ngũ chí tôn, phải đề phòng mọi thứ có khả năng uy hiếp tới an nguy của người. Vi thần cho rằng phải trục xuất Tô Lạc Tuyết ra khỏi hoàng cung.”

Nhất thời, cả triều đình sôi trào, tất cả đều phản đối sắc phong Tô Lạc Tuyết, còn Tuần Dạ càng nghe, sắc mặt càng thêm lạnh.

“Tất cả các người cùng phản đối việc sắc phong Tô Lạc Tuyết?” Tuần Dạ lạnh lùng hỏi.

“Xin Đế Quân nghĩ kỹ hãy làm.” Mọi người đồng thanh nói.

Tuần Dạ cười lạnh, tiếng cười không lớn không nhỏ nhưng vẫn đủ truyền vào tai văn võ bách quan.

“Các người có từng nghe qua điển cổ kiểm cử tình thâm [1]?” Tuần Dạ hỏi.

Đồng Văn Thụy lập tức hiểu ý của Đế Quân: “Vi thần từng nghe qua điển cổ này, nhưng tình huống lúc này không hề giống với lúc đó, Tô Lạc Tuyết cũng không phải là Hứa Bình Quân, vẫn xin Đế Quân hãy nghĩ lại.”

“Đúng vậy, Tô Lạc Tuyết không giống Hứa Bình Quân, vì những việc nàng làm so với Hứa Bình Quân chỉ có hơn chứ không có kém.” Tuần Dạ nói đến đây liền đứng thẳng dậy: “Trên người Tô Lạc Tuyết có hai vết sẹo vĩnh viễn không thể tan biến, một vết sẹo ở vai trái do trúng tên. Mà mũi tên kia chính là Tô Lạc Tuyết bất chấp an nguy của bản thân dụ quân địch cho trẫm lên vào quân doanh Khang quốc đốt lương thảo, chính nhờ sự can đảm của nàng mới có lần đốt lương thảo thành công kia.”

“Vết sẹo thứ hai nằm ở trên lưng, đó cũng là vết thương nghiêm trọng nhất. Năm ngoái, trẫm phụng hoàng mệnh xuất binh chinh phạt Hung Nô, nàng cũng theo ta đi tòng quân, gian khổ bị kẻ địch bắt giữ. Lúc trẫm cùng mấy vị tướng quân tiến vào quân doanh Hung Nô. Có tới một ngàn binh lính muốn chặn giết chúng ta, nàng không chỉ ở lại mà còn cùng trẫm đẩy lui quân địch, cuối cùng, để giúp trẫm lấy được thủ cấp của đại soái Hung Nô, nàng bị trúng thương. Nếu không có nàng, trẫm đã sớm bỏ mạng trong quân doanh, loại tình cảm sống chết có nhau này chẳng lẽ không xứng với bốn chữ kiểm cử tình thâm sao?” Từng câu từng chữ vang vọng trong đại điện làm văn võ bá quan không còn gì để nói.

“Tuy Tô Lạc Tuyết là nữ nhi tội thần, nhưng nàng không thông đồng phản nghịch cùng Tô gia, nàng một lòng hướng về Tuần gia, hướng về phu quân của nàng là trẫm, thậm chí, còn vì trẫm mà không màng tới sinh tử. Nếu trẫm trục xuất hiền thê có nghĩa Tào Khang như nàng ra khỏi hoàng cung, vậy trẫm khác gì loài vong ân phụ nghĩa, hổ thẹn với hai chữ nhân nghĩa!”

“Đế Quân nói rất có lý.” Hoa Tu phá vỡ bầu không khí yên lặng.

“Nhưng dù Đế quân nói có lý tới đâu, thần vẫn phản đối việc sắc phong Tô Lạc Tuyết!” Đồng Thụy nói tiếp: “Biết đâu nàng ta vì muốn chiếm được lòng tin của Đế Quân nên mới mạo hiểm làm ra những chuyện đó, đợi đến khi thời cơ chín muồi, nàng ta sẽ báo thù cho Tô gia!”

“Đúng vậy, Đế Quân, tuyệt đối không thể sắc phong cô nương này!”

Nhất thời, tiếng khuyên can vọng khắp đại điện.

“Đù rồi!” Tuần Dạ gầm lên đầy giận dữ, ánh mắt đầy sát ý phóng thẳng về phía Đồng Thụy: “Nếu người nào dám ngăn cản chuyện sắc phong cũng chính là người muốn đẩy trăm vào con đường bất nhân bất nghĩa, trăm quyết giết không tha.”

Mọi người đều bị sát ý trong mắt hắn làm cho sợ hãi, duy chỉ có Đồng Thụy vẫn chưa từ bỏ ý định: “Đế Quân!”

“Ý trăm đã quyết, bãi triều!” Tuần Dạ vung tay áo lên bỏ lại vãn vũ bá quan vẫn còn đang quỳ xuống nhìn nhau.

Thái hậu Chu Lệ Uyển ngồi trong điện day trán, vào một canh giờ trước, Bình Bộ Thượng Thư Đồng Thụy dẫn đầu mười quan viên quý ngoài điện của Thái hậu, cầu xin bà khuyên can Hoàng thượng từ bỏ việc sắc phong Tô Lạc Tuyết làm Hoa phi.

“Thái hậu nương nương, chuyện này nên xử lý như thế nào?” Nhìn Thái hậu tâm phiền ý loạn, Trầm Lam cẩn thận hỏi.

“Đương nhiên ai gia cũng không muốn cho Đế Quân sắc phong Tô Lạc Tuyết, nhưng dựa vào thái độ của Đế Quân lúc lâm triều, người làm mẹ như ta hiểu tính của Dạ nhi, nếu lấy cứng chọi cứng, chỉ e ngọc đá cùng tan.” Chu Lệ Uyển thở dài, trong đầu không ngừng nghĩ cách giải quyết.

“Xem ra Đế Quân rất coi trọng Tô Lạc Tuyết, dù phải đối địch với toàn bộ bá quan vãn vũ cũng phải sắc phong nàng ta, nếu Thái hậu ngăn cản, chỉ sợ sẽ làm ảnh hưởng đến quan hệ mẫu tử.” Trầm Lam lo lắng nói.

“Chẳng lẽ phải cho nó sắc phong Tô Lạc Tuyết làm phi sao? Chính phẩm tử phi ở hậu cung sao có thể trao cho nữ nhi tội thân, ai gia tuyệt đối không cho phép.” Chu Lệ Uyển nói đến đây liền chậm rãi đứng dậy: “Ai gia muốn đến chỗ Đế Quân.”

Trầm Lam lập tức đi tới diu tay thái hậu, lúc bước ra ngoài cũng không buồn nhìn đám đại thần đang quỳ đầy sân.

Dọc đường đi, Chu Lệ Uyển đang nghĩ phải làm cách nào để xử lý chuyện này thì gặp phải Hoa Tuyết đứng ngoài Ngự Thư phòng, sắc mặt lạnh lẽo nắm Phụng ấn trong tay, lúc nhìn thấy Chu Lệ Uyển liền khéo léo quỳ lạy: “Nhi thần tham kiến mẫu hậu.”

“Đế hậu cũng đến tìm Đế Quân sao?” Chu Lệ Uyển nhìn Phụng ấn trong tay Hoa Tuyết, trong lòng cũng đoán được một hai.

“Vâng.”

“Tìm Đế Quân còn mang theo cả Phụng ấn sao?”

“Nhi thần tới trả Phụng ấn lại cho Đế Quân, nhi thần tự thấy mình không còn tư cách quản lý lục cung.”

“Đế hậu là người thông minh, sao lần này lại hồ đồ như vậy.”

Hoa Tuyết cúi đầu không nói.

“Ai gia biết ngươi không cam tâm.” Chu Lệ Uyển đi tới cầm tay Hoa Tuyết: “Người đàn ông mình yêu bị nữ nhân khác cướp đi, đổi là ai gia, ai gia cũng sẽ oán hận. Nhưng ngươi phải hiểu, nơi này là hậu cung, không phải Tướng phủ, ngươi đang là Đế hậu tôn quý, nếu chỉ vì việc nhỏ này này giao Phụng ấn ra, sau này ngươi dựa vào gì để thống lĩnh lục cung?”

“Mẫu hậu, nhi thần.” Hoa Tuyết còn muốn nói đã bị Chu Lệ Uyển ngăn lại: “Đế Quân đã tỏ rõ thái độ phải sắc phong cho Tô Lạc Tuyết, ai gia nghĩ rất lâu, thấy hiện giờ không phải lúc can cứng rắn.”

“Mẫu hậu là đồng ý cho Đế Quân sắc phong Tô Lạc Tuyết làm phi?” Giọng nói của Hoa Tuyết có phần tức giận.

Chu Lệ Uyển khẽ cười: “Giờ tâm ý của Đế Quân đang đặt lên người Tô Lạc Tuyết, lùi một bước, sau này chúng ta vẫn còn rất nhiều thời gian.”

Hoa Tuyết trầm mặc trong giây lát nhưng vẫn lắc đầu nói: “Nhi thần vẫn thấy nên ngăn cản Đế Quân thì hơn, hôm nay, hắn còn tuyên bố trước mặt vãn vũ bá quan phát, nếu ai dám đứng ra ngăn cản việc phong phi, hắn sẽ giết không tha. Có thể thấy Tô Lạc Tuyết đã khiến Đế Quân điên đảo, chỉ e sau này sẽ trở thành hồng nhan họa thủy.”

“Ngươi cũng biết Đế Quân đã nói ba chữ giết không tha mà còn muốn châm dầu vào lửa sao?” Chu Lệ Uyển buông tay Hoa Tuyết ra: “Tự mình nghĩ cho kỹ, nếu nộp lại Phụng ấn, cả đời này đừng mong thu lại.”

Bàn tay Hoa Tuyết khẽ run lên rồi nắm chặt lại Phụng ấn, trong mắt hiện rõ vẻ không cam lòng.

“Đế hậu còn có thể phế truất, huống chi là một phi tần.” Chu Lệ Uyển tươi cười bước vào Ngự Thư Phòng, Hoa Tuyết ngẩn ngơ trong giây lát rồi cũng theo sát Chu Lệ Uyển vào trong.

Trong Ngự Thư Phòng đàn hương tỏa khói lượn lờ, tràn đầy hương thơm nhàn nhạt, việc Chu Lệ Uyển và Hoa Tuyết tới cũng không quá nhiều nổi. Tuần Dạ đang viết chữ.

Tuần Dạ không ngừng đầu, vừa viết vừa nói: “Nếu mẫu hậu tới để ngăn trăm lập phi thì mau về đi, ý trăm đã quyết.”

“Đế Quân vì một người con gái mà muốn đối địch với cả triều đình. Nếu ai gia đứng ra ngăn cản người lập phi, người sẽ làm thế nào?” Chu Lệ Uyển đi tới nhìn Tuần Dạ đang viết thánh chỉ, nét bút uyển chuyển vừa viết xong hai chữ “Khâm thủ”.

Lúc này, Tuần Dạ mới dừng bút, ngẩng đầu nhìn Chu Lệ Uyển: “Mẫu hậu đừng làm khó nhĩ thần.”

“Người nói cho ai gia nghe, người thích Tô Lạc Tuyết tới mức đó sao?”

“Vâng.”

“Là người có ý sắc phong Tô Lạc Tuyết, nhưng nếu có một ngày người phát hiện nàng ta có dị tâm, người sẽ làm thế nào?”

“Nàng không như vậy.” Tuần Dạ nói không chút do dự.

“Ai gia nói là nếu như.” Chu Lệ Uyển áp bức hấn.

Ánh mắt Tuần Dạ trở nên buồn bã: “Nếu có một ngày, ta phát hiện nàng có dị tâm, quyết giết không tha.”

“Được, quân vô hí ngôn, ai gia và Đế hậu chính là nhân chứng.” Chu Lệ Uyển đưa mắt nhìn Hoa Tuyết đứng ở cửa Ngự Thư Phòng, dùng mắt ra hiệu cho nàng bước vào.

Hoa Tuyết đi gần về phía Tuần Dạ, hai tay dâng cao Phượng ấn, đầu ngón tay trở nên trắng bệch.

“Đế hậu có ý gì?” Tuần Dạ nhìn Phượng ấn trong tay nàng, ánh mắt lạnh lẽo thấu xương.

“Ai gia biết Đế Quân muốn viết chiếu thư sắc phong, nhưng chiếu thư này không thể dùng Ngọc Tỷ thông thường mà phải dùng Phượng ấn nên đã bảo Đế hậu đi cùng tới đây.”

“Mẫu hậu. . . .” Tuần Dạ không ngờ bà đồng ý chuyện sắc phong nhanh tới vậy, lúc nghe chuyện Đồng Thụy dẫn theo mười viên quan khác quỳ ngoài điện của Thái hậu, hấn còn nghĩ bà sẽ gây khó khăn cho hấn, nhưng không ngờ, bà lại không phản đối.

“Ai gia không phản đối chuyện sắc phong Hoa phi, nhưng thân phận của Tô Lạc Tuyết vẫn mãi là cây gai trong ai gia. Ai gia nghe nói, Tô Lạc Tuyết biết võ, để nàng ta ở bên cạnh Đế Quân thật đúng là con dao hai lưỡi.” Chu Lệ Uyển nói tới đây liền sắc bén nhìn Tuần Dạ: “Ai gia muốn phế võ công của nàng ta.”

“Mẫu hậu!” Tuần Dạ thốt lên, còn chưa kịp nói đã bị Chu Lệ Uyển chặn lại: “Nếu nàng ta không có dị tâm, chắc chắn sẽ tình nguyện vì người mà phế võ công của mình, nếu Đế Quân đã không nở ra tay, việc xấu này cứ đổ lên đầu ai gia.”

Dứt lời, bà liền lấy Phượng ấn trong tay Hoa Tuyết khảm vào bức chiếu thư Tuần Dạ vừa viết xong.

“Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết: Tô Lạc Tuyết dịu dàng đoan trang, hiền lương thực đức, thông hiểu lễ giáo, nay sắc phong làm chính phẩm Hoa phi, ban thưởng cho Tuyết Hoa cung, khâm thủ.”

Sau khi An công công tới Bạch Lan Hiên tuyên đọc xong thánh chỉ, còn chưa đợi Tô Lạc Tuyết và Từ Vũ nói tiếng tạ ơn đã bưng một khay thuốc tới trước mặt Tô Lạc Tuyết: “Đây là thái hậu nương nương ban cho Hoa phi, chỉ cần Hoa phi uống hết chén thuốc này thì có thể tiếp nhận thánh chỉ.”

“Đây là thuốc gì?” Từ Vũ nhìn bát nước đen ngòm trong khay, cảnh giác hỏi.

“Chỉ là thuốc bổ bình thường, nhưng trong thuốc có hóa công tán.” An công công thần nhiên nói.

“Hóa công tán?” Từ Vũ lập tức đứng dậy: “Vì sao lại ban cho hóa công tán?”

An công công thở dài: “Hoa phi nương nương phải biết, để sắc phong cô, Đế Quân đã không tiếc đối địch với cả triều đình, bọn họ sợ cô là nữ nhi tội thần, sớm muộn cũng sẽ làm hại Đế Quân. Chuyện đã tới nước này, mọi người cùng nhau lùi một bước. Chỉ cần cô uống hóa công tán này vào thì có thể tiếp nhận thánh chỉ.”

Tô Lạc Tuyết chậm rãi đứng dậy nhìn chén hóa công tán kia.

“Cô đừng phụ nỗi khổ tâm của Đế Quân.” An công công tiếp tục nói: “Uống xong chén thuốc này, cô sẽ là nữ nhân danh chính ngôn thuận của Đế Quân, khư khư giữ lại võ công cũng có tác dụng gì, cuối cùng cũng trở thành lý do cho bá quan chèn ép.”

Tô Lạc Tuyết nghe đến đây liền cười nhạt: “Là ý của Đế Quân?”

“Là ý của ai cũng đâu có quan trọng, cô uống hết chén thuốc này sẽ tốt cho cả Đế Quân và cô, cô không muốn Đế Quân biến thành hôn quân chỉ yêu mỹ nhân chứ không yêu giang sơn chứ?”

Tô Lạc Tuyết hít một hơi thật sâu, bàn tay chậm chạp đưa ra cầm lấy chén thuốc kia, Từ Vũ lập tức cầm lấy tay của nàng: “Phu nhân, hóa công tán không chỉ phế bỏ võ công mà còn làm gân mạch đứt đoạn, tổn thương rất lớn tới cơ thể [2].”

“Nỗi đau rồi cũng sẽ qua đi.” Tô Lạc Tuyết cười với Từ Vũ: “Ta uống nó không phải vì ta tham lam cái danh hiệu Hoa phi này, ta chỉ vì Tuần Dạ, nếu chàng đã có thể vì ta mà đối địch với văn võ bá quan, sao ta lại không thể uống hết chén thuốc này vì chàng?”

Từ Vũ nhìn đáng vẻ kiên định của nàng, bàn tay đang nắm chặt dần dần buông ra.

Tô Lạc Tuyết uống cạn chén hóa công tán kia, không dư lại dù chỉ một giọt.

“Hoa phi là người thông minh.” An công công đưa thánh chỉ cho Tô Lạc Tuyết rồi quỳ xuống hô to: “Tham kiến Hoa phi nương nương.”

Tô Lạc Tuyết nhìn tất cả cung nhân đang quỳ trên đất, mặt không biến sắc cầm thánh chỉ bước vào trong phòng.

Lúc đóng cửa lại, cảm giác đau đớn từ lồng ngực lan khắp toàn thân, bàn tay đang nắm thánh chỉ chuyển thành màu trắng bệch, mồ hôi không ngừng toát ra.

Nàng cắn môi để không phát ra tiếng kêu đau đớn rồi dốc hết sức lực bước về phía giường ngủ.

Nàng là hậu nhân của tội thần, nhưng nàng cũng có sự kiêu ngạo của bản thân mình, nàng sẽ không tỏ vẻ khổ sở trước đám nô tài kia, nàng sẽ không có bọn họ cơ hội chế giễu.

Nhưng đến cuối cùng, nàng cũng không chống đỡ nổi, cảm giác gân mạch đứt đoạn khiến nàng bật ra tiếng rên đau đớn.

Có người đẩy cửa ra, Từ Vũ vừa vào đã thấy Tô Lạc Tuyết thống khổ cuộn tròn trong chăn, cô lo lắng gào lên: “Mau truyền ngự y.”

Dứt lời, cô liền chạy lại gần Tô Lạc Tuyết: “Phu nhân, phu nhân!”

Lúc này Tô Lạc Tuyết không còn sức để trả lời, thân thể như bị hàng ngàn, hàng vạn côn trùng cắn nuốt, trong kinh mạch như có trăm con độc xà phá tổ tràn bờ ra, ngoài cảm giác đau cũng chỉ có đau.

Ánh mắt trở nên mơ hồ, nàng chỉ có thể nhắm mắt lại để mặc sự đau đớn kia cắn nuốt nàng, nàng nhớ mẫu thân, nhớ mỗi lần đau bụng do kinh nguyệt, mẫu thân sẽ bỏ một miếng mứt vào miệng nàng, mứt táo ngào đường, dần dần đẩy lùi cơn đau của nàng.

Mẫu thân cười hiền hòa ôm nàng vào lòng.

Dường như, đang có một đôi tay ấm áp ôm lấy nàng, bàn tay đầy sức mạnh đang run rẩy.

Nàng muốn mở mắt ra, nhưng cảm giác đau đớn khi này đã khiến nàng kiệt sức, nàng chỉ có thể lặng lẽ cảm nhận sự ấm áp này.

Là mẫu thân sao? Thấy nàng khổ sở như vậy, mẫu thân thấy không đành lòng sao?

Dường như có ai đang đặt thứ gì đó vào miệng nàng, cảm giác lạnh lẽo như băng.

Cảm giác đau đớn dần rút đi, ý thức cũng dần mơ hồ cho tới khi mất hết cảm giác.

Lúc Tô Lạc Tuyết tỉnh lại, trời đã về đêm, trong phòng chỉ có ánh nến đỏ đang cháy rực rỡ.

Sắc mặt của nàng tái nhợt không một chút máu, ánh mắt nhìn quanh một vòng với dừng lại ở Tuần Dạ đang ngồi bên cạnh giường, hắn đang chăm chú nhìn nàng, ánh mắt thâm trầm khiến người ta không nhìn rõ cảm xúc.

“Đế Quân.” Tô Lạc Tuyết hoảng hốt nhìn hắn, cuống họng khàn khàn, muốn đứng lên nhưng phát hiện mình yếu tới không nhấc nổi tay.

“Nàng nằm yên đi, kinh mạch đứt đoạn, tạm thời không thể cử động, ngự y đã viết đơn thuốc cho nàng, chỉ cần điều dưỡng cho tốt, cơ thể sẽ dần khỏe lại.” Tuần Dạ lạnh nhạt nói.

“Ta không thấy đau nữa.” Hiện giờ nàng chỉ thấy kiệt sức.

“Ngự y cho nàng ăn Thiên Hương Hoàn, không chỉ giúp nàng giảm đau mà còn giúp nàng ngủ dễ hơn. Nàng đã ngủ suốt một ngày rồi.”

Tô Lạc Tuyết gật đầu, thì ra thứ nàng ăn trong lúc mê man là Thiên Hương Hoàn.

Tuần Dạ trầm mặc hồi lâu mới thở dài hỏi “Sao lại uống hóa công tán?”

“Uống nó mới được tiếp chi.” Tô Lạc Tuyết khẽ nói.

“Đó là ý của Thái hậu, nhưng trẫm không đồng ý.” Tuần Dạ dùng sức nắm tay nàng.

“Thái hậu đã nhượng bộ, Đế Quân cũng nên nhượng người một bước.” Tô Lạc Tuyết cố nắm lấy tay hắn, lại một tiếng thở dài vang lên, trong tiếng thở dài này mang theo sự chua xót khó tả: “Thật ra ta có giữ võ công lại cũng không có chỗ dùng, sau này, ta sẽ an phận làm phi tử của chàng.”

“Nàng ngốc quá, trăm sẽ tự có cách giải quyết.”

“Nếu cách đó là Đế Quân đứng ra đối địch và Thái hậu và bá quan thì ta không cần. Ta không muốn làm hồng nhan họa thủy, gian phi mê hoặc Đế quân.”

Tuần Dạ gượng cười với nàng, ánh mắt chán nản đầy áy náy.

“Chàng không cần phải áy náy, chàng vì ta mà hy sinh nhiều như vậy, một chút này có đáng là bao?” Tô Lạc Tuyết khẽ cười, thứ duy nhất nàng nhìn thấy thấy lúc này là vạt áo trắng mờ nhạt, bi thương: “Ta không dễ gục ngã như vậy, chàng đã hứa sẽ cho ta một đế nghiệp như họa, ta còn phải đợi xem chàng sẽ làm thế nào.”

Tuần Dạ khẽ cúi người hôn lên môi nàng: “Đế nghiệp có nàng mới là đế nghiệp như họa, mất đi nàng, nó chỉ là bức Thủy Mặc ảm đạm.”

Tô Lạc Tuyết cười ngọt ngào: “Thật ra cái gọi là đế nghiệp như họa cũng chỉ là nhất thời, ta chỉ hi vọng trong thâm cung vắng vẻ này vẫn có thể giữ được một tấm chân tình, đợi đến khi bạc đầu, ta có thể gọi chàng là lão già, chàng gọi ta là lão thái bà.” Nói tới đây, nụ cười của Tô Lạc Tuyết bắt đầu ảm đạm “Có phải ta rất ngốc không, từ trước tới nay, tình cảm của Đế Vương không có thiên trường địa cửu. . . .”

Tuần Dạ ôm chặt lấy nàng, trên môi xuất hiện nụ cười, vừa lạnh lẽo như tuyết lại vừa dịu dàng như nước: “Nàng mãi là thê tử duy nhất của trăm.”

[1] Năm 74 TCN, Hán Chiêu Đế mất sớm. Đại thần Hoắc Quang lập Xương Ấp vương Lưu Hạ - chủ cũ của Hứa Quảng Hán – làm thiên tử. Nhưng do Lưu Hạ thiếu tư cách nên chỉ sau khoảng 27 ngày thì bị phế truất. Hoắc Quang đón Lưu Tuấn lập làm vua, tức là Hán Tuyên Đế. Hứa Bình Quân được phong làm Tiệp dư.

Lúc đó Hoắc Quang và vợ đã đưa người con gái nhỏ là Hoắc Thành Quân vào cung làm vợ Tuyên Đế để gây thêm thế lực. Triều thần bàn nhau lập Hoắc Thành Quân làm hoàng hậu. Nhưng trong lúc triều thần bàn bạc việc này thì Tuyên Đế ra chiếu chỉ yêu cầu tìm lại thanh gươm đã dùng thời kỳ thất thế (có kiếm tình thâm).

Triều thần hiểu ý Tuyên Đế không quên người vợ đã kết tóc khi còn khó khăn, bèn cùng nhau xin lập Hứa tiệp dư làm hoàng hậu. Cuối cùng Hứa Bình Quân được phong làm hoàng hậu.

Câu chuyện tình sử này được nhắc tới trong Văn Trung Ca – Đồng Hoa ^.^

[2]: Ngoài tác dụng phế bỏ võ công và phá hủy gân cốt, Tô Lạc Tuyết uống thuốc này rồi sẽ không có khả năng mang thai nữa :(

Bạn đang đọc truyện *Đế Nghiệp Như Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 3: Tuyết Hoa cung

Tô Lạc Tuyết điều dưỡng ở đây suốt một tháng, tình hình sức khỏe cũng dần tốt hơn, từ chỗ không thể động đậy, cho đến giờ đã có thể hành động tự nhiên, có thể xem như đã bình phục.

Khi mùa đông đến, trời đất tĩnh mịch, cành lá xác xơ trong gió.

Trời chuyển lạnh đột ngột làm Tô Lạc Tuyết vui tròn mình trong chăn cũng không chống đỡ nổi, Tuần Dạ đã sai người xếp đầy lò sưởi vào tấm cung mới tạm chống đỡ được hơi lạnh.

Sau khi chẩn mạch, Ngự y nói hóa công tán đã không chỉ khiến nàng mất hết nội lực mà còn phá vỡ kinh mạch khiến khả năng chịu lạnh của nàng kém đi. Ông ta đã cho nàng dùng Bạch Tố, ngoài tác dụng khu hàn còn có tác dụng bổ máu.

Thời gian dần trôi, trong cung bắt đầu có chuyện vui, Tô Lạc Tuyết nghe Từ Vũ nói mười ngày nữa là đại hôn của Thái Bình trưởng công chúa và trưởng tử Chúc Lam của Định An Hầu, trên dưới trong cung đang tất bật chuẩn bị đồ cưới cho công chúa.

Tô Lạc Tuyết chợt nhớ lại mấy ngày trước, Tuần Ngự tới cầu xin nàng giúp đỡ để gặp mặt họa sĩ Vương, Tuần Ngự muốn gặp hẳn trước khi thành thân, Tuần Ngự có rất nhiều chuyện muốn nói với hẳn.

Vốn cũng có cơ hội để nói chuyện riêng trong lúc họa chân dung, nhưng việc vẽ tranh cho nữ quyền chỉ được tiến hành trong Ngự Hoa Viên chứ không được tới cung riêng.

Trong ngự hoa viên tại mất đông đảo, các tần phi ra vào thường xuyên, hoàn toàn không có cơ hội chuyện trò.

Còn mấy ngày nữa là hôn lễ của Tuấn Ngữ, cô sợ sau khi thành thân sẽ không thể gặp lại hắn, cô muốn Tô Lạc Tuyết giúp một tay.

Nàng đã từ chối, nàng sợ bọn họ gặp nhau rồi lại càng không cắt được tơ tình, thà rằng không gặp còn hơn.

Nhưng, Tuấn Ngữ đã quỳ trước mặt nàng.

Nhìn vẻ chân thành và đau lòng của Tuấn Ngữ, nàng chỉ có thể đồng ý.

Tuấn Ngữ và Vương Kiêm Đăng từng có một đoạn tình cảm khắc cốt ghi tâm như vậy, nàng sẽ giúp bọn họ gặp nhau, cũng coi như để Tuấn Ngữ yên tâm lập gia đình.

Tính thời gian, cũng sắp đến ngày tuyết rơi.

“Tử Vũ, đã chuẩn bị xong đồ ăn chưa?” Tô Lạc Tuyết ôm lò sưởi cầm tay đi tới bên cửa sổ, nhìn gió bắc gào thét bên ngoài.

“Chuẩn bị xong rồi, chỉ cần đợi Đế Quân tới.”

Tử Vũ vừa dứt lời đã nghe cung nhân hô vang: “Đế Quân giá lâm!”

Tô Lạc Tuyết lập tức đưa lò sưởi cầm tay cho Tử Vũ rồi ra cửa nghênh đón: “Nô tì tham kiến Đế Quân.”

Tuấn Dạ cầm tay nàng, dìu nàng vào tấm cung: “Khí sắc nàng càng lúc càng tốt, tắm bổ thêm một tháng nữa sẽ không còn gì đáng ngại.”

“Thuốc Ngự y kê rất tốt.” Tô Lạc Tuyết theo hắn vào trong thiên điện, bên trong đã bày sẵn một bàn đầy đồ ăn, mùi thơm của thức ăn rất kích thích dạ dày người khác.

“Trẫm còn hiếu kỳ sao nàng lại mời trẫm qua đây, thì ra đã sớm có chuẩn bị.” Tuấn Dạ véo mũi nàng, trong mắt tràn đầy ý cười.

“Đế Quân bận rộn liên tục, thần thiếp muốn gặp mặt người cũng khó, nếu không mời người qua đây, chỉ e Đế Quân sẽ quên mất thần thiếp.” Tô Lạc Tuyết giả vờ tức giận.

“Quả thật gần đây rất bận, nhưng không phải trẫm vẫn đến chỗ nàng rồi sao?” Tuấn Dạ buông tay nàng ra ngồi xuống, khi nhìn một bàn đầy đồ ăn, dường như nụ cười của hắn đã phai nhạt đi.

Tô Lạc Tuyết cũng nhận ra vẻ khác thường đó: “Chẳng lẽ những đồ ăn này không hợp với khẩu vị của Đế Quân khẩu vị? Để thần thiếp sai người đi đổi.”

Tuấn Dạ lắc đầu ngăn nàng lại: “Trong triều có một số chuyện khiến trẫm không thể thoải mái được.”

“Chuyện gì vậy?”

Tử Vũ và An công công nghe hai người nói tới chuyện quốc sự liền tự động lui ra ngoài.

“Có chuyện, đầu mâu nhắm thẳng vào Tuấn Lạc và Nguyên Dực.” Tuấn Dạ nói xong liền chú ý tới nét mặt của nàng.

Tô Lạc Tuyết kinh ngạc hỏi: “Tuấn Lạc và Nguyên Dực? Có phải hai người bọn họ liên thủ với nhau”

“Hai người họ có liên thủ với nhau không thì trẫm chưa biết, là thám tử báo gần đây hai người họ không hề an phận như vẻ bề ngoài, giống như đang âm mưu chuyện gì đó.” Tuấn Dạ không hề kiêng kị khi nói chuyện này cho nàng nghe.

Tô Lạc Tuyết trầm mặc hồi lâu mới nói: “Đây là chuyện quốc sự, Đế Quân đừng nên nói với thần thiếp.”

Nhưng Tuấn Dạ lại nói: “Người đang ngồi trước mặt là phu quân Tuấn Dạ của nàng.”

Nàng khẽ cười nói: “Vậy thì thần thiếp cũng là thê tử Tô Lạc Tuyết của người.”

“Nàng nói xem.”

“Tuấn Lạc có dị tâm cũng không phải chuyện ngày một ngày hai.”

“Đúng, thế nên trẫm mới phong nó làm An Thân Vương, mục đích cũng chỉ để nó an phận.”

“Nhưng đến hôm nay, chàng lại nổi sát tâm.”

“Đúng, ngày mới lên ngôi, trẫm vì niệm tình huynh đệ nên cho mới cho nó một cơ hội. Nhưng nó không biết quý trọng, đã tâm trong lòng càng thêm bùng cháy.”

“Một nam nhân có dã tâm không có tội, quan trọng là hắn có thể lạc đường tạo phản. Nếu chàng có thể thu phục Tuấn Lạc, đối với chàng, đối với triều

đình đều là chuyện vui.”

Dường như Tuần Dạ biết nàng sẽ nói như vậy nên chỉ khẽ cười: “Nàng nói không sai, nếu có thể thu phục được Tuần Lạc thì đúng là chuyện tốt. Nhưng nếu dã tâm của nó đã lớn tới mức không thể quay đầu, vậy trẫm biết phải làm thế nào?”

“Hai người là huynh đệ ruột thịt, vì sao không chịu ngồi xuống nói chuyện từ từ với nhau? Có lẽ là khoảng cách giữa hai người từ lúc còn nhỏ đã tạo thành dã tâm hiện giờ của hần.” Tô Lạc Tuyết cố gắng khuyên nhủ.

“Nàng nghĩ trẫm không muốn nói chuyện từ từ với nó sao? Nhưng lần trước ở trên triều, trẫm ban hôn cho nó thì nó từ chối, lý do nó từ chối vì nó đã có người trong lòng. Nàng có biết nó đang nói đến ai không?” Tuần Dạ càng nói càng giận.

Tô Lạc Tuyết nghe hần hỏi vậy, lòng bàn tay nắm chặt thấm ướt mồ hôi, nàng không dám trả lời Tuần Dạ, nàng chỉ sợ mình càng nói càng sai.

Tuần Dạ thấy nàng im lặng liền nói tiếp: “Lúc đó, nó còn nói với trẫm trước mặt bá quan, nó nói dù người kia không thích nó, nhưng sẽ có một ngày, nó dùng sự chân thành cảm hóa người kia, làm người kia yêu nó.”

Nghe đến đây, trái tim Tô Lạc Tuyết như muốn ngừng đập, không dám tin Tuần Lạc lại to gan nói ra những lời đại nghịch bất đạo đó trước mặt Tuần Dạ.

Tuần Dạ thấy nàng hoảng hốt, trẫm mặc hồi lâu mới nói tiếp: “Đương nhiên trẫm có cách áp chế dã tâm của nó, nhưng nó lại mơ tưởng tới nữ nhân của trẫm.”

Lời vừa dứt, Tô Lạc Tuyết đã vội vàng quỳ xuống đất: “Đế Quân!”

Trong mắt Tuần Dạ xuất hiện hận ý, hần nhìn nàng đang quỳ dưới đất hỏi: “Chẳng lẽ nàng vẫn thấy trẫm nên tha cho nó?”

Cảm nhận khí lạnh truyền từ bàn tay đi khắp toàn thân, trong lòng Tô Lạc Tuyết dâng lên nỗi khổ có nói thành lời.

Nhưng cuối cùng, nàng vẫn trấn tĩnh nói: “Dù sao An Thân Vương cũng là huynh đệ ruột của người.”

Tuần Dạ hít sâu một hơi: “Đến tận lúc này, nàng vẫn còn nói giúp cho nó.”

“Hiện giờ, Tô Lạc Tuyết chỉ đang nói giúp cho bằng hữu tốt nhất của mình, có lẽ người không biết vào lúc ta bắt lực nhất, Tuần Lạc đã tới làm bạn với ta như thế nào, cùng ta nâng cốc nói cười như thế nào, nhưng tới giờ nghĩ lại, đó khoảng thời gian rất có ý nghĩa với ta. Dù hần chỉ lợi dụng ta, nhưng cũng không thể phủ nhận, làm bạn với hần nhiều năm như vậy, hần chưa bao giờ làm tổn thương ta thật sự. Giờ thấy hần gặp nguy tới tính mạng, người làm bằng hữu như ta cũng không thể bỏ đá xuống giếng, ta chỉ có thể nói giúp cho hần, dù lời nói đó chẳng có tác dụng gì.”

Tuần Dạ trẫm mặc hồi lâu mới cảm lấy bàn tay lạnh lẽo của nàng, đỡ nàng đứng dậy: “Trẫm đã nói, trẫm đang dùng thân phận phụ quân nói chuyện với nàng, nàng không cần phải làm như vậy.”

Nàng nhìn thẳng vào mắt hần: “Có phải chàng đang nghi ngờ ta và Tuần Lạc?”

Hần lắc đầu: “Nếu có một ngày trẫm ra tay giết chết Tuần Lạc, nàng có hận trẫm không?”

Nàng suy nghĩ hồi lâu mới nói: “Không biết.”

“Vậy không nhắc tới hần, nói về Nguyên Dực đi, nàng có thấy hần rất kỳ lạ không? Sao hần không ngăn cản trẫm lên ngôi?”

“Nếu hần có hành động lúc này mới là kỳ lạ, nếu hần muốn phản chàng, thời cơ tốt nhất phải là trước lúc chàng lên ngôi, giờ thế cục đã định, hần dựa vào đâu để đấu với chàng?” Nàng phân tích.

“Có lẽ, nước cờ kia chỉ sau khi trẫm lên ngôi mới có thể đánh.” Hần cười lạnh, dường như hần đã nhìn thấu kế hoạch của Nguyên Dực.

“Ta thấy nước cờ này quá nguy hiểm, trừ khi Nguyên Dực thật sự cầu kết với Tuần Lạc, một người là đệ đệ ruột, một người là Vương gia có danh vọng cao nhất của Nguyên gia, dù là ai cũng rất khó giải quyết.”

“Vậy trẫm hỏi nàng, nếu chỉ chọn một giữa Nguyên Dực và Tuần Lạc, nàng hy vọng ai sẽ còn sống?”

Tô Lạc Tuyết lại bị hần hỏi khó, dù nghĩ lâu tới đâu cũng chẳng đưa ra nổi đáp án, nàng chỉ biết, Hoàng Thành này lại sắp có kinh biến, khó tránh khỏi máu chảy đầu rơi.

“Nếu Đế Quân nhân từ, có thể để cho hai người một con đường sống.”

“Không nói chuyện này nữa, dùng bữa thôi.” Tuần Dạ ngắt lời.

Tô Lạc Tuyết nuốt lời muốn nói xuống, lặng lẽ cúi đầu ngồi dùng bữa.

Không khí trong phòng lạnh tới cực hạn.

“Tuyết rơi rồi!” Bầu không khí căng thẳng bị Từ Vũ phá vỡ, Tô Lạc Tuyết nghe thấy tuyết rơi liền vui mừng nói: “Đế Quân, tuyết rơi rồi!”

Tuần Dạ thấy Tô Lạc Tuyết muốn hòa hoãn không khí giữa hai người họ nên cũng buông đũa xuống cười hỏi: “Hoa phi đang nghĩ gì?”

“Nô tì muốn đi ngắm tuyết, Đế Quân có đi cùng không?”

“Đi.” Tuần Dạ dẫn nàng ra ngoài tầm cung, An công công và Từ Vũ lập tức cầm dù theo sát phía sau.

Tuyết rơi không lớn, chỉ đủ để lưu lại những dấu chân mờ mờ trên lớp lụa mỏng màu trắng.

“Hình như nàng rất thích tuyết.” Tuần Dạ tự cầm lấy ô, che đi những bông tuyết rơi xuống đầu nàng.

“Trong tên của ta có chữ tuyết, đương nhiên là rất thích tuyết.” Không để ý tới những cơn gió lạnh lẽo, Tô Lạc Tuyết vui vẻ như một đứa bé dùng tay đón lấy một bông tuyết nhỏ, đáng tiếc, tuyết mới rơi xuống đã tan ra trong lòng bàn tay.

Đi thêm một đoạn nữa, Tô Lạc Tuyết làm như vô ý hỏi: “Chàng có thích tuyết không?”

Tuần Dạ đưa mắt nhìn bầu trời đầy tuyết bay, trầm ngâm hồi lâu mới nói: “Không thích.”

“Tại sao?”

“Nào có nhiều tại sao như vậy.” Tuần Dạ thấy nàng truy hỏi cũng chỉ biết cười sùng ái.

“Vậy chàng có kỷ niệm gì với tuyết không?” Tô Lạc Tuyết lại hỏi.

“Cũng không có.” Tuần Dạ trả lời xong, nhìn thấy dáng vẻ bất mãn của nàng liền thờ dãi nói: “Nhưng khi mùa đông đến, ta lại thấy nuối tiếc một chuyện.”

“Nuối tiếc chuyện gì?”

“Rất nhiều năm trước, có một cô nương đã cứu ta, ta hỏi nàng tên là gì, nàng nói tên của nàng xuất hiện vào mùa đông, chỉ cần mùa đông tới, ta có thể nhìn thấy nàng.” Ánh mắt Tuần Dạ trở nên xa xăm như đắm chìm vào câu chuyện xưa đó.

“Có phải vì chưa gặp lại người đó nên vẫn thấy tiếc nuối không?” Giọng nói của Tô Lạc Tuyết có phần cứng ngắt.

“Không tìm được ân nhân cứu mạng để báo đáp đương nhiên sẽ thấy tiếc nuối.” Tuần Dạ cười, nhưng trong mắt lại thoáng hiện vẻ cô đơn.

Tô Lạc Tuyết nhìn thấy vẻ cô đơn trong mắt hắn cũng có thể khẳng định suy đoán trong lòng. Tuần Dạ biết Hoa Tuyết không phải ân nhân cứu hắn, nhưng đã đắm lao thì đành phải theo lao.

“Chàng thích cô nương đó sao?”

“Thích.” Tuần Dạ thần nhiên nói.

Tô Lạc Tuyết chợt ngừng lại nhìn dáng vẻ nghiêm túc của Tuần Dạ, nàng có nên nói cho hắn biết mình chính là cô nương kia không, nhưng đến cuối cùng, nàng vẫn lặng lẽ nhìn hắn.

Đêm thất tịch năm đó cũng chỉ là một câu chuyện phù bụi thời gian, đã là chuyện xưa, cần gì phải miễn cưỡng nhắc lại.

Nàng cũng không muốn dùng thân phận ân nhân cứu mạng để ràng buộc Tuần Dạ, chiếm lấy tình yêu của hắn.

Người đang đứng trước mắt hắn hôm nay là Tô Lạc Tuyết, là Tô Lạc Tuyết từng cùng hắn trải qua bao phong ba gió táp, thứ bọn họ phải đối diện là tình cảm hiện tại chứ không phải thứ tình cảm của quá khứ kéo vào.

Chỉ có tình cảm hiện tại mới là tình cảm chân thật nhất.

Đêm thất tịch năm ấy, Tô Lạc Tuyết chỉ là điều tiếc nuối trong lòng hắn, giống như một giấc mơ.

“Hình như nàng không vui?” Tuần Dạ cũng dừng lại nhìn dáng vẻ dờ dẫm của nàng.

“Ta đâu nhỏ nhen tới mức đó.” Tô Lạc Tuyết cười nói. “Vậy chàng có đoán được tên cô bé kia không?”

“Có thể là Đông, có thể là Tuyết, mà cũng có thể là Phong.”

“Sai sai sai! Thứ thường nhìn thấy vào mùa đông chính là cảnh tuyết rơi, không phải lúc chàng cũng đang nhìn tuyết rơi sao?” Tô Lạc Tuyết nửa đùa nửa thật nói.

Tuần Dạ Nhất sững sờ, nhưng sau đó chợt hiểu ra nói: “Đúng vậy, chắc cô ấy tên là Lạc Tuyết, Tô Lạc Tuyết.”

“Thế nên, mỗi lần chàng nhớ tới cô bé kia thì phải nhớ tới Tô Lạc Tuyết.”

“Vâng, Hoa phi nương nương.”

Hai người bật cười xóa đi những trở ngại và áp lực trong lòng.

An công công và Từ Vũ cũng bị bầu không khí này làm cho mỉm cười.

“Cảnh đẹp như vậy, nếu có thể về một bức Đan Thanh lưu lại thì thật tốt biết bao.” Tô Lạc Tuyết khéo léo chuyển đề tài.

“Vậy nàng cho gọi họa sĩ Vương tới vẽ cho nàng một bức là được.” Tuần Dạ nói.

“Không được đâu, Ngự Hoa Viên ở gần hồ, xung quanh trồng trái không có gì che chắn, sức khỏe của nương nương sẽ không chịu nổi.” Từ Vũ vội vàng ngăn cản.

“Không sao, cứ cho truyền hắc tới Tuyết Hoa Cung là được, nếu thấy lạnh quá thì cứ vào tắm cung ngồi nghỉ một chút.”

“Thế nhưng Tuyết Hoa Cung thuộc về cấm địa hậu cung, người ngoài nhìn vào sẽ nói linh tinh” Tô Lạc Tuyết lo lắng.

“Đây là ý chỉ của trẫm, để trẫm xem ai dám nói loạn?”

“Vậy thần thiếp xin đa tạ ân điển của Đế Quân.”

Sau hôm thưởng tuyết cùng Tuần Dạ, họa sĩ Vương được cho gọi tới hoa viên Tuyết Hoa Cung vẽ tranh. Tô Lạc Tuyết ôm lò sưởi cảm tay, dạo bước ngắm cảnh cùng Vương Kiếm Đăng, ở mỗi địa điểm Vương Kiếm Đăng chỉ, Tô Lạc Tuyết đều lắc đầu tỏ ý không hài lòng.

“Không biết họa sĩ Vương đã có thể thiếp chưa?” Tô Lạc Tuyết đột ngột hỏi.

“Thưa nương nương, vì thần vẫn chưa thành thân.”

“Tuổi của người cũng không còn nhỏ, ngoài tướng mạo đường hoàng còn là một nhân tài, để bản cung tuyển chọn hộ người, được không?”

“Tạ nương nương quan tâm, nhưng vì thần vẫn chưa có ý định thành thân.” Vương Kiếm Đăng nhã nhặn từ chối.

Tô Lạc Tuyết không giận mà còn gật đầu cười: “Họa sĩ Vương đúng là người si tình, nhiều năm như vậy vẫn chưa thành thân, là người đang chờ Thái Bình trưởng công chúa sắp xuất giá.”

Nghe thấy câu này, Vương Kiếm Đăng ngậy người, đề phòng.

“Thái Bình trưởng công chúa sắp xuất giá rồi, đã nhiều năm không gặp, hôm nay cũng nên nói chuyện với nhau một chút.” Dứt lời, Tô Lạc Tuyết nhìn về phía bóng người đứng cách đó không xa.

Vương Kiếm Đăng nhìn theo tầm mắt của Tô Lạc Tuyết, khi thấy Từ Vũ dẫn Tuần Ngự đi về phía này, trong mắt hắt ánh lên vẻ phức tạp.

“Nương nương”

“Cũng là nhận ủy thác của người.” Tô Lạc Tuyết khề thờ dài, đợi khi Tuần Ngự đến gần mới nắm tay Tuần Ngự nói: “Bản cung chỉ có thể giúp được tới đây, hai canh giờ nữa ta sẽ quay lại.”

“Cảm ơn.” Tuần Ngự cảm kích nhìn Tô Lạc Tuyết, sau đó lại nhìn thẳng Vương Kiếm Đăng đứng sau lưng nàng.

Tô Lạc Tuyết dẫn Từ Vũ rời đi.

Lúc gần đi, Từ Vũ vẫn lo lắng quay lại nhìn hai người đang chăm chú nhìn nhau: “Thần từ gặp riêng nữ quyền trong cung đã là trọng tội, huống chi, người kia còn là trưởng công chúa sắp xuất giá. Nếu chuyện này bại lộ, nương nương sẽ bị ảnh hưởng.”

“Ta chỉ nghĩ mình đã làm đúng.”

“Hi vọng nương nương quyết định đúng. Nếu xảy ra chuyện gì, thể diện của hoàng gia và Định An Hầu. . . .”

Sao Tô Lạc Tuyết không hiểu chuyện này, nhưng nàng không có cách kháng cự đáng về khổ sở của Tuần Ngự, nàng chỉ có thể dùng chút sức mọn tác thành cho nỗi khổ tương tự kia.

Nếu có chuyện xảy ra, nàng sẽ không trốn tránh, nàng sẽ đứng ra chịu trách nhiệm.

Trong hoa viên đầy mai, Tuần Ngự và Vương Kiếm Đăng im lặng nhìn nhau rất lâu, trong lòng như có thiên ngôn vạn ngữ, nhưng lúc gặp mặt lại không biết nói gì.

Bàn tay vốn nắm chặt của Vương Kiếm Đăng buông lỏng ra: “Trưởng công chúa có biết việc gặp riêng nam nhân là trọng tội? Huống chi trưởng công chúa sắp thành thân, đừng tự chuốc lấy rắc rối, hủy hoại thanh danh của mình.”

“Thanh danh? Từ khi ở Đồng Thành ta đã tự tay hủy hoại nó rồi, người nghĩ ta sẽ để ý tới mấy thứ danh dự vớ vẩn đó ư?” Tuần Ngừ cười nhạt, nhắc tới những chuyện ở Đồng Thành, trong mắt nàng lộ rõ vẻ khổ sở.

Trầm mặc hồi lâu, Vương Kiếm Đăng mới chán nản nói: “Cần gì phải làm như vậy?”

“Đừng, ta cũng từng hỏi mình, cần gì phải làm như vậy? Thật ra duyên phận giữa hai ta đã kết thúc từ khi còn ở Đồng Thành, nhưng không ngờ chúng ta lại gặp nhau trong hoàng cung. Ta không dám nói chuyện với người, ta sợ mẫu hậu sinh nghi sẽ làm liên lụy người.”

“Nếu công chúa đã hiểu chuyện như vậy thì đừng nên tìm tới ta nữa, người không chỉ làm liên lụy tới ta mà còn làm liên lụy chính mình.”

“Người sợ sao?” Tuần Ngừ cười hỏi, nhưng trong giọng nói toàn là sự chua cay.

Vương Kiếm Đăng không đáp khiến Tuần Ngừ cười càng thêm xinh đẹp: “Phải sợ thôi, để chia rẽ chúng ta, phụ thân không chỉ nhốt ta mà còn muốn phế bỏ hai cánh tay của người. Ông ta biết người rất coi trọng hai bàn tay của mình, ông ta đã dùng cách này ép chúng ta xa nhau. Ngay cả ta cũng biết hai bàn tay này quan trọng tới mức nào, ta không kiên cường được, ta chỉ có thể thỏa hiệp. Sau khi rời khỏi ta, người vào trong cung làm họa sĩ, dù không được phong quan nhưng cũng được sống tự do tại, người sợ chuyện năm đó tái diễn, sợ ta làm liên lụy tới người.”

Tuần Ngừ nói xong, nước mắt lặng lẽ rơi xuống, nàng quay lại nhìn tuyết rơi đầy trời, để mặc cho những bông tuyết lạnh lẽo kia nện vào mặt đau đớn.

“Năm đó phụ thân đuổi người khỏi Đồng Thành, không thể gặp được người là tiếc nuối cả đời của ta, giờ ta sắp thành phu nhân của người khác, nếu không thể gặp người, ta sẽ hối hận cả đời.”

“Thật ra ta chưa bao giờ sợ, dù đôi tay này có bị phế bỏ, ta cũng không thấy hối hận.” Vương Kiếm Đăng bi thương. “Nhưng đến cuối cùng chúng ta cũng không thể ở bên nhau, khoảng cách về thân phận là khoảng cách vĩnh viễn không thể vượt qua, chỉ có chia xa là biện pháp tốt nhất.”

Nghe tới đây, nước mắt Tuần Ngừ đã ướt đầm gương mặt, đến giờ phút này, nàng chỉ có thể im lặng nghe hắn nói, từng câu chuyện cũ hiện về ngay trước mắt, rõ ràng như mới có hôm qua.

“Khi Tần Đế lên ngôi, người được sắc phong làm trưởng công chúa, ta biết sớm muộn gì chúng ta cũng sẽ gặp lại nhau, nhưng ta sợ phải gặp người, ta sợ mình không chế không tình cảm ẩn giấu trong lòng, nhưng ta cũng lại muốn gặp người, ta muốn xem người sống có tốt không. Lúc nhìn thấy người ở Ngự Hoa Viên, thấy người mạnh khỏe như vậy, ta đã yên tâm.” Vương Kiếm Đăng đi tới lau đi những giọt nước mắt của Tuần Ngừ. “Ngừ nhi, người là quân, ta là thân, đã nhiều năm như vậy, chúng ta cũng nên buông tay.”

“Ta không buông được.” Tuần Ngừ giữ chặt bàn tay đang đặt lên gương mặt nàng, giọng nói run rẩy: “Nếu có thể buông dễ dàng như vậy, ta đã buông từ lâu rồi.”

“Người sắp thành thân rồi, sao vẫn giống một đứa bé chưa trưởng thành vậy?” Vương Kiếm Đăng nắm lấy tay nàng. “Chỉ khi buông tay, chúng ta mới có thể giải thoát.”

“Không, ta hối hận, hối hận sao ban đầu không kiên quyết ở bên cạnh người, cho dù phải chết.”

“Tuần Ngừ, đừng nói càn nữa, cũng đừng tự hủy hoại tương lai của mình!”

Đột nhiên Vương Kiếm Đăng hất tay nàng ra, tức giận nói.

Nguồn nhiệt ấm áp đột ngột mất đi làm Tuần Ngừ thấy trống rỗng.

Đã nhiều năm như vậy, nàng nghĩ mình có thể quên, có thể chôn sâu hấn vào trong lòng.

Nhưng đến giờ nàng mới phát hiện ra mình rất vô dụng, chỉ cần nhìn thấy hấn sẽ không thể bình tĩnh, chỉ cần nhìn thấy hấn thì lớp nguy trang kiên cường, lạnh lùng bao năm qua sẽ dễ dàng tan vỡ.

“Ta đi đây.” Vương Kiếm Đăng biết mình không nên ở lại, quá cố chấp sẽ gây ra họa lớn.

Không đợi Tuần Ngừ nói tiếp, Vương Kiếm Đăng đã cất bước rời đi.

Cách những bông tuyết bay tán loạn, Tuần Ngừ nhìn theo bóng lưng hấn thì thảo nói: “Ta sắp phải thành thân, người có thể tiễn ta một đoạn đường, cùng ta ngắm cảnh tuyết rơi một lần?”

Vương Kiếm Đăng dừng bước, hấn cứ đứng yên tại chỗ, đôi tay nắm thật chặt, nội tâm giằng xé không biết nên đi tiếp hay ở lại.

Phải dứt khoát, nếu không, sự chia lìa bao năm qua sẽ trở thành uổng phí.

Nhưng hành động của hấn lại trái với suy nghĩ, hấn đã quay lại đưa tay về phía nàng.

Tuần Ngừ tươi cười giao bàn tay lạnh lẽo của mình cho hắn, cả hai bàn tay cùng siết chặt, chậm rãi bước đi trong gió tuyết.

Gió to tuyết lớn cũng không ngăn cách được hai trái tim cùng nhịp đập.

Mười ngón tay đan vào nhau là sự ấm áp cuối cùng trước lúc chia tay.

“Nurong nurong, đã hai canh giờ rồi, nô tỳ vào trong xem thử.” Từ Vũ đứng cạnh Tô Lạc Tuyết nhưng vẫn bắn khoăn về hai người kia, chỉ sợ họ bóc đồng rồi khỏi Tuyết Hoa Cung gây họa.

“Nhiều năm không gặp tất có nhiều lời muốn nói, cứ để cho bọn họ hàn huyên thêm chút nữa.” Tô Lạc Tuyết nhìn sắc trời tối dần, tuyết rơi cũng nhỏ đi nhiều.

Hi vọng sau lần gặp mặt này, bọn họ có thể đặt chuyện cũ xuống, bắt đầu một cuộc sống mới.

“Nô tỳ sợ họ liên lụy tới nurong nurong.”

“Đã đến nước này thì đừng nói liên lụy hay không liên lụy.” Tô Lạc Tuyết kéo lại áo khoác lông chồn. “Từ Vũ, lấy thêm ít than đi.”

“Vâng, nurong nurong.” Từ Vũ đang định lui ra thì lại bắt gặp Tuần Ngừ mang theo vẻ mặt đau thương trở lại. “Nurong nurong, trưởng công chúa ra rồi.”

Tô Lạc Tuyết quay lại, chỉ thấy Tuần Ngừ tái nhợt, lao đảo bước về phía này, trên mặt vẫn còn sót lại những giọt nước chưa khô.

“Trưởng công chúa.” Tô Lạc Tuyết đi tới đỡ Tuần Ngừ đang lao đảo vào tấm cung, cởi chiếc áo lông chồn bám đầy tuyết đưa cho Từ Vũ. “Mau cầm đi hong khô.”

Từ Vũ nhận lấy rồi đi, Tô Lạc Tuyết kéo Tuần Ngừ đã lạnh cóng ngồi xuống gần lò sưởi, đau lòng nhìn Tuần Ngừ run rẩy bên lò than: “Họa sĩ Vương đâu?”

“Hắn đang ở trong hoa viên về Đan Thanh, tránh ngày mai hoàng huynh tới không thấy tranh sẽ hoài nghi.” Tuần Ngừ vô hồn đáp.

Tô Lạc Tuyết thử thăm dò: “Trưởng công chúa, ngươi và hắn. . . nói chuyện thế nào rồi?”

Tuần Ngừ tỉnh táo lại cầm lấy tay Tô Lạc Tuyết: “Hắn dắt ta dạo chơi, thường mai ngắm tuyết, hắn nói hắn vẫn còn yêu ta, hắn chưa bao giờ quên ta. Hắn nói hắn từng muốn đồng sinh cộng tử cùng ta, chỉ cần được ở cùng nhau, cho dù phải chết cũng đáng. Ta hỏi hắn, ngay lúc này đây, hắn còn muốn đồng sinh cộng tử bên ta không?”

Tô Lạc Tuyết kinh hãi: “Vậy hắn nói sao?”

“Hắn nói hắn nguyện ý, nhưng hắn không thể, không thể hại ta.”

“Ngươi cũng không thể hại hắn.”

“Thực ra mấy năm nay, ta sống mà chỉ như một cái xác không hồn, ta sắp phải gả cho một nam nhân ta không yêu, nếu phải sống tiếp quãng đời tăm tối đó, ta thà cố gắng thêm một lần.”

“Trưởng công chúa, Định An Hầu mất mặt thì Hoàng gia cũng không tốt đẹp gì. Nếu ngươi cứ cố tình làm vậy, hậu quả.ngươi định phá hủy tương lai tốt đẹp của họa sĩ Vương sao?” Tô Lạc Tuyết lập tức ngăn cản ý nghĩ nông nổi kia.

“Ta chỉ biết ta yêu hắn, mà hắn cũng yêu ta. Lạc Tuyết, ta chỉ muốn cố gắng cho tình yêu này một lần. . . .” Tuần Ngừ nghĩ, nàng đã từng muốn cố gắng, nhưng nàng không có cơ hội thực hiện.

“Không được, trưởng công chúa!” Tô Lạc Tuyết hất tay Tuần Ngừ ra, chống lại ánh mắt mong đợi kia. “Sự tỉnh táo của công chúa đi đâu mất rồi? Ngươi đừng chơi với lửa, chơi với nó sẽ có ngày chết cháy.”

“Ta không sợ, dù có bị lửa thiêu cháy, ta vẫn sẽ theo đuổi tình yêu của ta.”

“Vì yêu phải làm vậy có đáng giá không? Dù các ngươi có thể an toàn rồi khỏi hoàng cung thì sao, ngươi có thể đảm bảo các ngươi sẽ vĩnh viễn yêu nhau như vậy không? Ngày nào cũng phải lo lắng đề phòng bị truy bắt, rầu rĩ vì kẻ sinh nhai, tình yêu đó có thể kéo dài bao lâu?”

Tuần Ngừ bác bỏ: “Ngươi cũng là nữ nhi tội thần, nhưng vì yêu ngươi, Đế Quân chấp nhận đối địch với văn võ bá quan để được ở cùng ngươi.”

Tô Lạc Tuyết lắc đầu nói: “Hắn có làm gì đi chăng nữa thì hắn vẫn mãi là Đế Quân. Còn ngươi, nếu ngươi đi cùng Vương Kiểm Đăng, ngươi sẽ không còn là trưởng công chúa nữa.”

“Ta không tiếc nuôi thân phận trưởng công chúa này, ta không muốn một cuộc sống thế này, ta chỉ muốn một tình yêu sống chết bên nhau.” Tuần Ngừ liên quyết nói. “Ta sẽ không liên lụy ngươi, ta sẽ tự làm, dù cho kết thúc của ta là cái chết.”

“Nếu trưởng công chúa cứ khư khư cố chấp, bản cung sẽ bẩm báo với Đế Quân ngay lập tức.” Nhất thời, không khí giữa hai người trở nên gay gắt.

“Ngươi sẽ không làm vậy.” Tuần Ngũ khẳng định.

“Vì thể diện của hoàng gia, ta sẽ làm.”

“Lạc Tuyết, ta van ngươi, ngươi coi như không biết ta và hẳn nói chuyện với nhau, được không?” Tuần Ngũ nức nở cầu xin.

“Đáng giá không?” Đến lúc này, Tô Lạc Tuyết mới thấy mình đã làm sai, nàng không nên mềm lòng giúp bọn họ gặp nhau.

Vọng tưởng của Tuần Ngũ, ngay cả nàng cũng không ngăn cản được.

Nếu không ngăn cản được Tuần Ngũ, Tô Lạc Tuyết cũng chỉ biết ngăn cản Vương Kiếm Đăng.

Từ lời Tuần Ngũ nàng có thể biết Vương Kiếm Đăng thật lòng yêu cô ấy, hẳn cũng không nguyện nhìn Tuần Ngũ vạn kiếp bất phục.

“Được, ta coi như không biết chuyện này, ngươi tự mình giải quyết cho tốt.”

Đồng Cung.

“Đế hậu nương nương.” Giọng nói đề thấp vang lên trong tâm cung, một cung nữ mặc cung trang màu hồng thấn bí bước vào.

Lúc này Hoa Tuyết đang luyện chữ trước án thư, mắt cũng không buồn nhìn lên: “Không phải bản cung đã nói, nếu không có chuyện quan trọng thì đừng chạy tới đây sao?”

“Vi có chuyện quan trọng, nô tỳ mới mạo hiểm tới tìm gặp Đế hậu nương nương.” Cung nữ quỳ xuống đất.

“Nói đi.”

Cũng vào lúc này, Lý công công đưa mắt nhìn hai hàng cung nhân đứng hầu: “Các ngươi lui hết đi.”

Đội đám cung nhân lui hết ra, cung nữ kia mới chậm rãi nói: “Hôm nay Tuyết Hoa Cung xảy ra hai chuyện lạ, chuyện thứ nhất là hoàng thượng đồng ý cho họa sĩ Vương vào Tuyết Hoa Cung vẽ tranh cho Hoa phi, mới đầu nô tỳ cũng không quá để tâm, nhưng họa sĩ Vương ở trong đó gần bốn canh giờ mới rời đi, bốn canh giờ có thể vẽ được tới ba bức tranh. Chuyện thứ hai là sau khi họa sĩ Vương tiến vào Tuyết Hoa Cung, Từ Vũ cũng dẫn trưởng công chúa cũng vào Tuyết Hoa cung, hơn hai canh giờ sau mới vội vã rời đi. Mà trong lúc vẽ tranh, ngoài Từ Vũ ra thì Hoa phi không cho phép ai đi theo.”

“Hai chuyện này có liên quan gì tới nhau?” Hoa Tuyết nghe tới đây bắt đầu cảm thấy hứng thú.

“Nhìn qua hai chuyện này không có liên quan tới nhau, nhưng nô tỳ lại thấy mối liên quan rất lớn.”

“Ngươi kể lại chi tiết.” Hoa Tuyết được Lý công công đỡ xuống phượng ý, lười biếng dựa vào đó lắng nghe.

Cung nữ kia cũng vội quay người về hướng nàng nói tiếp: “Nô tỳ đoán có hai loại khả năng. Một là này họa sĩ Vương và Hoa phi có chuyện gì đó không thể nói cho người ngoài biết, nhưng trưởng công chúa đã phát hiện ra chuyện này nên tới Tuyết Hoa Cung cảnh cáo Hoa phi và họa sĩ Vương.”

Hoa Tuyết nhếch môi nói: “Thú vị, nói tiếp đi.”

“Còn một khả năng nữa, trưởng công chúa và họa sĩ Vương có mối quan hệ bí mật, Hoa phi chỉ là người trung gian dặt mối thay bọn họ.” Cung nữ dứt lời, cả tâm cung hoàn toàn yên tĩnh, Đế hậu im lặng không nói làm nô tỳ kia sợ hãi. “Nô tỳ nói sai gì sao.”

“Không, ngươi làm rất tốt. Mau lui xuống lĩnh thưởng đi.” Hoa Tuyết phất tay ra hiệu cho cung nữ kia lui ra.

Lý công công cũng ngẫm nghĩ hồi lâu mới hỏi: “Nương nương bảo nên xử lý chuyện này thế nào?”

“Ngươi thấy thế nào?” Hoa Tuyết không trả lời mà hỏi lại.

“Nô tài cảm thấy, nếu họa sĩ Vương cầu kết với Hoa phi thì không còn gì tốt hơn. Chúng ta có thể lợi dụng nhược điểm này đánh bại Hoa phi, khiến cả đời này cô ta cũng đừng mong ngóc đầu lên được.”

“Nếu họa sĩ Vương và trưởng công chúa cầu kết làm vậy thì sao?”

“Vậy không tốt lắm. Trưởng công chúa thân muội muội của Đế Quân, nữ nhi ruột của Thái hậu, lại còn sắp gả cho trưởng tử của Định An Hầu. Tổ giác chuyện này không chỉ làm hoàng gia mất hết mặt mũi mà còn làm Thái hậu, Đế Quân tức giận với người.”

Hoa Tuyết lắc đầu cười: “Ngươi sai rồi, dù là ai cầu kết với ai, đối với bản cung đều có lợi.”

Lý công công khó hiểu: “Xin nương nương chỉ rõ.”

“Nếu chuyện giữa trưởng công chúa và họa sĩ Vương bị tố giác, vậy người dắt mối cho bọn họ như Hoa phi sao tránh được liên quan? Mọi người sẽ nghĩ Hoa phi xúi giục hai người bọn họ làm càn, làm mất mặt hoàng gia. Còn bản cung, bản cung chỉ là người vô tình phát hiện ra bí mật này.” Hoa Tuyết bật cười.

Lý công công búng tỉnh: “Nương nương anh minh.”

“Giờ người giúp bản cung điều tra lai lịch của Vương Kiếm Đăng, đồng thời phái người ngày đêm giám thị nhất cử nhất động của hắn.”

“Tuân chỉ.”

Bạn đang đọc truyện *Đế Nghiệp Như Họa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 4: Thái Bình đi qua

Còn năm ngày nữa là đại hôn của Tuần Ngữ và Chúc Lam, kể từ khi từ biệt ở Tuyết Hoa Cung, thời gian trôi đi thật nhanh.

Tô Lạc Tuyết vẫn luôn băn khoăn về chuyện của Vương Kiếm Đăng và Tuần Ngữ, ngay cả về đêm cũng thao thức không ngủ được, nàng chỉ sợ mình bị Từ Vũ gọi dậy báo tin xấu của Tuần Ngữ.

Nhớ lúc Vương Kiếm Đăng vẽ xong tranh, nàng đã ngồi xuống nói chuyện cùng hắn. Nàng có thể nhận ra Vương Kiếm Đăng vẫn đang giãy giụa trong mâu thuẫn, nàng chỉ biết nhân cơ hội này nói rõ tính nghiêm trọng của sự việc, nàng chỉ muốn hắn dừng tự hủy hoại tương lai của mình, cũng như dừng hủy hoại tương lai của Tuần Ngữ.

Từ đầu đến cuối, Vương Kiếm Đăng lắng nghe rất chăm chú, nhưng nàng lại có cảm giác hắn không nghe được gì.

Nàng chỉ làm được tới đây, chuyện sau này đành phải thuận theo ý trời.

Sao nàng lại không hiểu nỗi khổ tâm của Tuần Ngữ?

Tô Lạc Tuyết nhớ tới lần đầu gặp Tuần Ngữ ở phủ Nam Chiêu Hầu dưới thân phận nam sủng. Tuần Ngữ đã điên cuồng tới mức nào, bi thống tới mức nào.

Tô Lạc Tuyết biết, Tuần Ngữ chỉ muốn thoát khỏi thân phận Tam tiểu thư Tuần gia, muốn cùng người trong lòng sống tới đầu bạc răng long.

Nhưng khoảng cách về thân phận thật sự rất khó vượt qua, muốn trách thì chỉ có thể trách Vương Kiếm Đăng là một họa sĩ nghèo.

Nhưng thế gian này có bao nhiêu cặp phu thê môn đăng hộ đối yêu thương thật lòng đây?

Tô Lạc Tuyết thở dài rồi khoác thêm áo bước lại gần cửa sổ, ánh trăng mỏng như lụa phủ lên nền tuyết trắng, đẹp mà thê lương.

Tối nay, nàng luôn thấy bất an, giống như sắp có chuyện xảy ra.

“Cộc cộc cộc!”

Đột nhiên phía ngoài vang lên tiếng gõ cửa dồn dập.

“Nương nương, người đã ngủ chưa?” Là giọng của Từ Vũ, tuy bình tĩnh nhưng không giấu được vẻ hoảng sợ.

“Chuyện gì vậy?”

“Trưởng công chúa và họa sĩ Vương bị bắt ở Lan Hương Uyển.”

Tô Lạc Tuyết chỉ thấy đầu óc trống rỗng.

Khi lấy lại tinh thần, nàng lập tức thay quần áo, búi tóc rời khỏi tẩm cung.

“Trưởng công chúa đang ở đâu?” Tô Lạc Tuyết lo lắng hỏi.

“Ở điện Thái Hậu, nghe nói chuyện tối nay đã gây ra động tĩnh rất lớn, ngay cả Đế Quân cũng có mặt ở đó.”

Tô Lạc Tuyết vừa chạy vừa hỏi: “Tứ Vũ, sao lại xảy ra chuyện này? Ngươi hãy kể tỉ mỉ cho ta nghe.”

“Nô tỳ cũng không rõ, nô tỳ chỉ nghe đám cung nhân truyền miệng, họ nói Đế hậu nhận được một bức thư nặc danh, trong thư tố giác có người ở hậu cung tư thông với nam nhân ở Lan Hương Uyển, Đế hậu liền dẫn người đi bắt gian liền thấy trưởng công chúa và Vương Kiềm Đăng đang ôm nhau ở Lan Hương Uyển. Sau đó, chuyện không chỉ truyền đến tai Thái hậu mà còn đến tận chỗ Đế Quân. Lần này. . . . đã xảy ra chuyện lớn rồi.”

Trong điện thái hậu sáng rực rỡ, thị vệ canh gác đông gấp hai ngày thường, cung nhân kính cẩn không dám thở mạnh.

“Ai gia còn nói sao cái tên Vương Kiềm Đăng này quen tai như vậy? Thì ra người chính là người định dụ dỗ trưởng công chúa ở Đồng Thành năm đó!”

Tô Lạc Tuyết vừa bước vào trong đã nghe thấy câu nói này, đưa mắt nhìn quanh, Tuần Ngữ và Vương Kiềm Đăng đang quỳ gối ở giữa đại điện. Tuần Dạ và Chu Lệ Uyển ngồi ở chính giữa, sắc mặt vô cùng khó coi. Hoa Tuyết ngồi bên phải thờ ơ như chuyện này không có liên quan tới mình. Bên trái là Lệ Quý Phi cũng đang ngồi im lặng.

Tô Lạc Tuyết vừa bước vào trong đã thấy Tuần Ngữ nhìn mình, trong mắt chỉ có vẻ lạnh lùng xa cách.

Nàng biết Tuần Ngữ hiểu lầm nàng đi tố giác cho Đế hậu có cơ hội bắt được bọn họ. Dù sao, người biết chuyện giữa hai người họ cũng chỉ có mình Tô Lạc Tuyết nàng.

“Đã tới nước này, các ngươi còn gì để nói?” Tuần Dạ phẫn nộ nói.

“Tuần Ngữ không còn lời nào để nói, mặc cho Đế Quân xử trí.” Tuần Ngữ nguội lạnh.

“Ngươi bảo trăm phải xử trí thế nào? Bảo trăm nói với Định An Hầu thế nào? Cả hoàng cung đang xôn xao, trưởng công chúa thiên triều lên lút thông gian với thần tử, trở thành chuyện cười cho thiên hạ!” Nói tới đây, Tuần Dạ vỗ mạnh xuống bàn làm nước trà sánh ra ngoài.

“Ngay từ khi còn ở Đồng Thành, Tuần Ngữ đã là chuyện cười mua vui cho thiên hạ, chẳng lẽ đến bây giờ ta lại đi quan tâm tới những thứ đó sao?” Tuần Ngữ cười lạnh.

“Người đâu!” Tuần Dạ gầm lên, Tô Lạc Tuyết đứng bên Tuần Ngữ vội vàng quỳ xuống: “Đế Quân bớt giận, trưởng công chúa chỉ nhất thời hồ đồ, từ từ khuyên can. . . .”

“Khuyên cái gì, đã nhiều năm như vậy, ta sớm đã là cái xác không hồn, nếu phải tiếp tục sống thế này, chẳng bằng ta dùng tính mạng đấu tranh cho tình yêu của mình.” Tuần Ngữ cắt ngang lời cầu tình của Tô Lạc Tuyết.

“Trưởng công chúa!” Tô Lạc Tuyết khẽ nói. “Chuyện đã tới nước này, ngươi muốn cả hai cùng chết sao?”

Vương Kiềm Đăng dập đầu nói: “Tất cả đều là lỗi của vi thần, là vi thần chủ động dụ dỗ trưởng công chúa, là vi thần ước hẹn công chúa tới Lan Hương Uyển, là vi thần muốn một bước lên mây trở thành Phò Mã. Giờ mọi chuyện bại lộ, vi thần không còn gì để nói, nhưng vi thần hy vọng Đế Quân tha cho trưởng công chúa.”

“Được lắm Vương Kiềm Đăng, ngươi dám dụ dỗ trưởng công chúa, ý đồ mưu quyền đoạt vị, người đâu, mau đưa Vương Kiềm Đăng xuống!” Chu Lệ Uyển thấy hân chủ động nhận tội liền lập tức hạ lệnh.

“Mẫu hậu, không phải hân. . . .” Tuần Ngữ còn định nói đã thấy Tô Lạc Tuyết cầm chặt tay mình, giọng nói bé đến mức chỉ đủ cho mình nàng nghe thấy: “Trưởng công chúa, lúc này ngươi nên tỉnh táo, chỉ có bảo vệ được mình mới nghĩ được cách cứu hân.”

Tuần Ngữ nghe lời nàng, bàn tay nắm chặt lại, yên lặng quỳ dưới đất.

Vương Kiềm Đăng bị mấy tên hộ vệ dẫn khỏi điện Thái hậu, không gian đang trở nên yên lặng lại nghe thấy tiếng Hoa Tuyết vang lên: “Tối nay bản cung không chỉ nhận được thư nặc danh mà còn nhận được tin. Mấy ngày trước, Vương Kiềm Đăng phụng chỉ tới Tuyết Hoa Cung về tranh cho Hoa phi, về tranh mất bốn canh giờ, trong khi đó trưởng công chúa cũng tới chơi hai canh giờ, là trùng hợp, hay là có âm mưu từ trước?”

Tô Lạc Tuyết cười nhạt, quả nhiên Hoa Tuyết đã cho người nắm vững, giám thị nhất cử nhất động của nàng.

Lúc lựa chọn giúp Tuần Ngữ nàng đã biết sẽ có kết quả này, thế nên, nàng cũng không kinh ngạc.

“Không nói gì, là ngươi thừa nhận mình là người ở giữa giật dây cho trưởng công chúa và Vương Kiềm Đăng làm vậy?” Hoa Tuyết tiếp tục nói.

Chu Lệ Uyển nghe đến đây liền run rẩy chỉ vào Tô Lạc Tuyết: “Thì ra không chỉ có Vương Kiềm Đăng dụ dỗ trưởng công chúa, mà ngay cả Hoa phi cũng tạo cơ hội cho bọn chúng, từ đầu đến cuối đều là do Hoa phi người giật dây, là ngươi, là ngươi muốn hủy hoại thể diện của hoàng thất!”

“Thần thiếp không có ý đó, thần thiếp chỉ thương cảm cho nỗi khổ tương tư giữa trưởng công chúa và họa sĩ Vương nên mới cả gan nghĩ cách cho bọn họ gặp mặt một lần.”

“Là thương cảm cho nỗi khổ tương tư hay là cố ý hãm hại?” Chu Lệ Uyển trừng mắt nhìn Tô Lạc Tuyết rồi lại nhìn Tuần Ngữ, “Trưởng công chúa, tốt hơn con nên nghĩ cho nghĩ, rốt cuộc đây là âm mưu của ai? Là ai viết thư nặc danh gửi cho Đế hậu, hủy hoại thể diện hoàng thất? Rốt cuộc Hoa phi kia

là người đáng sợ tới mức nào?”

Tuần Ngừ mê man nhìn Tô Lạc Tuyết: “Là nguoi làm sao?”

Tô Lạc Tuyết nhìn thẳng vào mắt nàng, chân thành đáp lại: “Không phải.”

“Ta tin nguoi.”

Tuần Ngừ nói ra ba chữ làm khốc mắt Tô Lạc Tuyết cay cay, Tuần Ngừ vẫn quyết định tin nàng, nàng thật may mắn khi có được bằng hữu như vậy. Dù mọi suy đoán đều nhằm vào nàng, Tuần Ngừ vẫn lựa chọn tin tưởng nàng.

“Ai gia thấy nguoi đã trúng cổ của Hoa phi rồi!” Chu Lệ Uyển bức tức quay sang Tuần Dạ. “Đế Quân, người thấy nên xử trí chuyện này thế nào?”

Tuần Dạ gõ gõ xuống mặt bàn, trầm ngâm hồi lâu mới nói: “Đưa trưởng công chúa về tẩm cung, chưa tới ngày đại hôn, không được bước ra ngoài nửa bước.”

“Vậy còn Hoa phi?” Chu Lệ Uyển không có ý bỏ qua cho Tô Lạc Tuyết.

Tuần Dạ chậm rãi đứng dậy, đi xuống: “Phạt Hoa phi ở trong Tuyết Hoa Cung suy nghĩ ba ngày.”

“Đế Quân, Hoa phi làm ra chuyện đại nghịch bất đạo như vậy, chỉ phạt suy nghĩ ba ngày khó có thể phục chúng.” Hoa Tuyết không cam lòng đứng dậy, Tô Lạc Tuyết phải bị phạt nặng hơn thế.

Tuần Dạ đột nhiên quay lại lạnh lùng nhìn Hoa Tuyết, nhấn mạnh từng câu từng chữ: “Vậy Đế hậu muốn thay mặt trẫm hạ chỉ xử trí Hoa phi?”

“Nói đi cũng phải nói lại, Đế Quân thiên vị Hoa phi, dù cô ta giết dây cho trưởng công chúa và Vương Kiềm Đăng làm bấy, dù cô ta viết thư nặc danh bôi nhọ thể diện hoàng thất, nguoi vẫn không đành lòng trách phạt cô ta. Rồi sẽ có một ngày, giang sơn Thiên triều mà sẽ bị con yêu nữ này hủy hoại!”

Hoa Tuyết còn chưa nói xong, một bàn tay của Tuần Dạ quất thẳng vào má trái nàng ta, tiếng vang thanh thúy truyền khắp đại điện, tất cả cung nhân sợ hãi quỳ xuống đất.

“Nguoi đánh ta?” Hoa Tuyết lấy tay ôm lấy chỗ bị đánh, nhìn hấn với vẻ không thể nào tin.

“Thân là Đế hậu mà không có lòng khoan dung độ lượng sao có thể cai quản lục cung! Rốt cuộc chuyện hôm nay do người nào đứng sau thao túng, là người nào lòng dạ xấu xa. Trẫm không nói, không có nghĩa là trẫm không biết!” Từng câu từng chữ của Tuần Dạ đều nhằm vào Hoa Tuyết.

Hoa Tuyết nén lệ nhìn chằm chằm vào Tuần Dạ, đây là lần đầu tiên Tuần Dạ dùng thái độ này nói chuyện với nàng, đây là lần đầu tiên hấn đánh nàng trước mặt bao nhiêu người, đây cũng là lần đầu tiên, nàng cảm thấy người đàn ông đứng trước mặt mình không còn là Tuần Dạ năm xưa nữa.

“Ý của Đế Quân, mọi chuyện hôm nay đều là ý tưởng của thiếp sao? Vậy chúng có đâu?”

“Trẫm không cần chứng cứ.” Ánh mắt Tuần Dạ càng lúc càng lạnh. “Nguoi nghĩ chỉ nguoi mới biết cái người nằm vùng trong Tuyết Hoa Cung, còn trẫm thì không sao?”

Hoa Tuyết vô lực lùi về phía sau, ngây ngốc không nói nên lời.

“Chuyện này đến đây là chấm dứt, nếu còn ai dám thêm dột thêm, trẫm tuyệt không tha thứ!” Sau câu cảnh cáo, Tuần Dạ phất tay áo rời đi.

“Đế hậu cũng thật thủ đoạn, định dùng một mũi tên bắn hạ hai con chim mà không nghĩ tới Đế Quân là người thế nào.” Tuần Ngừ cười lạnh, đứng dậy nhìn thẳng vào Hoa Tuyết. “Tuần Ngừ vẫn nghĩ Đế hậu là người cao quý lỗi lạc, kính trọng việc làm ra những chuyện ti tiện như vậy, nhưng thật không ngờ, cuối cùng ta lại thua trong tay của nguoi.”

Chu Lệ Uyển cũng bước xuống nhìn Hoa Tuyết đầy căm tức: “Đế hậu khá lắm, còn dám lấy nữ nhi của ai gia ra khai đao, hừ!” Bà thật không còn lời nào để nói.

“Mời trưởng công chúa.” Mấy tên thị vệ đã tiến lên, nhưng không dám động thủ mà chỉ cung kính mời.

Tuần Ngừ cười chua xót, trong mắt cũng hiện rõ vẻ kiên quyết trước nay chưa từng có.

Tô Lạc Tuyết bị cầm tù ba ngày trong Tuyết Hoa Cung, trong khoảng thời gian này, Tuần Dạ cũng không tới gặp nàng, dù nàng đã bảo Từ Vũ truyền lời, cầu xin hấn tới Tuyết Hoa Cung gặp nàng, nhưng hấn cũng không tới. Việc này khiến Tô Lạc Tuyết vô cùng lo lắng.

Tô Lạc Tuyết không gặp được Tuần Dạ cũng chỉ biết lệnh cho Từ Vũ thăm dò tin tức bên chỗ Tuần Ngừ, nghe nói đại hôn vẫn tiến hành đúng hạn, mà việc trưởng công chúa và Vương Kiềm Đăng bị bắt ở hoa viên đêm đó cũng đã có lời giải thích hợp lý.

Vương Kiềm Đăng lòng lang dạ thú, ý đồ dụ dỗ công chúa để trở thành Phò mã. Trưởng công chúa tâm tính đơn thuần, suýt nữa thì bị lừa gạt.

Toàn bộ trách nhiệm đổ hết lên đầu Vương Kiềm Đăng, tội danh của trưởng công chúa được phủi rất sạch sẽ, tuy Định An Hầu biết chuyện thì sao, ông

ta cũng phải hồ đồ không rõ, dù sao sau lưng trưởng công chúa còn có Đế Quân và Thái Hậu.

“Phải miễn cưỡng một mối nhân duyên như vậy, chẳng bằng thành toàn cho người có tình.” Tô Lạc Tuyết cầm que bạc gầy gầy đàn hương trong lư làm một luồng khói lớn ập vào mặt.

Tô Lạc Tuyết tự lẩm bẩm hồi lâu mới nghe tiếng người đẩy cửa bước vào, có một con gió lạnh theo vào tẩm cung, cuốn tung lớp màn che xung quanh.

“Nương nương.” Từ Vũ ngập ngừng.

Tô Lạc Tuyết quay lại, khi nhìn thấy nét mặt Từ Vũ, nàng thấy rất sợ hãi: “Chuyện gì?”

“Trưởng công chúa, công chúa” Giọng Từ Vũ càng lúc càng yếu. “Trưởng công chúa đã cắt cổ tay tự vẫn.”

Đầu óc trống rỗng, que bạc không có gì nắm giữ rơi xuống mặt bàn, hơi thở như đang tắc nghẽn của nàng dần thông suốt lại: “Người nói gì?”

“Đêm qua Đế Quân đến thiên lao gặp Vương Kiếm Đăng, cũng không biết Đế Quân đã nói gì với hắn mà canh ba Vương Kiếm Đăng tự vẫn trong lao. Vốn Đế Quân đã phong tỏa tất cả tin tức, nhưng không hiểu sao trưởng công chúa lại biết được chuyện này, nghe nói lúc nhận được tin, trưởng công chúa tỉnh táo tới mức làm người ta kinh ngạc. Mọi người đều nghĩ trưởng công chúa khổ sở một thời gian sẽ hết, nhưng ai ngờ. . . . sáng sớm nay mới phát hiện ra trưởng công chúa đã cắt cổ tay tự vẫn trước bàn trang điểm.”

Lặng lặng lắng nghe, Tô Lạc Tuyết run rẩy nhặt que bạc trên bàn lên tiếp tục đùa nghịch đồng đàn hương trong lư, làn khói mờ mờ không ngừng bao phủ che đi những giọt nước mắt không ngừng rơi.

“Nương nương. . . .” Từ Vũ lo lắng gọi.

“Ta không tin, Tuần Ngự là một cô gái kiên cường như vậy, cô ấy sẽ không tự vẫn. . . . ta không tin.” Tô Lạc Tuyết vừa lẩm bẩm vừa lắc đầu làm nước mắt không ngừng rơi xuống xuống.

“Nương nương, hãy tới gặp trưởng công chúa lần cuối.”

Giống như nghĩ ra chuyện gì, Tô Lạc Tuyết chạy như bay ra khỏi tẩm cung.

Gió bắc lạnh như dao cứa vào má nàng tới đau rát.

Nước mắt đã bị gió thổi khô, nhưng giọt lệ còn đọng trong khóe mắt mới khiến người ta cảm thấy thê lương.

Đi vào Thái Bình Cung, tất cả cung nhân đang yên lặng quỳ trên đất rơi lệ.

Tô Lạc Tuyết chạy thẳng vào tẩm cung của trưởng công chúa, nhưng thứ nàng nhìn thấy chỉ có gương mặt Tuần Ngự đã xám lại như tro tàn. Tuần Ngự đang an ổn ngủ trên giường, bên cạnh còn có cung nữ giúp cô lau đi vết máu trên người.

“Trưởng công chúa, Lạc Tuyết tới trễ.” Nàng nghẹn ngào quỳ xuống vái Tuần Ngự một vái thật sâu, nước mắt không kìm được lăn xả rơi xuống.

“Người còn có mặt mũi tới đây sao, nếu không phải là người giúp nó gặp mặt Vương Kiếm Đăng, liệu có xảy ra bi kịch ngày hôm nay không?” Thái hậu khàn giọng nói.

Tô Lạc Tuyết lạnh lùng nhìn Thái hậu, nàng không nói gì mà chuyển tầm mắt nhìn Tuần Dạ đứng cạnh Thái hậu, ánh mắt của hắn vô cùng ảm đạm, hắn đang nhìn, nhìn Tuần Ngự đã nhắm nghiền hai mắt lại.

Tô Lạc Tuyết hỏi: “Đêm qua Đế Quân đã nói gì với Vương Kiếm Đăng?”

Tuần Dạ lặng im không nói.

Nàng hỏi lại lần nữa: “Là Đế Quân đã bức tử hắn?”

Vẫn không nhận được câu trả lời. Thực ra trong lòng Tô Lạc Tuyết cũng biết, chắc chắn Tuần Dạ đã nặng lời, đã uy hiếp nên mới làm Vương Kiếm Đăng nảy sinh ý nghĩ muốn chết.

Rốt cuộc, một nam nhân phải yêu một nữ nhân sâu đậm tới mức nào mới nguyện chết vì nàng ta?

Tô Lạc Tuyết có thể thấy Tuần Ngự đang rất hạnh phúc, trong cuộc đời có một người chịu hy sinh tất cả vì nàng, nàng có chết cũng không hối tiếc.

Không biết Tô Lạc Tuyết quỳ ở tẩm cung bao lâu, Thái hậu như sắp ngất đi được diu về điện thái hậu. Thi thể của Tuần Ngự đã được trang điểm xong xuôi, cũng chuẩn bị bỏ vào quan tài.

Các cung nhân vây quanh đưa quan tài ra khỏi Thái Bình Cung.

Khi cả đại điện chỉ còn lại hai người họ, Tô Lạc Tuyết mới khẽ cử động, nhưng vì nàng đã quỳ quá lâu, cơ thể chưa có cách nào hoạt động lại bình

thường nên dành ngồi bệt xuống.

“Đế Quân, người nói Vương Kiếm Đăng thật lòng yêu Tuần Ngữ không?” Nàng ngẩng đầu nhìn thẳng vào Tuần Dạ.

Ánh mắt Tuần Dạ khẽ xao động, hần nhìn lại nàng, trầm giọng nói: “Thứ hần thích chỉ là thân phận cao quý của Tuần Ngữ.”

“Đế Quân nghĩ vậy thật sao?”

“Là tự hần nói với trẫm!”

“Hần vì muốn thành toàn cho hôn sự của trưởng công chúa nên mới nguyện hy sinh bản thân mình! Người biết. Nhưng người vì thể diện hoàng thất mà làm trái lương tâm định tội hần. Đến cuối cùng, Vương Kiếm Đăng đã dùng sinh mạng của mình để chứng minh tình yêu hần dành cho trưởng công. Chỉ là người đã quên trưởng công chúa yêu Vương Kiếm Đăng tới mức nào, trưởng công chúa yêu hần tới đồng sinh đồng tử.” Từng câu Tô Lạc Tuyết nói cứ vang mãi trong đại điện không dứt.

Tuần Dạ vẫn không muốn thừa nhận: “Là hần sợ chết thôi, nếu chuyện này bại lộ, hần cũng chỉ có một con đường chết.”

“Thật sao? Thì ra tình yêu thuần khiết trong mắt Đế Quân lại biến thành bản thù như vậy.” Tô Lạc Tuyết bật cười.

“Nàng đang trách trẫm sao?”

“Mấy ngày nay, thần thiếp liên tục phái Từ Vũ tới cầu xin Đế Quân, nhưng sao người lại trốn tránh không gặp? Là người đang sợ sao? Người sợ ta nhắc tới chuyện của trưởng công chúa sẽ làm người mềm lòng? Nhưng Đế Quân, vì sao người không thể mềm lòng một lần? Cô ấy là thân muội muội của người, người đã bao giờ ngồi lắng nghe tiếng lòng của cô ấy không? Cô ấy bao nuôi nam sủng ở Hầu phủ nhiều năm như vậy, người có bao giờ tìm hiểu nỗi khổ tâm của cô ấy không? Người có biết cô ấy yêu Vương Kiếm Đăng sâu đậm tới mức nào không? Người làm ca ca, nhưng cái gì người cũng không biết. Người chỉ biết ngăn cản, chỉ biết chia rẽ, người và Nam Chiêu Hầu có gì khác nhau!” Tô Lạc Tuyết càng nói càng kích động, giọng nói yếu ớt ban đầu đã chuyển thành giọng chỉ trích đầy sắc bén.

“Tô Lạc Tuyết!” Tuần Dạ tức giận gầm lên.

“Nếu người thật sự quan tâm tới cô ấy như một ca ca quan tâm tới muội muội của mình, có lẽ bi kịch hôm nay sẽ không xảy ra. Người quá khinh thường tình cảm giữa hai bọn họ rồi. Từ khi phụ thân người ngăn cản bọn họ ở chung một chỗ cho tới người, tình ý giữa bọn họ vẫn chưa bao giờ thay đổi. Quyền lợi, địa vị, thân phận đều chỉ là nước chảy mây trôi, thứ đáng quý nhất trong cuộc sống này chỉ có chân tình. Ta nghĩ người sẽ hiểu, nhưng người thật sự không thể hiểu. .”

“Đường đường là một trưởng công chúa sao có thể gả cho một họa sĩ? Việc này còn ra thể thống gì nữa!”

“Vậy ta thì sao? Hậu nhân tội thân, sao ta có thể trở thành Hoa phi của Đế Quân?”

“Nàng không giống hần.”

“Đều giống nhau cả thôi. Ta và Vương Kiếm Đăng đều có thân phận hèn mọn như nhau, nhưng lại cùng yêu người có thân phận cao quý. Người có thể đối địch với bá quan sắc phong cho ta, nhưng sao người không thể đứng ra bảo vệ cho Tuần Ngữ? Vì người là Đế Quân nên người không cho phép muội muội mình gả cho một họa sĩ? Người không muốn làm mất thể diện hoàng gia, nhưng việc người sắc phong ta, không phải người đã làm mất thể diện hoàng gia rồi sao?”

“Tuần Dạ, ta không muốn sau khi chàng trở thành Đế Quân, từng người một sẽ rời bỏ chàng, đến cuối cùng, chàng chỉ còn lại một mình cô độc.”

“Đù rồi!” Tuần Dạ hét lên, mâu thuẫn, giằng giũa chuyển hóa thành nụ cười lạnh ẩn sâu trong mắt. “Càng ngày càng can rồi!” Lạnh lùng nhìn nàng thêm một lần, hần phẩy tay áo bỏ đi.

Hai chân chết lạng áp xuống nền nhà lạnh lẽo, Tô Lạc Tuyết nhìn vào chiếc giường Tuần Ngữ từng nằm, dường như nàng có thể thấy Tuần Ngữ đang lặng lẽ rơi lệ trước khi chết. Rốt cuộc cô ấy cần bao nhiêu dũng khí mới có thể quyết định kết thúc tính mạng mình, quyết định đi cùng với Vương Kiếm Đăng?

Bất chợt, Tô Lạc Tuyết nhớ tới đêm trăng nhiều năm trước, hai người họ uyển chuyển tung bay trong tuyết, cùng nhau nâng cốc nói cười.

Những thứ này, cuối cùng chỉ có thể trở thành kỉ niệm để hồi tưởng sao?

Tuần Ngữ, Tuần Ngữ.

Bạn đang đọc truyện *Đế Nghiệp Như Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 5: Trút bầu tâm sự

Thái Bình trưởng công chúa qua đời làm cả hoàng cung trở nên buồn bã. Đế Quân đã có lệnh, vì để tang Thái Bình trưởng công chúa, các cung nhân đều phải mặc trang phục trắng, không được uống rượu ăn thịt trong một tháng, ai làm trái sẽ bị phạt tám mươi trượng.

Tuyết Hoa Cung càng thêm phần vắng lặng, từ sau khi trưởng công chúa qua đời, đã hơn nửa tháng Đế Quân không bước vào Tuyết Hoa Cung, cũng không bước tới Đông cung nửa bước.

Ai cũng thầm đoán Hoa phi đã thất sủng, nhưng Đế Quân lại không hề cho truyền Lệ Quý Phi tới thị tẩm, ngoài ra còn phế bỏ chế độ tuyển tú, gần như không động tới nữ sắc. Mọi người trong cung lên lút bàn tán, Thái hậu cũng vì chuyện này đã tới tranh cãi với Đế Quân.

Những lời đồn đại nhảm nhí ngày càng nhiều, chỉ có Tô Lạc Tuyết biết, Tuần Dạ đang thực hiện lời hứa với nàng.

Hoa Tuyết và Sách Hi Á là hai người hán không thể không cưới, hán hủy bỏ việc tuyển tú là vì nàng.

Nhưng Tuần Dạ không biết, cái gọi là đế nghiệp như họa không chỉ có phế bỏ tuyển tú, cái Tô Lạc Tuyết cần là một bức họa không có một vết nhơ nào.

Sự vô tình của Tuần Dạ đã làm cho nàng sợ hãi, nếu có một ngày nàng cũng phạm phải sai lầm, liệu hán có vô tình tới vậy không?

“Nương nương, Đại học sĩ Hoa Tu cầu kiến.” Tiếng bẩm báo của Tử Vũ làm nàng hoàn hồn.

Hoa Tu?

Đã lâu lắm không nhìn thấy Hoa Tu, từ sau khi kể lại cho nàng chuyện thất tịch năm đó, hán giống như người đã biến mất khỏi tầm mắt nàng, chỉ nghe được tin nhưng không nhìn thấy người.

“Cho hán vào đi.” Tô Lạc Tuyết sửa lại trang phục rồi ra sau bình phong ngồi nhìn bóng người từ ngoài cửa bước vào, cách một lớp bình phong kia, chỉ thấy hán cung kính thờ dài: “Thần Hoa Tu tham kiến Hoa phi nương nương.”

“Hôm nay Đại học sĩ lại có thời gian rảnh rồi tới gặp bản cung sao?” Tô Lạc Tuyết đùa nghịch chiếc nhẫn ngọc ở ngón trỏ, tùy ý hỏi.

“Từ sau khi trưởng công chúa xảy ra chuyện, Đế hậu và Hoa phi cùng bị lạnh nhạt, chẳng lẽ Hoa phi vẫn muốn chiến tranh lạnh với Đế Quân?” Hoa Tu ngồi xuống chiếc ghế gỗ gần phía phải bình phong, sau khi tới dâng lên một chén trà Long Tỉnh Tây Hồ, Tử Vũ lui ra ngoài chờ đợi.

“Bản cung thấy người nên tới thăm Đế hậu thì hơn. Tuy nói gần đây Đế Quân lạnh nhạt với bản cung, nhưng Đại học sĩ mạo muội tới gặp bản cung thế này cũng khó tránh bị người khác dèm pha.” Tô Lạc Tuyết mở nắp trà, hương thơm ấm áp lan tỏa trong không khí.

“Muội muội làm sai, đương nhiên người làm ca ca như ta phải tới nói lời xin lỗi.”

“Nói xin lỗi?”

“Thật ra người cũng biết tính tình của Hoa Tuyết, nó vốn là người có tâm địa thuần lương, chỉ là nhất thời bị sự đổ kỵ che mắt nên mới làm ra chuyện ngu xuẩn đó, người sẽ không trách nàng chứ?” Hoa Tu khề thờ dài.

Bàn tay đang đỡ lấy chén trà của Tô Lạc Tuyết cứng ngắc, cảnh tượng Tuần Ngừ bình yên như đang ngủ trên giường hiện về trước mắt nàng, cảm giác đau thương cũng chợt ứa về: “Người dùng thân phận của Hoa Tu, hay dùng thân phận của Hoa đại nhân tới nói với ta những lời này?”

Hoa Tu nghi ngờ hỏi: “Hai chuyện này khác nhau sao?”

“Nếu người lấy thân phận Hoa đại nhân tới xin lỗi thay Đế hậu thì ta không chấp nhận, bởi vì chuyện nàng ta làm đã hại chết tới hai mạng người, mà hai người kia hoàn toàn không có thù oán với nàng ta.” Nói tới đây, trong mắt Tô Lạc Tuyết có thêm mấy phần hận. “Nhưng nếu người đang dùng thân phận Hoa Tu tới xin lỗi, ta không muốn nhận cũng phải nhận, đơn giản vì Tô Lạc Tuyết ta nợ Hoa Tu mấy cái mạng. Lần đầu là cướp loan kiệu, người đã không giết ta, lần thứ hai ở Hoàn Thành, người không có tiết lộ ta chính là Tô Lạc Tuyết. Lần thứ ba, người đã chỉ điểm ta cách tới gần Tuần Dạ, tự bảo vệ mình. Hoa Tu người giống như một bảng chỉ dẫn, nếu không nhờ có người chỉ điểm cũng không có Tô Lạc Tuyết bình yên ngồi ở chỗ này.”

Hoa Tu đưa mắt nhìn bóng người ngồi khuất sau bình phong, ngoài miệng thân nhiên cười: “Hoa Tu không biết mình có thể dùng những ân tình để xin nương nương tha thứ.”

Tô Lạc Tuyết nói: “Thật ra Đại học sĩ không nên tới nhận lỗi với ta, mà nên tới nhận lỗi với Tuần Ngừ đã qua đời kia, cô ấy cũng chỉ là vật hy sinh cho những tranh đấu trong cung thôi.”

“Ta đã tới tế bái trước lăng mộ của trưởng công chúa, hôm nay mới dám tới gặp nương nương.” Hoa Tu cụp nắp chén trà làm phát ra tiếng vang thanh thúy. Trầm ngâm trong giây lát hán mới chậm rãi nói tiếp: “Ta nghe nói việc dùng Hóa công tấn lần trước khiến cơ thể nương nương suy yếu, trong thời gian ngắn sẽ không thể mang thai.”

Câu nói này làm Tô Lạc Tuyết dừng động tác nghịch chiếc nhẫn trên tay lại, trên gương mặt cũng xuất hiện vẻ mất mát khó giấu: “Bị tổn thương nặng như vậy, cũng cần phải nghỉ ngơi.”

“Không ngờ nương nương đối với Đế Quân thâm tình như vậy, còn vì hấn mà cam nguyện chịu thương tổn.”

Nàng không nói gì nữa mà cúi đầu nhấp một ngụm trà.

“Tình thế hiện giờ, Đế Quân và nương nương căng thẳng với nhau, nương nương đã không có con, trong triều cũng không có người ủng hộ, địa vị này thật rất khó giữ.”

“Những chuyện này bản cung biết tự cân nhắc, không cần Hoa đại nhân phải bận lòng.” Nàng không muốn thảo luận với Hoa Tu về vấn đề này.

“Thần chỉ nhắc nhở người với tư cách là một bằng hữu. Ở trong cung này, dù có được trái tim của Đế Vương cũng không bù được tính toán trong lòng hấn, đáng lẽ nương nương đừng nên xa cách với Đế Quân mới phải. Nếu không, người sẽ chỉ là chiếc bè gỗ trong nước, một cơn sóng to sẽ đưa người đến chỗ hủy diệt.” Hoa Tu nói rất nghiêm túc làm nàng không phân biệt thật giả.

“Đa tạ người đã chỉ điểm, nhưng một tình cảm xen lẫn quá nhiều tính toán, vậy nó không còn là tình yêu nữa rồi.”

“Nương nương thanh cao như vậy, thần bội phục.” Hoa Tu cung kính cúi đầu. “Nói đến đây thôi, vì thần xin cáo lui.”

Tô Lạc Tuyết cũng đứng dậy, nhìn Hoa Tu một lúc mới do dự nói: “Hôm nay Hoa đại nhân tới tìm bản cung chỉ để nói những lời này sao?”

“Nếu không nương nương nghĩ vì thần sẽ nói gì?” Hoa Tu hỏi ngược lại.

Tô Lạc Tuyết khẽ cười nhưng không trả lời hấn: “Từ Vũ, tiền Hoa đại nhân.”

Nhìn bóng dáng cách lớp bình phong đi càng lúc càng xa, Tô Lạc Tuyết mệt mỏi ngồi xuống ghế.

Quả thật những lời Hoa Tu nói hôm nay đã chọc đúng vào chỗ đau của nàng, sao nàng không hiểu những chuyện mà hấn nói, chỉ là nàng không muốn đâu, nàng không muốn đem những âm mưu toan tính kia vào trong tình yêu của mình.

Chẳng phải như vậy nàng mới chân chính hoàn thành bức họa đế nghiệp kia sao?

Vốn còn nghĩ Hoa Tu tới uy hiếp hay gây khó dễ cho nàng, thật không ngờ hấn lại tới nói xin lỗi thay Hoa Tuyết, còn thật lòng chỉ điểm cho nàng.

Hoa Tu đã khiến sự cảnh giác của nàng giảm bớt đi nhiều, nhưng nói cho cùng, dựa vào quan hệ giữa hấn và Hoa Tuyết, nàng cũng không thể tin tưởng hấn tuyệt đối.

Rốt cuộc Hoa Tu là người thế nào mà nàng nhìn cũng không thấu.

Năm Nguyên Thịnh thứ hai.

Kỳ ăn chay để tang Thái Bình trưởng công chúa đã qua, không khí nặng nề trầm buồn trong cung cũng được xua tan, các cung nhân đang trang trí lại hoàng cung để nghênh đón tết Nguyên Tiêu sắp tới.

Tuyết Hoa cung vắng lặng đã lâu, Tô Lạc Tuyết cũng đã lãnh đạm với hai chữ được mất. Nhưng Từ Vũ vẫn tin Đế Quân chưa lạnh nhạt với Tô Lạc Tuyết, đơn giản vì người vẫn còn đang đắm chìm trong cái chết của trưởng công chúa.

Từ Vũ đã đoán đúng, mừng tám tháng giêng đêm đó, Đế Quân tự mình đi tới Tuyết Hoa Cung, sắc mặt lãnh đạm giống như ngày thường. Cả người lộ ra khí chất vương giả uy nghiêm.

Đã lâu ngày không gặp, trong giây lát, Tô Lạc Tuyết có phần lo sợ, có phần xa lạ, mà cũng có phần xấu hổ.

“Tham kiến Đế Quân.” Nàng nói rất nhỏ, mà trong giọng nói cũng có phần xa cách.

Tuần Dạ im lặng bước vào tầm cung, ánh nến chập chờn làm bộ long bào của hấn lóa mắt dị thường.

Từ Vũ lập tức đi xuống chuẩn bị đồ ăn, An công công đứng hầu bên cạnh cũng không dám nhiều lời làm bầu không khí nặng nề khác thường.

Nhìn Tuần Dạ nằm xuống chiếc ghế dựa của mình, Tô Lạc Tuyết đành kính cẩn đứng bên cạnh hấn: “Không biết Đế Quân đến nên thần thiếp cũng không kịp chuẩn bị, mong Đế Quân thứ tội.”

Tuần Dạ chậm rãi dựa vào ghế, cảm nhận sự ấm áp còn lưu lại ở ghế dựa, hấn chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Tô Lạc Tuyết nhìn hấn, nhưng cũng không lên tiếng mà chỉ yên tĩnh đứng thẳng.

Sau một lúc, Tuần Dạ mới lên tiếng hỏi: “Nàng vẫn còn giận hấn sao?”

Tô Lạc Tuyết lập tức đáp: “Nô tì không dám”

“Dám ở trước mặt trăm nói trăm sẽ trở thành người cô đơn, nàng còn dám nói mình không giận.” Tuần Dạ vẫn nhắm mắt, giọng nói thản nhiên không nghe rõ buồn vui.

Tô Lạc Tuyết cúi đầu không đáp.

Thật ra thì tới giờ phút này, nàng vẫn rất giận Tuần Dạ.

Giận hấn để ý tới dòng dõi thân phận, giận hấn không chịu thành toàn cho Tuần Ngữ.

Trầm mặc.

“Nàng nghĩ trăm không muốn thành toàn cho Tuần Ngữ sao?” Tuần Dạ chột mở miệng, trong giọng nói thông thả kia không giấu được vẻ mỉa mai.

“Từ khi còn nhỏ, cũng không biết vì sao Tuần Ngữ và trăm đã có cảm giác xa cách nhau, có lẽ là do trăm luôn theo phụ thân ra ngoài chinh chiến, cũng không có thời gian để mắt đến tiểu muội muội này, ngược lại còn thấy quan hệ giữa Tuần Ngữ và Tuần Lạc rất tốt. Dường như giữa hai người họ không có bí mật gì, thậm chí còn thân thiết hơn cả thân huynh muội, nói trăm không đồ kị là giả.”

“Trăm chinh chiến nhiều năm, lập bao chiến công hiển hách được mọi người khen ngợi, nhưng trăm lại khuyết mất cái gọi là thân tình. Phụ thân thì xem ta cánh tay trái trợ giúp ông chinh chiến sa trường, còn tâm ý của mẫu thân lại dồn hết lên người phụ thân, cảnh trăm thường thấy nhất là mẫu thân yên lặng rơi lệ một mình, cũng có lúc bà tới trút hết những khổ sở và bi thương trong lòng cho ta nghe. Nhưng trăm không tìm được ai, không tìm người được ai giúp trăm trút bầu tâm sự, có nhiều lúc, trăm cũng khát vọng có thể giống như một người bình thường, một nhà hoà thuận vui vẻ. Có mấy lần nhìn thấy Tuần Ngữ không tới dự sinh thần của thân ca ca là trăm mà lại tới đón sinh thần với Tuần Lạc Còn cả lần trăm thấy nàng và Tuần Ngữ, Tuần Lạc trò chuyện rất vui vẻ, cảm giác hoà thuận đó. . . . khiến trăm thấy mình đúng là người cô đơn.”

Nói đến đây hấn mới mở mắt ra, sâu trong đó ngoài vẻ khổ sở còn có ánh lệ lấp lánh.

Giờ Tô Lạc Tuyết mới hiểu, câu nói “Người cô đơn” của nàng đã làm Tuần Dạ tổn thương tới mức nào.

Nàng chậm rãi đi tới cầm tay hấn: “Thật xin lỗi.”

Tuần Dạ lắc đầu cười cười: “Nàng nói đúng, thật ra từ lúc trăm bước lên ngôi vị hoàng đế này, trăm càng lúc càng giống với người cô đơn.”

“Phụ thân không còn, người thân của trăm cũng chỉ có Tuần Ngữ, Tuần Lạc. Thế nên trước giờ trăm rất ít khi so đo với Tuần Lạc, thậm chí còn sắc phong cho nó làm Thân Vương, ta chỉ mong hấn biết an phận thủ thường. Còn Tuần Ngữ, trăm thừa nhận mình đã không coi trọng tình cảm của Tuần Ngữ, thậm chí trăm còn chẳng biết người trong lòng nó là ai, trăm chỉ biết nó từng thích một họa sĩ lúc còn ở Đồng Thành nhưng đã bị phụ thân phản đối mãnh liệt.”

“Sau khi trăm biết người trong lòng Tuần Ngữ là Vương Kiếm Đăng thì lại đến lượt trăm làm khó nó, trăm có thể nhận ra Vương Kiếm Đăng rất thích Tuần Ngữ, nhưng giờ Tuần Ngữ đã là người có hôn ước, nếu trăm tác thành cho bọn họ, Định An Hầu sẽ trở mặt với hoàng thất. Đã đâm lao thì chỉ có thể theo lao, Tuần Ngữ phải tiếp tục thành thân. Còn trăm, vào đêm tới thiên lao, Vương Kiếm Đăng đã nói cho trăm biết, đêm đó Tuần Ngữ hẹn hấn là muốn cùng hấn rời khỏi hoàng cung, trong lúc Vương Kiếm Đăng tỏ ý từ chối thì lại bị người khác bắt được. Trăm không hề ép hấn phải tự sát để thành toàn cho Tuần Ngữ, trăm chỉ ngồi nghe hấn kể lại những kỷ niệm giữa hấn và Tuần Ngữ là chính. Nhưng thật không ngờ, trăm vừa ra khỏi thiên lao hấn đã tự vẫn. Càng không ngờ hơn là Tuần Ngữ cũng quyết định đi theo hấn”

Nói đến đây, Tuần Dạ đưa tay nắm lấy bàn tay đang run rẩy của Tô Lạc Tuyết.

“Là trăm đã hại Tuần Ngữ, dù cho trăm dốc sức quan tâm tới chuyện quốc sự, tận lực không nghĩ tới Tuần Ngữ, nhưng cứ đến nửa đêm, trăm lại mơ thấy nụ cười rạng rỡ có hai má lúm đồng tiền của nó. Nhớ tới lúc còn nhỏ, Tuần Ngữ rất thích quấn lấy trăm, nhưng trăm vì một lòng muốn tập võ nên đã tránh xa nó, thờ ơ với nó.”

“Chuyện không liên quan người, là lỗi của ta. Nếu không phải ta tạo cơ hội cho hai người họ lên lút gặp mặt thì sẽ không có hậu quả như ngày hôm nay.” Trước giờ Tô Lạc Tuyết chưa từng thấy Tuần Dạ suy sụp như vậy, lòng nàng như bị dao cứa, đầy đau đớn.

Lúc này, Tuần Dạ hoàn toàn không còn khí chất vương giả uy nghiêm, hấn chỉ giống như một con báo bị thương đang mệt mỏi nằm dựa vào ghế, trong mắt không còn vẻ sắc sảo, mưu tính mà chỉ còn nỗi cô đơn ẩn chứa thật sâu.

“Trăm sẽ trở thành một người cô độc sao?”

“Không, Lạc Tuyết sẽ mãi ở bên người.” Tô Lạc Tuyết chân thành nói, giống như là một lời cam kết, một lời thề.

Tuần Dạ khẽ cười: “Trăm biết, nàng sẽ luôn bên cạnh trăm, đã bao lần đứng giữa ranh giới sống chết nàng vẫn ở bên cạnh trăm, nàng sẽ không bao giờ rời đi.”

“Bên cạnh người không chỉ có ta, còn có mẫu thân người, còn có. An Thân Vương.” Tô Lạc Tuyết nói tiếp: “Dù An Thân Vương có mắc lỗi gì, hấn vẫn mãi là đệ đệ của người.”

“Nếu như nó muốn ta chết thì sao?”

“Hắn không đầu lại người. Nếu có một ngày hắn thật sự phạm sai lầm, người hãy nể tình hắn là đệ đệ ruột của người mà tha thứ cho hắn.”

Tuần Dạ im lặng nhìn ánh mắt cầu khẩn của Tô Lạc Tuyết rất lâu: “Nàng hi vọng trăm tha chết cho nó?”

“Thần thiếp không cầu gì khác, chỉ cầu Đế Quân có thể tha chết cho hắn.”

Tuần Dạ cười nhạt, hỏi lại: “Nếu trăm không tha cho hắn, nàng sẽ hận trăm sao?”

Tô Lạc Tuyết sửng sốt, nàng không ngờ hắn sẽ hỏi câu hỏi này, nàng cứ nghĩ mình có thể trả lời rất nhanh, nhưng nàng đã nghĩ rất lâu cũng chỉ có thể đáp: “Không biết.” Nàng thật sự không biết.

Ánh mắt Tuần Dạ trở nên u ám như ngày đông gió rét: “Thôi vậy.”

Hôm sau, Tô Lạc Tuyết nghe cung nhân nói Tuần Lạc sẽ tới Hoàng Lăng thăm mộ của trưởng công chúa, nàng cũng lập tức xin một đạo thủ dụ tới Hoàng Lăng.

Dưới sự chỉ dẫn của người canh giữ Hoàng Lăng, Tô Lạc Tuyết nhanh chóng tới trước lăng mộ của Tuần Ngữ, lăng mộ rất mới, xây dựng vô cùng xa hoa, qua đó có thể thấy sự áy náy của Tuần Dạ đối với Tuần Ngữ.

Bốn phía hoang vu vắng lặng, trời đông giá rét bao phủ một lớp không khí bí ẩn, từ xa nhìn lại chỉ thấy một bóng người trong trang phục màu trắng thuần khiết đứng gần bên lăng mộ. Nàng vừa nhìn đã nhận ra Tuần Lạc, chỉ có hắn mới phát huy được màu trắng kia tới cảnh giới siêu phàm thoát tục, chỉ cần đứng một chỗ cũng làm vạn vật xung quanh trở nên lu mờ.

Tô Lạc Tuyết chậm rãi đi về phía hắn: “Thì ra An Thân Vương cũng ở đây, thật khéo.”

Chỉ thấy lưng hắn cứng ngắc trong giây lát mới quay lại nói: “Quả thật rất khéo.”

Còn nàng, khi nhìn dòng chữ “Thái Bình trưởng công chúa Tuần Ngữ chi mộ” khắc trên bia, trong giọng nói bộc lộ rõ vẻ chán nản: “Thật ra Tuần Ngữ và Vương Kiếm Đăng cùng chết đi cũng không hẳn là chuyện xấu. Hai người yêu nhau, đến cuối cùng cũng có thể ở chung một chỗ giống như Lương Chúc.”

Tuần Lạc nhếch môi cười nhạt: “Hoàng thất vô tình, nhưng người lại có tình.”

“Cũng không phải hoàng thất vô tình, chỉ là thế sự bức bách. Đế Quân cũng muốn thành toàn cho Tuần Ngữ, nhưng tiếc là Tuần Ngữ đã có hôn ước.”

“Ngươi quá ngây thơ, dù không có hôn ước, Đế Quân cũng không đồng ý cho Vương Kiếm Đăng làm phò mã.” Giọng điệu của hắn giống như vừa nghe được một câu chuyện cười.

Tô Lạc Tuyết không nói, nàng lặng lẽ đứng đó chờ hắn nói tiếp.

“Tân Đế mới lên ngôi, đế nghiệp còn chưa ổn định, hắn buộc phải lung lạc lòng các quan trong triều, hắn chỉ có lợi dụng việc kết thân để củng cố hoàng quyền của mình. Kết thân, chính là biện pháp nhanh nhất và hữu hiệu nhất. Nói trắng ra, Tuần Ngữ chỉ là một quân cờ bị hắn lợi dụng.”

Một câu khiến người nằm mộng thức tỉnh, Tô Lạc Tuyết chỉ thấy lạnh tới kéo chặt áo choàng: “Còn ngươi, ngươi không muốn làm quân cờ nên dù có phải đụng độ hắn trên triều, ngươi cũng phải phản đối hôn sự của mình.”

“Ta chưa bao giờ nghĩ tới chuyện thành thân, cũng không nguyện ý nhìn mình bị người khác thao túng, bị người khác dùng để củng cố hoàng quyền của hắn.” Tuần Lạc nói tới đây, trong mắt lộ rõ vẻ ác độc không buồn che giấu.

“Tuần Lạc, thật ra trong lòng hắn vẫn còn tình thù tặc, chỉ cần ngươi chịu buông tay thuận theo ý hắn, ngươi sẽ mãi là An Thân Vương.” Tô Lạc Tuyết lập tức lên tiếng khuyên bảo.

“Tình thù tặc?” Tuần Lạc nhìn nàng: “Ngươi ở bên cạnh hắn lâu như vậy nên đã quên mất sự tàn nhẫn của hắn sao? Hắn từng thiết kế ra việc cướp loạn kiêu để giết ngươi, ở suối Hoàng Tuyền cũng là hắn giết ngươi, ngươi đã quên mất con người đầy dã tâm và máu lạnh của hắn sao? Sao lúc nào ngươi cũng ngây thơ như vậy, hoàng cung này không hề đơn giản như ngươi nghĩ đâu, chỉ cần đi sai một bước, ngươi sẽ lâm vào cảnh vạn kiếp bất phục.”

“Dù trước đây hắn đã làm những gì, ta chỉ biết Tuần Dạ của ngày hôm nay thật lòng với ta, hắn sẽ không hại ta.”

“Đó là vì ngươi không hề cản trở bá nghiệp của hắn, nếu có một ngày ngươi trở thành chướng ngại, hắn sẽ đã văng ngươi đi. Giống như hiện tại, nếu ta buông tay, ngay cả một cơ hội gây dựa cũng không có. Nhưng nếu ta không buông, ít ra ta vẫn còn có cơ hội so tài với hắn, đến lúc đó, dù phải chết ta cũng không hối tiếc.” Lời của Tuần Lạc kiên định như thép, cho dù là ai cũng không thể dao động.

“Dù biết rõ thất bại vẫn phải đánh một trận sao? Mọi hành động của ngươi sao có thể qua nổi mắt Tuần Dạ. Hôm nay ta lấy tư cách bằng hữu để nhắc nhở ngươi, ngươi đừng hy sinh vô vị như vậy.” Tô Lạc Tuyết kích động nói.

“Ngươi đã bao giờ nằm mộng chưa? Từ nhỏ đến lớn, ta chỉ có một giấc mộng duy nhất, ta chỉ muốn được tỷ thí cùng Tuần Dạ xem rốt cuộc ai lợi hại

hơn. Dù biết giấc mộng này rất đáng sợ, nhưng đã nhiều năm như vậy, nó vẫn luôn bộc phát một cách mãnh liệt. Giờ tên đã lên đây, ta càng không thể buông tay được nữa.”

“Tuần Lạc.”

Hắn ngắt lời: “Người phải biết Tuần Dạ là người như thế nào, dù ta có buông tay, hắn cũng không bỏ qua ta. Từ lúc còn ở Tướng phủ, hắn đã muốn diệt trừ ta thì giờ khi đăng cơ làm đế, hắn càng không thể bỏ qua ta.”

Cuối cùng, nàng chỉ có thể nhắm mắt cảm nhận sự chua xót trong lòng, nàng biết, Tuần Lạc của ngày hôm nay đã không còn là Tuần Lạc nàng có thể khuyên can.

Nàng mở mắt ra nhìn gương mặt tuyệt mỹ của Tuần Lạc rồi khẽ nói: “Ta chỉ có thể nói tới đây, người hãy tự giải quyết cho tốt.”

Nàng quay người muốn rời đi.

“Lạc Tuyết.” Tuần Lạc gọi nàng lại: “Ta biết hôm nay người cố ý tới tìm ta, Đế Quân chịu cho người ra ngoài cũng vì muốn lợi dụng người tới khuyên ta buông tay. Sau này, nếu như. người phải tự mình bảo trọng”

“Thật ra Đế Quân vì niệm tình huynh đệ trước đây nên mới để ta tới đây, người không cần dùng lòng tiểu nhân để đo dạ quân tử. Giữa ta và hắn, hoàn toàn không có ai lợi dụng ai.” Trong giọng nói lạnh lùng không có chút tình cảm nào.

Tuần Lạc đứng yên tại chỗ nhìn bóng dáng đã đi xa, ngoài miệng thì thảo nói: “Chỉ mong là vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Đế Nghiệp Như Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 6: Cung biến

Mười lăm tháng giêng.

Tết Nguyên Tiêu, hoàng cung đèn đuốc sáng trưng, không khí vui mừng tràn ngập khắp nơi.

Ngay cả mấy gánh hát hí khúc đã vào cung từ mấy ngày trước, chuyên cần luyện tập cho một ngày Tết Nguyên Tiêu vui vẻ.

Chỉ có Tô Lạc Tuyết không thấy vui chút nào, trong lòng nàng vẫn luôn nghi ngờ, theo lý thuyết hôm nay là Tết Nguyên Tiêu, là ngày Tết đoàn viên, ngay cả gánh hát cũng đã mới tới. Nhưng trời đã tối mà vẫn chưa nhận được tin tức gì, không phải đã có chuyện xảy ra chứ?

Tô Lạc Tuyết sốt ruột đi đi lại lại trong tầm cung, Từ Vũ nhìn nàng như vậy cũng sốt ruột theo: “Nương nương có tâm sự sao?”

“Liệu hôm nay có xảy ra chuyện gì không?” Nàng không trả lời mà hỏi lại.

“Hôm nay là Tết Nguyên Tiêu, ai cũng lo ăn mừng, cũng không thấy trong cung có chuyện gì.”

“Vậy sao Đế Quân không cho gọi các phi tần tới dự hội?”

“Chắc quốc sự phải xử lý còn nhiều nên Đế Quân vẫn chưa dứt ra được.”

Tô Lạc Tuyết lắc đầu, trực giác mách bảo nàng đang có chuyện gì đó xảy ra. Gần đây, Tuần Dạ còn bận hơn cả lúc mới đăng cơ, đêm nào cũng thức trắng trong ngự thư phòng thảo luận quốc sự với các quan đại thần.

Không chỉ có chuyện, mà chuyện này còn nhắm vào Tuần Lạc.

Thật ra nàng không nên chen vào giữa Tuần Lạc và Tuần Dạ, dù sao hôm ở Hoàng Lăng bọn họ cũng đã nói rất rõ ràng. Tuần Lạc vẫn quyết tâm không quay đầu, dù nàng đã nói cho Tuần Lạc biết, dã tâm của hắn không qua nổi mắt Tuần Dạ, nhưng hắn vẫn mãi cố chấp như vậy.

Chuyện đã tới nước này, nàng chỉ có thể yên lặng theo dõi tình huống.

Có thể thấy Tuần Dạ đã sớm đề phòng, mà Tuần Lạc cũng đã mưu đồ rất lâu, nhưng hôm nay, Tuần Dạ đã trở thành Đế Quân Thiên Triều, dù mới đăng cơ được ba tháng nhưng danh vọng của hắn đã lên rất cao, muốn lật đổ hắn có thể dễ dàng như vậy sao.

Nàng chỉ nghi ngờ. Nếu Tuần Lạc đã có mưu đồ đoạt vị, vì sao hắn không chọn lúc Tuần Dạ lên ngôi mà làm phản, không phải thời cơ khi đó còn tốt

hơn bây giờ sao.

Mà Nguyên Dực cũng vậy, việc hẳn để cho Tuân Dạ thuận lợi đăng cơ, thuận lợi quá mức tưởng tượng.

Nguyên Dực!

Thế nhưng nàng đã quên mất Nguyên Dực! Chẳng lẽ Tuân Lạc đang âm thầm qua lại với Nguyên Dực? Chẳng lẽ bọn họ muốn lật đổ Tuân Dạ vào lúc này?

Nguyên Dực bắt tay với Tuân Lạc, chuyện này có khả năng không?

Một là huyết mạch chính thống của tiền triều, một là dã tâm mưu quyền đoạt vị, liệu giữa họ sẽ có giao dịch gì?

Theo lý thuyết, hai người cùng muốn leo lên ngôi vị hoàng đế sẽ không thể hợp tác với nhau.

Nghĩ đến đây, Tô Lạc Tuyết càng thêm lo lắng, người khiến nàng lo lắng không phải Tuân Lạc mà là Tuân Dạ.

Nếu Nguyên Dực cấu kết với Tuân Lạc, người gặp nguy cơ nhất hiện nay chính là Tuân Dạ, thế lực hai bên mưu tính nhiều năm, kế hoạch hoàn mỹ tới không chê vào đâu được.

Khó trách hôm đó ở trước lăng mộ, thái độ của Tuân Lạc như mọi thứ đã nằm trong tay hắn, không thành công cũng thành nhân.

“Không được, bản cung muốn đi gặp Đế Quân.”

“Nurong nurong, chắc giờ này Đế Quân vẫn còn ở trong ngự thư phòng bàn quốc sự, tùy tiện tới đó không ổn lắm.” Từ Vũ nóng nảy ngăn cản Tô Lạc Tuyết.

Tô Lạc Tuyết vừa nhìn nét mặt Từ Vũ đã thấy có gì đó không đúng: “Có phải ngươi biết chuyện gì không?”

“Nô tỳ không biết.” Từ Vũ ảo não cúi đầu.

“Mau nói rõ cho bản cung, có phải trong cung đã xảy ra chuyện gì không?” Tô Lạc Tuyết hỏi không ngừng.

“Nurong nurong, người đừng làm khó dễ nô tỳ, Đế Quân đã có lệnh, tối nay nurong nurong không được rời khỏi Tuyết Hoa Cung nửa bước.”

“Không được rời khỏi Tuyết Hoa cung nửa bước? Vậy khác nào nói tối nay sẽ có chuyện xảy ra?”

“Đế Quân sắp xếp người ở lại đây vì muốn bảo vệ người.”

“Nếu muốn tốt cho ta, thì hãy để ta tới gặp Đế Quân.” Đến lúc này Tô Lạc Tuyết có thể khẳng định, hành vi phản nghịch sẽ diễn ra trong tối nay, nhanh như vậy, đột ngột như vậy. “Đế Quân đang gặp nguy hiểm, ta rất lo lắng.”

“Nô tỳ cũng lo, nhưng đây là Hoàng lệnh, nô tỳ không dám làm trái.”

“Từ Vũ, nếu ngươi thật lòng coi bản cung là chủ nhân thì hãy cho ta ra khỏi đây, ta rất sợ Đế Quân sẽ gặp chuyện không may, ta không muốn ngồi đây lo lắng đề phòng cả tối, ta chỉ muốn ở bên cạnh hắn.” Tô Lạc Tuyết nắm tay Từ Vũ khẩn cầu.

Từ Vũ nhìn nàng rất lâu, cũng không biết trong lòng đang suy nghĩ gì.

“Từ Vũ, ngươi muốn ta quỳ xuống phải không?” Nói xong, nàng làm động tác như sắp quỳ xuống, Từ Vũ vội vàng nâng hai tay nàng lên: “Nurong nurong đừng làm vậy. Nô tỳ biết tình cảm người dành cho Đế Quân, thật ra chính nô tỳ cũng rất lo lắng, trực giác mách bảo đêm nay sẽ làm đêm đầy bão táp.” Từ Vũ thở dài một hơi mới hạ quyết tâm: “Nurong nurong đổi trang phục cho nô tỳ, nurong nurong, người nhớ phải cẩn thận.”

Tô Lạc Tuyết nhanh chóng mặc trang phục cung nữ của Từ Vũ vào, thay đổi búi tóc rồi vội vã rời khỏi Tuyết Hoa Cung. Đám thị vệ canh giữ bên ngoài cũng không buồn nhìn mặt nàng đã đồng ý cho phép nàng ra ngoài.

Nàng đi rất nhanh, một lòng hướng về phía Ngự Thư Phòng.

Ánh đèn chập chờn tỏa xuống dãy hành lang vắng vẻ, dường như tiếng bước chân ở đây vọng lại những âm thanh rất khác thường.

“Đứng lại!” Một giọng nói sắc bén ngăn cản Tô Lạc Tuyết, sau một thoáng ngẩng người, nàng chậm rãi quay lại đối diện với đôi mắt giống như chim ưng.

Nàng nhìn nam nhân mặc hắc bào, bên hông đeo bội kiếm đi về phía nàng, trong mắt hắn không hề có vẻ kinh ngạc, giống như hắn đã sớm đoán được nàng sẽ tới đây.

“Hoa phi ăn mặc thế này là muốn đi đâu vậy?” Nguyên Dực lạnh lùng cất tiếng hỏi thăm.

“Tết Nguyên Tiêu, Vương Gia không ở trong phủ ăn tết cùng người nhà lại đi tuần trong cung, điều này khiến bản cung thấy kinh ngạc.” Tô Lạc Tuyết

không hề hoảng loạn nhìn thẳng vào mắt hắn.

Nguyên Dực thấy nàng như vậy cũng chỉ nhàn nhạt đáp: “Để ăn mừng Tết Nguyên Tiêu, đã có rất nhiều gánh hát vào cung, ta sợ có người nhân cơ hội này trà trộn vào cung nên mới tự mình đi dò xét, nếu có sai sót gì, bản vương gánh không nổi.”

“Vương Gia cũng thật có lòng trung.” Tô Lạc Tuyết cười châm chọc. Hôm Tuần Lạc muốn làm phản cũng là lúc Nguyên Dực nắm giữ trọng binh làm nhiệm vụ. Nếu hắn cùng Tuần Lạc trong ứng ngoài hợp, thế cục bàn cờ này tất loạn.

Nguyên Dực làm như không nhận ra sự châm biếm của nàng: “Vậy Hoa phi tới đây làm gì?”

“Bản cung muốn tới gặp Đế Quân.”

“Gặp Đế Quân sao lại ăn mặc như vậy?”

Tô Lạc Tuyết thành thực đáp: “Vi tới nay sẽ có cung biến.”

Ánh mắt Nguyên Dực lóe lên: “Cung biến?”

Nàng tiếp tục nói: “Bản cung nhận được tin, An Thân Vương cầu kết với một trọng thần trong triều nhằm gây bất lợi cho Đế Quân, bản cung vì lo lắng cho an nguy của Đế Quân nên muốn tới Ngự Thư Phòng nhìn một chút, nhìn rồi mới thấy an tâm được.”

Trong giọng nói của hắn có sự dò xét: “Đế Quân có biết không?”

“Việc bản cung có thể biết sao Đế Quân lại không hay, dù vẫn chưa biết được trọng thần cầu kết với An Thân Vương là ai, nhưng bản cung nghĩ đó là người có quyền nắm giữ trọng binh trong tay, có như vậy mới có thể cùng An Thân Vương trong ứng ngoài hợp. Chỉ là Đế Quân đã bố trí xong thiên la địa võng, ngồi chờ bọn họ tự chui đầu vào trong.” Nàng thần nhiên nói.

Hắn nghi ngờ: “Nếu thực sự có chuyện này, sao Đế Quân không cho cấm vệ quân tới hộ giá?”

Nàng cười cười: “Cũng vì không muốn đứt dây động rừng thôi, có như vậy mới một lưới bắt hết, tuyệt đối không để chừa một móng.”

Nguyên Dực không hỏi tiếp nữa.

Tô Lạc Tuyết thở than: “Vương Gia, tới nay là tết Nguyên Tiêu, ngài nên cùng đón tết với tỷ tỷ và Thừa nhi, Thừa nhi vẫn còn nhỏ, nó vẫn cần có phụ thân ở bên chăm lo dạy dỗ, có như vậy, tương lai nó mới có thể thành tài.”

“Đa tạ nương nương chỉ điểm” Nguyên Dực khẽ gật đầu bày tỏ lòng biết ơn.

Tô Lạc Tuyết tiếp tục tiến về phía Ngự Thư Phòng.

Mà đứng ở góc khuất hành lang cách đó không xa, ánh mắt Từ Vũ dần trở nên âm trầm.

Cô âm thầm rời đi, giống như bản thân mình vẫn chưa từng tới đây.

Nguyên Dực đứng lặng hồi lâu, trong lòng trầm tính đi tính lại, quả thực lời của Tô Lạc Tuyết đã ảnh hưởng tới hắn.

Đến khi định thần lại, hắn vẫn tiếp tục đi về phía Ngự Thư Phòng, chỉ là ngay sau đó đã có một cánh tay tóm chặt lấy Nguyên Dực, đồng thời kéo hắn ra sau gốc cây tùng gần hành lang.

Nhờ ánh trăng, Nguyên Dực nhận ra đó là Hoa Tu.

“Hoa đại nhân?”

“Vương Gia, ta chỉ muốn nói với ngài một câu, ngài đừng nên uống mạng vô nghĩa như vậy.”

Tô Lạc Tuyết đi thẳng tới Ngự Thư Phòng mới phát hiện nơi đây không có gì khác biệt so với ngày thường, ở ngoài vẫn chỉ có bốn tên thị vệ canh giữ, nhờ ánh đèn từ trong phòng phát ra, nàng mơ hồ nhìn thấy vài bóng người.

Thấy mọi chuyện vẫn như thường, cảm giác thấp thỏm trong lòng cũng buông lỏng hơn.

Nàng vẫn ôm hy vọng vào Nguyên Dực, nàng có ý để Nguyên Dực hiểu Tuần Dạ đã biết hết kế hoạch của bọn họ vì muốn Nguyên Dực có thể hủy bỏ kế hoạch tới nay.

Dù sao Nguyên Dực cũng là người nàng từng thích rất lâu, không những thế, hắn còn là đại tỷ phu của nàng, là phụ thân của cháu nàng.

Nàng không muốn Nguyên Dực gặp chuyện không may, nàng còn vì tỷ tỷ, nếu Nguyên Dực mưu phản, tỷ tỷ và cháu nàng cũng bị liên lụy.

Nếu nàng không ngăn được Tuần Lạc, nàng chỉ biết cố gắng ngăn cản Nguyên Dực.

Nhìn ánh đèn bên trong ngự thư phòng, Tô Lạc Tuyết do dự không biết có nên vào hay không, dù sao ngự thư phòng là nơi bàn luận chuyện quốc sự.

Trong lúc do dự, chợt có một thị vệ nôn nóng chạy về phía cửa chính ngự thư phòng.

Ngay sau đó, trong ngự thư phòng yên tĩnh truyền ra tiếng người âm ỹ, rất nhiều người cảm được tiến vào, ánh sáng từ mờ hồ dần chuyển thành sáng rõ.

Nàng nhìn hướng ánh sáng tràn vào càng lúc càng gần, cảm giác run rẩy cổ kiêu chế cả đêm nay bộc phát, chuyện nàng không muốn nhìn thấy nhất rốt cuộc cũng xảy ra.

Xem ra, nàng không nên tới đây là hơn.

Ánh lửa vây bức Ngự thư phòng, đám đông hùng dũng vây quanh Tuần Lạc, còn sau lưng Tuần Lạc là Tiên đế Nguyên Hâm và Vu Thái hậu Đỗ Văn.

Sao Tuần Lạc có thể dẫn hai người họ tới đây, nàng nhớ sau khi Nguyên Hâm nhường ngôi, Vu thái hậu đã cùng hắn biết mất không còn tung tích, ai cùng đoán hai người họ đã gặp bất trắc, nhưng thực ra bọn họ chỉ rời khỏi Lạc Thành. Tuần Dạ đã thả cho họ một con đường sống, nhưng cuối cùng lại để Tuần Lạc tìm được.

Tình báo của Tuần Lạc thật quá tài tình.

Hắn dẫn hai người này tới Ngự thư phòng, nhất định là muốn dùng hai người này phủ nhận việc tự nguyện nhường ngôi lúc đầu.

Nếu sự thật đúng là như vậy, Tuần Dạ sẽ phạm vào tội cưỡng ép tiên đế, mưu quyền soán vị, kế hoạch hắn khổ tâm suy nghĩ trong nhiều năm sẽ thất bại ngay trong gang tấc.

Tuần Lạc dừng lại trước cửa Ngự thư phòng, phía sau hắn là Đỗ Văn tái nhợt ôm chặt lấy Nguyên Hâm. Một đứa bé mới có mười một mười hai tuổi liên tục bị cuốn vào cuộc chiến tranh giành đế vị, một đứa bé đơn thuần không hề có bất lý đã tâm nào. Nhưng không biết sau tối nay, trong lòng nó sẽ có bao nhiêu vết thương.

Tuần Lạc cũng nhìn thấy Tô Lạc Tuyết đứng ở một góc nhìn hắn, có lẽ hắn không ngờ sẽ nhìn thấy nàng ở đây, vẻ kinh ngạc trong mắt thoáng hiện rồi biến mất nhanh chóng. Sau đó, hắn không nhìn nàng nữa.

“An Thân Vương hưng sư động chúng dẫn đông người tới Ngự thư phòng như vậy là có chuyện gì?” Tuần Dạ bước ra cửa Ngự thư phòng, ánh mắt sắc bén như chim ưng nhìn qua những người đứng ngoài ngự thư phòng.

“Ta chỉ tới trả cho Nguyên gia một chân tướng lịch sử thôi.” Tuần Lạc cười nhạt, ánh mắt tự tin như đã nắm chắc phần thắng.

“Chân tướng lịch sử? Trẫm rất có hứng thú lắng nghe.”

Ngay vào lúc đó, Định An Hầu và Tướng quân Lý Tuần ở trong Ngự thư phòng bước ra, chia nhau đứng cạnh Tuần Dạ, dáng vẻ giống như hai người thủ hộ không cho phép kẻ nào làm tổn thương tới Tuần Dạ.

“Mấy tháng trước, tiên đế Nguyên Hâm viết chiếu nhận tội nhường ngôi cho Tuần Dạ, nhìn qua danh chính ngôn thuận tới mức nào, nhưng liệu có ai biết được chân tướng thật sự phía sau chuyện này!” Tuần Lạc kéo Nguyên Hâm trong lòng Đỗ Văn ra để hắn đứng bên cạnh mình: “Các chư vị đại thần đang có mặt ở đây hãy nghe tiên đế kể xem Tuần Dạ đã ép tiên đế nhường ngôi như thế nào.”

“To gan! An Thân Vương, ngươi có biết những lời mình đang nói đại nghịch bất đạo tới mức nào không?” Định An Hầu bùng bùng lửa giận chỉ vào An Thân Vương.

“Người đại nghịch bất đạo chính là Tuần Dạ, hắn âm thầm nhẫn nhục nhiều năm cũng vì cái đế vị này! Rõ ràng là nghịch tặc mưu quyền soán vị, giờ lại có thể hiện ngang lòng lý đúng đây.” Tuần Lạc cười lạnh rồi cúi đầu nhìn Nguyên Hâm đang khẽ run lên: “Giờ có nhiều người đang đứng ở đây như vậy, ngươi hãy mau nói ra tất cả chân tướng.”

Đối diện với mọi ánh mắt nhìn về phía mình, Nguyên Hâm càng thêm run rẩy, ấp úng không nói nên lời.

“Đừng sợ, chỉ cần ta còn ở đây, sẽ không có ai dám đe dọa ngươi hay mẫu thân ngươi.” Tuần Lạc kiên nhẫn dụ dỗ hắn.

“Mẫu thân.” Nguyên Hâm quay đầu nhìn Đỗ Văn như muốn cầu cứu.

Đỗ Văn chạy lên ôm chặt lấy Nguyên Hâm: “Đừng dọa nó nữa. Hâm, mẫu thân đang ở đây, con hãy mau nói cho mọi người biết hết chân tướng.”

Nguyên Hâm ngẩng đầu, mở to mắt nhìn mẫu thân.

Đỗ Văn mỉm cười an ủi hắn: “Chỉ có nói ra chân tướng, mẫu thân và Hâm mới yên ổn sống tiếp được.”

Nguyên Hâm nặng nề hít một hơi thật sâu mới rành mạch nói: “Ta nhỏ dại ngu ngốc, thật không xứng trở thành Đế Vương. Suốt hai năm qua cũng nhờ có tướng quốc Tuần Dạ giúp ta xử lý quốc sự, không những thế còn bắt chấp an nguy bản thân xâm nhập quân doanh Đột Quyết, chém đứt đầu đại soái

Đột Quyết, danh tiếng lưu truyền khắp thiên hạ. Sau khi thương lượng với mẫu thân, ta đã quyết định nhường ngôi cho tướng quốc Tuần Dạ, cũng là để giang sơn Thiên Triều ngày càng thịnh thế phồn hoa.”

“Người nói cái gì?” Tuần Lạc biến sắc, tức giận nhìn Nguyên Hâm.

Nguyên Hâm bị dọa tới nấp về phía sau, sợ hãi không dám nói tiếp nữa.

Cũng đúng lúc này, Nguyên Dực cầm trường đao dẫn đầu cấm vệ quân bao vây Ngự thư phòng, khi nghe Nguyên Hâm nói ra những lời như vậy, ánh mắt hắn bỗng trở nên âm trầm.

Tô Lạc Tuyết cả kinh nhìn người của cấm vệ quân vây kín Ngự thư phòng, chẳng lẽ Nguyên Dực vẫn muốn cùng Tuần Lạc mưu phản sao?

Mà Tuần Lạc, vẻ mặt hắn cũng đang rất kinh ngạc.

Thật ra ngay đến cả nàng cũng thấy kinh ngạc, nàng nghĩ Tuần Lạc tỏ vẻ tự tin như vậy chắc hẳn đã nói rất rõ với Nguyên Hâm và Đỗ Vân, chiếu nhận tội do Tuần Dạ ép Nguyên Hâm viết, giang sơn này là do Tuần Dạ phản nghịch mà có.

Nhưng những lời Nguyên Hâm vừa nói hoàn toàn không nằm trong kế hoạch.

Tô Lạc Tuyết đưa mắt nhìn Tuần Dạ ngao ngễ đứng trong đêm tối, hai tay chấp lại sau lưng giống như vương giả đứng giữa thiên hạ.

“Hâm nhi đừng sợ, tiếp tục nói đi con.” Đỗ Vân dỗ dành hắn.

Nguyên Hâm nghe lời nói tiếp: “Sau khi nhường ngôi, Tuần Dạ đối với ta và mẫu thân rất chu đáo, hắn còn định cho ta ở lại trong cung, nhưng ta và mẫu thân đã xin hắn đi tới một nơi yên tĩnh, tránh xa bụi trần. Hắn bí mật đưa chúng ta rời khỏi Lạc Thành, sắp xếp cho chúng ta một cuộc sống mới ở Ninh Hương trấn. Mãi cho tới mấy ngày trước, An Thân Vương kia tìm thấy chúng ta, hắn ép ta và mẫu thân quay về Lạc Thành, uy hiếp ta nói Tuần Dạ ép ta nhường ngôi. Để bảo vệ an toàn tính mạng cho mẫu thân, ta chỉ có thể đồng ý.”

Tuần Lạc đã thôi không còn tức giận, hắn bình tĩnh nhìn Nguyên Hâm, cũng không ngăn hắn nói tiếp nữa.

Còn Tô Lạc Tuyết nhìn Nguyên Hâm đang rành mạch nói lại mọi chuyện, hẳn so với Nguyên Hâm lúc trước thật đúng là hai người khác biệt. Nàng chợt hiểu ra, đến cuối cùng, tất cả cũng chỉ là một hồi toan tính.

Việc toan tính này đã được tiến hành từ ba tháng trước, mục đích để bắt hết đám người Tuần Lạc trùng trị, mà hắn cũng có thể mượn chuyện này, mượn Nguyên Hâm chặn lại miệng lưỡi thiên hạ, mượn Nguyên Hâm giúp để vị của hắn càng thêm yên ổn.

Đúng là đạo cao một thước, ma cao một trượng.

Tuần Dạ, rốt cuộc trong lòng hắn còn có bao nhiêu toan tính, rốt cuộc, trong những toan tính kia của hắn có cả nàng hay không?

Bạn đang đọc truyện *Đế Nghiệp Như Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 7: Hoa Bỉ Ngạn

Giờ phút này, ngoài tiếng đuốc cháy “xuy xuy” thì không còn tiếng động nói khác, tất cả mọi người đều đang chăm chú nghe Nguyên Hâm nói, không ai dám lên tiếng. Đa số các quan hùnh đứng đi theo Tuần Lạc tới đây thẫm toát mồ hôi lạnh.

Mà lúc này, Nguyên Hâm vẫn đang tiếp tục nói: “Trên đường đi, ta và mẫu thân mới biết An Thân Vương muốn lợi dụng mẫu tử ta lật đổ Tân Đế, Tân Đế là một quân vương tốt, chiến công hiển hách của hắn, có ai sống ở Thiên Triều mà chưa từng nghe danh. Ta không thể giúp người xấu làm chuyện sai trái, cũng không thể vì an nguy của bản thân mà tiếp tay cho An Thân Vương. Giờ có nhiều thần tử đứng đây như vậy, ta nhất định phải nói ra chân tướng.”

Nguyên Hâm nói rất trôi chảy, chất giọng đều đều như đã chuẩn bị những lời này từ lâu.

Sau vài giây im lặng, Tuần Dạ lạnh lùng cười hỏi “Chuyện đã tới nước này, An Thân Vương còn gì để nói.”

Tuần Lạc cúi đầu cười thành tiếng, tiếng cười tăng dần từ bé đến lớn, cuối cùng mới hóa thành tiếng cười đầy cuồng vọng.

Mọi người đều chăm chú nhìn Tuần Lạc, trông hắn chẳng khác gì người mới được nghe một câu chuyện cười kinh thiên động địa, nụ cười điên cuồng mà bi thống, trong đôi mắt kia cũng chỉ có vẻ giễu cợt.

Tuần Dạ thân nhiên nói với Tuần Lạc đang điên cuồng: “Tuần Lạc, ngươi có biết vì sao trẫm lại phong ngươi làm An Thân Vương không?” Hấn thoáng ngừng một chút mới nói: “Từ nhỏ trẫm đã biết ngươi rất thích tranh với trẫm, cho dù trẫm đã ngồi trên đế vị này, ngươi vẫn không muốn buông tay.”

Tuần Lạc thôi cười, ánh mắt mở lớn ngập đầy tơ máu: “Tại sao, những thứ ta bỏ ra không hề ít hơn ngươi, nhưng lúc nào ngươi cũng có nhiều hơn ta. Dù ngươi có cho ta tước vị cao hơn nữa, ta vẫn không cam lòng, vĩnh viễn vẫn không cam lòng!”

Tuần Dạ cười trào phúng: “Nói cho cùng, thứ ngươi muốn cũng chỉ là ngôi vị hoàng đế thôi, đã nhiều năm như vậy mà trong lòng ngươi cũng chẳng thể từ bỏ.”

“Đúng, ai cũng muốn bước tới đỉnh cao quyền lực, nhưng kể từ ngày gặp gỡ trong đêm tuyết đó, khi nhìn thấy nàng, ta lại biến thành một người mâu thuẫn, ta không ngừng giằng giũa giữa quyền lực và tình cảm. Mãi cho tới ngày hôm nay, ta mới hiểu được, quyền lực có cao hơn nữa cũng chẳng bù được chỗ trống nàng để lại cho ta. Ngôi vị hoàng đế kia, cũng không phải ta đoạt về cho mình.”

Hấn còn chưa nói xong đã thấy Nguyên Dực hô lớn: “Người đâu, mau bắt tên nghịch thần tặc tử này lại!”

Lúc này, cấm vệ quân đã rút đao xông về phía Tuần Lạc, còn có, mấy trăm tên mặc đồ đen ẩn nấp quanh ngự thư phòng mang đầy sát khí ép sát về phía Tuần Dạ.

“Bảo vệ Đế Quân!” Định An Hầu căng thẳng hô lớn, lập tức có mấy trăm người mặc khôi giáp cầm thuẫn, đao vây quanh bảo vệ Tuần Dạ không có chỗ hở.

Nhìn tình thế này cũng thấy Tuần Dạ đã sớm có chuẩn bị, việc tối nay cũng chỉ là ôm cây đợi thỏ thôi.

Nhưng điều khiến Tô Lạc Tuyết không ngờ được, đó là Nguyên Dực đã chuyển mũi kiếm về phía Tuần Lạc.

Nàng còn nghĩ Nguyên Dực sẽ sáng suốt rút người ra, nhưng sao hấn lại chuyển mũi kiếm sang Tuần Lạc, là để tự vệ sao?

Thật ra đây mới chính là hoàng cung, dù là ai cũng phải từ bỏ lương tâm, suy nghĩ cho chính bản thân mình.

Nhìn thấy cấm vệ quân xông về phía mình, Tuần Lạc kinh ngạc nhìn Nguyên Dực, nhưng sau một tiếng cười châm chọc, mắt hấn xuất hiện thêm vẻ kiên quyết.

Hấn biết, hấn đã thua, không những thua mà còn thua rất thảm.

“Tuần Lạc, nếu ngươi khoanh tay chịu trói, trẫm có thể lưu lại cho ngươi một mạng.” Tuần Dạ lạnh lùng đứng ngoài vòng vây.

“Tuần Lạc ta đã đi tới bước này, tuyệt không nghĩ tới chuyện chưa đánh đã hàng.” Hấn rút trường kiếm bên hông ra, trong màn đao quang kiếm ảnh kia, thân hình hấn quỳ mọp về phía Tuần Dạ.

Nhưng hấn còn chưa kịp tới chỗ của Tuần Dạ thì đã bị đám thủ hạ của Nguyên Dực bao vây, đám trường thương tạo thành vòng tròn đâm thẳng về phía hấn, hoàn toàn không có nửa phần nương tay.

Trong thời khắc chỉ mảnh treo chuông, Tuần Lạc điểm mũi chân xoay tròn lên không, tránh thoát vô số mũi thương, trường kiếm vung lên cắt đứt cổ mấy viên tướng sĩ.

Đám thuộc hạ của Tuần Lạc cũng có công phu cao cường, vừa ứng phó với sự vây quét của cấm vệ quân vừa chém giết mở đường máu.

Ngoài ngự thư phòng lúc này là một màn đao quang kiếm ảnh, máu tươi nhuộm đỏ khắp nơi, xác người ngã xuống đầy đất.

Gương mặt và bộ quần áo trắng như tuyết của Tuần Lạc đã nhuốm không ít máu tươi, nhưng trên gương mặt hấn vẫn bảo trì nụ cười lạnh lùng lãnh đạm. Hấn đang điên cuồng chém giết, điên cuồng tới đỏ cả mắt.

Nhìn từng cấm vệ quân một ngã xuống, Nguyên Dực cũng rút bảo đao ra quét thành một đường cong màu trắng bạc. Một đao đầu tiên đã ép thẳng vào ngực của Tuần Lạc, một đao không hề có chút tình cảm hay sự nương tay nào, một đao chỉ muốn đẩy hấn vào chỗ chết.

Tuần Lạc đề khí nhảy lên tránh được chiêu thức trí mạng này. Nguyên Dực theo sát không ngừng, lưỡi đao luôn bảo trì khoảng cách một tấc trước ngực ép Tuần Lạc liên tục lùi ra sau. Mãi khi rơi xuống nóc Ngự thư phòng, Tuần Lạc mới vung trường kiếm lên che chắn trước ngực, mà mũi đao của Nguyên Dực cũng vừa đụng díp và chạm vào thân kiếm phát ra một tiếng “Keng.”

Ánh mắt Tô Lạc Tuyết vẫn bám chặt lấy Tuần Lạc và Nguyên Dực. Khi thấy Tuần Lạc tránh được một đao trí mạng kia, trái tim đang vọt tới cổ họng bắt đầu bình ổn lại, nàng không biết mình muốn ai thắng, nàng chỉ biết nàng không muốn nhìn ai trong số họ gặp chuyện không may.

Mà trên mái hiên kia, Nguyên Dực và Tuần Lạc đang đấu mắt với nhau.

“Không ngờ, đến giờ phút cuối cùng ngươi lại phản bội ta.” Giọng Tuần Lạc trầm thấp khác thường.

“Thức thời thôi, kế hoạch của chúng ta đã bị Tuần Dạ hiểu rõ từ lâu, kể cả việc chúng ta đi tìm Nguyên Hâm cũng là do hấn thiết kế, ta không thể nộ

mạng oan uổng như vậy.” Nguyên Dực mím môi nói.

“Nếu ngươi không phản chiến, có lẽ chúng ta vẫn còn cơ hội thắng, thế nhưng ngươi đã bỏ qua cơ hội duy nhất để đoạt lại thiên hạ của Nguyên gia. Sau này, sẽ không còn cơ hội nữa rồi.” Tuần Lạc châm chọc.

“Cơ hội? Tất cả hành động của chúng ta đều bị hấn khống chế, mà bên ngoài ngự thư phòng cũng đã sớm có thiên quân vạn mã mai phục, hấn chỉ chờ chúng ta mưu phản thôi. Nếu ta ra tay thật, ta chỉ có thể chôn cùng ngươi, vậy ta lấy đâu ra cơ hội đoạt lại thiên hạ Nguyên gia.” Nguyên Dực ngạo lạnh.

“Ngươi nghĩ tới nay ngươi không động thủ thì Tuần Dạ sẽ bỏ qua ngươi sao?” Tuần Lạc bật cười: “Ngươi nghĩ hấn không biết chuyện ta và ngươi âm thầm câu kết với nhau? Ta chết rồi, ngươi cũng không trốn thoát được!”

Trong giọng nói của Nguyên Dực có thêm phần buồn bã: “Ở trên đời này, ta vẫn còn có người để nhớ thương.”

Nghe vậy, Tuần Lạc thoáng nghiêng đầu nhìn về một phía dưới mái hiên, ngoài miệng thì thảo nói: “Ta cũng có.”

Nguyên Dực nhìn theo tầm mắt Tuần Lạc, trên gương mặt lạnh lùng thoáng xuất hiện vẻ mê man: “Ít nhất nàng cũng biết ngươi yêu nàng.” Sau vài giây trầm ngâm, hấn thu hồi tầm mắt nhìn sang Tuần Lạc: “Nhưng người kia lại không biết ta yêu nàng. Dù có phải chết, ta cũng không thể chết trong tiếc nuối!”

Đao phong sắc bén tiếp tục xông tới chỗ Tuần Lạc.

Tô Lạc Tuyết nhìn hai người giao đấu trên mái hiên, đôi bàn tay nắm chặt mơ hồ chuyển sang màu trắng bệch.

Xung quanh nàng là tiếng đao kiếm chém giết, tiếng la hét, tiếng rên rỉ đầy khổ sở. Hỗn hợp đó như đang cứa vào trái tim nàng, cuối cùng thì vẫn phải có người chết.

Tuần Dạ, người đàn ông nàng dành cho hấn tình cảm chân thành nhất cuộc đời mình. Lúc này hấn đã khống chế cục diện, cảm giác lo lắng lúc trước của nàng chỉ là ảo huyền mà thôi.

Tuần Lạc, tri kỷ nàng tin nhiệm nhất, dù biết bao lần hấn đã lừa dối nàng, nhưng hấn từng ở bên cạnh nàng lâu như vậy, nhìn hấn lâm vào hiểm cảnh, nàng cũng không hy vọng hấn xảy ra chuyện.

Nguyên Dực, hấn không chỉ là nam nhân nàng đơn phương nhiều năm, hấn cũng là phu quân của Tô Phù Liễu, người thân duy nhất của nàng, vì tỷ tỷ, hấn càng không thể xảy ra chuyện gì.

Nhưng tới hôm nay, ba người họ đang liều mạng chém giết lẫn nhau. Nếu có ai chết, nàng không biết mình phải làm thế nào, nàng không biết mình nên hận như thế nào.

Dần dần, hai người giao đấu trên mái hiên lộ ra vẻ mệt mỏi, nhưng các chiêu thức vẫn sắc bén nhọn, không chút lưu tình.

Còn bên dưới, số lượng thủ hạ của Tuần Lạc và các cao thủ cấm vệ quân đã hao đi phân nửa. Mà cũng đúng lúc này, hàng cung tiễn chính tề bước ra, một hàng quỳ, một hàng đứng thẳng, kéo cung bắn về phía nghịch tặc đang bị bao vây.

Từ đầu đến cuối, Tô Lạc Tuyết đều chăm chú quan sát hai người họ, nàng thấy Nguyên Dực nói gì đó với Tuần Lạc làm hấn chững tay lại, mà Nguyên Dực cũng nhân cơ hội này chém thẳng một đao vào ngực hấn. Nhưng lần này Tuần Lạc lại không hề né tránh.

Đao phong xé rách áo hấn tạo thành một vết thương thật dài, máu cũng bắt đầu tràn ra.

Tuần Lạc ôm lấy vết thương, lão đao ngã khỏi mái hiên.

Thấy Tuần Lạc nặng nề rơi xuống, Lạc Tuyết kinh hãi chạy tới: “Tuần Lạc.”

Tuần Lạc tái nhợt khẽ cười với nàng: “Xem ra lần này Phong Ảnh phải đi thật rồi.”

Về mặt tái nhợt và nụ cười gượng gạo của hấn khiến lòng nàng đau xót. Vào thời điểm đó, trong đầu nàng chỉ có một ý nghĩ duy nhất, nàng phải cứu hấn, hấn không được phép xảy ra chuyện.

“Dừng ta làm con tin để rời khỏi đây.” Tô Lạc Tuyết thấp giọng nói.

Tuần Lạc lắc đầu, hấn cố gắng ngồi dậy, ánh mắt nhìn về phía đám đông hỗn loạn. Hấn biết, tất cả đã không còn hy vọng gì nữa.

Mà cũng đúng lúc này, Nguyên Dực nhảy khỏi mái hiên, thanh đao trong tay không ngừng nhỏ máu xuống mặt đất.

Tuần Lạc đưa mắt nhìn Tuần Dạ rồi đột ngột vùng kiếm khống chế Tô Lạc Tuyết.

“Thả ta đi, nếu không ta sẽ giết nàng.” Tuần Lạc hung ác nhìn Nguyên Dực, Tuần Dạ.

Tô Lạc Tuyết dựa sát vào lòng Tuần Lạc, người ngoài có thể cảm nhận sát khí không ngừng phát tán từ cơ thể hấn, nhưng chỉ có nàng mới nhận ra hấn

không hề dùng chút hơi sức nào.

“Tuần Lạc, trăm đã cho ngươi rất nhiều cơ hội, nhưng ngươi vẫn muốn tìm tới con đường chết.” Tuần Dạ đoạt cung tên của thị vệ bên cạnh, giương cung, nhắm vào Tuần Lạc, hay cũng chính là nhắm vào Tô Lạc Tuyết: “Buông nàng ra.”

“Ngươi đứng cách ta tới ba trượng, ngươi nói tên của ngươi hay kiếm của ta nhanh hơn?” Thanh kiếm trong tay Tuần Lạc kề sát vào cổ Tô Lạc Tuyết hơn nữa.

Tuần Dạ vẫn chưa bắn tên, ánh mắt lạnh lẽo giống như đang suy nghĩ.

Còn Tuần Lạc, trên môi hắn vẫn duy trì nụ cười không mặn không nhạt: “Tuần Dạ, bao nhiêu năm qua, trong mắt phụ thân chúng ta cũng chỉ là một quân cờ, cả đời này, người ông ta coi trọng nhất cũng chỉ có mình Tô Tương Vi. Ông ấy phải sống đến bao nhiêu năm, vì bảo vệ Nguyên triều mà phải đối phó với Tô Tương Vi, đây là chuyện khổ sở tới mức nào.”

“Ngươi biết, cả đời phụ thân sống vì thiên hạ Nguyên gia, dù ông ấy chinh chiến khắp nơi, từ bỏ tình cảm của mình, dù ông ấy bồi dưỡng ngươi chinh chiến sa trường, bồi dưỡng ta thành lập tổ chức tình báo, tất cả cũng chỉ vì thiên hạ Nguyên gia.”

“Chắc ngươi vẫn chưa biết, thế lực ngầm của ta do một tay phụ thân duy trì, ông ấy muốn ta âm thầm giúp đỡ Nguyên gia, còn ngươi, ngươi chỉ là một quân cờ đặt ở chỗ sáng. Sau khi phụ thân qua đời, ngươi phá hủy tâm huyết của ông ấy, ngươi không hề hoàn thành tâm nguyện của ông ấy, ngươi không phò tá Nguyên gia mà lại tự mình leo lên để vị. Chẳng lẽ đây chính là sự báo hiếu ngươi dành cho ông ấy sao?”

Ngón tay Tuần Dạ căng thẳng tới trắng bệch, dường như hắn đã dùng hết sức mình để kéo dây cung.

“Có phải ngươi đang rất kinh ngạc, có phải ngươi đang thấy mình rất ngu? Thật ra phụ thân cũng chẳng thương yêu ngươi, ngươi cũng giống ta, chúng ta đều là những người đáng thương. Có thiên hạ trong tay rồi, ngươi có thấy vui không?” Tuần Lạc tiếp tục giễu cợt.

“Trầm lặng lại lần nữa, buông nàng ra!” Tuần Dạ gần như nghiêng răng nghiêng lợi cảnh cáo.

“Nếu ta không buông thì sao?” Dáng vẻ lạnh nhạt của Tuần Lạc và sự lãnh khốc của Tuần Dạ đã tạo thành sự chênh lệch rõ ràng.

Tuần Dạ dùng sức giữ vững mũi tên, liên tục kéo dây cung ra sau cho tới khi đạt đến cực hạn.

Tô Lạc Tuyết đỏ mắt nhìn đầu mũi tên đang nhắm về phía họ: “Thả hắn đi”

Nàng còn chưa nói dứt lời, Tuần Dạ đã buông tay để mặc cho mũi tên sắc bén kia xé gió lao đi.

Trong khoảnh khắc đó, Tô Lạc Tuyết thấy đầu óc mình hoàn toàn trống rỗng.

Mũi tên kia do Tuần Dạ bắn ra .

Một luồng sức mạnh xô nàng ngã xuống đất, nhưng nàng không hề cảm thấy đau, nàng vội vàng quay lại nhìn Tuần Lạc vẫn đứng yên tại chỗ.

Mũi tên kia bắn thẳng vào tim hắn, nét mặt đầy vẻ khổ sở, đau đớn lùi về phía sau, cơ thể lao đảo ngã khụy xuống đất.

“Tuần Lạc!” Tô Lạc Tuyết hét lên, mặc kệ cảm giác đau đớn từ đầu gối và cánh tay truyền tới, nàng nhanh chóng chạy lại chỗ hắn.

Đến khi Tô Lạc Tuyết quỳ gối bên cạnh hắn, Tuần Lạc cũng không chống đỡ được mà ngã ngửa ra sau.

Nàng run rẩy tiếp nhận cơ thể hắn: “Tuần Lạc.”

“Thật ra đây mới là kết quả tốt nhất.” Tuần Lạc nằm trong lòng Tô Lạc Tuyết, hắn nhìn Tô Lạc Tuyết thật sâu mới run rẩy lấy ra một cây trâm ngọc trong túi.

Lúc Tô Lạc Tuyết nhìn thấy cây trâm ngọc kia, nước mắt không chịu khống chế rơi xuống đóa hoa bỉ ngạn.

“Lúc ngươi làm gãy, ta đã mang nó đi sửa Đây là thứ ta đặc biệt chọn cho ngươi, ta muốn ngươi vĩnh viễn mang theo nó. Có như vậy, mỗi lần ngươi nhìn thấy đóa hoa bỉ ngạn này, cũng có thể giống như nhìn thấy ta.” Giọng nói của hắn càng lúc càng yếu, nhưng từng câu từng chữ vẫn đầy sự chân thành, tình ý trong mắt liên miên vô tận.

“Cho tới lúc này, ngươi có thể tha thứ chuyện ta từng lừa gạt ngươi không?”

Nước mắt không ngừng lăn tròn rơi xuống gương mặt, nàng dùng sức gặt đầu thật mạnh, nhưng cổ họng nàng đã nghẹn ngào tới mức không nói nên lời.

Tuần Lạc run rẩy vơn tay cài cây trâm ngọc trai vào tóc nàng.

Hắn nhìn nàng thật sâu, khóe môi khẽ nở nụ cười nhàn nhạt, trong mắt hắn không còn vẻ lạnh nhạt ngụy trang, trong đó chỉ có ý cười chân thật.

“Phong Ảnh luôn theo sát bảo vệ ngươi, nhưng cho tới hôm nay, Phong Ảnh sẽ không thể lặng lẽ đứng phía sau bảo vệ ngươi nữa. Thế nên, hãy để

cây trâm này thay ta bầu bạn với người.”

Tô Lạc Tuyết lắc đầu, nàng thật sự không thể tiếp nhận: “Sẽ không có chuyện gì đâu.”

Tuần Lạc không nhìn Tô Lạc Tuyết nữa, hắn đưa mắt nhìn vào bầu trời đêm, ánh trăng sáng bạc phản chiếu trong đồng tử hắn càng thêm phần thê lương.

“Thật ra, Phong Ảnh luôn cam tâm tình nguyện ở bên cạnh người, cùng người vui vẻ, cùng nàng đau lòng. Nhưng ta biết, ta không thể vĩnh viễn ở bên cạnh người, rồi sẽ có một ngày ta phải rời đi. Đó là lý do ta giả chết ở suối Hoàng Tuyền, ta đã để Phong Ảnh biến mất khỏi cuộc sống của người rồi lại dùng thân phận Tuần Lạc đến bên người lần nữa.” Nói đến đây, ánh mắt Tuần Lạc trở nên xa xăm, giống như hắn đang nhớ tới quãng thời gian đẹp nhất.

“Việc ở suối Hoàng Tuyền là do ta sắp đặt, ta muốn người hận Tuần Dạ, ta muốn . . . người không gả cho Tuần Dạ nữa. Như vậy ta sẽ có cơ hội cưới người về làm thê tử Nhưng người tính không bằng trời tính, người vẫn gả cho Tuần Dạ, người vẫn trở thành đại tẩu của ta. Đến cuối cùng chúng ta vẫn chỉ là hữu duyên vô phận sao?” Hắn cười chua xót, trong mắt cũng bắt đầu lấp lánh lệ quang: “Ta biết, nếu có một ngày người biết Phong Ảnh chính là Tuần Lạc, nhất định người sẽ không tha thứ cho ta. Dù ta có một ngàn, một vạn nỗi khổ tâm, người cũng sẽ không tha thứ.”

“Người yêu Tuần Dạ, đáng lẽ ta nên buông tay, nhưng tình cảm nhiều năm như vậy, đâu có thể nói buông là buông được.” Tuần Lạc chuyển tay xuống vuốt ve gương mặt nàng, những giọt nước mắt ấm áp chảy qua đầu ngón tay lại biến thành lạnh lẽo: “Tam tiểu thư biết không, thật ra Phong Ảnh đã thích người từ rất lâu rồi, cho tới bây giờ, ta đều không muốn làm những chuyện tổn thương tới người.”

Nghe đến đây, Tô Lạc Tuyết khóc rống lên: “Ta không biết, ta chưa bao giờ biết. Vì sao người không nói sớm cho ta biết, vì sao lúc đầu người không giải thích với ta” Nước mắt khiến gương mặt Tuần Lạc càng thêm mờ hồ, trong tâm mắt nàng chỉ có màu máu đỏ tươi, đỏ tới kinh tâm động phách.

“Phong Ảnh không thể ở bên bảo vệ người. Tuần Lạc, cũng không thể đơn phương thích người nữa.” Tuần Lạc nhắm mắt lại, một giọt lệ trong suốt lăn ra khỏi khóe mắt: “Cũng không còn cơ hội uống. canh gà hầm sơn tra của người nữa.”

Nhớ tới Hoàn Thành nhiều năm trước, tối nào nàng cũng hầm canh gà cho hắn mà lần nào hắn cũng không hề nhăn mày uống cạn. Nàng còn tưởng canh mình hầm rất ngon, nhưng nào đâu có biết chén canh kia mặn tới mức nào.

“Trước khi chết còn có thể nói ra những lời này, cuộc đời ta cũng không còn gì nuối tiếc.” Tuần Lạc không còn đủ sức chạm vào mặt nàng nữa, cánh tay hắn yếu ớt rũ xuống bên người.

Tuần Dạ cảm cung bước từng bước về phía họ, cảnh Tô Lạc Tuyết ôm chặt lấy Tuần Lạc như mũi thương đâm vào mắt hắn, thế nhưng hắn lại không hề lên tiếng, hắn cứ lẳng lặng đi dần về phía họ, ánh mắt bình tĩnh tới không rõ hắn đang nghĩ gì.

Mà lúc này, trong mắt Tô Lạc Tuyết đã chẳng thể có thêm ai khác, nàng nghen ngào nhìn Tuần Lạc thoi thóp thờ trong lòng mình: “Sẽ không có chuyện gì đâu, không đâu.”

Nhưng máu trước ngực hắn vẫn không ngừng chảy tràn ra làm ướt cả áo nàng.

Mảnh đất chỗ bọn họ ngồi đã nhuộm màu máu tươi.

“Đừng buồn. . . . có nhớ ta từng nói.” Hắn nói như thi thảm, bàn tay vẫn nắm chặt lại, dốc hết sức để nói: “Trần quy trần, thổ quy thổ, tận cùng phồn hoa chỉ là một nắm cát mịn. Tất cả, cũng chỉ là một giấc mộng phồn hoa.”

Tô Lạc Tuyết ôm chặt lấy hắn, nàng chỉ sợ thêm một khắc nữa, hắn sẽ lập tức rời bỏ nàng.

Bàn tay đang nắm chặt của Tuần Lạc bắt đầu buông lỏng ra, hắn nhìn vào cây trâm cài trên đầu Tô Lạc Tuyết, hơi thở mỏng manh thì thào: “Còn nhớ không. Lần đầu chúng ta gặp mặt.”

Tâm mắt hắn bắt đầu mờ hồ, cảnh tượng trước mắt cũng chỉ là một màu xám xịt, thứ sót lại trong đầu hắn lúc này chính là ký ức khi còn bé.

Tiết thu phân, hương hoa quế thoang thoảng, nhụy hoa phủ đầy đất như mộng như ảo.

Hắn đang chơi đu dây trong ngự hoa viên, lúc lên lúc xuống, biên độ vô cùng cao.

Bỗng có một giọng nói non nớt truyền tới: Tỷ tỷ, đu cao như vậy không sợ ngã sao.

Hắn tức giận quay đầu lại nhìn về phía người nói, chỉ thấy ở đó có một cô bé si ngốc nhìn hắn.

Tô Lạc Tuyết không nghe rõ hắn nói gì, nàng vội vàng cúi sát tai vào miệng hắn, nhưng nàng không thể nghe thấy gì nữa, trong không gian yên tĩnh cũng chỉ có tiếng chém giết từ xa vọng lại.

Nàng vẫn ghé sát vào miệng hắn, nàng hy vọng có thể được nghe thấy hắn nói chuyện tiếp, nhưng dù nàng có chăm chú đến đâu, ngay cả hơi thở yếu ớt kia nàng cũng không cảm nhận được.

“Phong Ảnh.” Nàng khẽ gọi cái tên bị chôn vui suốt mấy năm qua, nước mắt rơi từng giọt xuống cổ hắn, vào chính lúc đó, từng câu chuyện nhỏ

hiện ra trước mắt như chỉ mới ngày hôm qua.

Một hôm bão tuyết, hán cảm thối bạc đuổi theo xe ngựa của nàng: ân công, ân công, người đã cứu ta, ta nguyện làm trâu làm ngựa hầu hạ người.

“Tuần Lạc. Tuần Lạc. Ta không trách người, người mau tỉnh lại đi, chỉ cần người tỉnh lại, mọi chuyện người đã làm, ta không trách người nữa!” Đôi mắt đầm lệ và tiếng kêu trầm khàn của nàng khiến Tuần Dạ dừng bước, hán đứng cách nàng xa, hán đứng nhìn nàng khóc rống lên.

“Hán đã chết.” Tuần Dạ chỉ dùng một câu bóc trần sự thật cho nàng biết.

Nghe thấy âm thanh của Tuần Dạ, Tô Lạc Tuyết ngẩng đầu lên nhìn hai mắt Tuần Lạc nhắm nghiền lại, trên khóe môi vẫn còn lưu giữ nét cười nhàn nhạt, giống như lúc ra đi, trong lòng hán không còn bất kỳ khổ sở nào.

“Hán đã được giải thoát.” Tô Lạc Tuyết buông Tuần Lạc trong lòng ra, gương mặt ướt đầm nước mắt từ từ đứng dậy, lạnh lùng nhìn về phía Tuần Dạ. Trong giây phút đó, khoảng cách giữa hai người họ như xa cách tới thiên sơn ngàn thủy.

“Tuần Ngữ được giải thoát, Tuần Lạc cũng được giải thoát. Chỉ có ta, ta vẫn còn ở trong cái vực sâu vạn trượng này, giữa giữa mãi cũng không thể thoát ra.”

Tuần Dạ tiến lên trước, Tô Lạc Tuyết lùi về sau, khoảng cách mấy bước chân giữa hai người họ chẳng thể rút lại.

“Thì ra tình cảm có chân thật hơn nữa cũng bị âm mưu quyền lực trong hoàng cung vấy bẩn.” Nàng nghẹn ngào cười nói, nước mắt như châu ngọc vẫn không ngừng rơi xuống.

“Đế Quân, bảo trọng” Nàng nhẹ nhàng cúi chào: “Thần thiếp, cáo lui.”

Không đợi Tuần Dạ mở miệng, nàng đã quay người bước vào dãy hành lang sâu hút, một khắc đó, nàng như nhìn thấy một luồng ánh sáng trắng mạnh mẽ bắn về phía mình.

Trong khoảnh khắc đó, nàng khẽ nở nụ cười châm chọc, mũi tên kia không bắn trúng nàng, nhưng nó cũng để lại cho nàng nỗi đau như bị vạn tiễn xuyên tâm

Bạn đang đọc truyện *Đế Nghiệp Như Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 8: Phạt duyên đã định

Trong bóng tối, nàng không tìm được phương hướng, nàng chỉ có thể vô lực chạy trong vùng trời hoang vu không nhìn rõ năm đầu ngón tay giờ ra trước mặt. Sau nhiều lần vấp ngã, nàng tiếp tục bò dậy chạy tiếp. Nàng cảm giác được lũ quỷ đang đuổi theo sau nàng, nhưng nàng không có cách nào trốn thoát, dù cho nàng đã dốc hết sức lực, nhưng nàng vẫn quần quanh mãi ở một chỗ.

Bóng tối vô biên bao phủ lấy nàng, nàng rất sợ, nàng muốn tìm một nơi để dừng lại, nhưng mãi nàng cũng chẳng tìm được nơi đó.

Đột nhiên, trong bóng đêm có một luồng sáng trắng như sao băng xuyên thẳng về phía nàng.

Ánh sáng chói lóa khiến nàng không mở nổi mắt, khi hoàn hồn nhìn lại, ánh sáng kia đã biến thành mũi tên đâm thẳng vào ngực. Chỉ là nàng không thấy đau, nàng còn đang ngơ ngác nhìn Tuần Dạ cầm trường cung trong tay chậm rãi đi tới, ánh mắt lạnh lẽo đầy sát khí giống như muốn đẩy nàng vào chỗ chết.

“A!” Một tiếng hét lớn vang lên, Tô Lạc Tuyết đang chìm trong giấc mộng cũng giật mình tỉnh lại.

Nàng nặng nề thở dốc, trên trán đã ướt đầm mồ hôi.

Phải mất một lúc lâu nàng thoát khỏi cơn ác mộng kia, trong tầm điện u tối chỉ có một ngọn nến mờ hồ truyền tới chút ánh sáng thê lương.

Nàng không nhịn được ôm chặt lấy đồng chân, nàng muốn tìm kiếm sự ấm áp, nhưng cơ thể nàng càng lúc càng lạnh.

Cuối cùng, nàng đẩy chân ra bước xuống giường, sau khi khoác tạm áo choàng, nàng mở cửa tấm cung bước ra ngoài.

Cung nữ gác đêm thấy nàng liền cung kính cúi đầu: “Nương nương, đã muộn như vậy người còn định đi đâu?”

“Bản cung muốn đi một mình.” Giọng nàng trống rỗng vô hồn, ánh mắt cứ ngơ ngác nhìn vào dãy hành lang sâu hút hút mà bước đi.

Tết Nguyên Tiêu vốn là ngày tết đoàn viên, thế nhưng trong hoàng cung lại xảy ra một cuộc chiến kinh thiên động địa, thân ca ca đã giương cung bắn chết đệ đệ của mình.

Còn nàng, nhìn thấy cảnh tượng kia cũng như nhìn thấu cả hoàng cung này.

Không có nhân tình, không có tôn nghiêm, lại càng không có tình yêu.

Gió bắc rít gào thổi tung mái tóc nàng, trong đầu nàng như tái hiện câu nói của cao tăng trong ngôi miếu cổ kia: “Hoàng thất vinh hiển, nhà lâu mái ngói không phải là may mắn của phu nhân, nếu muốn độ kiếp, chỉ có thể quy y cửa phật.”

Nàng cúi đầu nhìn cây trầm nằm trong lòng bàn tay, cây trầm bị nàng ném gãy thành hai mảnh ngày đó đã được tu sửa hoàn hảo, nhìn qua hoàn toàn không còn dấu vết.

Ở trong gian bếp nhỏ ngày đó, Tuần Lạc đã cài cây trầm này lên tóc nàng: Thấy hoa này cũng như thấy người.

Là hắn đã sớm đoán được kết cục hôm nay nên mới dùng trầm ngọc để nàng mãi không quên hắn?

Thật ra dù không có cây trầm này, nàng cũng vĩnh viễn không quên được Tuần Lạc, không quên được Phong Ảnh đã lặng thầm ở bên bảo vệ nàng suốt năm năm.

Chuyện ở ngự thư phòng chỉ là một màn kịch, hắn muốn qua màn kịch đó cho nàng biết một sự thật.

Lúc Tuần Dạ giương cung nhắm về phía họ, Tuần Lạc đã lặng lẽ hỏi thầm vào tai nàng: “Người nói, hắn có bắn mũi tên này không?”

Nàng không thể trả lời câu hỏi của hắn, vì nàng hiểu Tuần Dạ biết Tuần Lạc sẽ không làm tổn thương nàng.

Nàng đã nghĩ thông suốt như vậy, nhưng lúc mũi tên của Tuần Dạ xé gió lao tới lại khiến lòng nàng đau như dao cắt, đầu mũi tên và ánh mắt lạnh lẽo kia khiến nàng đau tới không thể kêu la.

Tuần Dạ vẫn rất lý trí.

Còn nàng, nàng vẫn luôn mềm yếu như vậy, cho tới bây giờ nàng cũng chỉ biết tự hại người hại mình.

Nắm chắc cây trầm ngọc trong tay, nàng nhắm chặt mắt lại, trong đầu chỉ có hình ảnh mũi tên hung mãnh, đáng sợ kia.

Có lẽ, có một số việc, nàng thật sự phải buông tay.

Cuối cùng, Tuần Dạ cũng không cho Tuần Lạc được toàn thân, hắn thiêu hủy thi thể, nghiền xương thành tro bụi.

Thái phi Nguyễn Vân Ngọc nghe tin Tuần Lạc liên bệnh không dậy nổi.

Nguyên Dục có công bắt phản tặc được Tuần Dạ ban thưởng, ngợi khen.

Mấy ngày nay, Tuần Dạ tới Tuyết Hoa Cung năm lần thì cả năm lần đều bị Tô Lạc Tuyết lấy cớ từ chối, mỗi một lần tới là một lần cự tuyệt.

Mãi tới lần thứ sáu, Tô Lạc Tuyết mới chịu gặp mặt.

Cho hết đám cung nhân lui xuống, Tô Lạc Tuyết và Tuần Dạ đơn độc bước trên con đường mòn trong hậu viên Tuyết Hoa Cung, mỗi người một suy nghĩ, không gian yên tĩnh tới vắng lặng.

“Nghe Từ Vũ nói sức khỏe nàng không được tốt, suốt mấy hôm tự nhốt mình không ra ngoài, ăn cũng rất ít.” Tuần Dạ không đợi được nàng lên tiếng trước liền mở lời quan tâm.

Tô Lạc Tuyết vẫn im lặng bước về phía trước, ánh mắt mơ hồ chăm chú nhìn về chân trời phía xa.

“Vẫn không quên được cái chết của Tuần Lạc sao?” Không thấy nàng đáp lời, Tuần Dạ khẽ nghiêng đầu nhìn cây trầm ngọc cài trên tóc nàng, màu hoa Bỉ Ngạn kia thật sự rất chói mắt.

“Hắn, đã chết trong lòng ta.” Nàng khàn giọng nói, chỉ có vẻ mặt kia vẫn thản nhiên như cũ.

Hắn hỏi: “Nàng trách ta không cho nó một con đường sống?”

Nàng khẽ mỉm cười: “Ngịch thần tặc tử đương nhiên chỉ có một con đường chết.”

Hắn âm thầm nghe nàng nói tiếp: “Mấy ngày nay, thần thiếp luôn nghĩ tới một chuyện, nếu như đêm đó Tuần Lạc không đẩy thần thiếp ra, liệu người chết kia có phải là thần thiếp không?”

Hắn dừng bước: “Nàng biết tài bắn cung của ta mà, sẽ không thể xảy ra sai sót gì.”

Nàng cũng dừng lại, nghiêng đầu lạnh lùng nhìn hắn: “Nếu xảy ra sai sót thì sao?”

Tuần Dạ lắc đầu: “Dù có sai, người bị thương cũng không tới lượt nàng.”

Tô Lạc Tuyết truy hỏi đến cùng: “Nếu người bị thương là ta thì sao?”

“Tuần Lạc sẽ không để mũi tên kia bắn trúng nàng, không phải cuối cùng nó vẫn đẩy nàng ra sao?”

“Thế nên, ý của Đế Quân là người rất tự tin với tài bắn cung của mình, người tự tin Tuần Lạc sẽ không để ta bị thương nên mới dứt khoát bắn mũi tên kia ra, đúng không?”

Tuần Dạ không nói gì mà lẳng lặng đứng nhìn nàng, khoảnh khắc đó, nàng không còn giống Tô Lạc Tuyết mà hắn quen biết, ánh mắt nàng giống như đang nhìn một người xa lạ.

“Nhưng Đế Quân có bao giờ nghĩ tới, nếu người bắn chệch mũi tên kia, nếu Tuần Lạc không đẩy ta ra, liệu Tô Lạc Tuyết còn có thể đứng trước mặt người như thế này không.” Nói đến đây, nàng hơi cao giọng, đôi mắt ửng đỏ lấp lánh lệ quang: “Đế Quân là người làm việc gì cũng đều có tính toán, chuyện Đế Quân làm nhất định phải thuận theo ý người. Nhưng ta chỉ là một nữ nhân, lúc người bắn tên về phía ta, lúc Tuần Lạc đẩy ta ra ngoài, hắn đã dùng tính mạng mình để giúp ta, còn Đế Quân, Đế Quân lại dùng tính mạng của ta ra làm tiền đánh cuộc.”

Tuần Dạ tức giận ngắt lời nàng: “Tuần Lạc Tuần Lạc. Trong mắt nàng chỉ có Tuần Lạc thôi sao? Nàng đã quên hắn từng lừa gạt nàng, lợi dụng nàng thế nào sao?”

“Đúng, hắn lừa gạt ta, lợi dụng ta, nhưng hắn chưa từng chân chính tổn thương ta.”

“Thế lúc nàng bảo Tuần Lạc dùng nàng uy hiếp trẫm, lúc đó, nàng đã đặt trẫm ở đâu?” Lừa gạt của Tuần Dạ bao trùm lấy nàng: “Không chỉ có vậy, nàng còn mật báo với Nguyên Dực để hắn tránh được một kiếp. Giờ trẫm không thể làm gì với một công thần như hắn, nàng có thấy vui không?”

Mật báo cho Nguyên Dực?

Tô Lạc Tuyết nghe đến đây chỉ cười nhạt không nói.

Không khí lạnh lẽo lại lâm vào thế giằng co, nặng nề thêm lần nữa.

Giờ phút này, nàng chợt nghĩ tới nhiều năm trước, lúc Tuần Dạ phát hiện ra thân phận thật sự của nàng là Tô Lạc Tuyết, vẻ lạnh lùng xa cách đó hoàn toàn giống hệt thời điểm hiện tại.

Nghĩ tới đây, Tô Lạc Tuyết lắc đầu cười: “Thì ra, niềm tin Đế Quân dành cho ta chỉ có như vậy.”

“Nàng bảo trẫm phải tin nàng thế nào đây?”

Nàng quay người lại, nàng không muốn nói tiếp với hắn, nhưng khi đi được mấy bước, nàng vẫn dừng chân quay lại nhìn thẳng vào mắt Tuần Dạ: “Tuần Dạ, thật ra duyên phận giữa hai chúng ta nên kết thúc từ sau đêm cung biến trên tường thành. Có như vậy, cả hai chúng ta sẽ không còn bị thương.”

Nói xong, trong thời khắc quay người bỏ đi, nước mắt nàng đã nhẹ nhàng lã xuống.

Nàng thật không ngờ, thì ra tình cảm giữa hai người họ trong chốn hoàng cung sâu thẳm này lại yếu ớt như vậy.

Hơn nửa tháng nữa trôi qua, Tuần Dạ không đặt chân tới Tuyết Hoa Cung, mà Tô Lạc Tuyết cũng không ra khỏi Tuyết Hoa cung nữa bước, nàng sai người bày trí Thiên Điện trông như một Phật Đường, ngày đêm chăm chỉ sao chép kinh văn, sống cách biệt với bên ngoài.

Tin đồn bắt lan truyền khắp hoàng cung, Đế Hậu bị Đế Quân lạnh nhạt đã lâu, nay cả Hoa phi được sủng ái nhất cũng bị lạnh nhạt, mọi người rói rít suy đoán có phải thời hoàng kim của Lệ Quý Phi đã đến. Nhưng thái độ của Đế Quân với Quý Phi vẫn luôn ôn hoà lễ độ, việc này đã khiến Thái hậu và bá quan văn võ rói rít dâng tấu khẩn cầu Đế Quân khôi phục chế độ tuyển tú, chọn ra những cô nương hiền lương thực đức, khai chi tán diệp cho hoàng thất.

Nhưng Đế Quân luôn thờ ơ bỏ qua chuyện này, ngay cả khi có đại thần lôi chuyện này ra nói lúc lâm triều liền bị Đế Quân giận dữ trách mắng, dù làm thế nào hắn vẫn không đồng ý khôi phục chế độ tuyển tú.

Màn đêm nặng nề buông xuống.

Tuần Dạ phê duyệt xong tấu chương liền bước ra khỏi Ngự thư phòng, đứng bất động trên thềm đá hồi lâu cũng không nói gì.

An công công đứng bên cũng không dám nhiều lời, hắn biết, ở chính nơi này, Đế Quân đã tự tay bắn chết An Thân Vương.

Rất lâu sau, Tuần Dạ mới chuyển động đi ra ngoài, An công công và mấy tên thị vệ lặng lẽ theo sát.

Đêm nay trăng rất đẹp. Nhưng Tuân Dạ chỉ mãi chấp tay, trầm tư suy nghĩ.

Không biết đã đi bao lâu mới nghe An công công thấp giọng nói: “Đế Quân, đi thêm chút nữa là tới Tuyết Hoa Cung rồi.”

Tuân Dạ dừng bước nhìn tòa cung điện trước mắt, trầm ngâm hồi lâu vẫn quyết định đi tiếp.

Trăng treo đỉnh đầu, Tuyết Hoa Cung vắng lặng tiêu điều, số cung nhân ở ngoài hầu hạ cũng giảm đi đáng kể.

Canh giữ bên ngoài tầm cung lúc này cũng chỉ có Từ Vũ, khi thấy Tuân Dạ đi về phía này liền bước ra nghênh đón: “Đế Quân.”

Tuân Dạ không lên tiếng, bước chân vẫn đều đều đi về phía tầm cung. Chợt, Từ Vũ lại giơ tay chặn đường hân.

“To gan, dám cản đường Đế Quân, còn không mau lui xuống.” An công công giận dữ mắng mỏ.

“Đế Quân, nương nương nói người không muốn gặp bất kỳ ai.” Từ Vũ thành thật.

“Nàng ngủ rồi sao?” Tuân Dạ trầm thấp nói.

“Mấy ngày nay nương nương say mê Phật pháp, ngày nào cũng bái Phật chép kinh văn rất khuya mới ngủ. Nhưng từ nửa tháng trước, nàng đã nói nô tỳ, nàng một lòng hướng Phật không muốn gặp bất kỳ ai, trong đó bao gồm cả Đế Quân.”

“Phật pháp.” Tuân Dạ lặp lại, nhớ tới khi còn ở tướng phủ, Tô Lạc Tuyết cũng từng sao chép sao chép kinh Phật, cũng từng không muốn gặp hân. Nhưng lại vì câu “Nếu ta có thể cho nàng một đề nghiệp như họa, nàng có nguyện cùng ta sánh vai chinh chiến thiên hạ” mà buông xuống.

“Vào bẩm báo đi, nói trăm muốn gặp nàng.” Tuân Dạ phân phó.

“Vâng.” Từ Vũ lập tức chạy vào trong tầm cung thông báo.

Tuân Dạ đợi rất lâu cũng không thấy người ra. An công công đứng bên bắt đầu tức giận nói: “Đế Quân tự mình đến gặp Hoa phi mà nàng ta lại tự cao tự đại, thật đúng là không hiểu chuyện.”

Tuân Dạ làm như không nghe thấy mà kiên nhẫn chờ đợi.

Thêm một lúc nữa, Từ Vũ mới bắt đầu đi bước ra khỏi tầm cung, quỳ gối trước mặt Tuân Dạ: “Đế Quân, nương nương không muốn gặp người.”

Như đã sớm biết được kết quả này, Tuân Dạ chỉ khẽ lên tiếng hỏi. “Nàng còn nói gì nữa không?”

“Nương nương nói, duyên phận giữa nàng và Đế Quân đã cạn, mong Đế Quân đứng tiếp tục tới Tuyết Hoa Cung nữa.”

“Duyên phận đã cạn.” Tuân Dạ lặp lại bốn chữ này giống như đang thưởng thức thâm ý trong đó.

“Nương nương còn nói.” Từ Vũ khẽ ngừng lại: “Nương nương nói Từ Vũ không cần ở lại hầu hạ nàng nữa, nàng nói, từ đầu tới cuối, nô tỳ chỉ là người Đế Quân dùng để giám thị quân cờ là nàng. Giờ nàng đã một lòng hướng Phật, mong Đế Quân đưa nô tỳ mang về. Nương nương đã biết đêm đó nô tỳ lên đi theo nàng, cũng chính là nô tỳ nói cho Đế Quân biết chuyện nàng mật báo với Nguyên Dục.”

Tuân Dạ nhắm mắt hít một hơi thật sâu: “Cũng được, nếu nàng đã muốn như vậy thì trăm sẽ thành toàn cho nàng.”

“Vậy nô tỳ.”

“Sau này người hãy tới hầu hạ ngự tiền.” Tuân Dạ nói xong liền cất bước rời đi.

Từ Vũ từ từ đứng dậy, lặng lẽ quay đầu nhìn về phía tầm cung, trong mắt khẽ toát lên vẻ cô đơn mới theo Tuân Dạ rời đi.

Tháng sáu năm Nguyên Thịnh thứ hai.

Đế Quân khôi phục chế độ tuyển tú, bá quan đồng loạt tiến cử nữ nhi có học vấn, hiền lương thực đức vào cung khiến hậu cung thêm phần phong phú.

Đến đầu tháng bảy, có hai trăm sáu mươi tú nữ được tuyển chọn vào ở trong Thái Vi Cung.

Bạn đang đọc truyện *Đề Nghiệp Như Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 9: Cơn mưa rào đột ngột

Mùa xuân năm Nguyên Thịnh thứ ba.

Hữu nhân hữu duyên tập thể gian, hữu nhân hữu duyên thể gian tập.

Hữu nhân hữu duyên diệt thể gian, hữu nhân hữu duyên thể gian diệt[1].

[1]: Có nghĩa là mọi vật trong thể gian đều do nhân duyên tụ tập mà sinh, cũng do nhân duyên li tán mà diệt

Chép xong, nàng buông cây bút lông trong tay xuống, lúc ngẩng đầu lên mới biết trời đã tối, nàng đã chép kinh văn suốt một ngày trời.

Tính thời gian, nàng đã sao chép kinh văn hơn một năm, trong thời gian đó, Tuần Dạ cũng không còn tới Tuyết Hoa Cung nữa. Đám cung nhân đã di tản hết chỉ còn lại hai người, một người chuyên quét dọn, người còn lại chuẩn bị cho nàng ngày ba bữa cơm.

Tâm cung rộng lớn như vậy lại vô cùng trống rỗng, vắng lặng. Dù đã sang đầu xuân nhưng vẫn lạnh tới kinh người.

Nàng kéo áo choàng bước ra gần cửa sổ, mùi hương thơm ngát truyền tới khiến tinh thần trở nên thư thái.

Một năm qua, nàng sống ngăn cách với bên ngoài, ngày ngày đối diện với tượng phật Di Lạc sao chép kinh văn. Cuộc sống tự do tự tại, hoàn toàn không phải bận lòng vì chuyện gì khác.

Không cần Đế Vương sủng ái, càng không cần lo lắng bị người khác thiết kế hãm hại.

Chỉ đáng tiếc, hoàng cung cuối cùng vẫn là hoàng cung, dù bản thân không để ý tới chuyện bên ngoài, nhưng nguy cơ vẫn là thứ khó thể tránh được.

Ở cửa sau hậu viên, thỉnh thoảng cung nữ quét sân kia sẽ kể vài ba câu chuyện với cung nữ mang đồ ăn tới, nào là Đế Quân đã khôi phục chế độ tuyển tú, nào là phi tần nào đang được thánh sủng. Từ những câu chuyện không đầu không đuôi đó, nàng vẫn biết người đang được Đế Quân sủng ái nhất là Chân quý tần.

Đã có lúc nàng từng khổ sở, nhưng thời gian trôi đi càng lâu, nàng cũng biết cách lạnh nhạt cười trừ.

Hoàng cung này không phải là nơi lên lên xuống xuống sao?

Nàng đứng trước cửa sổ rất lâu, mãi tới khi con buồn ngủ ủa tới, nàng mới đóng cửa sổ lại. Nhưng khi vừa định tắt đèn lại nghe thấy tiếng gõ cửa nhẹ nhàng nàng sinh lòng nghi ngờ, Tuyết Hoa Cung giờ chẳng khác nào lãnh cung, sao ban đêm vẫn còn có người lui tới.

“Ai vậy?” Nàng vừa bước ra cửa vừa cất tiếng hỏi.

Không có tiếng người đáp lại, nhưng nàng có thể mơ hồ thấy một bóng dáng gầy gò chiếu vào khung cửa, dường như người mới đến là nữ tử.

Cửa vừa mở ra, nàng đã thấy Tô Phù Liễu trong trang phục cấm vệ quân đứng ở bên ngoài.

“Tỷ tỷ?” Tô Lạc Tuyết kinh ngạc gọi tên, ăn mặc kiểu này để trà trộn vào hoàng cung e đã xảy ra chuyện lớn.

Tô Phù Liễu nhanh chóng bước vào tâm cung, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, trong mắt tràn đầy lo âu và đau thương.

“Tỷ tỷ làm sao vậy?” Tô Lạc Tuyết vội vàng hỏi.

Tô Phù Liễu nhìn nàng rất lâu rồi đột nhiên quỳ xuống trước mặt nàng.

“Tỷ tỷ làm gì vậy? Mau mau đứng lên đi!” Tô Lạc Tuyết đi tới đỡ Tô Phù Liễu, nhưng có làm thế nào Tô Phù Liễu cũng không chịu đứng lên.

“Lạc Tuyết, muội phải nghe tỷ tỷ nói, lần này muội nhất định phải cứu lấy Vương Gia, tỷ tỷ không thể mất đi Vương Gia, Thừa nhi cũng không thể mất đi Vương Gia. Chỉ cần muội chịu cứu hần, dù ta có phải mất mạng.”

Nhìn Tô Phù Liễu nghiêm trọng như vậy, Tô Lạc Tuyết khẳng định bên ngoài đã xảy ra chuyện lớn: “Vương Gia làm sao?”

Tô Phù Liễu đau thương nói: “Muội cũng biết Vương Gia là hậu duệ của Nguyên gia, chàng vẫn luôn muốn đoạt lại đế vị. Một năm trước, chàng liên thủ cùng An Thân Vương, nhưng không biết vì sao giữa đường phản bội, từ bỏ lời hứa hẹn với An Thân Vương để trở thành công thần. Bên ngoài Đế Quân ban thưởng châu báu cho Vương Gia nhưng lại ngầm làm suy yếu binh quyền của chàng. Đế Quân đã chia cấm vệ quân làm hai, một giao cho Vương Gia, một giao cho Định An Hầu.”

“Ban đầu Đế Quân cũng biết Tần Vương có tâm mưu phản, nhưng may mà Vương Gia buông tay kịp lúc, nếu không chàng đã chết cùng với An Thân Vương vào một năm trước rồi.”

“Những chuyện này Vương Gia đều biết, mà suốt một năm nay, ta vẫn luôn khuyên chàng từ bỏ, chúng ta không đủ sức chống lại Đế Quân. Thời cuộc

chuyển biến, chẳng muốn phản nghịch thì chẳng khác nào lấy trứng chọi đá.”

“Tân Vương là người sáng suốt, huynh ấy biết quý trọng tỷ và Thừa nhi, không giống An Thân Vương.” Nói đến Tuần Lạc, trong đầu lại hiện ra cảnh tượng hấn chết trong lòng nàng một năm trước, cảnh tượng đó thực sự đã trở thành cơn ác mộng mà cả đời này nàng không thể quên.

Tô Phù Liễu cười buồn: “Lạc Tuyết, muội nghĩ Tân Vương là vì ta với Thừa nhi sao?”

“Vì sao tỷ tỷ lại bị quan như vậy, tỷ là thê tử của Tân Vương, Thừa nhi là đứa con duy nhất của huynh ấy. Sao huynh ấy không thể vì hai người mà giữ lấy tính mạng mình?”

Tô Phù Liễu vừa lắc đầu vừa khóc: “Vương Gia nhượng bộ nhưng Đế Quân lại liên tục áp bức chàng, ở trên triều, chỉ cần chàng mở lời sẽ bị chỉ trích. Mấy hôm trước còn có người tố giác Vương Gia có tâm làm phản, nói chàng tiếp nhận tàn dư của An Thân Vương để lại. Người khác không biết, nhưng người làm thê tử như ta sao lại không biết, thế lực của An Thân Vương đã sớm bị Đế Quân tiêu diệt, suốt một năm nay Vương Gia không hề có động tĩnh gì, chàng cũng rất sợ bị Đế Quân nắm được càn.”

“Sau đó thì sao?” Tô Lạc Tuyết vội vàng hỏi.

“Ngay đêm đó, Đế Quân tức giận phái người tới mời Vương Gia vào cung, đến hơn ba ngày không có tin tức gì. Ta sợ.sợ Vương Gia gặp chuyện bất trắc, ta chỉ nghĩ được đến muội, chỉ có muội mới cứu được Vương Gia.” Tô Phù Liễu kích động túm lấy Tô Lạc Tuyết cầu khẩn.

“Tỷ tỷ cũng biết Lạc Tuyết hiện giờ chỉ là một Hoa phi có danh mà không có phận, hơn một năm rồi Đế Quân không bước vào Tuyết Hoa Cung, đừng nói tới việc cầu xin Đế Quân bỏ qua cho Vương Gia, giờ chỉ e muội muốn gặp mặt Đế Quân cũng đã rất khó.” Tô Lạc Tuyết khổ sở lắc đầu.

“Lạc Tuyết, dù sao muội cũng từng là người Đế Quân thương yêu, dù bây giờ hấn có vô tình, nhưng hấn vẫn sẽ niệm tình. Huống chi, muội còn là ân nhân cứu mạng của Đế Quân, phần ân tình này đâu dễ dàng chối bỏ.”

“Tỷ tỷ.” Tô Lạc Tuyết nặng nề buông tiếng thở dài: “Muội đã thề trước Phật tổ, sau này sẽ không nhúng tay vào chuyện trần thế, thứ lỗi cho muội không thể ra sức.”

“Lạc Tuyết, muội không thể để Vương Gia chết như vậy. Muội có thể dùng tính mạng của mình để giúp An Thân Vương thì sao lại không thể giúp đỡ Vương Gia? Không phải từ nhỏ muội đã thích chàng sao.Muội có thể nhắm mắt nhìn chàng chết đi sao? Coi như muội vì tỷ tỷ, vì Thừa nhi. Hon nữa, Vương Gia chàng, chàng đối với muội.” Nói tới đây, Tô Phù Liễu nghẹn ngào úp mặt vào lòng bàn tay.

Nhìn Tô Phù Liễu như vậy, Tô Lạc Tuyết nắm tay gầy gầy trong mâu thuẫn, đến cuối cùng vẫn là không đành lòng.

Cuối cùng, nàng lặng lẽ buông tay, buông tiếng thở dài.

Thì ra cuộc sống bình an bao giờ cũng ngắn ngủi như vậy. Nếu đây là ý trời, vậy hãy để mặc cho tự nhiên đi.

Dù kết quả có giống như Tuần Lạc kia.

Gió cuốn cuộn thổi nhưng cũng không xua được bầu không khí đầy áp lực.

Sau khi cáo biệt Tô Phù Liễu, Tô Lạc Tuyết bước ra khỏi Tuyết Hoa Cung. Một thân áo trắng giản dị không đeo châu ngọc, trên tóc cũng chỉ có cây trâm Bì Ngạn nhẹ nhàng đóng đưa theo nhịp bước của nàng.

“Đứng lại!” Thị vệ canh gác đứng ra ngăn cản nàng: “Là ai to gan dám xông vào trong cấm cung?”

“Bản cung muốn gặp Đế Quân.” Tô Lạc Tuyết tự xưng bản cung khiến thị vệ nghi ngờ nhìn kỹ dung nhan của nàng, lúc này hấn mới nhận ra Hoa phi đã mai danh ẩn tích một năm, nhìn thân áo trắng giản dị này thật không thể nhận ra Hoa phi từng được Đế Quân ân sủng một thời.

Dù vậy, giọng của thị vệ vẫn lạnh lẽo như cũ: “Đế Quân đã ngủ rồi, xin Hoa phi quay về cho.”

“Người chưa vào thông báo sao biết Đế Quân sẽ không gặp bản cung?”

“Nương nương nghĩ mình còn là Hoa phi năm đó sao? Đế Quân không phải người ai muốn gặp thì gặp. Đã trễ như vậy, nếu còn quấy rầy làm Đế Quân không vui, mạng nhỏ của nô tài cũng khó giữ.”

“Nếu đã vậy, bản cung sẽ quỳ cho tới khi Đế Quân tỉnh lại.”

Dứt lời, nàng liền quỳ xuống đất. Lúc có tia chớp đầu tiên xuất hiện, Từ Vũ tới đổi ca gác đêm kinh ngạc hỏi: “Nương nương?”

Tô Lạc Tuyết ngẩng đầu nhìn Từ Vũ kinh ngạc đi về phía nàng.

“Người muốn gặp Đế Quân sao? Hơn một năm rồi, người luôn giấu mình trong Tuyết Hoa Cung chưa rời nửa bước, sao tới nay người lại muốn gặp Đế Quân?” Từ Vũ hỏi xong lại chậm rãi thở dài: “Chỉ là Đế Quân sẽ không gặp người, từ ngày người ngăn Đế Quân đứng ngoài, duyên phận giữa hai người đã cạn.”

Tô Lạc Tuyết khẽ cười: “Ta cầu kiến Đế Quân không phải để vãn hồi tình cảm.”

Nghe đến đây, dường như Từ Vũ cũng đoán được mấy phần: “Vậy để Từ Vũ vào trong thông báo.”

Dứt lời, Từ Vũ liền bước vào trong, thêm nửa canh giờ qua đi, cánh cửa điện đóng chặt mới chậm rãi mở ra. Tô Lạc Tuyết ngẩng cao đầu chống lại một đôi mắt u ám, lạnh nhạt.

Thị vệ hai bên lập tức quỳ xuống: “Tham kiến Đế Quân.”

Tuần Dạ lạnh lùng phát tay nói: “Lui hết ra đi.”

Tô Lạc Tuyết cúi đầu né tránh ánh mắt Tuần Dạ mới chậm rãi nói: “Thần thiếp tham kiến Đế Quân.”

“Muộn như vậy, tới tìm trẫm có chuyện gì?” Giọng nói lạnh nhạt không nghe rõ tâm tình.

“Thần thiếp tới để cầu xin Đế Quân tha cho Tân Vương một mạng.” Nàng không quanh co lòng vòng mà đi thẳng vào chủ đề.

Tuần Dạ nhếch môi cười châm chọc: “Nàng một lòng hướng Phật không mang thế sự, thế nhưng hôm nay lại vì một Tân Vương mà xuất cung cầu xin trẫm?”

Tô Lạc Tuyết cúi người thật sâu, trán nàng chạm vào mặt đất lạnh lẽo kia: “Tân Vương là tỷ phu của thiếp, huynh ấy đã an phận không còn ý định mưu phản. Đế Quân có thể chèn ép huynh ấy, có thể tước đi quyền lợi của huynh ấy, nhưng xin Đế Quân hãy tha cho huynh ấy.”

“Tô Lạc Tuyết! Trước giờ trong mắt nàng luôn chỉ có người khác như vậy sao, đối với Tuần Lạc đã vậy, giờ đối với Nguyên Dực cũng vậy!” Tuần Dạ vừa dứt lời, một tia chớp lớn xuất hiện như muốn chém rách bầu trời thành hai mảnh.

“Tuần Lạc và Nguyên Dực không giống nhau, Tuần Lạc khăng khăng cố chấp, còn Nguyên Dực đã chịu lùi bước nhượng bộ, vì sao Đế Quân cứ phải đuổi cùng giết tận như vậy?”

Tuần Dạ lắc đầu cười châm chọc: “Tô Lạc Tuyết, nàng cầu xin cho Nguyên Dực chỉ vì lý do này sao?”

Nghe tới đây, toàn thân Tô Lạc Tuyết cứng đờ.

Tuần Dạ chậm rãi nói: “Trong núi có cây cây có núi, tim này có vương vương chẳng hay. Hay cho một đoạn tình cảm động lòng người.”

Tô Lạc Tuyết ngẩng đầu nhìn ánh mắt chế giễu của Tuần Dạ, đây không phải mấy câu thơ nàng viết trên hoa đăng vào đêm thất tịch sao? Sao Tuần Dạ có thể biết được? Là trùng hợp?

Thấy vẻ kinh ngạc của Tô Lạc Tuyết, Tuần Dạ chấp tay nhìn về phía chân trời xa xôi: “Trẫm cũng không quên ngày ở tuổi Hoàng Tuyền, Tam tiểu thư cải trang nam bất chấp tính mạng lao tới đỡ kiếm cho Nguyên Dực. Chân tình như vậy ngay đến cả trẫm cũng thấy đổ kỵ, Nguyên Dực có tài đức gì mà đáng để nàng thật lòng như thế. Cũng vào chính cái đêm Tuần Lạc mưu phản, nàng đã bất chấp mọi thứ chạy tới nhắc nhở hần, giúp hần bảo vệ tính mạng.”

“Nàng thật lòng với hần như vậy, thế còn trẫm thì sao?” Hần đột nhiên quay lại nhìn nàng.

Bàn tay Tô Lạc Tuyết khẽ run lên.

Thì ra chuyện gì Tuần Dạ cũng biết, thì ra trước giờ hần luôn nghĩ người trong lòng nàng là Nguyên Dực.

“Nếu Đế Quân vì chuyện này mà đẩy Nguyên Dực vào chỗ chết, Tô Lạc Tuyết nguyện ý một mạng đổi một mạng.”

“Nàng nguyện dùng một mạng đổi một mạng?” Giống như nghe được một câu chuyện rất buồn cười, Tuần Dạ lên tiếng hỏi lại nàng.

“Mạng này của Tô Lạc Tuyết cũng nhờ người khác nhặt về, nếu có thể dùng một mạng của ta để đổi cho một nhà tỷ tỷ được đoàn viên, ta chết không có gì hối tiếc.”

“Quang minh chính đại, nhưng sao nàng không nói nàng vì thương hần!” Hần cũng đã quỳ một chân xuống đất, tay phải vuron ra nắm chặt lấy cẳng nàng: “Thật ra ban đầu nàng tiếp cận ta, cùng ta chinh chiến sa trường để giữ lấy mạng nhỏ của mình, trẫm hủy diệt Tô gia nên nàng hận trẫm? Cho tới bây giờ cũng vẫn còn hận? Rốt cuộc thì trẫm có vị trí gì trong lòng nàng?”

Hần liên tục chất vấn, không có thanh minh, mỗi một câu là một lần định tội.

Quả thực rất châm chọc.

Hần luôn hoài nghi, hoài nghi tình cảm nàng dành cho hần.

“Nếu Đế Quân đã biết được nhiều như vậy, sao phải đợi tới tận bây giờ mới nói.” Nàng cố nén nước mắt để giữ cho giọng mình được bình tĩnh.

“Trẫm chỉ muốn xem nàng sẽ lừa gạt trẫm tới khi nào!” Bàn tay run rẩy của hấn tăng thêm lực như muốn bẻ gãy cổ nàng.

“Xem ra trước giờ Đế Quân chưa bao giờ tin tưởng ta, từ đầu tới cuối, người đều đang dò xét ta?”

Tuần Dạ không trả lời câu hỏi của nàng, hấn cứ lạnh lùng nhìn vào mắt nàng như thế, nhìn cho tới khi cơn mưa to xối xả trút xuống hai người họ. Cơn mưa lạnh lẽo thấu xương nhưng chẳng thể sánh được với trái tim băng giá.

Hai người họ cứ bất động nhìn nhau, bất động để mặc cho nước mưa tẩy rửa.

“Nàng về đi.” Tuần Dạ chậm rãi đứng dậy, làn nước lạnh lẽo đã làm hấn tỉnh táo hơn nhiều.

“Thần thiếp nguyện lấy một mạng đổi một mạng.” Tô Lạc Tuyết lặp lại, trong giọng nói là vẻ nghiêm túc trước nay chưa từng có.

“Nàng nghĩ dựa vào một mình nàng có thể đền tội thay cho Nguyên Dực sao?” Tuần Dạ quay lưng không nhìn nàng nữa.

“Đế Quân biết lần này huynh ấy không có ý đồ mưu phản.”

“Đế Quân.” Một giọng nói mềm mại truyền tới hấp dẫn tầm mắt hai người.

Chỉ thấy một cô gái cầm ô bước từ trong tấm cung ra, chiếc ô giờ cao che đi mưa gió rơi xuống đầu Tuần Dạ.

“Mưa lớn như vậy, Đế Quân phải biết bảo trọng long thể chứ.” Sự lo lắng trong mắt vô cùng chân thành, hoàn toàn không có chút giả dối nào.

Tuần Dạ khẽ cười: “Nhu nhi, mưa lớn như vậy, nàng không nên ra ngoài.”

“Thần thiếp lo cho Đế Quân.” Nói đến đây, cô đưa mắt nhìn Tô Lạc Tuyết đang quỳ trong mưa.

“Quay về tấm cung thôi.” Tuần Dạ định cất bước rời đi.

Tô Lạc Tuyết vội vàng lên tiếng: “Đế Quân, cầu xin người tha cho Tân Vương một mạng, huynh ấy vẫn còn có thể nhi.”

“Cho trẫm một lý do.” Tuần Dạ không quay đầu lại, trong giọng nói vẫn đầy vẻ kiên quyết.

Nhìn bóng lưng xa lạ kia, Tô Lạc Tuyết thấy khoảng cách giữa hai người họ thực sự rất xa.

Có lẽ, trong một năm nay đã có rất nhiều thứ thay đổi.

Người đứng bên cạnh Tuần Dạ chắc hẳn là Chân quý tần trong miệng các cung nữ, nhìn dáng vẻ thanh thuần, ngây thơ kia, nàng như thấy lại mình nhiều năm về trước.

Tuần Dạ có thể sủng ái nàng ta, hy vọng hấn sẽ không nhìn lầm người.

Giờ bên cạnh hấn đã có giai nhân bầu bạn, hấn thật sự không cần tới nàng.

Duyên phận giữa hai người họ quả thực đã hết, hoàn toàn không thể cưỡng cầu được nữa.

“Thần thiếp đã yêu thương huynh ấy từ năm tám tuổi, yêu tới bây giờ đã được hơn mười ba năm.” Giọng nàng không cao không thấp, vừa đủ để truyền vào tai bọn họ.

Tuần Dạ đưa lưng về phía nàng nhắm chặt hai mắt, mà Chân quý tần lại kinh ngạc đưa mắt nhìn dáng vẻ kiên quyết của cô gái đang quỳ trong mưa.

Cô ấy chính là Hoa phi từng được vô hạn sủng ái sao?

“Được.” Tuần Dạ nở nụ cười che giấu vẻ đau đớn trong mắt: “Vậy trẫm sẽ thành toàn cho tấm lòng si tình của nàng.”

Lời còn chưa dứt, người đã rời đi.

Thấy Tuần Dạ đã bước vào tấm cung, Chân quý tần cũng lập tức thu hồi suy nghĩ đuổi theo.

Ánh mắt chăm chú nhìn bóng người khuất dần trong mưa, lúc này Tô Lạc Tuyết mới lần đầu tiên nói: “Thần thiếp đa tạ Đế Quân thành toàn.”

Sấm chớp vang trời, cơn mưa rào nặng nề trút xuống, chỉ có nàng quỳ gối trong mưa, nụ cười hồn nhiên tới rung động lòng người.

Hôm sau, mưa vẫn rơi như trút nước bao phủ lấy thiên lao Hoàng thành, mấy tên thị vệ theo bước Hoa Tu cầm thủ dụ của Đế Quân tới thiên lao.

Nguyên Dực bị giam ở chỗ sâu nhất đã sớm bị đánh tới toàn thân là vết thương, nhìn những vết máu chồng chất lên nhau có thể thấy mấy ngày nay hấn sống không sung sướng gì.

Nguyên Dực nghe tiếng bước chân liền mở mắt ra.

“Bức cung không thành nên tới ban chết thành sợ tội tự sát sao?” Nguyên Dực cười châm chọc.

“Vẫn còn có sức để nói chuyện.” Hoa Tu và một tên thị vệ bước vào phòng giam, sau khi quan sát vết thương trên người Nguyên Dực mới lắc đầu cười nói.

“Đúng là, nếu không phải vì câu nói ngày đó của ngươi làm ta bỏ qua một cơ hội tốt. Tuần Lạc có thể coi như được chết một cách oanh oanh liệt, mà Nguyên Dực ta bỏ bỏ giữ mình lại phải chịu một cái chết oan ức như thế.”

“Ta nhớ ban đầu ngươi đã nói mình không thể chết nhanh như vậy, ngươi vẫn còn một việc chưa kịp làm. Đáng lẽ ngươi phải cảm tạ ta đã cho ngươi cơ hội thực hiện nguyện vọng còn dang dở, đồng thời cũng giúp ngươi sống lâu thêm một năm.”

Nguyên Dực bật cười: “Nhưng tới tận bây giờ, ta vẫn chưa thể thực hiện được nguyện vọng kia.”

Hoa Tu chau mày: “Sao lại không làm?”

Nguyên Dực chán nản: “Không nói ra sẽ tốt hơn cho cả ta lẫn nàng.”

Hoa Tu hỏi: “Vậy ngươi vẫn muốn ôm theo nỗi tiếc rời khỏi thế giới này?”

Nguyên Dực chán nản cúi đầu.

Nhìn dáng vẻ của hắn, Hoa Tu cũng không tiếp tục hỏi nữa, hắn dùng mắt ra hiệu cho tên thị vệ đứng bên, tên thị vệ kia lập tức cời bỏ khỏi giáp trên người.

Hoa Tu là lấy ra một viên thuốc màu đen. Nguyên Dực vừa nhìn đã biết đó là thuốc độc, thật ra trong suốt ba hôm ở trong thiên lao, hắn đã mong chờ ngày này từ lâu.

Hoàn toàn không có vướng mắc, Nguyên Dực nuốt chửng viên thuốc vào bụng.

“Thay bộ khôi giáp này vào, ta dẫn ngươi rời khỏi đây.”

Nguyên Dực kinh ngạc nhìn hắn: “Rời khỏi đây?”

“Thuốc người vừa uống là kim sang hoàn dùng để trị vết thương trên người ngươi.” Hoa Tu cười cười: “Ngươi đã phạm vào tội mưu phản, Đế Quân không thể công khai thả ngươi, người chỉ có thể đổi trắng thay đen cho ngươi rời khỏi đây. Nhưng cả đời này ngươi không được bước vào Lạc Thành, nếu không, giết không tha.”

“Tuần Dạ thả ta? Hắn chèn ép ta hơn một năm liền, sao bây giờ hắn lại thả ta đi?” Nguyên Dực không tin Tuần Dạ lại tốt như vậy.

“Ngươi thay khôi giáp trước đi, chuyện này ta sẽ từ từ nói cho ngươi nghe.”

Nguyên Dực không có ý rời đi làm Hoa Tu phải lên tiếng nhắc nhở: “Thay đi, đừng có phụ mất tấm chân tình của nàng.”

Nguyên Dực nghe đến đây liền run giọng hỏi: “Ai?”

“Hoa phi ẩn cư trong Tuyệt Hoa Cung một năm không màng tới thế sự, nhưng khi biết ngươi gặp nạn lại xuất cung cầu xin Đế Quân tha cho ngươi một con đường sống. Người trong cung nghĩ nàng vì Tô Phù Liễu mà cầu xin Đế Quân, nhưng lúc Đế Quân hạ thủ dụ ta mới biết được, thì ra Hoa phi không cầu xin thay cho Tô Phù Liễu, nàng tự cầu xin cho bản thân mình. Nàng quý gối trong mưa cầu xin Đế Quân tha mạng cho ngươi, nàng nói mình nguyện ý dùng mạng của nàng đổi cho ngươi. Đế Quân tức giận bắt nàng cho hắn một lý do thả ngươi, mà lý do của nàng lại là nàng đã thích ngươi từ năm tám tuổi, cho đến nay đã được mười ba năm.”

“Tình cảm mười ba năm, một mạng đổi một mạng, phạm là ai nghe thấy cũng sẽ xúc động. Nhưng giờ đã không còn cơ hội, rượu độc đang trên đường đi tới Tuyệt Hoa Cung rồi.”

Giọng của Hoa Tu yếu ớt như sắp bị chôn vùi trong mưa.

Nhưng khi nhìn dáng vẻ không chút kinh ngạc của Nguyên Dực, Hoa Tu lại giật mình hỏi: “Ngươi đã sớm biết?”

Nguyên Dực vẫn đi về phía trước, ánh mắt vô hồn như đang chìm đắm trong ý nghĩ của riêng mình.

“Nguyên Dực, thế mà ngươi lại coi thường phần chân tình này?” Hoa Tu kéo tay không cho hắn đi tiếp.

Cảm giác đau đớn từ cánh tay truyền tới làm Nguyên Dực nhú mày dừng bước, hung hăng nhìn Hoa Tu: “Đế Quân ban chết cho Hoa phi?”

“Một mạng đổi một mạng, ngươi sống thì nàng chết.”

Hoa Tu còn chưa nói xong, Nguyên Dực đã vội vàng chạy về phía trước, Hoa Tu phải vất vả lắm mới kéo hắn dừng lại: “Người làm gì vậy, nếu đã có thể xuất cung, người còn muốn quay về chịu chết sao?”

Nguyên Dực gạt tay hắn ra nói: “Ta không thể để nàng gặp chuyện không may!” Dứt lời, hắn đã điên cuồng xông vào màn mưa, chạy thẳng về hướng Tuyệt Hoa Cung.

Lần đầu nhìn thấy dáng vẻ thất thố của Nguyên Dực, trên gương mặt Hoa Tu cũng chỉ có nụ cười châm chọc.

Thì ra, nuôi tiếc trong lòng Nguyên Dực lại là Tô Lạc Tuyết.

Chiếc ô trong tay lặng lẽ rơi xuống đất, sau khi lăn tròn mấy vòng mới dừng lại.

Còn Hoa Tu, hắn chỉ biết đứng yên tại chỗ để mặc cho cơn mưa tẩy rửa cơ thể hắn.

Dường như hắn đã hiểu được lời của Hoa Tuyết, tình yêu mê muội, không oán không hỏi.

Yêu hay không yêu, đó chính là điểm khác biệt.

Trong đại điện, ánh đèn dầu sáng chói, Tuần Dạ nhìn vào bản tấu chương rất lâu cũng không phê được một chữ. Còn Chân quý tần đứng bên cũng chỉ lặng lẽ mài mực, quan sát nhất cử nhất động của hắn.

Chợt Tuần Dạ bóp chặt bản tấu chương trong tay rồi dùng sức hất đồng tấu chương còn lại xuống đất.

Chân quý tần cả kinh: “Đế Quân!”

Trong mắt Tuần Dạ chỉ có tức giận, giận nhưng không có chỗ phát tiết, chỉ có thể cố gắng chịu đựng như vậy.

Chân quý tần khẽ thở dài: “Rượu độc đã đưa tới Tuyệt Hoa Cung, Đế Quân vẫn nhẫn tâm ban chết cho Hoa phi sao?”

“Đối với một nữ nhân chỉ biết lừa dối trăm, trăm có gì không đành lòng.” Hắn nắm mạnh một quyền xuống bàn rồi tức giận đẩy nó ngã lăn xuống.

“Đế Quân yêu sâu nên hận mới sâu như thế.” Chân quý tần cười nhạt: “Nếu Đế Quân không tới gặp nàng lần cuối, chỉ e Đế Quân sẽ tiếc nuối cả đời.”

Tuần Dạ ngẩng đầu nhìn Chân quý tần, trong giây phút đó, hắn như nhìn thấy Tô Lạc Tuyết, thuần khiết mà hồn nhiên năm đó.

Cũng giống như khoảnh khắc sống chết trong quân doanh, hắn từng nói với nàng: Nếu ta chết trận xin đừng chôn ta. Hãy để cho ta sống mãi trong tim.

Bạn đang đọc truyện *Đế Nghiệp Như Họa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 10: Khúc biệt ly cuối cùng

Mưa vẫn không ngừng rơi xuống chốn hoàng cung sâu thẳm kia. Dưới ánh đèn chập chờn, Nguyên Dực bỏ mặc nỗi đau thể xác điên cuồng chạy trong đêm mưa, trong đầu hắn lúc này chỉ có một ý nghĩ duy nhất: tuyệt đối không thể để nàng gặp chuyện không may!

Khi hắn chạy tới Tuyệt Hoa cung, Tô Lạc Tuyết đang đứng ở hành lang nhìn lên trời xanh, ánh đèn lồng phản chiếu sắc mặt nàng trắng bệch như tờ giấy, ngoài ra còn có một nhóm cung nhân với sắc mặt lạnh lẽo, đầy sát ý.

Một lúc lâu sau, trên gương mặt nàng xuất hiện nụ cười nhàn nhạt, dường như, trong lòng nàng đã thông suốt hơn nhiều.

Nàng quay lại cầm lấy ly rượu độc kia. Đột nhiên trong tiếng mưa gió có tiếng người gọi “Hoa phi!” Ở nơi hoàng thành vắng vẻ lại trở nên rõ ràng tới mức làm cho người ta sợ hãi.

Nàng nghiêng đầu nhìn lại, có một người đàn ông đang đứng thờ hờn hờn trong mưa, dù là trong mưa, đôi mắt kia vẫn mang theo vẻ sắc bén, còn cả sự không hoảng sợ.

Người luôn tinh táo như hắn cũng có ngày mang trên mình vẻ mặt này.

Hắn đứng trong cơn mưa xối xả như trút nước, gió mưa lọt qua bộ áo giáp của hắn, mang tới cảm giác lạnh lẽo.

Nàng nhìn người đàn ông trong mưa, miệng cười mà mắt đã sớm nhòe nước.

Nguyên Dực đi từng bước tới gần chỗ nàng, thấp giọng hô: “Thanh đệ.”

Nàng khẽ run lên, nàng nhìn hắn mà không dám tin, nàng nghi tại mình có vấn đề.

“Thật ra ta đã biết Thanh đệ ở Đồng Thành ngày đó chính là Tô Lạc Tuyết, ở tuổi hoàng tuyền, người đó vì ta đã không màng sống chết rơi xuống vực sâu vạn trượng, sau đó ta đã cho người điều tra thân phận Phong Ảnh. Người có thể khiến Phong Ảnh bất chấp tính mạng bảo vệ cũng chỉ có Tô tam tiểu thư, Tô Lạc Tuyết.”

Hắn tiếp tục đi về phía nàng, thì ra trước giờ hắn luôn cho rằng cái gì hắn cũng biết.

“Là huynh báo cho Tô gia tới tuổi Hoàng Tuyền cứu ta?” Nàng run rẩy hỏi.

Hắn không đáp xem như thừa nhận.

“Đã giấu giếm nhiều năm như vậy, vì sao bây giờ còn nói ra.” Nàng cười thành tiếng, nước mắt tích tụ càng lúc càng nhiều.

“Trong lòng ta thủy chung luôn có một sự tiếc nuối, sự tiếc nuối này cũng lấy do để ta phản bội Tuần Lạc, đã lâm trận còn lùi bước. Chỉ có điều, sau khi lùi bước ta cũng không hoàn thành được sự tiếc nuối này, ta không dám quấy nhiễu cuộc sống của nàng. Nhưng ta lựa chọn lùi bước lại đổi được sự chèn ép của Tuần Dạ, cuối cùng, hắn kiếm bừa lấy một lý do ép ta vào cung tra hỏi, ta hận Tuần Dạ, là hắn cướp đoạt giang sơn Nguyên gia, nếu hắn đã muốn ta chết, ta cũng phải để hắn sống trong khổ sở.” Nguyên Dực cười buồn: “Trong núi có cây cây có núi, tim này có vương vương chẳng hay. Là ta nói cho hắn biết, tình ý của muội dành cho ta.”

Nước mắt Tô Lạc Tuyết cũng vì một câu này mà rơi xuống.

Thì ra là Nguyên Dực nói cho Tuần Dạ.

Trong núi có cây cây có núi, tim này có vương vương chẳng hay.

Chiếc hoa đăng cuối cùng nàng viết cho Nguyên Dực, vậy mà hắn cũng biết sao?

“Huynh đã đạt được mục đích rồi, Tuần Dạ tin, chàng tin ta vẫn còn yêu huynh.”

“Mục đích của ta không phải để cho muội chết, không phải để muội vì cứu ta mà từ bỏ tính mạng của mình.” Con mưa xối xả làm mái tóc Nguyên Dực dán chặt lấy gương mặt đau thương, nhìn qua càng thêm phần chật vật.

“Ta cam tâm tình nguyện. Tỷ phu, huynh phải tiếp tục sống, vì huynh còn có tỷ tỷ, còn có nguyên thừa. Còn ta, ta chẳng có gì cả.” Tô Lạc Tuyết quay lại nhìn ly rượu độc trên khay, nghẹn ngào nói: “Ta và huynh, cuối cùng cũng chỉ là vô duyên vô phận.”

Dứt lời, nàng liền nâng ly rượu độc lên uống một hơi cạn sạch.

Nương nương!”

“Thanh đệ!”

Từ Vũ và Nguyên Dực cùng kêu lên, nhưng lúc này đã quá trễ.

Cái ly kia rơi xuống đất vỡ vụn thành từng mảnh.

“Nhớ lần đầu chúng ta gặp nhau ở Ngự Hoa Viên, huynh đã cứu ta một mạng, cũng từ khi đó, bóng dáng của huynh, tên của huynh của in sâu vào lòng ta.”

“Từ đó về sau, ta luôn nghiêm túc lắng nghe, nghiêm túc ghi nhớ những chuyện có liên quan tới huynh. Hàng năm, cứ đến ngày thất tịch ta đều viết: Kết tóc phu thê, một đôi ân ái. Chỉ mong huynh ở bờ bên kia có thể nhìn thấy ta.”

“Bao nhiêu lần ta cố chấp đi tới miếu cổ, chỉ vì ta muốn một lần tình cờ chạm mặt huynh, để huynh nhớ trên đời này có một người tên Tô Lạc Tuyết, nhưng dù ta có cố gắng tới đâu cũng chẳng đổi được một cái nhìn của huynh. Chỉ là ta không quan tâm, ta nguyện ý chờ, chờ tới khi ta cập kê, ta sẽ xin Đế hậu gả cho huynh.”

“Ta đã rất trông mong, nhưng lúc thời khắc kia sắp tới, Đế hậu lại ban hôn cho huynh và đại tỷ, huynh có biết ta khó chịu tới mức nào không, nhưng ta lại không thể đứng ra ngăn cản, ta chỉ có thể tro mắt nhìn hai người thành thân. Ta hận sao mình không ra đời sớm hơn hai năm, nếu là vậy, người đứng bên cạnh huynh không phải Tô Phù Liễu mà chính là Tô Lạc Tuyết.”

Nói đến đây, trong ngực có cảm giác cuộn trào, bước chân mềm nhũn ngã xuống thêm đá.

Nguyên Dực lập tức bước tới đỡ Tô Lạc Tuyết sắp ngã xuống rồi theo đà cũng ngồi xuống mặt đất. Hắn cúi đầu nhìn vết máu từ miệng nàng chảy ra bị nước mưa xối xả rửa trôi.

Hai tay ôm nàng khẽ run lên, vào thời điểm này hẳn thật sự không biết mình nên nói gì, hẳn chỉ biết nhiều năm như vậy, hẳn đã bỏ lỡ một người, mà người đó cũng là tiếc nuối của cả đời hẳn.

Lần đầu tiên tựa vào lòng hẳn, cảm giác cũng chẳng ấm áp như nàng tưởng tượng.

Thật ra nàng luôn cho rằng, tình cảm của nàng với Nguyên Dực là một ảo ảnh không có thật, nhìn qua thì đẹp như vậy, nhưng đến cuối cùng vẫn chỉ là hư không, mờ mịt.

“Nhưng cũng may mà ta không gả cho huynh, ta nghĩ ta không thể yêu huynh nhiều được như tỷ tỷ, dù biết huynh là kẻ thù diệt môn, tỷ ấy vẫn lặng lẽ ở bên yêu huynh, ủng hộ huynh. Mà ta, ta cũng sẽ không thể trở thành Thanh đệ của huynh. Đại ca, chúng ta đã bỏ lỡ rất nhiều dịp. Hoàng cung, đêm thất tịch, miếu cổ, Đồng Thành, suối Hoàng Tuyền.”

Nguyên Dực ôm chặt lấy Tô Lạc Tuyết, vào khoảnh khắc đó, hẳn chợt nhớ tới bóng người mặc áo xanh cố ý tiếp cận hẳn ở Đồng Thành nhiều năm trước. Thì ra nàng đã phải khổ tâm như vậy, còn hẳn, suốt bao nhiêu năm qua vẫn luôn nghĩ nàng có dụng ý khác.

Hắn đúng là tiểu nhân, đề phòng quá nhiều nên mới bỏ lỡ quá nhiều.

“Thật ra ta vẫn luôn thích một người, từ ngày đó người đó cứu ta ra khỏi hồ, suốt tám năm nay, ta vẫn luôn thích hẳn, tình cảm đó chưa bao giờ thay đổi. Còn hẳn, không biết trong tám năm qua, không biết hẳn có từng nhớ tới ta.”

“Đại ca, nếu trên đời này có canh Mạnh Bà thì thật tốt, uống vào sẽ có thể quên hẳn.”

Những lời Thanh Y nói ở suối Hoàng Tuyền năm đó đều là nói cho hẳn nghe, nhưng phải đợi tới bây giờ, hẳn mới hiểu được rõ ràng.

Còn nàng, nàng bắt đầu cảm thấy lạnh, dù Nguyên Dực có ôm nàng chặt tới mức nào, nàng vẫn thấy rất lạnh, rất lạnh.

“Nhớ đại ca từng nói, thứ có thể giúp ta quên không phải canh Mạnh Bà mà là thời gian. Từ năm tám tuổi ấy, ta đã dùng tới mười năm mới chôn sâu huynh vào trong lòng, sau đó ta yêu Tuần Dạ, vậy ta phải dùng bao nhiêu năm mới có thể quên đi chàng. . . .” Nàng khẽ lắc đầu cười: “Ta sắp chết rồi, chỉ một chút nữa thôi, ta có thể quên được hẳn.”

Sống mũi cay xè, những giọt nước mắt của Nguyên Dực cũng chậm rãi theo mưa cuốn trôi đi.

“Thật xin lỗi, Thanh đệ, là đại ca nợ muội, nợ muội quá nhiều ân tình.”

“Đại ca phải đồng ý ta, hãy chăm sóc tỷ tỷ của ta thật tốt, nếu ta đi rồi, tỷ tỷ chỉ còn có mình huynh. Nhất định hai người phải sống cho thật tốt. Là ta mắc nợ tỷ tỷ, ta yêu huynh nhiều hơn một ngày cũng là ta nợ tỷ ấy một ngày.” Nàng đưa tay nắm chặt lấy tay Nguyên Dực.

Trong mắt Nguyên Dực đầy chua xót và mâu thuẫn, nhưng đến cuối cùng, hẳn vẫn nặng nề gật đầu.

Trái tim của nàng như đang bị lửa thiêu đốt, tầm mắt cũng bắt đầu mờ hồ, nhìn trời đang mưa, nàng lại nhớ tới ngày tuyết rơi, ngày nàng và Tuần Ngữ nhảy múa trong tuyết, cùng nâng chén cười nói với Tuần Lạc.

Nàng vươn tay ra như muốn bắt lấy những bông tuyết đang rơi ngoài trời kia, nhưng cũng trong khoảnh khắc đó, nàng đã nhìn thấy Tuần Dạ.

Hắn đội tuyết đi về phía nàng, những bông tuyết không ngừng bao phủ lấy hẳn, bao phủ lên đôi mắt đầy vẻ dịu dàng.

“Lại gặp mặt rồi thích khách.” Nàng hoảng hốt cười với người đang đội tuyết đi tới.

Tuần Dạ đứng trong cơn mưa nhìn Tô Lạc Tuyết rất lâu, vào giờ phút này, nàng đang thanh thản tựa vào lòng Nguyên Dực, ánh mắt mờ hồ giống như đang nhìn hẳn, nhưng cũng lại chẳng giống như đang nhìn hẳn.

“Người đã nói, chỉ cần nơi có ánh trăng ta có thể nhìn thấy người, nhưng sao hôm nay không có trăng ta vẫn nhìn thấy người.” Tầm nhìn càng lúc càng mờ hồ. Nàng cố mở to hai mắt, nhưng dù cố gắng tới đâu, khoảng không trước mắt nàng vẫn mờ hồ như vậy.

Nhưng nàng có thể cảm nhận được hẳn đang nắm lấy tay nàng, ấm áp, thậm chí còn ấm hơn cả vòng tay của Nguyên Dực.

Nàng khẽ nở nụ cười với hẳn, nụ cười hồn nhiên, trong sáng: “Tên ta xuất hiện vào mùa đông, chỉ cần mùa đông tới người có thể nhìn thấy ta. Phải nhớ kỹ tên của ta, Lạc Tuyết, Tô Lạc Tuyết.”

Bàn tay nàng không còn chút sức nào nữa, nhưng nàng vẫn bước bình thường nắm chặt lấy cảm giác ấm áp kia, dù có thể nào nàng cũng không muốn buông ra.

Chợt tầm mắt trở nên rõ ràng hơn, nàng phát hiện mình vẫn đang nằm trong cơn mưa mù mịt, mà người đứng trước mặt nàng cũng chính là Tuần Dạ mặc long bào.

Ban đầu không quen biết, đến cuối cùng vẫn chỉ là người xa lạ.

Bàn tay nàng từ từ trượt xuống, khi nhìn thấy gương mặt hẳn, trái tim nàng cũng từ từ buông xuống.

Nếu ta có thể cho nàng một đế nghiệp như họa, nàng có nguyện ý cùng ta sánh vai chinh chiến thiên hạ.

“Cuối cùng, ta đã thành toàn cho bức tranh đế nghiệp của chàng, chỉ có chàng vẫn chưa hoàn thành bức tranh đế nghiệp của ta.....”

Nếu ta chết trận, đừng chôn cất ta. Hãy để cho ta, sống mãi trong tim.

“Chỉ cầu cho ta.....sống mãi.....trong tim.....”

Từ Vũ nhìn Tô Lạc Tuyết đã hương tiêu ngọc vãn, hai hàng nước mắt trào ra quỳ xuống đất vái nàng một vái thật sâu.

Nước mắt lạnh lẽo cứ như vậy chảy dọc xuống má.

Tuần Dạ quỳ xuống, bàn tay run rẩy vuốt ve gò má không còn sức sống của nàng, lặng lẽ như muốn khắc sâu gương mặt này vào trái tim hắn.

Thì ra, ân nhân hắn tâm niệm tìm kiếm nhiều năm như vậy vẫn luôn ở bên cạnh hắn.

Thế nhưng hắn chẳng thể báo đáp, mà ngay cả một câu cảm ơn hắn cũng chưa kịp nói với nàng.

Tim như bị dao đâm, đau tới không thở được.

Hắn dùng hai tay nâng gương mặt nàng lên nói: “Sớm biết kết cục sẽ thế này, trăm sẽ không sắc phong nàng, không ép nàng ở lại....Dù sớm biết nàng không thuộc về hoàng cung, nhưng trăm....không bỏ được, thật không bỏ được!” Hắn ho khan, trong cổ họng xuất hiện vị tanh nồng ngọt, máu cũng theo đó mà tràn khỏi khóe miệng.

“Xin Đế Quân nén bi thương.” Từ Vũ kinh hô.

Nhưng giờ trong mắt Tuần Dạ chỉ có mỗi gương mặt của Tô Lạc Tuyết.

Hắn muốn ghi nhớ gương mặt nàng, muốn nàng sống mãi trong tim hắn.

Còn Nguyên Dực, hắn vẫn ôm chặt lấy Tô Lạc Tuyết không buông, hắn cũng muốn cảm nhận sự ấm áp cuối cùng của nàng.

Mưa vẫn rơi, sấm chớp vẫn không ngừng đánh xuống.

Con mưa trong sạch thanh tẩy tình duyên.

Khúc biệt ly cuối cùng không bằng cười với hồng trần.

Tiếng gió và tiếng vó ngựa vang vọng trong khoảng không yên tĩnh.

Một chiếc xe ngựa chạy như bay vào con đường nhỏ, hai bên che chắn bởi vách núi, bách điều hót vang động lòng người.

Người nằm chết lạng trong xe ngựa hồi lâu cũng dần tỉnh lại, ánh mắt mê man nhìn quanh không biết mình đang ở đâu, đầu óc mơ màng cũng dần khôi phục lại suy nghĩ.

Nàng nặng nề chống người ngồi dậy, hết ngơ ngác nhìn vào đôi tay lại đưa lên chạm vào mặt.

Có thân nhiệt, nàng vẫn chưa chết?

Nghe tiếng vó ngựa vang vọng trong khe núi, nàng hiếu kỳ vén màn cửa sổ lên, đập vào mắt nàng là cảnh sơn thủy như họa, một sắc xanh tươi mát thoáng đưa trong gió.

Nàng ngơ ngác nhìn cảnh tượng trước mắt rất lâu mới khẽ nở nụ cười nhợt nhạt.

Thanh sơn như họa, đế nghiệp như vẽ.

Tận cùng phồn hoa cũng chẳng sánh được với sơn thủy nhân gian.

Từ rất lâu, tâm trạng nàng không còn được nhẹ nhàng thế này.

Xe ngựa chậm rãi dừng lại, vén màn xe lên, nàng có thể bắt gặp ánh mắt bình tĩnh của Từ Vũ.

“Nô tỳ chỉ có thể đưa người tới đây.” Từ Vũ nhảy xuống đỡ nàng ra khỏi xe.

Hai chân đặt lên thảm cỏ non xanh, sương sớm thấm ướt gấu quần nàng.

“Rượu độc chỉ là một ly thuốc giả chết, Đế Quân chỉ muốn thành toàn đế nghiệp như họa cho người, Đế Quân không muốn ép người ở lại trong hoàng

cung nữa, Đế Quân thả người vào biển trời tự do.” Từ Vũ cười ghen ngào: “Đế Quân nói, hắn thật lòng xin lỗi người.”

Tiếng nước chảy róc rách, nghe Từ Vũ nói đến đây, trên môi nàng xuất hiện một đường cong tuyệt đẹp.

Từ Vũ chỉ về phía khu rừng trúc xanh non phía trước: “Người có thể đi dọc theo con đường này, còn Từ Vũ phải về cung rồi. Thật ra Từ Vũ rất hâm mộ người, người có thể đạt được tự do, mà ta, việc ở bên bảo vệ Đế Quân vốn đã là số mệnh của ta.”

Từ Vũ nói xong liền nhảy lên xe ngựa, không quay đầu lại đi mất.

Mà nàng cũng không quay đầu lại, nghe tiếng vó ngựa dần xa, nàng cũng đưa mắt quan sát khu rừng trúc trước mặt.

Nàng đi vào khu rừng trúc ngập một màu xanh kia, lá cây thưa thớt che khuất thân ảnh.

Phía chân trời xa xói xuất hiện những tia sáng đầu tiên xóa đi bầu trời hắc ám, ánh sáng rực rỡ tươi đẹp xuyên qua những áng mây cuộn cuộn.

Càng đi sâu vào trong, ánh sáng càng thêm huy hoàng, chói mắt.

Hắn chấp tay cô độc đứng sâu trong rừng trúc, con gió lớn thổi tung trường sam của hắn, nhưng lại không thể rung chuyển dáng người kiên cường đứng thẳng.

Nàng nhìn hắn rất lâu mới đi từng bước về phía đó.

Nhìn nàng đến gần, khóe môi hắn chậm rãi xuất hiện nụ cười dịu dàng.

Khoảnh khắc đó giống như lần đầu gặp mặt tám năm trước, nàng ngẩng đầu đón nhận ánh sáng, đón nhận người đàn ông có gương mặt lạnh lùng.

Không bằng cười với hồng trần, tương phùng sống mãi trong núi này.

***** HOÀN *****

Bạn đang đọc truyện *Đế Nghiệp Như Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.